ΕΘΝΙΚΗ

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ.— Ἔτος Α'.—Ἀριθ. 83

ΠΡΩΐΝΗ ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΟΣ ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΙΔΙΟΚΤΗΤΑΙ: Ν. ΜΑΝΟΣ & Δ. ΚΟΝΤΟΡΕΠΑΣ | ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ Ν. ΒΕΡΡΟΣ

ΤΕΤΑΡΤΗ 19 Φεβρουαρίου 1920

ΓΗΡΑΣ ΑΡΧΗΓΟΥ ΚΑΙ ΓΗΡΑΣ ΚΟΜΜΑΤΟΣ

Ἐφρύαξαν αἱ Βενιζελικαὶ ἐφημερίδες μόλις ἤκουσαν τὸ ὄνομα τοῦ Στεφάνου Δραγούμη. Καὶ ὁ Σύλλογος τῶν Φιλελευθέρων ἐτέθη ἀμέσως εἰς κίνησιν. Καὶ τὸ ὄργανον τοῦ Δημάρχου, ποῦ διεξάγει τὴν ἔντονον πολεμικήν, ἐσκόπισε μὲ τὰς δύο χεῖρας τὰς ἀκαθάρτους λέξεις, μὲ τὰς ὁποίας κατεσκεύασεν ἄρθρον καὶ ἀρθρίδια. Καὶ ἐξεστράτευσε τὸ «Φῶς» καὶ ἐκραύγασε μὲ ὅσην τοῦ ὑπολείπεται φωνήν:—Τόπον εἰς τοὺς νέους. Καὶ πρέπει νὰ ἀναμείνωμεν τὴν συνέχειαν μὲ ὅλους τοὺς τόνους, εἰς ὅλας τὰς διαβαθμίσεις τοῦ Βενιζελικοῦ Τύπου.

Διότι πρέπει νὰ σημειωθῇ ὅτι ὁ Σύλλογος τῶν Φιλελευθέρων χρησιμοποιεῖ τὸν Τύπον του κατὰ θαυμάσιον τρόπον. Προκειμένου περὶ ὕβρεων ἕτοιμος εἶνε ὁ πετεινὸς τῆς «Μεγάλης Ἑλλάδος» εἰς τὰ δημοτικὰ παραπήγματα τοῦ Σινδριβανίου. Ἀλλ' ἐκεῖ ὑπάρχουν καὶ σοβαρότεροι ἀναγνῶσται, τούτους δὲ ἐπιχείρησαν νὰ συλλάβουν οἱ «ἁλιεῖς τῶν ἀνθρώπων» τοῦ Συλλόγου τῶν Φιλελευθέρων. Καὶ ἀμέσως ἐτέθη εἰς ἐφαρμογὴν ὁ νόμος περὶ προσφορᾶς καὶ ζητήσεως, ὁ ἀσάλευτος οὗτος νόμος, ὑπὲρ τοῦ ὁποίου ἠγωνίζετο ἀπεγνωσμένως εἰς μέγα κύριον ἄρθρον ἑσπερινὴ συνάδελφος. Καὶ σιγὰ-σιγὰ ἐρυμουλκήθη ἡ «Νέα Ἀλήθεια» εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ Συλλόγου. Μετ' ὀλίγον ἠκολούθησε καὶ τὸ «Φῶς» τὴν πεπατημένην ὁδόν. Οἱ ἀρχηγοὶ τῶν Φιλελευθέρων, ἔτριψαν τότε τὰς χεῖρας ἐκ χαρᾶς καὶ ἐνόμισαν ὅτι ἐξησφάλισαν πληθὺν νέων ὀπαδῶν, τοὺς ὁποίους ἐφαντάσθησαν συρομένους ἐν διαδηλώσει κραυγάζοντας ὑπὲρ τοῦ Ἀρχηγοῦ τῆς Φυλῆς.

Ἀλλὰ χρειάζεται διπλωματικότης. Τὸ κόμμα ὅμως δὲν στερεῖται διπλωματῶν καὶ τὸ σχέδιον κατεστρώθη ἀμέσως.Τὸ πρωϊνὸν ὄργανον τοῦ Δημάρχου θὰ ὑβρίζει καὶ θὰ ὑμνολογῇ, κατὰ βούλησιν χωρὶς καμμίαν εὐπρέπειαν γλώσσης χωρὶς χαλινὸν κινένα. Ἡ «Νέα Ἀλήθεια» θὰ ἐπανέρχεται τὸ ἑσπέρας θὰ λαμβάνῃ τὰ ζητήματα ἀπὸ περιωπῆς θὰ τὰ ἐξονυχίζῃ μὲ μεγάλην προσοχὴν θὰ καταλήγῃ εἰς αὐθαίρετα συμπεράσματα καὶ θὰ τελειώνῃ μὲ τὴν αἰωνίαν ἐπῳδὸν ὅτι τὰ πάντα βαίνουν καλῶς εἰς τὸν καλλίτερον τῶν κόσμων. Εἶνε μία τακτικὴ τῆς ἐφημερίδος αὐτὴ νὰ βλέπῃ ὅτι ὅλα εἶνε ρόδινα καὶ ὅτι αἱ δυσχέρειαι καὶ αἱ μᾶλλον ἀνυπέρβλητοι ἀποτελοῦν καμπύλας ἀπαλὰς ἐπάνω ἀπὸ τὰς ὁποίας θὰ γλυστρήσῃ ὁ Ἑλληνισμός, ὠθούμενος ἀπὸ τὸν μεγάλον Ἀρχηγόν.

Τὴν ἑπομένην ἔρχεται τὸ «Φῶς». Ἀλλ' ἐδῶ χρειάζεται ὀλίγη προσοχή. Τὸ φύλλον τοῦτο προσπαθεῖ νὰ κρατήσῃ ἕν εἶδος ἀνεξαρτησίας. Θέλει νὰ πείσῃ τὸν κόσμον ὅτι ἡ ἐπικυριαρχία τοῦ Βενιζελισμοῦ ἐπ' αὐτοῦ εἶνε σκιώδης

Δὲν ἀναμιγνύεται εἰς τὸν ἀγῶνα ὡς σύμμαχος ἀλλὰ μᾶλλον ὡς ἀνεξάρτητος. Φαίνεται ὅτι κάτι καραδοκεῖ τὸ ὁποῖον δὲν ἐπέτυχεν ἀκόμη. Κατὰ τὰς ἡμέρας τῶν πρώτων διακυμάνσεων, ἠκολούθησε παρομοίαν τακτικὴν, ἀλλὰ τότε ἔδιδε πατρικὰς συμβουλὰς εἰς τοὺς Φιλελευθέρους. Τώρα ἀπευθύνει παρομοίας πατρικὰς συμβουλὰς εἰς τοὺς ἀντιπολιτευομένους. Ἕνας καραγκιόζης δὲν θὰ ἦτο βέβαια διασκεδαστικώτερος.

Οὕτω τὸ «Φῶς» σύμφωνα μὲ τὴν ἐντολὴν τὴν ὁποίαν ἀναμφιβόλως ἔλαβε, ἐπεχείρησε κάτι νὰ γράψῃ ἐναντίον τοῦ Στεφάνου Δραγούμη.Λυπεῖται, βλέπετε, σφόδρα, διότι εἰς γέρων πρόκειται νὰ τεθῇ ἐπὶ κεφαλῆς τῆς Ἀντιπολιτεύσεως καὶ ἰσχυρίζεται ὅτι ὁ ἀγὼν τὸν ὁποῖον πρόκειται νὰ διεξαγάγῃ αὕτη ἔχει ἀνάγκην ἀπὸ νεότητα καὶ ἀπὸ νεῦρα. Μᾶς συγκινεῖ σφόδρα τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ «Φωτὸς» τὸ ὁποῖον πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν κατεδίκασε συλλήβδην ὅλα τὰ στοιχεῖα τῆς Ἀντιπολιτεύσεως καὶ τοὺς γέροντας καὶ τοὺς νέους...

* * *

Εἰς τὰς ὕβρεις αὐτὰς, εἰς τὰς ἀκροβασίας αὐτὰς τῶν Βενιζελικῶν ἐφημερίδων ἔχομεν ν' ἀπαντήσωμεν ὅτι προτιμῶμεν τὸν Στέφανον Δραγούμην, ὡς μίαν ἠθικὴν μορφήν. Ἐὰν οἱ Φιλελεύθεροι ἔχουν τὸν Βενιζέλον των, ἂς τὸν κρατήσουν, ἂς «τὸν χαίρονται». Ἀποτελεῖ τὸ ἀπαντόν των μὲ τὸ μειδιάμά του, τὰς ἀντιφάσεις του, τὴν εὐκαμψίαν του ἀπέναντι τῶν Εὐρωπαίων, τὴν μανίαν του ὅπως παρουσιάζηται ὡς μέγας ἀνὴρ καὶ τὰς ἀγορεύσεις του ὑπὲρ τῆς Κοινωνίας τῶν Ἐθνῶν. Ἡμεῖς ὅμως δὲν εἴμεθα ὁ Στέφανος Δραγούμης ἢ ἄλλος κανείς. Εἴμεθα ὁ δυνατὸς Λαὸς, ποῦ ζητεῖ ν' ἀπαλλαγῇ ἀπὸ τὸ σύστημα τοῦ Βενιζελισμοῦ. Δραγούμης, εἶναι μία λέξις, ἓν' ἔμβλημα, ἕνας συνεκτικὸς δεσμός. Ἂν εἶνε γέρων, δύναται νὰ ἀντλήσῃ δυνάμεις ἀπὸ τὸν ἀκμαῖον καὶ σφριγηλὸν λαόν του. Δὲν δημιουργοῦμεν ἡμεῖς κόμματα προσώπων καὶ δὲν θεοποιοῦμεν τὰ ἄτομα. Σεβόμεθα ἁπλῶς ἕνα τύπον. Ἐκλέγομεν τὸν ἀρχηγὸν, διὰ τὴν προεκλογικὴν κίνησιν, ἐφ'ὅσον πρέπει νὰ ὑπάρχῃ τοιοῦτος χάριν τῆς ὀργανώσεως τοῦ ἀγῶνος. Ἡ Ἀντιπολίτευσις δὲν ἔχει ἀνάγκην ἀπὸ ἓν πρόσωπον διὰ νὰ σωθῇ. Ἔχει τὰ πλήθη αὐτή. Ἔχει τὴν Ἑλλάδα. Σεῖς μὲ τὸν Βενιζέλον σας, μὲ τὴν κρατικὴν ἰσχύν σας, μὲ τὰ ἑκατομμύριά σας, εἶσθε τόσον εὐάριθμοι, ποῦ σᾶς παρομοιάζομεν μὲ δένδρον φυλλοροῦν κατὰ τὰς μελαγχολικὰς ὥρας τοῦ φθινοπώρου. Ἀ! βλέπετε τὰ γηρατεῖα σεῖς, τοῦ ἐνδεχομένου ἀρχηγοῦ μας καὶ δὲν βλέπετε διόλου τὸ ἔσχατον γῆρας, εἰς τὸ ὁποῖον περιῆλθε τὸ ἰδικόν σας Κόμμα; Καὶ δὲν πιστεύετε εἰς τὴν πτῶσίν σας; Καὶ πιστεύετε εἰς τὰς ἐκλογάς; Ἀναμείνατε!

ΠΙΝΑΚΙΔΕΣ

ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΙΣ

Τὸ ὄργανον τοῦ Δημαρχου ἀπιελεῖ ὅτι θὰ φθάσῃ—ἢ ἐφημερὶς ἢ ὁ Σύλλογος τῶν Φιλελευθέρων ἢ καὶ ἀμφότεροι;—εἰς τὰ ἄκρα. Τί θὰ πῇ αὐτὸ τὸ «εἰς τὰ ἄκρα», δὲν γνωρίζομεν. Πρόκειται, πάντοτε περὶ ἐκκλήσεως πρὸς τὸν Παναγιώτατον, ὅπως ἐκδιώξῃ τὰ ἀντιβενιζελικὰ μέλη τῆς Κοινότητος. Ἡ ἐφημερὶς ἀπειλεῖ ἐπίσης ὅτι θὰ συγκροτήσῃ συλλαλητήριον κάτω ἀπὸ τὸ μέγαρον τῆς Μητροπόλεως. Νὰ ἐκδιωχθοῦν λοιπὸν οἱ ἀντιβενιζελικοί. Ἀλλὰ μὲ ποῖον δικαίωμα; Ἐπὶ τῇ βάσει ποίου νόμου; Καὶ διατί δὲν ἐκδιώκονται ἀπὸ τὴν Βουλὴν οἱ ἀντιβενιζελικοὶ βουλευταί; Διατί δὲν ἐρημοῦται ἡ Ἑλλὰς ἀπὸ τὸν ἀντιβενιζελικὸν κόσμον. Θὰ ἦτο ἐνδιαφέρον τὸ ζήτημα.

Οἱ μαγκουροφόροι τοῦ Συλλόγου τῶν Φιλελευθέρων ζητοῦν νὰ κάμου διαδήλωσιν — ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ στρατιωτικοῦ νόμου ἀράγε; —διὰ νὰ ἐξαναγκάσουν τὸν Μητροπολίτην, τὸν ὁποῖον ἑτοιμάζονται νὰ χαρακτηρίσουν καὶ ὡς ἀντιδραστικόν, ὅπως ἐκδιώξῃ πρωϊαίτερα τὸν διαχειριστὴν τῆς κοινοτικῆς περιουσίας. Μήπως ὠσφράνθησαν βιδάνιον καὶ εἰς τὸ μέρος τοῦτο οἱ καλοὶ ἄνθρωποι; Διότι δὲν δυνάμεθα νὰ δώσωμεν ἄλλην σημασίαν εἰς τὴν προθυμίαν των ὅπως ἐκδιώξουν τὸν νῦν χειριστὴν καὶ ἴδουν κενὴν τὴν πολύτιμον ταύτην θέσιν. Πρόκειται, καθὼς βλέπετε, περὶ διαχειρίσεως μιᾶς ὁλοκλήρου περιουσίας καὶ πᾶσα διαχείρισις, σύμφωνα μὲ τοὺς νόμους τοῦ Βενιζελισμοῦ πρέπει νὰ περιέλθῃ εἰς τῶν Βενιζελικῶν τὰς χεῖρας. Ἔ! ἂς γίνῃ καὶ τοῦτο!

❋

ΚΑΘΕΣΤΩΣ

Ὁμιλοῦντες περὶ διαχειρίσεως οἱ Βενιζελικοὶ σπεύδουν νὰ ὁμολογήσουν καὶ οἱ ἴδιοι, ὅτι οἱ ἐχθροὶ τοῦ «καθεστῶτος» δέον νὰ ἀπομακρυνθοῦν ἀπὸ τὸ χρῆμα, διότι πολιτεύονται. Δηλαδὴ πρέπει νὰ πολιτεύωνται μόνον οἱ Βενιζελικοί, ἐπειδὴ δὲ ἐξ ἰδίων κρίνουν καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων, νὰ πολιτεύωνται, χάριν μεγαλειτέρας εὐκολίας, μὲ τὸ χρῆμα τοῦ Δημοσίου. Εἶνε ἡ γνωστὴ ἠθικὴ τοῦ κόμματος. Θέλομεν ὅμως νὰ ἐπιστήσωμεν τὴν προσοχὴν ἐπὶ τῆς λέξεως «καθεστώς». Ἡμεῖς νομίζομεν ὅτι καθεστὼς δὲν εἶνε μόνον ἐκεῖνοι, ἀλλ' ἡμεῖς καὶ ἐκεῖνοι καὶ πολὺ περισσότερον ἡμεῖς παρὰ ἐκεῖνοι, Ἄλλο καθεστὸς καὶ ἄλλο Κυβέρνησις ἢ Βενιζελισμός. Συνεπῶς ἂς προσέχουν περισσότερον.

❋

ΤΑ ΣΦΑΓΕΙΑ

Ἡ κατάστασις, εἰς τὴν ὁποίαν εὑρίσκονται τὰ Σφαγεῖα εἶναι ἀνωτέρα πάσης περιγραφῆς, πράγματι φρικώδης. Ὁ δῆμος εἰσπράττει καθ' ἑκάστην ἡμέραν 1200 περίπου δραχμὰς ὡς φόρον τῶν σφαζομένων ζώων. Ἀλλ' ἀπὸ τὸν δήμαρχον ὅμως δὲν ἀναμένομεν οὐδεμίαν ἀντίληψιν. Ἰδίως σήμερον ὅτε ἄλλα γεγονότα, ὡς αἱ ἐναντίον του διεξαγόμεναι ἀνακρίσεις, περισποῦν τὴν προσοχήν του. Ὑπάρχει, ὅμως, ἂν δὲν ἀπατώμεθα καὶ Διευθυντὴς τῆς Δημοσίας ὑγείας. Ἐπεσκέφθη ποτὲ τὰ Σφαγεῖα;

❋

ΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΤΟΥ ΤΥΠΟΥ

Τὸ Γραφεῖον τοῦ Τύπου, ἦτο γνωστόν, ὅτι μὲ χριτοῦ δὲ ἠσχολεῖτο εἰς τὴν ἔκδοσιν ἀνακοινωθέντων ἐν' οἷς μετὰ θαυμαστῆς ἀκριβείας καθωρίζετο ὁ ἀριθμὸς τῶν κυπέλλων τεῖου τὰ ὁποῖα κατέπινεν ὁ κ. Γενικὸς Διοικητὴς ὡς καὶ τὰ πρόσωπα τὰ ὁποῖα παρεκάθηντο εἰς τὰ περίφημα Τὲ-λούντς. Ἤδη ὅμως ὁ ρωμαντικὸς διευθυντὴς τοῦ Γραφείου τοῦ Τύπου, ἀγαπητὸς κ. Πρωτονοτάριος, διὰ νὰ ποικίλῃ τὰς ἀσχολίας του, ἠρξατο νὰ ἐκδίδῃ καὶ ἀνακοινωθέντα, ὡς τὸ χθεσινόν, πολιτικοδιπλωματικῆς φύσεως. Δὲν νομίζετε, ὅτι ταῦτα ἁρμόζουν μᾶλλον εἰς τὴν βαρύτητα τῆς θέσεώς του.

ΖΗΤΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΗΜΕΡΑΣ

ΤΟ ΜΟΥΣΤΑΚΙ

Ἔφθασα τὴν ὥρα ποῦ ἡ συζήτησις θὰ κατέληγε, ὅπως ὅλες αἱ ρωμαΐτικες συζητήσεις, δηλαδὴ στὸ βρυτίδι, τὸ ὁποῖον ἐπακολουθοῦν αἱ μπαστουνιὲς καὶ ἡ καρεκλομαχία, τὸ μόνο σπὸρτ γνησίας ἑλληνικῆς προελεύσεως.

Ἰδοὺ τί εἶχε προηγηθῇ. Δύο φίλοι μου, ὁ ἕνας ἐντελῶς ξυρισμένος καὶ ὁ ἄλλος καλλιεργῶν μὲ πάθος ἕνα ζευγάρι μαῦρα φουντωτὰ καὶ καλοστριμμένα μουστάκια, ἐκάθονταν σ' ἕνα τραπεζάκι ἐπάνω στὴ βεράντα τοῦ κήπου.

Καθὼς φαίνεται οἱ ἄνθρωποι, ἀφ' οὗ ἐξήντλησαν κάθε θέμα συζητήσεως καὶ ἔμειναν σύμφωνοι καὶ εἰς τὰς πολιτικάς των ἀκόμη ἀντιλήψεις, ἔθιξαν καὶ τὸ ζήτημα περὶ τῆς ἐπὶ τοῦ ἄνω ἀνδρικοῦ χείλους τριχοφυτείας ἀπὸ καλαισθητικῆς ἀπόψεως.

Φυσικὰ στὸ ζήτημα αὐτὸ δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ συμφωνήσουν ἕνας θέσει σπανὸς καὶ ἕνας φύσει μουστακοφόρος.

Γι' αὐτό, πρὸς ἀποφυγὴν τοῦ ξυλοκοπήματος, ποῦ εἶνε ὁ μόνος τρόπος, μὲ τὸν ὁποῖον κάθε ρωμηὸς ἐννοεῖ νὰ ἐπιβάλλῃ τὲς ἰδέές του, μ' ἐκάλεσαν γιὰ διαιτητή.

Πρῶτος ἄρχισε νὰ ἀναπτύσσῃ τὰ ἐπιχειρήματά του ὁ φίλος στὸ πρόσωπο τοῦ ὁποίου τὰ φρύδια ἀπετέλουν τὸ μόνο τριχωτὸ μέρος.

— Εἶνε πολλοὶ οἱ λόγοι ποῦ ἐπιβάλλουν τὸ ξύρισμα τοῦ μουστακιοῦ, ἄρχισε νὰ λέγῃ μὲ σοβαρότητα ὁ εἰς δικηγόρον ἐκκολαπτόμενος ξυρισμένος διδάκτωρ τῆς νομικῆς. Καὶ πρῶτος ἀπὸ ὅλους ἡ καλαισθησία, γι' αὐτὸ οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες—προτιμοῦσαν τὸ ξύρισμα οἱ δὲ Ρωμαῖοι ἐξυρίζοντο γενικῶς. Ἡ ἱστορία μᾶς λέγει πῶς κατὰ τὴν ἀρχαιότητα οἱ μεγαλήτεροι ἄνδρες, ρήτορες ποιηταί, στρατηγοὶ ὅλοι ἐξύριζαν τὸ μουστάκι.

Ὕστερα εἶνε καὶ ἡ καθαριότης ποῦ δὲν ἀνέχεται τὸ μουστάκι. Καὶ σήμερα δὲν ὀλέπεται τοὺς Ἄγγλους, ποῦ φημίζονται γιὰ τὴν πρακτικότητα καὶ τὴν παστράδα τους πῶς ξυρίζονται;

Ἔχει καθαρώτερο καὶ ὡραιότερα πράμμα ἀπὸ ἕνα καλοξυρισμένο πρόσωπο;

— Τί παστράδα καὶ καθαριότητα μᾶς λές, τὸν διέκοψε θυμωμένος ὁ μουσταποφόρος συνομιλητής μας, ἢ δὲν ξέρεις τὴν παροιμία «σπανὸς κι' ἀκάθαρτος». Αὐτὰ εἶνε ὅλα κοκαμάρες. Ποῦ τοὺς εἶδες σὺ τοὺς ἀρχαίους Ἕλληνας καὶ τοὺς Ρωμαίους καὶ τοὺς ρήτορας. Ἐκεῖνο ποῦ ξέρω ἐγὼ εἶνε πῶς ἕνας ἄνδρας γιὰ νὰ εἶνε ἄνδρας καὶ μάλιστα Ἕλληνας πρέπει νὰ ντρέπεται νὰ ξυρίζῃ τὸ μουστάκι του.

Τὸ μουστάκι εἶναι «Λεβεντιὰ» καὶ ἕνα «παλλικάρι» δὲν τὸ ξυρίζει ποτέ. Καὶ ἤρχισε νὰ στρίβῃ νευρικὰ τὸ μουστάκι του, δίνοντας σ' αὐτὸ ἕνα τέτοιο σχῆμα καὶ μιὰ πρὸς τὰ ἐπάνω κατεύθυνσι, ὥστε ὅταν κατέβασε τὸ χέρι ἡ μύτη του εὑρέθη ἐντὸς παρενθέσεως.

— Ἀκοῦστε τώρα καὶ τὴν δική μου γνώμη ποῦ τοὺς εἶπα. Οὔτε ὅλοι οἱ ξυρισμένοι μοῦ ἀρέσουν, οὔτε ὅμως καὶ ὅλοι οἱ κάτοχοι τοῦ μάτσου τῶν τριχῶν ποῦ λέγονται: «ἐλληνοπρεπῆ» μουστάκια. Γιατὶ εἶναι πρόσωπα στὰ ὁποῖα τὸ μουστάκι δὲν πάει διόλου καὶ ἄλλα πρόσωπα ποῦ φαίνονται ἀνοστότατα ὅταν εἶναι ξυρισμένα. Ὕστερα εἶναι καὶ τὸ ἐπάγγελμα. Αἴφνης ἕνας ἀποσπασματάρχης, ἢ ὑπενωμοτάρχης τῆς καταδιώξεως τοῦ ὁποίου ἡ δουλειὰ τοῦ ἐπιβάλλει νὰ ἔχῃ μοῦτρα ἄγρια καὶ ἐπιδηλητικὰ πόσο ἄνοστος θὰ εἶναι μὲ μουστάκι ξυρισμένο. Τέλος πάντων ὁ καθένας ποῦ ἡ δουλειά του εἶναι νὰ φαίνεται ἢ νὰ περνάῃ γιὰ παλλικαρᾶς, εἶναι ὑποχρεωμένος νὰ καλλιεργῇ «ἀρειμάνιον μύστακα». Ἀλλὰ ἕνας βαντὲρ ντὲ παρφιουμερὶ σὲ καταστήματα γυναικείων νεωτερισμῶν θὰ εἶναι ἀποκρουστικώτατος ἂν γελαστῇ νὰ ἀφήσῃ τὸ μουστάκι του νὰ πάρῃ σχῆμα περιπωμένης.

Γι' αὐτὸ νομίζω πῶς ἀπ' ὅλους πρακτικώτεροι εἶνε οἱ Βιεννέζοι ποῦ εὑρῆκαν τὴν μέσην λύσιν. Ἐλουτάρισαν τὴ μόβα τοῦ φαλλιδίσματος. Γιὰ νὰ γλυτώσουν ἐπὸ τὰ σιδερώματα τὴν μπριγιαντίν—κρυσταλίζ, τὸν μουστακοδέτη καὶ τὴν χασομέρια. Φαλλιδίζουν καλλιτεχνικὰ τὸ μουστάκι ὥστε ἀφήνουν ἕνα ἐλαφρὸ τρίχωμα ποῦ φαίνεται σὰν ζωγραφιστὸς ἰσκιάμος στὸ ἐπάνω χεῖλος.

Καὶ φαίνεται πῶς ἡ μόδα αὐτὴ ἔχει τοὺς περισσοτέρους ὀπαδοὺς, γι' αὐτὸ καὶ ὅσο πάει καὶ γενικεύεται.

Εἶμαι δὲ βέβαιος πῶς αὐτὴ τὴ μόδα θ' ἀκολουθήσουν, ὅταν τοὺς διατάξουν, νὰ ξυρισθοῦν καὶ οἱ . . . . . παππάδες.

ΝΙΚ. ΚΑΜΜ.

ΕΡΓΑ ΚΑΙ ΗΜΕΡΑΙ ΤΗΣ Γ. ΔΙΟΙΚΗΣΕΩΣ

— Ἡ ὑπόθεσις Μπενσουσὰν

— Οἱ μεδάζοντες

— Τὸ ὑπ' ἀριθ. 416 διαβατήριον

ΔΥΟ ΜΕΤΡΑ ΚΑΙ ΔΥΟ ΣΤΑΘΜΑ

Λόγῳ τῆς παρωχημένης ὥρας κατὰ τὴν ὁποίαν τὸ Γραφεῖον τοῦ Τύπου μᾶς ἀπέστειλε τὴν ἀνακοίνωσιν σχετικῶς πρὸς τὰς ἐνεργείας τῆς Γενικῆς Διοικήσεως, δὲν κατωρθώσαμεν νὰ ἀπαντήσωμεν εἰς τὸ χθεσινὸν ἡμῶν φύλλον.

Καὶ ὅσον ἀφορᾷ τὴν ὑπόθεσιν τοῦ κ. Μπενσουσὰν ἡ ἀνακοίνωσις τῆς Γ. Διοικήσεως ὁμολογεῖ ἀπεριφράστως ὅτι ἐξεδιώχθη ἐκ τοῦ Γραφείου τοῦ κ. Διοικητοῦ ὁ παρακληθεὶς ὡς φίλος νὰ μεσολαβήσῃ κ. Βασιλειάδης. Καὶ ἀφ' οὗ, κατὰ τὴν ἀνακοίνωσιν πᾶσαι αἱ εὐκολίαι παρεσχέθησαν εἰς τὸν κ. Μπενσουσὰν καὶ ἡ Γεν. Διοίκησις διαθέτει ὑπαλλήλους λάλους καὶ λαλοῦντας πολλὰς γλώσσας, διατὶ ὁ κ. Μπενσουσὰν νὰ καταφύγῃ εἰς φίλον του διὰ νὰ τὸν διευκολύνῃ;

Τὸ ἀνακοινωθὲν ἐπίσης ἰσχυρίζεται ὅτι λόγῳ φόβου διὰ πιθανὴν πυρ καϊὰν δὲν ἐπετράπη εἰς τὸν κ. Μπενσουσὰν ἡ ἀνέγερσις παραπήγματος ἐπὶ τῆς Λεωφόρου Ὄλγας. Ὁλόκληρος ὅμως ἡ Θεσσαλονίκη γνωρίζει, διότι τὰ βλέπει καθ' ἑκάστην, πλεῖστα ξύλινα παραπήγματα ἐπὶ τῆς Λεωφόρου ταύτης. Μόνον πλησίον τοῦ ξενοδοχείου «Μπὼ Ριβὰζ» ὑπάρχουν, πρὸ ὀλίγου μόλις ἀνεγερθέντα τρία ἢ τέσσαρα παραπήγματα ξύλινα. Ἀλλὰ κα' πέραν, πρὸ τὸ Ντεπώ, καὶ ἔνθεν καὶ ἐκεῖθεν τῆς λεωφόρου ὑπάρχουν πλεῖστα παραπήγματα ξύλινα. Ὥστε ἡ δικαιολογία περὶ φόβου πιθανῆς πυρκαϊᾶς εἶναι ἀστεία καὶ μόνον παρὰ τοῦ συντάξαντος τὸ ἀνακοινωθὲν διευθυντοῦ τοῦ Γραφείου τοῦ Τύπου κ. Πρωτονοταρίου ἠδύνατο νὰ προταθῇ.

Ὁ κ. Βασιλειάδης μᾶς ἐβεβαίωσεν ὅτι ὄχι μόνον δὲν διευκόλυνε ἡ ὑπηρεσία τῆς Γενικῆς Διοικήσεως τὸν κ. Μπενσουσάν, ἀλλ' οὗτος ἀπελπισθεὶς ὅτι ἤθελε στεγάσει τὴν πυριπαθῆ οἰκογένειάν του, κατέφυγεν εἰς τὸν κ. Παπαηλιάκην ἐπιδώσας νέαν αἴτησιν περὶ ἐξευρέσεως χώρου. Ἐπίσης ὁ κ. Βασιλειάδης μᾶς ἐβεβαίωσεν ὅτι ἀκόμη δὲν ἐξευρέθη χῶρος καὶ δὲν ἐγκατέσησε τὸ παράπηγμα ὅπως στεγάσῃ τὴν οἰκογένειάν του ὁ κ. Μπενσουσάν.

Ἂς ἔλθωμεν ἤδη εἰς τὸ δεύτερον ἐπεισόδιον. Τὸ ἀνακοινωθὲν βεβαιοῖ ὅτι οὐδεὶς θρησκευτικὸς λόγος ἀντετάσσετο εἰς τὴν ἔκδοσιν τοῦ διαβατηρίου διὰ τὴν Ἰσραηλίτιδα κυρίαν. Ἡμεῖς δὲν ἐγράψαμεν περὶ θρησκευτικοῦ κωλύματος οὔτε ἐπρόκειτο ζήτημα ὑποκαταστάσεως τῆς Ἀρχιραβινείας ὑπὸ τῆς Γενικῆς Διοικήσεως. Ἐκτὸς ἂν οἱ ἐν τῇ Γενικῇ Διοικήσει ἐζήλευσαν τὸν τίτλον τοῦ Ἀρχιραβίνου. Δι' αὐτὸ δὲν εἴμεθα ἡμεῖς οἱ ὁποῖοι δυνάμεθα νὰ διαμαρτυρηθῶμεν.

Ἔγράψαμεν ὅτι ὁ κ. Νομάρχης ἐξέδωκε διαβατήριον ἐπιτρέπον εἰς τὴν Ἰσραηλίτιδα κυρίαν νὰ ἀναχωρήσῃ διὰ Γαλλίαν. Ὁ σύζυγος τῆς κυρίας, δὲν παρεκάλεσεν, ὡς λέγει ἡ ἀνακοίνωσις, ἀλλὰ διεμαρτυρήθη ὅπως μὴ δοθῇ τὸ διαβατήριον. Ὁ κ. Νομάρχης ἀνεγνώρισε τὰ νόμιμα δικαιώματα τοῦ συζύγου καὶ διέταξε τὴν ἀκύρωσιν καὶ τὴν κατάσχεσιν τοῦ διαβατηρίου.

Ὁ ἰσχυρισμὸς τοῦ ἀνακοινωθέντος ὅτι ἡ κυρία εἶχεν ἐγκαταλειφθῇ ἄνευ ὑλικῆς βοηθείας παρὰ τοῦ συζύγου της εἶναι ψευδής. Ἀλλὰ καὶ ἂν οὕτω εἶχεν, θὰ ἠδύνατο αὕτη νὸ ζητήσῃ νομίμως τὰ ἔξοδα τῆς διατροφῆς της παρὰ τοῦ συζήγου της, τόσον μᾶλλον καθ' ὅσον οὔτε διαζύγιον δὲν εἶχε δοθεῖ. Καὶ ἀφ' οὗ ἠθέλησεν ἡ Γενικὴ Διοίκησις νὰ ἔχῃ τὴν ἔγκυρον ἰσραηλιτικὴν γνώμην διατὶ δὲν ἀπετάθη εἰς τὸ Θρησκευτικὸν Δικαστήριον; Τοῦτο ἦτο τὸ μόνον ἁρμόδιον νὰ ἀποφανθῇ. Ἀπετάθη ὅμως εἰς τὸ κοινοτικὸν Συμβούλιον τοῦ ὁποίου ὁ νομικὸς σύμβουλος τυγχάνει ὁ μεσολαβήσας ὅπως δοθῇ εἰς τὴν κυρίαν τὸ διαβατήριον δικηγόρος κ. Σαμουηλίδης.

Καὶ ἤδη ἐρχόμεθα εἰς τὸ ζήτημα τοῦ μεσάζοντος, τὸ καὶ κύριον ζήτημα, καθ' ὅτι ἡ ὑπόθεσις τοῦ διαζυγίου εἶναι καθαρῶς οἰκογενειακὴ καὶ δι' αὐτὸ ἀπεφύγαμεν νὰ ἀναφέρωμεν καὶ τὰ ὀνόματα τῶν ἐνδιαφερομένων.

Ὅταν διετάχθη ἡ κατάσχεσις τοῦ περιφήμου ὑπ' ἀριθ. 416 διαβατηρίου, ποῖος τὸ ἐπέστρεψε εἰς τὴν Γενικὴν Διοίκησιν καὶ τὸ παρέδωκεν εἰς τὸν διευθυντὴν αὐτῆς κ. Ζαχαρίτσαν; Καὶ τίνος εἰσηγήσει, παρὰ τὴν γνώμην τοῦ κ. Νομάρχου, ἐξεδόθη τὸ διαβατήριον; Τῇ εἰσηγήσει τοῦ δικηγόρου κ. Σαμουηλίδου. Καὶ γνωρίζομεν ὅτι κατόπιν τῆς δημοσιεύσεως τῶν ὅσων ἡ «Ἑθνικὴ» ἔγραψε ὁλόκληρος ἡ ἰσραηλιτικὴ κοινότης ἐξεπλάγη πῶς ἐδόθη διαβατήριον εἰς κυρίαν μὴ διεζευγμένην οὖσαν πρὸς τὸν σύζυγόν της, παρὰ τὰς διαμαρτυρίας τοῦ συζύγου, παρὰ τὴν ἠθικὴν ὑποχρέωσιν τὴν ὁποίαν εἶχον αἱ ἀρχαὶ νὰ προστατεύσουν τὸν σύζυγον, τόσον μᾶλλον καθ' ὅσον καὶ νομικαὶ συνέπειαι δύνανται νὰ πηγάσουν ἐκ τῆς χορηγήσεως διαβατηρίου εἰς κυρίαν μὴ διεζευγμένην οὖσαν.

Καὶ ἤδη ἐπιμένομεν εἰς τὸ συμπέρασμά μας: Ἀφ' ἑνὸς μὲν ἐγείρεται δημοκοπικὸς θόρυβος πρὸς ἀπομάκρυνσιν τῶν μεσαζόντων καὶ τὴν ἀπ' εὐθείας ἐπίλυσιν τῶν διαφόρων ἐκκρεμῶν ὑποθέσεων, ἐνῶ ἀφ' ἑτέρου καὶ ἡ ὀργὴ καὶ ἡ ἀγανάκτησις καὶ τὰ πάντα ὑποχωροῦν πρὸ τῶν ἄλλων μὴ θεωρουμένων ὡς μεσαζόντων. Καὶ εἰδικῶς ἐπὶ τοῦ προκειμένου. Ὁ κ. Βασιλειάδης ἐδήλωσε πρὸ τοῦ κ. Μπενσουσὰν καὶ εἰς τὸν κ. Διοικητὴν ὅτι ὄχι ὡς δικηγόρος ἀλλ' ὡς φίλος παρακληθεὶς ἐπεμβαίνει πρὸς διευκόλυνσιν ἢ μᾶλλον πρὸς ἔκφρασιν παραπόνων, Καὶ ἀποπέμπεται. Ἀφ' ἑτέρου ἡ Γενικὴ Διοίκησις δέχεται τὴν ἐπέμβασιν δικηγόρου διὰ ζήτημα οἰκογενειακόν, παρὰ τὴν διαμαρτυρίαν τοῦ συζύγου, καὶ προβαίνουσα εἰς σκανδαλώδη ἐνέργειαν, παραχωρεῖ τὸ ὑπ' ἀριθ. 416 διαβατήριον.

*Τὸ συμπέρασμα ἐκ τῆς συγκρίσεως τῶν

ΕΘΝΙΚΗ

ΓΡΑΦΕΙΑ & ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΑ ΟΔΟΣ ΣΑΛΑΜΙΝΟΣ 2

Συνδρομαί : Ἐσωτερικοῦ 40
» Ἐξωτερικοῦ 60

ΤΕΤΑΡΤΗ 19 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ

Ἀρχίππου ἀποστόλου
Σελήνη 12 ἡμερῶν
Ἀνατ. ἡλίου ὥρ. 6 λ. 57 Δύσις λ. 6. 18

Ἠχω Της Ἡμερας

— Ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεύς.

Ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεὺς Ἀλέξανδρος ἐξέδραμε χθὲς τὸ ἀπόγευμα ἐπ' αὐτοκινήτου εἰς Καρὰ-μπουρνοῦ.

Αὔριον Πέμπτην ἀναχωρεῖ ἐπ' αὐτοκινήτου ἐπιστρέφων εἰς Ἀθήνας.

— Ὁ κ. Σουλιώτης.

Μὲ ἰδιαιτέραν εὐχαρίστησιν ὑπακούομεν εἰς παράκλησιν τοῦ διευθυντοῦ τοῦ Ἐπισιτισμοῦ κ. Σουλιώτη ὅπως δηλώσωμεν ὅτι οὐδέποτε ἔσχε σχέσιν εἴτε μὲ τὰ ἐν Σπέτσαις, εἴτε μὲ τὰ ἐν Μακεδονίᾳ κτήματα τοῦ κ. Ἀδοσίδου, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς ὅσα ἐπανειλημμένως ἐγράψαμεν.

— Τὰ τηλεγραφήματα.

Ἡ Διεύθυνσις τοῦ Τηλεγραφείου ἀνακοινοῖ ὅτι, ἀποκαταστάθεισης τῆς γραμμῆς Θεσσαλονίκης-Ἀθηνῶν, θὰ γίνονται δεκτὰ τηλεγραφήματα δι' ὅλην τὴν Ἑλλάδα.

— Ὁ κ. Βαλαούρης.

Ἀπελύθη τῶν τάξεων τοῦ στρατοῦ ὁ ἔφεδρος ἀνθυπολοχαγὸς τῆς διαχειρίσεως κ. Θεμιστοκλῆς Βαλαούρης.

— Κακουργοδικεῖον.

Χθὲς ἐξεδικάσθη ἡ ὑπόθεσις τοῦ Δασάρχου κ. Οἰκονόμου κατηγορουμένου ἐπὶ δωροληψίᾳ. Τὸ δικαστήριον ἠθώωσε παντελῶς τὸν κατηγορούμενον.

Ὁ δικηγόρος κ. **Ἀχ. Σακελλαρίδης** μετέφερε τὰ γραφεῖα του ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Φράγκων ἀριθ. 28 ἐν τῷ Τελτ. Χαν. Ἀναλαμβάνει τὴν διεξαγωγὴν πάσης δικαστικῆς καὶ διοικητικῆς ὑποθέσεως. (15)

— ΘΕΑΤΡΙΚΑ —

ΠΑΝΘΕΩΝ.— Θίασος Ἔνκελ.— Σήμερον τὸ ἀριστοῦργημα τοῦ ἀειμνήστου Σαμάρα. Ἡ «Πριγκήπισσα τῆς Σασσῶν» Ἀπογευματινὴ : Σπεράντσα Καλό.

ΤΑΧΥΔΡΟΜΕΙΟΝ

ΤΕΤΑΡΤΗ 19 Φεβρουαρίου

Διὰ Λαγκαδᾶν—Σωχὸν 11 π. μ. Καλαιδικὴν 7ην μ. μ. Ἀνατολικὴν καὶ Δυτικὴν Μακεδονίαν, Αἰκατερίνην, Λάρισσαν, Ἀθήνας, Πειραιᾶ καὶ Πάτρας (Ταχ. ἁμαξοστοιχ.) 12 μεσημβρ. Αἰκατερίνην, Παλαιὰν Ἑλλάδα ἐν γένει καὶ Ἤπειρον (μικτὴ ἁμαξοστοιχ.) 7 μ.μ.

Διὰ Βουλγαρίαν, Ρουμανίαν, Ἰταλίαν, Ἐλβετίαν, Τσεχοσλοβακίαν, Ἀγγλίαν καὶ Ἀμερικὴν 9 π.μ.

Κύπρον καὶ Αἴγυπτον 11 π.μ.

Διὰ Σμύρνην, Σερβίαν καὶ Γερμανίαν 6 μ. μ.

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ

Τὴν προσεχῆ Πέμπτην 20 τρέχοντος μηνὸς ἐκτίθεται εἰς δημοπρασίαν ἡ ἐκποίησις ὡρισμένων ὑλικῶν τῆς ἐπὶ τῆς Λεωφόρου Νίκης 19 οἰκοδομῆς, πρώην Γραφεῖα Ἐποπτευούσης Κτηματογραφικῆς Ἐπιτροπῆς.

Οἱ ἐνδιαφερόμενοι διὰ πλείονας πληροφορίας ἀποταθήτωσαν εἰς τὴν Οἰκονομικὴν Ἐφορίαν Θεσσαλονίκης.

Ἐν Θεσσαλονίκῃ τῇ 17 Φεβρ. 1920.

Ὁ Οἰκονομ. Ἔφορος
Π. Δεβῆς

ΣΥΓΚΟΙΝΩΝΙΑ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΩΝ

Ἡ Ἑταιρεία Γεωργίου Χ. Βρέλλα καὶ Σία ἑδρεύουσα ἐν Κοζάνῃ καὶ ἐκτελοῦσα καθημερινῶς διὰ τῶν αὐτοκινήτων της Ἐπιβατικὴν καὶ ταχυδρομικὴν συγκοινωνίαν **ὁλοκλήρου** τῆς **Αὐτικῆς Μακεδονίας** ἤτοι τῶν γραμμῶν **Κοζάνης Σόροβιτς—Σόροβιτς Καστορίας Κοζάνης Σιατίστης Γρεβενῶν** ὡς καὶ **Κοζάνης Σερβίων Ἐλασσῶνος Τυρνόβου Ἀπρίσσης**, λαμβάνει τὴν τιμὴν νὰ φέρῃ εἰς γνῶσιν τῶν ἐνδιαφερομένων ὅτι ἀπὸ τῆς **Παρασκευῆς** τρέχοντος μηνὸς **Ἰανουαρίου** τρ. ἔ. κατήρτισε καὶ ἐν τῇ γραμμῇ **Θεσσαλονίκης — Βεροίας — Κοζάνης** τακτικὴν καθημερινὴν διὰ τῶν ἐντελῶς καινουργῶν αὐτοκινήτων της συγκοινωνίαν ἐπιβατικὴν μὲ τιμὰς ναύλων ἀκαταγωνίστους καὶ αὐτοῦ τοῦ **Σιδηροδρόμου**.

Ὅσοι λοιπὸν θέλετε νὰ ταξιδεύσητε ἀπὸ Θεσ)νίκην διὰ Κοζάνην καὶ ἐκεῖθεν ὅπου θέλετε διὰ τῶν ἐν λόγῳ γραμμῶν μόνασθε νὰ προμηθεύησθε τὰ εἰσιτήρια σας κατ' εὐθεῖαν διὰ ὁπαιανδήποτε γραμμὴν ἐκ τοῦ ἐνταῦθα πρακτορείου της Ξενοδοχεῖον **Μητρόπολις** ὁδὸς Βουλγαροκτόνου **4**, παρὰ τῷ πρακτορι **Κ. Παλαμίδη** ὡς καὶ παρὰ τῷ καταστήματι ὁδὸς **Κατούνη, 4**. Οἱ ταξειδιῶται ἔχουσι δικαίωμα νὰ φέρωσιν μεθ' ἑαυτῶν βάρος ἀποσκευῶν μέχρι **10 ὀκάδων**.

— TITAN —

Ἀνώνυμος Ἑταιρία Γεν. Ἀσφαλειῶν
Ἐγκριθεῖσα διὰ Βασ. Διατάγματος
Κεφάλαια καταβληθέντα
Δραχ. 2,000,000
Πράκτωρ
Ἰ. Παλλαμάρης
Τσιμισκὴ 11.

ΝΥΚΤΕΡΙΝΑΙ ΕΙΔΗΣΕΙΣ & ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑΤΑ

Η ΕΝΩΣΙΣ ΤΗΣ ΑΝΤΙΠΟΛΙΤΕΥΣΕΩΣ

ΤΗΝ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΑΝΑΚΟΙΝΩΘΕΝ ΤΙ ΑΝΕΚΟΙΝΩΘΗ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΥΣ

ΑΘΗΝΑΙ, 18.— Ἡ ἕνωσις τῶν προοδευτικῶν τῶν συντηρητικῶν τῶν Ἐθνικοφρόνων καὶ τῶν Θεοτοκικῶν θεωρεῖται ὡς τετελεσμένον γεγονός.

Πιθανότατα μέχρι τῆς Παρασκευῆς νὰ ἀναγγελθῇ δι' ἐπισήμου ἀνακοινωθέντος πρὸς τὸν Λαὸν ἡ ἕνωσις τῆς ἀντιπολιτεύσεως.

Αἱ λεπτομέρειαι ὅμως τῆς κοινῆς συνεργασίας δὲν θὰ ἀνακοινωθοῦν εἰς τὸν Λαὸν πρὸ τῆς διαλύσεως τῆς Βουλῆς καὶ πρὸ τῆς προκηρύξεως τῶν ἐκλογῶν.

Οἱ διευθύνοντες τὴν Ἡνωμένην Ἀντιπολίτευσιν ἀνεκοίνωσαν εἰς τοὺς δημοσιογράφους τὰ ἑξῆς :

«Τονίσατε εἰς τὸν λαὸν ὅτι ἡ ἀντιπολίτευσις παρακολουθεῖ τὰ πάντα καὶ ἐργάζεται. Συστήσατε εἰς τὸν λαὸν νὰ ἡσυχάσῃ».

Ἐξαιρετικὴν ἐντύπωσιν ἐνεποίησε τὸ ἄρθρον τῆς «Καθημερινῆς» τοῦ κ. Ξενοφῶντος Στρατηγοῦ, συνιστῶντος εἰς τὸν Λαὸν νὰ ἡσυχάσῃ, νὰ θαρρῇ καὶ νὰ μένῃ ἀκλόνητος εἰς τὰς ἰδέας του, διότι εἶναι ἐγγὺς ἡ ἡμέρα τῆς νίκης του.

Η ΣΥΝΔΙΑΣΚΕΨΙΣ ΚΑΙ Η ΑΚΡΙΒΕΙΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

ΑΘΗΝΑΙ 18.— Ἀγγέλλεται ἐκ Λονδίνου ὅτι ἡ Διάσκεψις διηρέθη εἰς δύο τμήματα, εἰς οἰκονομικὸν ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ Λόϋδ Τζώρτζ καὶ εἰς πολιτικὸν ὑπὸ τὸν Κῶρζον. Τοῦτο θὰ ἀσχοληθῇ καὶ μὲ τὸν καταρτισμὸν τῆς συνθήκης τῆς Τουρκίας.

Ὁ «Ἑωθινὸς Ταχυδρόμος» γράφει ὅτι εἰς τὴν ἡμερησίαν διάταξιν τῆς τελευταίας συνεδριάσεως ἀνεγράφοντο, τὸ ζήτημα τῆς Ἀρμενίας, τῆς διεξόδου αὐτῆς εἰς τὴν θάλασσαν, τὸ ζήτημα τῆς σφαίρας ἐπιρροῆς εἰς τὴν Κιλικίαν καὶ τὸ ζήτημα τῶν τουρκικῶν σιδηροδρόμων.

Τὸ Οἰκονομικὸν τμῆμα ἔχει ὡς πρόγραμμα τὴν καταπολέμησιν τῆς ἀκριβείας τῆς ζωῆς, ἥτις θὰ ἐξομοιωθῇ εἰς πάντα τὰ κράτη ἐπιτυγχανομένης τῆς ἀκριβοδικαίας διανομῆς τῶν πρώτων ὑλῶν καὶ τροφίμων.

Η ΕΙΡΗΝΗ ΝΕ ΤΟΥΣ ΡΩΣΣΟΥΣ

ΑΘΗΝΑΙ 18.— Τηλεγραφεῖται ἐκ Λονδίνου ὅτι ὁ Ρωσσικὸς Τύπος θεωρεῖ ὡς ἐπικειμένην τὴν ἡμέραν τῆς ἐπαναλήψεως τῶν ἐμπορικῶν σχέσεων. Τὰ γραφόμενα, γράφουν ὑπὸ τοῦ συμμαχικοῦ τύπου ὅτι ἡ ἐπανάληψις τῶν οἰκονομικῶν σχέσεων δὲν σημαίνει καὶ ἐπανάληψιν τῶν διπλωματικῶν, εἶναι ἀστήρικτα διότι εἰς τὴν περίπτωσιν ταύτην προηγοῦνται αἱ διπλωματικαὶ σχέσεις διὰ λόγους οἰκονομικούς.

ΟΙ ΕΓΚΛΕΙΣΤΟΙ ΤΟΥ ΙΤΖΕΔΙΝ

ΑΘΗΝΑΙ 18.— Κατόπιν γενομένης ἐν τῇ Βουλῇ συζητήσεως κρατεῖ σκέψις ὅπως μετακομισθῶσιν εἰς ἄλλας φυλακὰς τοῦ Κράτους οἱ ἐν τῷ Ἰτζεδὶν τῆς Κρήτης κρατούμενοι κ. κ. Σ. Μερκούρης, Κ. Κωνσταντινόπουλος, Μ. Οἰκονομάκης, ἀντισυνταγματάρχης ἐν ἀποστρατείᾳ καὶ Κ. Ἰγγλέσης.

Ο κ. ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗΣ

ΑΘΗΝΑΙ, 18. Ἀπεφυλακίσθη ὁ διευθυντὴς τῆς «Νέας Ἡμέρας» κ. Χαλκοκονδύλης.

ΤΑ ΖΥΜΑΡΙΚΑ

Κατ' ἀπόφασιν τῆς Γενικῆς Διοικήσεως ὡρίσθη ἡ τιμὴ χονδρικῆς πωλήσεως τῶν ζυμαρικῶν ἐργοστασίου Βουγιουκλῆ εἰς 2, 12 δρ. Ἡ λιανικὴ τιμὴ παραμένει ὡς ἔχει.

Ο ΝΙΤΤΙ ΔΙΑ ΤΗΝ ΑΛΒΑΝΙΑΝ

ΑΘΗΝΑΙ, 18. — Τηλεγραφεῖται ἐκ Ρώμης ὅτι ὁ κ. Νίττι ἐδήλωσεν σχετικῶς μὲ τὸ τοὺς Ἀλβανικὸν ὅτι ἡ Ἰταλία δὲν σκέπτεται νὰ καταστήσῃ Ἀλβανοὺς ὡς ἀντικείμενα παζαρεύματος ἢ ἀνταλλαγματων.

Ο ΣΤΡΑΤΟΣ ΤΗΣ ΓΕΡΜΑΝΙΑΣ

ΑΘΗΝΑΙ, 18.— Τηλεγραφεῖται ἐκ Παρισίων ὅτι ὁ Γάλλος ὑπουργὸς τῶν Στρατιωτικῶν Λεφὲβρ, ἐδήλωσεν ὅτι οἱ Γερμανοὶ δυστροποῦν εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τῆς συνθήκης.

Ἀντὶ νὰ διατηροῦν, ὡς ὁρίζεται, 100,000 ἀνδρῶν ἔχουν ἤδη ἑκατομμύρια ἀνδρῶν ἕτοιμα νὰ βαδίσουν ἐὰν παύσῃ ἡ ἐπαγρύπνισις τῶν Συμμάχων.

ΟΙ ΚΡΕΩΠΩΛΑΙ ΚΑΙ ΤΑ ΣΦΑΓΕΙΑ

Συνῆλθον τὴν 17ην τρέχοντος τὰ μέλη τῆς Συντεχνίας Κρεωπωλῶν Θεσσαλονίκης καὶ ἀπεφάσισαν τὴν τροποποίησιν τοῦ Καταστατικοῦ των, ἐκλέξαντα τὴν ἐπὶ τῆς τροποποιήσεως ἐπιτροπήν. Μεθ' ὃ συνεζήτησαν ἐπὶ τοῦ θέματος τῆς ἀμοιβῆς. τὴν ὁποίαν ἔκαστον μέλος τῆς συντεχνίας ἀναλαμβάνει νὰ πληρώνῃ εἰς τοὺς σφαγεῖς διὰ τὴν σφαγήν, καὶ φόρτωσιν τῶν σφαγίων πρὸς μεταφορὰν αὐτῶν ἀνὰ τὰ κρεωπωλεῖα. Ἐξελέγη ἐπὶ τούτῳ ἐπιτροπή, ἥτις θέλει ἔλθῃ εἰς συνεννόησιν μετὰ τῆς συντεχνίας τῶν σφαγέων, ἐὰν δὲ δὲν ἐπιτευχθῇ συμφωνία, ἀμφότεραι αἱ συντεχνίαι θὰ ζητήσωσιν ἀπὸ κοινοῦ τὴν ἐπέμβασιν τῆς Διευθύνσεως τοῦ Ἐπισιτισμοῦ.

Ἐπίσης ἐπῆλθε συνεννόησις μεταξὺ τῶν δύο συντεχνιῶν ὅπως ἀπὸ κοινοῦ διαθέσωσι τὰς ἀπαιτουμένας δαπάνας πρὸς φωτισμὸν τῶν σφαγείων διὰ τῆς τοποθετήσεως ἠλεκτρικῶν λαμπτήρων.

ΕΥΚΑΙΡΙΑ

Ἕνεκεν ἀναχωρήσεως θὰ πωληθοῦν διὰ ἡμοπρασίας διάφορα οἰκιακὰ ἔπιπλα καὶ ἐργαλεῖα μαραγκοῦ τὴν ἐρχομένην Κυριακὴν 23 τρχ. καὶ ὥραν 9 π.μ. εἰς τὸ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Μαρασλῆ παρὰ τὴν σχολὴν Νούκα παράπηγμα.

ΤΟ ΕΠΕΙΣΟΔΙΟΝ ΦΛΑΣΚΑΚΗ — ΓΕΡΜΑΝΟΥ

ΑΘΗΝΑΙ 18.— Ἡ κατατεθεῖσα εἰς τὴν Βουλὴν ἐπερώτησις παρὰ τοῦ βουλευτοῦ τῆς Θεσσαλονίκης κ. Γερμανοῦ ἐναντίον τοῦ Προέδρου Ἐφετῶν Θεσσαλονίκης κ. Φλασκάκη θὰ προκαλέσῃ ζωηροτάτην συζήτησιν καθόσον ὁ κ. Γερμανὸς θεωρεῖ μειωθὲν τὸ βουλευτικόν του γόητρον ἐκ τῆς στάσεως τοῦ κ. Φλασκάκη εἰπόντος εἰς αὐτὸν ὅτι οἱ βουλευταὶ δὲν ἔχουν θέσιν καμμίαν εἰς τὰ γραφεῖα.

Ὁ κ. Γερμανὸς τοῦ ἀπήντησεν ὅτι οἱ βουλευταὶ ὑπὲρ πάντα ἄλλον ἔχουν θέσιν, συγχρόνως δὲ τὸν κατήγγειλε τηλεγραφικῶς εἰς τὸν κ. Τσιριμῶκον ὅστις καὶ θὰ ἀπαντήσῃ ἐπὶ τῆς ὑποβληθείσης ἐπερωτήσεως.

ΜΙΚΡΑΙ ΕΙΔΗΣΕΙΣ

ΑΘΗΝΑΙ, 18. — Ὁ « Κῆρυξ » τῆς Νέας Ὑόρκης βεβαιοῖ ὅτι ἡ Γαλλία ἀπέστειλε εἰς τὸν Βόσπορον ἰσχυρὰν μοῖραν τοῦ στόλου της ἵνα μετασχῇ τῶν ναυτικῶν ἐπιδείξεων τοῦ Βοσπόρου.

— Ὁ κ. Μιλλεραν ἐδήλωσε ὅτι θὰ ἐπιστρέψῃ εἰς Λονδῖνον χωρὶς ν' ἀναμείνῃ τὴν λῆξιν τῆς ἀπεργίας τῶν σιδηροδρομικῶν.

— Ἡ διοίκησις τῶν σιδηροδρόμων θὰ ὑπαγεται τοῦ λοιποῦ εἰς τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Στρατιωτικῶν.

— Διεταχθη τὸ κλείσιμον τῶν σχολείων, ὅπου ἐσημειώθησαν ἀθρόα κρούσματα γρίππης.

— Ὁρίζεται προθεσμία μέχρι τῆς 20ῆς Φεβρουαρίου πρὸς ἀνάκλησιν τῶν ἀπεσπασμένων 1918—1920.

— Ἀπολύονται τὴν 20ὴν Μαρτίου οἱ ἐργάται τῆς θαλάσσης τῆς ἀπογραφῆς τοῦ 1917.

ΠΑΡΑΤΑΣΙΣ ΕΝΟΙΚΙΟΣΤΑΣΙΟΥ ΒΟΣΚΩΝ

Καθίσταται γνωστὸν εἰς τοὺς ἐνδιαφερομένους ὅτι παρατείνεται τὸ ἐνοικιοστάσιον ἐπὶ τῶν βοσκησίμων γαιῶν ἰδιωτικῶν τε καὶ δημοσίων.

Οἱ ἐπιθυμοῦντες ἐκ τῶν ἐνοικιαστῶν νὰ ἐπανέλθωσιν εἰς τὰ λειβάδια κατὰ τὴν θερινὴν περίοδον τρέχοντος ἔτους, δέον νὰ ὑποβάλωσι τὴν σχετικὴν δήλωσιν εἰς τοὺς ἐκμισθωτὰς ἰδιώτας ἢ εἰς τὸ Δημόσιον μέχρι τῆς 15ης Μαρτίου ἐ. ἔ.

Ἐν Θ)νίκῃ τῇ 17 Φεβρ. 1920

Ὁ Οἰκονομ. Ἔφορος
1—3 *Π. Δεβῆς*

ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ

Ἀριθ. Πρωτ. 4190

Ἔχοντες ὑπ' ὄψει τὸν νόμον 924 καὶ τὸ πρὸς ἐκτέλεσιν αὐτοῦ Β. Διάγμα τῆς 28 Σ)βρίου π. ἔ. μετὰ σύμφωνον γνώμην τοῦ Συμβουλίου κτημάτων αἱρομεν τὴν ὑφισταμένην ἀπαγόρευσιν ἀπαλλοτριώσεως ἐπὶ τοῦ ἐν τῇ πόλει Θεσσαλονίκης καὶ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἀκροπόλεως ἀριθ. 105 κειμένης οἰκίας τοῦ Μουσταφᾶ Ἀγᾶ υἱοῦ Ἀχμὲτ, ὑπηκόου Ἕλληνος, μετὰ τοῦ περὶ αὐτὴν οἰκοπέδου ἐκτάσεως 47 πήχεων ἐπιτρέπομεν τὴν πώλησιν αὐτῶν πρὸς τὸν Πολυχρόνην Ἰωάννου Πολυχρονιάδην, ὑπήκοον Ἕλληνα.

Ἡ παροῦσα ἐκτελεσθήτω δεόντως.

Θεσ)νίκη τῇ 11η Φεβρουαρίου 1920

Ὁ Γεν. Διοικητὴς
καὶ ἀ. α.
Κ. Γαρδίκας

Ἀκριβὲς ἀντίγραφον
Ὁ Διευθυντὴς τοῦ Κτηματ. Γραφείου
Δ. Παπαηλιάκης

Ἀριθ. Πρωτ. 4190

Ἔχοντες ὑπ' ὄψει τὸν νόμον 924 καὶ τὸ πρὸς ἐκτέλεσιν αὐτοῦ Β. Δ. τῆς 26 Σ)βρίου π. ε. μετὰ σύμφωνον γνώμην τοῦ Συμβουλίου Κτημάτων αἴρομεν τὴν ὑφισταμένην ἀπαγόρευσιν ἀπαλλοτριώσεως ἐπὶ τοῦ ἐν τῇ πόλει Θεσσαλονίκης καὶ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Σαρανταπόρου κειμένου οἰκοπέδου τοῦ Ἀρὼν υἱοῦ Μωῒς καὶ Ἰακὼβ Χαΐμ Σαλτιὲλ ὑπηκόων ἑλλήνων καὶ ἐπιτρέπομεν τὴν πώλησιν τούτου πρὸς τὸν Γιουδᾶ Σαμπετάϊ Πιτσὸν, ἕλληνα ὑπήκοον.

Ἡ παροῦσα ἐκτελεσθήτω δεόντως.

Ἐν Θεσ)νίκη, 11 Φεβρουαρ. 1920

Ὁ Γεν. Διοικητὴς κ. ἀ. α.
Κ. Γαρδίκας.

Ἀκριβὲς ἀντίγραφον ἐνθ)νίκῃ αὐθημερὸν
Δ. Παπαηλιάκης.

Μετὰ τὴν ληφθεῖσαν ἀπόφασιν, καθ' ἣν

Ο ΤΟΚΟΣ
ΤΩΝ ΕΝΤΟΚΩΝ ΓΡΑΜΜΑΤΙΩΝ

ἀπὸ τῆς 10ης Δεκεμβρίου 1919 καὶ ἐφεξῆς

ΑΥΞΑΝΕΤΑΙ

Ἀπὸ 4 1)2 ο)ο εἰς ΠΕΝΤΕ ο)ο διὰ τὰ τρίμηνα

Ἀπὸ 5 ο)ο εἰς ΠΕΝΤΕ καὶ ΗΜΙΣΥ ο)ο διὰ τὰ ἑξάμηνα καὶ ἐπὶ πλέον

διὰ τῆς ἐκδόσεως Γραμματίων προθεσμίας ΕΝΟΣ ἔτους ἐπὶ τόκῳ ΕΞ ο)ο

ΟΥΔΕΜΙΑ ΠΑΡΑΜΕΝΕΙ ΑΜΦΙΒΟΛΙΑ
ὅτι ἡ ἀγορὰ ΕΝΤΟΚΩΝ ΓΡΑΜΜΑΤΙΩΝ
ΕΙΝΑΙ ἡ ἀσφαλεστέρα καὶ ἐπικερδεστέρα τοποθέτησις
καὶ τῶν ΕΛΑΧΙΣΤΩΝ ΟΙΚΟΝΟΜΙΩΝ
τοῦ ΚΑΘΕΝΟΣ ΦΡΟΝΙΜΟΥ καὶ τοῦ ἀποβλέποντος
εἰς τὴν εὐτυχίαν καὶ τῆς οἰκογενείας του

ΕΓΝΑΤΙΑ 349 ΧΡΙΣΤΟΠΟΥΛΟΣ ΗΛΕΚΤΡΟΛΟΓΟΣ

ΚΑΠΝΙΖΕΤΕ ΣΙΓΑΡΕΤΤΑ ΒΑΛΚΑΝ

ΠΡΩΙΝΑΙ ΩΡΑΙ

ΤΟ ΤΟΥΡΚΙΚΟΝ ΖΗΤΗΜΑ

ΝΕΑΙ ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ ΤΩΝ ΣΥΜΜΑΧΩΝ

ΑΘΗΝΑΙ, 18. Τηλεγραφεῖται ἐκ Λονδίνου ὅτι κατὰ τὴν γνώμην τῶν ἀγγλικῶν ἐφημερίδων τὸ Τουρκικὸν, κατόπιν τῶν φρικαλεοτήτων τοῦ Μαρὰς, θὰ ἐπανέλθῃ ὑπὸ συζήτησιν εἰς τὸ Συμβούλιον.

Τὸ Συμβούλιον προκειμένου νὰ λάβῃ μέτρα διὰ τὴν ἐμπέδωσιν τῆς καταστάσεως, ἐκάλεσε τοὺς στρατηγοὺς Φὸς Ντεσπερὲ καὶ Οὐΐλσων. Ἀπεφασίσθη ὅπως σταλῇ κοινὸν διάβημα τηλεσιγραφικῶς ἀξιουμένης τῆς καταπαύσεως τῶν σφαγῶν. Ἄλλως καθιστοῦν ὑπευθύνους τοὺς τούρκους κυβερνήτας διὰ τὴν τύχην τοῦ τουρκικοῦ κράτους.

Ἐπέσης θὰ ζητεῖται ἡ ὁλοκληρωτικὴ διάλυσις τῶν ὀργανώσεων αἵτινες προὐκάλεσαν τὰς σφαγὰς καὶ γενικῶς ὅλων τῶν ὀργανώσεων.

Τὸ τελεσίγραφον θ' ἀπειλῇ λῆψιν αὐστηροτάτων μέτρων.

Ὁ Ἀγγλικὸς τύπος ἀξιοῖ, χάριν τῆς τιμῆς τῆς Ἀγγλίας, ὅπως ὁ Λόϋδ Τζώρτζ κατόπιν τῶν σφαγῶν τοῦ Μαρὰς ἀναλάβῃ τὴν πρωτοβουλίαν τῆς ἀναθεωρήσεως τῆς ἀποφάσεως διὰ τὴν Κωνσταντινούπολιν.

Ὁ «Ἑωθινὸς Ταχυδρόμος» γράφει ὅτι ὁ λόρδος Κοῦρζον ἐπιμένει εἰς τὴν ἄποψιν τῆς διαλύσεως τῆς Τουρκίας. Προσθέτει δὲ ὅτι ἡ παρατηρηθεῖσα ἐξέγερσις ἐν Ἀγγλίᾳ καὶ Γαλλίᾳ παρέχει τὴν πιθανότητα τῆς τροποποιήσεως τῶν ἀποφάσεων.

ΙΤΑΛΟΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΑΙ ΣΧΕΣΕΙΣ

Η ΛΥΣΙΣ ΤΟΥ ΑΔΡΙΑΤΙΚΟΥ

ΑΘΗΝΑΙ, 18.— Τηλεγραφεῖται ἐκ Ρώμης ὅτι αἱ τελευταῖαι πληροφορίαι περὶ τῶν διαθέσεων τῆς Ἀμερικῆς ἔναντι τῶν Ἰταλικῶν ἀξιώσεων εἶναι λίαν ἐνθαρρυντικαὶ διὰ τοὺς Ἰταλοὺς διπλωμάτας.

Ὁ Ἰταλικὸς τύπος γράφει κατόπιν τῆς ἀκροάσεως τοῦ πρέσβεως παρὰ τῷ Ἀμερικανῷ Προέδρῳ, ἐγνώσθη ὅτι ἡ Ἀμερικὴ εἶναι διατεθειμένη νὰ ἐγκρίνῃ πᾶσαν λύσιν ἥτις ἤθελε γένει τῇ συγκατα)θέσει τῆς Γιουγοσλαβικῆς Κυβερνήσεως.

Ὁ «Ἡμερήσιος Τηλέγραφος πληροφορεῖται ὅτι κατόπιν τῆς ἐπελθούσης συνεννοήσεως μεταξὺ τοῦ Ἰταλοῦ πρέσβεως καὶ τοῦ κ. Οὐΐλσων, ὁ δεύτερος ἀπέστειλε νέαν διακοίνωσιν πρὸς τὸ Συμβούλιον τῶν πρωθυπουργῶν.

Ὁ κ. Νίττι ἀπησχολημένος χθὲς καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν μὲ τὰ οἰκονομικὰ ζητήματα δὲν ἐπανέλαβε τὰς μετὰ τοῦ κ. Τροῦμπιτς διαπραγματεύσεις. Ἀναμένεται ὅμως κατ' αὐτὰς νέα διακοίνωσίς του. Ὁ κ. Νίττι ἐπιστρέφων ἐντὸς τῆς ἑβδομάδος εἰς Ρώμην θὰ προβῇ εἰς δηλώσεις σχετικῶς μὲ τὴν ἐξέλεξιν τοῦ Ἀδριατικοῦ.

Τηλεγραφεῖται ἐξ Οὐασιγκτῶνος ὅτι ὁ Ἰταλοαμερικανικὸς σύνδεσμος παρέθηκε εἰς Βασιγκτῶνα γεῦμα πρὸς τιμὴν τῆς Ἰταλικῆς πρεσβείας.

Ὁ Ἀμερικανὸς Οὔγκ ἐξεφώνησε λόγον καὶ ἐξέφρασε ὑπὸ τύπον ἐπισημότητος τὴν εἰλικρινῆ ἀναλλοίωτον φιλίαν τῆς Ἀμερικῆς.

ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΤΩΝ ΑΡΜΕΝΙΩΝ ΚΑΙ ΠΟΝΤΙΩΝ

ΑΘΗΝΑΙ, 18. Τηλεγραφεῖται ἐκ Λονδίνου ὅτι αἱ μεταξὺ τῶν ἀντιπροσώπων τῆς Ἀρμενικῆς κυβερνήσεως καὶ τῶν Ποντίων διαπραγματεύσεις αἵτινες ἐγένοντο εἰς τὴν Τυφλίδα πρὸς πολιτικὴν συνεννόησιν κατέληξαν εἰς αἴσιον τέρμα. Ὁ Ἀρμένιος Πρωθυπουργὸς ἀπεδέχθη ἅπαν ἡ σχηματισθησομένη Ἀρμενικὴ Δημοκρατία ἔχῃ χαρακτῆρα ὁμοσπονδιακὸν, συμπεριλαμβάνουσα καὶ τὸ ἀνεξάρτητον Ἑλληνικὸν κράτος τοῦ Πόντου τὸ ὁποῖον θὰ ἔχῃ ἰδιαίτερον κοινοβούλιον καὶ προνόμια διὰ νὰ ἔχῃ τὸ δικαίωμα νὰ διεξάγῃ διαπραγματεύσεις μετ' ἄλλων κρατῶν.

Η ΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ ΕΙΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΙΝ

ΑΘΗΝΑΙ, 18.— Ἀγγέλλεται ἐκ Κων)πόλεως ὅτι οἱ Ἄγγλοι κατέσχον τὰ ἀρχεῖα τοῦ Σερασκεράτου. Ὁ Ἄγγλος ἁρμοστὴς ἐπέσης ἀνεκοίνωσεν εἰς τὴν Τουρκικὴν Κυβέρνησιν ὅτι οἱ Σύμμαχοι ἔλαβον αὐστηρότατα μέτρα κατόπιν τῶν γενομένων σφαγῶν.

Ὁ Τοποτηρητὴς ἀπηύθυνε πρὸς τὸν ἀρχιεπίσκοπον Καταβρυγίας ἔκκλησιν ἐκθέτων τὴν δυσφορίαν τῶν Ἑλλήνων τῆς Κων)πόλεως διὰ τὴν ἀπόφασιν τῆς Διασκέψεως ὅπως παραμείνῃ ἡ Κων)πολις Τουρκική.

Οἱ Ἕλληνες τῆς Κ)πόλεως ἀποβλέπουν μετ' ἐμπιστοσύνης εἰς τὸν ἀγῶνα, τὸν ὁποῖον ἀνέλαβεν ὁ ἀγγλικὸς τύπος ζητῶν τὴν ἐκδίωξιν τῶν Τούρκων ἐκ τῆς Κων)πόλεως.

Εἰς τὸ Πατριαρχεῖον Κωνσταντινουπόλεως διεβιβάσθησαν πλέεστα ψηφίσματα ἀγγλικῶν πολιτικῶν Συλλόγων ζητούντων τὴν ἐκδίωξιν τῶν Τούρκων.

Οἱ τουρκικοὶ πολιτικοὶ κύκλοι πιστεύουν ὅτι ὁ Οὐΐλσων θὰ ἐπιμείνῃ εἰς τὴν ἐφαρμογὴν τῶν 14 ὅρων του κρίνοντες τοῦτο ἐκ τῆς νέας διακοινώσεως ἣν οὗτος ἀπέστειλεν εἰς τὴν Συνδιάσκεψιν σχετικῶς μὲ τὸ Τουρκικὸν ζήτημα.

Αἱ τουρκικαὶ ἐφημερίδες γράφουν ὅτι ἀπανταχοῦ τῆς Τουρκίας οἱ Μουσουλμάνοι ἔχουν τὴν πλειοψηφίαν.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ ΤΟΥ ΑΓΓΛΙΚΟΥ ΕΡΓΑΤ. ΚΟΜΜΑΤΟΣ

ΑΘΗΝΑΙ 18. Τηλεγραφεῖται ἐκ Λονδίνου ὅτι τὸ Ἀγγλικὸν Ἐργατικὸν κόμμα δι' ἐπισήμου του ἀνακοινωθέντος ἀποκρούει οἱανδήποτε ἐπέμβασιν τοῦ Χαλιφάτου εἰς τὰς πολιτικὰς ὑποθέσεις.

Ἐν τῷ ἀνακοιν

Θ ΗΜΑΙ, ΠΕΜΠΤΗ 5 ΜΑΡΤΙΟΥ 1920

ΠΟΛΙΤΕΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

ΕΤΟΣ Α'. - ΑΡΙΘΜΟΣ 209.
Τὸ φύλλον λεπ. 10.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Θ. ΝΙΚΟΛΟΥΔΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΕΔΟΥΑΡΔΟΥ ΛΩ 14.
Τηλέφωνον ἀριθ. 6-95.

Η ΕΥΡΩΠΗ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΣΥΝΘΗΚΗΝ

ΠΛΗΓΑΙ' ΤΑΣ ΟΠΟΙΑΣ ΔΕΝ ΕΚΛΕΙΣΕΝ Η ΕΙΡΗΝΗ

Ὁ κατ' ἐπανάληψιν γενόμενος ἐσχάτως λόγος περὶ ἀναθεωρήσεως τῆς Συνθήκης τῶν Βερσαλλιῶν καθιστᾷ ἐξόχως ἐπίκαιρον τὴν δημοσίευσιν τοῦ κάτωθι ἀποσπάσματος, εἰλημμένου ἐκ τοῦ πολυκρότου βιβλίου, τὸ ὁποῖον συνέγραψεν ὁ βαθὺς Ἄγγλος οἰκονομολόγος κ. John Keynes. Ὁ συγγραφεὺς τῆς «Οἰκονομικῆς κριτικῆς τῆς εἰρήνης» ἦτο ὁ ἐπίστημος ἀντιπρόσωπος τῆς Ἀγγλίας εἰς τὴν Διάσκεψιν καὶ ἀντιπρόσωπος τοῦ Ἀγγλου ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν εἰς τὸ Ἀνώτατον Συμβούλιον, παρητήθη δὲ ὅταν, ὡς ὁ ἴδιος ὁμολογεῖ, ἀντελήφθη ὅτι ἡ συνθήκη ἤρχισε νὰ λαμβάνῃ ἠθικὴν μορφὴν ἀπολύτως ἑτεροβαρῆ:

Τὸ κεφάλαιον τοῦτο πρέπει νὰ εἶνε κεφάλαιον ἀπαισιοδοξίας. Ἡ συνθήκη τῶν Βερσαλλιῶν δὲν προβλέπει διὰ τὴν οἰκονομικὴν ἀνόρθωσιν τῆς Εὐρώπης, δὲν προβλέπει τίποτε τὸ ὁποῖον νὰ καθιστᾷ νὰ νικηθείσας Κεντρικὰς Αὐτοκρατορίας καλοὺς γείτονας, τίποτε τὸ ὁποῖον νὰ ἐμπεδώσῃ τὰ νέα Κράτη τῆς Εὐρώπης, τίποτε τὸ ὁποῖον νὰ ἀποκαταστήσῃ τὴν Ρωσσίαν. Ἀλλὰ καὶ δὲν προάγει καθ' οἱονδήποτε τρόπον τὴν οἰκονομικὴν ἀλληλεγγύην αὐτῶν τῶν Συμμάχων. Καμμία διευθέτησις δὲν ἐπετεύχθη ἐν Παρισίοις, διὰ τῆς ὁποίας νὰ ἀνορθωθοῦν τὰ εἰς ἀταξίαν εὑρισκόμενα οἰκονομικὰ τῆς Γαλλίας καὶ τῆς Ἰταλίας ἢ νὰ προσαρμοσθοῦν τὰ συστήματα τοῦ Παλαιοῦ Κόσμου καὶ τοῦ Νέου.

Τὸ Συμβούλιον τῶν Τεσσάρων δὲν ἔδωκε προσοχὴν εἰς τὰ ζητήματα ταῦτα, ἐπειδὴ ἦτο ἀπησχολημένον μὲ ἄλλα, ὁ Κλεμανσὼ π. χ. νὰ συντρίψῃ τὴν οἰκονομικὴν ζωὴν τοῦ ἐχθροῦ του, ὁ Λόϋδ Τζὼρτζ νὰ κάμῃ κάτι διὰ νὰ ἱκανοποιήσῃ ἐπὶ μίαν ἑβδομάδα τὴν κοινὴν γνώμην τῆς χώρας του, καὶ ὁ Πρόεδρος Οὐίλσων νὰ μὴ διαπράξῃ τι τὸ ὁποῖον δὲν ἦτο ὀρθὸν καὶ δίκαιον. Εἶνε χαρακτηριστικὸν τὸ γεγονός, ὅτι τὸ θεμελιῶδες οἰκονομικὸν πρόβλημα μιᾶς Εὐρώπης πεινώσης καὶ ἀποσυντεθειμένης ἦτο τὸ ζήτημα ἐπὶ τοῦ ὁποίου ὑπῆρξεν ἀδύνατον νὰ ἐγερθῇ τὸ ἐνδιαφέρον τῶν Τεσσάρων. Ἡ ἐπανόρθωσις ὑπῆρξεν ἡ κυρία των ἐκδρομὴ εἰς τὸ οἰκονομικὸν πεδίον καὶ τὴν ἐτακτοποίησαν ὡς νὰ ἦτο πρόβλημα θεολογίας, πολιτικῆς ἐκλογικῆς σοφιστίας καὶ ἐν γένει ἀπέβλεψαν εἰς αὐτὴν ἀπὸ πᾶσαν ἄλλην ἄποψιν παρὰ τὴν ἄποψιν τοῦ οἰκονομικοῦ μέλλοντος τῶν Κρατῶν, τῶν ὁποίων τὴν μοῖραν διεχειρίζοντο.

Ἀφίνω ἀπὸ τοῦ σημείου τούτου καὶ ἐφεξῆς, τοὺς Παρισίους, τὴν Διάσκεψιν καὶ τὴν Συνθήκην, διὰ νὰ θεωρήσω συντόμως τὴν παροῦσαν κατάστασιν τῆς Εὐρώπης, ὅπως τὴν ἔκαμαν ὁ πόλεμος καὶ ἡ εἰρήνη. Δὲν προτίθεμαι νὰ διακρίνω μεταξὺ τῶν ἀναποφεύκτων καρπῶν τοῦ πολέμου καὶ τῶν ἀποτρεπτῶν δυστυχιῶν τῆς εἰρήνης. Τὰ οὐσιώδη γεγονότα τῆς καταστάσεως, ὅπως τὰ βλέπω, ἐκφράζονται ἁπλῶς.· Ἡ Εὐρώπη συνίσταται ἀπὸ τὸ πυκνότερον ἄθροισμα πληθυσμοῦ καθ' ὅλην τὴν ἱστορίαν τοῦ κόσμου. Ὁ πληθυσμὸς αὐτὸς ἔχει συνηθίσει εἰς σχετικῶς ὑψηλὸν ἐπίπεδον ζωῆς, εἰς τὸ ὁποῖον καὶ τώρα ἀκόμη μερικὰ μέρη αὐτοῦ ἐλπίζουν καλλιτέρευσιν. Ἐν σχέσει πρὸς ἄλλας ἠπείρους, ἡ Εὐρώπη δὲν εἶνε αὐτάρκης. Ἰδιαιτέρως δὲ δὲν ἠμπορεῖ νὰ τραφῇ. Ἐσωτερικῶς ὁ πληθυσμὸς δὲν εἶνε ὁμαλῶς μοιρασμένος, ἀλλὰ μέγα μέρος συνωθεῖται εἰς σχετικῶς μικρὸν ἀριθμὸν πυκνῶν βιομηχανικῶν κέντρων. Ὁ πληθυσμὸς αὐτὸς ἐξησφάλιζε τὰ πρὸς τὸ ζῆν πρὸ τοῦ πολέμου, χωρὶς μέγα περιθώριον περισσεύματος, διὰ λεπτῆς καὶ ἀπείρως περιπλόκου ὀργανώσεως, τῆς ὁποίας τὰ θεμέλια ὑπεστηρίζοντο ἀπὸ ἄνθρακα, σίδηρον, μεταφορὰς καὶ ἀδιάκοπον ἐφοδιασμὸν εἰσαγομένης τροφῆς καὶ πρώτων ὑλῶν ἀπὸ ἄλλας ἠπείρους.

Διὰ τῆς καταστροφῆς τῆς ὀργανώσεως αὐτῆς καὶ τῆς διακοπῆς τοῦ ρεύματος τῶν ἐφοδίων, μέρος τοῦ πληθυσμοῦ ἐστερήθη τῶν μέσων τῆς ζωῆς. Ἡ μετανάστευσις δὲν εἶνε πλέον ἐφικτή. Διότι θὰ ἐχρειάζοντο χρόνια διὰ νὰ μεταφερθοῦν ἀντίπεραν οἱ πλεονάζοντες, καὶ ἂν ἀκόμη, τὸ ὁποῖον δὲν συμβαίνει, ἠμποροῦσαν νὰ εὑρεθοῦν χῶραι ἕτοιμαι νὰ τοὺς δεχθοῦν. Ὁ κίνδυνος ἑπομένως, ὁ ὁποῖος μᾶς ἀντιμετωπίζει, εἶνε ἡ ταχεῖα πτῶσις τοῦ ἐπιπέδου τῆς ζωῆς εἰς σημεῖον, τὸ ὁποῖον διὰ μερικοὺς θὰ σημαίνῃ πεῖναν, σημεῖον, εἰς τὸ ὁποῖον ἐφθάσαμεν εἰς τὴν Ρωσσίαν καὶ πλησιάζομεν εἰς τὴν Αὐστρίαν. Οἱ ἄνθρωποι δὲν ἀποθνήσκουν πάντοτε ἥσυχα. Διότι ἡ ἀσιτία, ἡ ὁποία εἰς μερικοὺς φέρει λήθαργον καὶ ἀμήχανον ἀπελπισίαν, ἐξωθεῖ ἄλλας ἰδιοσυγκρασίας εἰς τὴν νευρικὴν ὑστερικὴν ἀστάθειαν καὶ εἰς τρελλὴν ἀπελπισίαν. Καὶ αὐτοί, εἰς τὴν δυστυχίαν των, ἠμποροῦν νὰ ἀνατρέψουν τὰ ὑπόλοιπα τῆς ὀργανώσεως καὶ νὰ καταβυθίσουν αὐτὸν τὸν πολιτισμὸν εἰς τὰς ἀτοπείρας των τοῦ νὰ κορέσουν τὰς ἐπιβλητικὰς ἀνάγκας τοῦ ἀτόμου. Αὐτὸς εἶνε ὁ κίνδυνος, ἐναντίον τοῦ ὁποίου ὅλα τὰ μέσα μας καὶ τὸ θάρρος μας καὶ ὁ ἰδεαλισμός μας πρέπει νὰ συνεργασθοῦν.

***

Τὴν 13 Μαΐου 1919 ὁ κόμης Μρόκντορφ Ραντσάου ἀπηύθυνε πρὸς τὴν Διάσκεψιν τῶν Συμμάχων καὶ Συμπραττουσῶν Δυνάμεων τὴν ἔκθεσιν τῆς Γερμανικῆς Οἰκονομικῆς Ἐπιτροπῆς, τῆς ἐπιφορτισμένης μὲ τὴν μελέτην τῆς ἐπιδράσεως τῶν ὅρων τῆς εἰρήνης ἐπὶ τῆς καταστάσεως τοῦ Γερμανικοῦ λαοῦ. «Κατὰ τὰς δύο τελευταίας γενεάς, ἀνέφερεν ἡ ἔκθεσις, ἡ Γερμανία μετεμορφώθη ἀπὸ γεωργικοῦ εἰς βιομηχανικὸν κράτος. Ἐφ' ὅσον ἦτο γεωργικὸν κράτος ἡ Γερμανία ἠδύνατο νὰ θρέψῃ 40 ἑκατομμύρια κατοίκων. Ὡς βιομηχανικὸν κράτος ἐξησφάλιζε τὰ μέσα τῆς ὑπάρξεως εἰς πληθυσμὸν 67 ἑκατομμυρίων. Κατὰ τὸ 1913 ἡ εἰσαγωγὴ τῶν τροφίμων ἀνῆλθεν εἰς 20 ἑκατομμύρια τόννων. Πρὸ τοῦ πολέμου, ἐν σύνολον 15 ἑκατομμυρίων προσώπων ἐν Γερμανία ἀπέζη ἀπὸ τὸ ἐξωτερικὸν ἐμπόριον, τὴν ναυτιλίαν καὶ τὴν χρῆσιν, ἐμμέσως ἢ ἀμέσως, ξένων ὑλῶν». Ἡ ἔκθεσις ἐξηκολούθει.· «Μετὰ τὴν ἐλάττωσιν τῶν προϊόντων της, μετὰ τὴν οἰκονομικὴν κατάπτωσιν ἐκ τῆς ἀπωλείας τῶν ἀποικιῶν της, τοῦ ἐμπορικοῦ της στόλου καὶ τῶν ξένων τοποθετήσεών της, ἡ Γερμανία δὲν θὰ εἶνε εἰς θέσιν νὰ εἰσαγάγῃ ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ ἀνάλογον ποσότητα πρώτων ὑλῶν. Πελώριον ἑπομένως μέρος τῆς Γερμανικῆς βιομηχανίας θὰ καταδικασθῇ ἀναποφεύκτως εἰς καταστροφήν. Ἡ ἀνάγκη τῆς εἰσαγωγῆς τροφίμων θὰ αὐξήσῃ ταυτοχρόνως σημαντικῶς, ἐνῷ τὸ δυνατὸν τῆς ἐπαρκείας εἰς τὴν ζήτησιν αὐτὴν πολὺ θὰ ἐλαττωθῇ. Συντομώτατα ἑπομένως ἡ Γερμανία δὲν θὰ εἶνε εἰς θέσιν νὰ δώσῃ ἄρτον καὶ ἐργασίαν εἰς τὰ πολυάριθμα ἑκατομμύρια τῶν κατοίκων της, οἱ ὁποῖοι ἐμποδίζονται νὰ κερδίσουν τὴν ζωήν των ἀπὸ τὴν ναυτιλίαν καὶ τὸ ἐμπόριον. Τὰ πρόσωπα ταῦτα θὰ ὤφειλον νὰ μεταναστεύσουν, ἀλλὰ καὶ τοῦτο εἶνε πρακτικῶς ἀδύνατον, καὶ διότι ἐπὶ πλέον πολλαὶ χῶραι καὶ αἱ σπουδαιότεραι θ' ἀντιστῶσιν εἰς τὴν παραδοχὴν Γερμανῶν μεταναστῶν. Ὅπως ἐκτελεσθῶσιν οἱ ὅροι τῆς εἰρήνης, θὰ ἔπρεπε λογικῶς ν' ἀπαγγελθῇ ἡ καταδίκη πολλῶν ἑκατομμυρίων προσώπων ἐν Γερμανίᾳ. Ἡ καταστροφὴ δὲ αὕτη δὲν θὰ ἐβράδυνε, δοθέντος ὅτι ἡ ὑγεία τοῦ πληθυσμοῦ συνετρίβη κατὰ τὸν πόλεμον ἀπὸ τὸν ἀποκλεισμὸν καὶ κατὰ τὴν ἀνακωχὴν ἀπὸ τὴν ἐπιδείνωσιν τοῦ ἀποκλεισμοῦ τῆς πείνης. Καμμία βοήθεια, ὅσον δήποτε μεγάλη, δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ ἐμποδίσῃ αὐτὸν τὸν ὁμαδικὸν θάνατον».

«Δὲν γνωρίζομεν, καὶ πράγματι ἀμφιβάλλομεν, ἐξακολουθεῖ ἡ ἔκθεσις, ἐὰν οἱ ἀντιπρόσωποι τῶν Συμμάχων καὶ Συμπραττουσῶν Δυνάμεων ἀντιλαμβάνωνται τὰ ἀναπόφευκτα ἀποτελέσματα, τὰ ὁποῖα θὰ λάβουν χώραν εἰς τὴν Γερμανίαν, βιομηχανικὴν χώραν πολὺ πυκνὰ κατῳκημένην, στενὰ συνδεδεμένην μὲ τὸ οἰκονομικὸν σύστημα τοῦ κόσμου καὶ ὑπὸ τὴν ἀνάγκην εὑρισκομένην τῆς εἰσαγωγῆς τεραστίων ποσῶν πρώτων ὑλῶν καὶ τροφίμων, ἐὰν αἰφνιδίως αὕτη ἤθελεν ἀναχαιτισθῇ κατὰ τὴν κρίσιμον στιγμὴν τῆς ἀναπτύξεώς της, ἀντιστοιχούσης πρὸς τὴν οἰκονομικὴν κατάστασιν καὶ τὸν ἀριθμὸν τῶν κατοίκων, ὅπως ἦτο πρὸ ἡμίσεος αἰῶνος. Ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι ὑπογράφουν τὴν συνθήκην αὐτήν, θὰ ὑπογράψουν τὸν θάνατον πολλῶν ἑκατομμυρίων Γερμανῶν, ἀνδρῶν, γυναικῶν καὶ παιδίων.»

***

Δὲν γνωρίζω καταλληλοτέραν ἀπάντησιν εἰς τοὺς λόγους τούτους. Ἡ κατηγορία τοιλάχιστον εἶνε τόσον ἀληθὴς διὰ τὴν Αὐστριακήν, ὅσον καὶ διὰ τὴν Γερμανικὴν διευθέτησιν. Τοῦτο εἶνε τὸ ἐνώπιον ἡμῶν θεμελιῶδες πρόβλημα, πρὸ τοῦ ὁποίου ζητήματα ἐδαφικῶν προσαρμογῶν, ὡς καὶ ἡ εὐρωπαϊκὴ ἰσορροπία εἶνε ἀσήμαντα. Μερικαὶ καταστροφαὶ τῆς ἱστορίας, αἱ ὁποῖαι ὠπισθοδρόμησαν τὴν ἀνθρωπίνην πρόοδον κατὰ αἰῶνας, ὠφείλοντο εἰς τὴν ἀντίδρασιν, ἡ ὁποία ἐπηκολούθει τὸ αἰφνίδιον τέλος, εἴτε φυσικόν, εἴτε εἰς ἀνθρωπίνας πράξεις ὀφειλόμενον, παροδικῶν εὐμενῶν ὅρων, ἐπιτρεψάντων τὴν αὔξησιν τοῦ πληθυσμοῦ πέραν τοῦ δυνατοῦ εἰς προμηθείας ὁρίου.

Τὰ σημαίνοντα χαρακτηριστικὰ τῆς ἀμέσου καταστάσεως δύνανται νὰ ἀθροισθοῦν εἰς τρία κεφάλαια, εἶνε δὲ ταῦτα· ἡ ἐν τῷ παρόντι ἀπόλυτος κατάπτωσις τῆς ἐσωτερικῆς εὐρωπαϊκῆς παραγωγῆς, δεύτερον ἡ καταστροφὴ τῆς συγκοινωνίας καὶ τοῦ συναλλάγματος, καὶ τρίτον ἡ ἀνικανότης τῆς Εὐρώπης νὰ ἀγοράσῃ τὰς συνήθεις της προμηθείας ἀπὸ τὰς πέραν τῶν ὠκεανῶν χώρας.

(Ὁ συγγραφεὺς ἐξετάζων κατόπιν ἐπὶ τοῦ ἀνωτέρω διαγράμματος σημεῖον πρὸς σημεῖον τὴν θλιβερὰν καὶ ἀνισόρροπον οἰκονομικὴν κατάστασιν τῆς Γερμανίας, τῆς Γαλλίας καὶ τῆς Ἰταλίας, ἐπάγεται).·

Εἰς τὸ βιβλίον τοῦτο ὀλίγον ἐπρόσεξα εἰς τὴν Ρωσσίαν, τὴν Οὐγγαρίαν ἢ τὴν Αὐστρίαν. Οἱ ὅροι τῆς συνθήκης τῆς ἐπιβληθείσης εἰς τὴν Αὐστριακὴν Δημοκρατίαν δὲν ἔχουν σχέσιν μὲ τὸ πραγματικὸν γεγονὸς τῆς ἀπελπιστικῆς καταστάσεως τοῦ κράτους τούτου. Ἡ «Ἀρμπάϊτερ Τσάϊτουνγκ» τῆς Βιέννης τῆς 4 Ἰουνίου 1919, ἐσχολίασε τοὺς ὅρους τούτους ὡς ἑξῆς.·

«Οὐδέποτε ἡ οὐσία μιᾶς συνθήκης εἰρήνης ἐπρόδωσε τόσον χονδροειδῶς τὰς προθέσεις, αἱ ὁποῖαι κατηύθυναν δῆθεν τοὺς ἐργάτας της, ὅπως συνέβη μὲ τὴν συνθήκην ταύτην, εἰς τὴν ὁποίαν κάθε διάταξις διατνέεται ἀπὸ ἀνοικτειρμοσύνην καὶ ἀνεπιείκειαν, εἰς τὴν ὁποίαν δὲν ἠμπορεῖ νὰ ἀνακαλυφθῇ πνοὴ ἀνθρωπίνης συμπαθείας, ἡ ὁποία μαστιγώνει κατὰ πρόσωπον ὁ,τιδήποτε συνδέει τὸν ἄνθρωπον πρὸς τὸν ἄνθρωπον, καὶ ἡ ὁποία ἀποτελεῖ ἔγκλημα κατ' αὐτῆς τῆς ἀνθρωπότητος, καθ' ἑνὸς ὑποφέροντος καὶ βασανιζομένου λαοῦ». Γνωρίζω ἐν λεπτομερείᾳ τὴν Αὐστριακὴν συνθήκην καὶ ἤμην παρὼν ὅταν ἐσχεδιάζοντο μερικοὶ ἀπὸ τοὺς ὅρους της, ἀλλὰ μοὶ εἶνε δύσκολον νὰ ἀντικρούσω τὸ δίκαιον τῆς τοιαύτης ἐκρήξεως.

Εἰς τὰ ἀνωτέρω κράτη αἱ δυστυχίαι τῆς ζωῆς καὶ ἡ ἀποσύνθεσις τῆς κοινωνίας εἶνε πάρα πολὺ γνωσταί, ὥστε νὰ μὴ ἔχουν ἀνάγκην ἀναλύσεως. Αἱ χῶραι αὐταὶ ὑφίστανται τὴν ζωήν, ἡ ὁποία διὰ τὸ ὑπόλοιπον τῆς Εὐρώπης δύναται νὰ λεχθῇ ὅτι εὑρίσκεται πέραν τοῦ κατωφλίου τοῦ μέλλοντος. Καὶ ὅμως αἱ ἐν λόγῳ χῶραι, περιλαμβάνουσαι εὐρὺ ἔδαφος καὶ μέγαν πληθυσμόν, ἀποτελοῦσι σήμερον ζωντανὸν παράδειγμα τοῦ πόσον ὁ ἄνθρωπος ἠμπορεῖ νὰ ὑποφέρῃ καὶ πόσον μία κοινωνία ἠμπορεῖ νὰ καταπέσῃ. Ὑπὲρ πᾶν ἄλλο εἶνε τὸ σημεῖον τοῦ πῶς εἰς τὴν τελικὴν καταστροφὴν ἡ ἀσθένεια τοῦ σώματος μεταβάλλεται εἰς ἀσθένειαν τοῦ πνεύματος. Ἡ οἰκονομικὴ στέρησις προχωρεῖ κατὰ φάσεις ἠρέμους καὶ ἐφόσον οἱ ἄνθρωποι τὴν ὑποφέρουν μὲ ὑπομονήν, ὁ πέριξ κόσμος ὀλίγον φροντίζει. Ἡ φυσικὴ ἱκανότης καὶ ἡ κατὰ τῶν ἀσθενειῶν ἀντίστασις ἐλαττώνεται βαθμηδόν, ἀλλ' ὁπωσδήποτε ἡ ζωὴ ὁδεύει τὸν δρόμον της, ἕως οὗ ἐξ-

ΑΝΕΛΕΥΘΕΡΟΝ ΣΥΣΤΗΜΑ

Τρίς, εἰς διάστημα μηνός, μοῦ ἀπήλειψεν ἄρθρα ἡ λογοκρισία. Τοῦτο δὲν μὲ θίγει ὡς ἀτομικὸν ζήτημα, ἀλλ' ἀτανακλᾷ εἰς ὅλους ἡμᾶς τοὺς ζῶντας εἰς ἐλεύθερον λεγάμενον κράτος

Τὴν πρώτην φορὰν ἐπρόκειτο περὶ ἀπαντήσεώς μου διὰ τῆς «Καθημερινῆς» εἰς δηλώσεις τοῦ κ. Βενιζέλου ἐν τῇ Βουλῇ. Εἶχε δὲ τὸ ἑξῆς ἄτοπον ἡ ἀπάλειψις τοῦ ἄρθρου μου ἐκείνου, ὅτι, ἐνῷ ὁ πρωθυπουργὸς εἶχε προκαλέσει τὴν ἀντιπολίτευσιν νὰ δηλώσῃ ἂν ἀναγνωρίζῃ τὸ καθεστώς, ἕνας βουλευτὴς (καὶ εἰς τὴν περίπτωσιν ταύτην ἔτυχε νὰ εἶμαι ἐγώ, ἀλλ' ἠμποροῦσε νὰ εἶνε καὶ οἱοσδήποτε ἄλλος) θέλων ν' ἀπαντήσῃ, εὑρέθη πρὸ ἀδυναμίας νὰ τὸ πράξῃ, διότι τὸ ἀπηγόρευσεν ἡ λογοκρισία. Δηλαδὴ ἀπηγορεύθη εἰς ἕνα βουλευτὴν νὰ γράψῃ ὅσα θὰ ἔλεγεν εἰς τὴν Βουλήν, ἐὰν παρίστατο εἰς τὰς συνεδριάσεις της.

Τὴν δευτέραν φορὰν ἐπρόκειτο περὶ ἄρθρου εἰς τὸ περιοδικὸν «Μέλλον», ὅπου ἐπραγματευόμην τὸ ζήτημα τῆς ἀπὸ διεθνοῦς ἀπόψεως θέσεως τῆς Ἑλλάδος ὡς κράτους ἀνεξαρτήτου ἐν σχέσει καὶ μὲ τὴν κοινωνίαν τῶν Ἐθνῶν, ζήτημα δηλαδὴ ἐκτάκτως ἐπίκαιρον καθ' ἣν στιγμὴν συνεζητεῖτο εἰς τὴν Βουλὴν ἡ ἐπικύρωσις τῶν συνθηκῶν, αἱ ὁποῖαι κανονίζουν τὰς νεωτέρας σχέσεις τῶν κρατῶν μεταξύ των.

Τὸ ζήτημα, ὡς εἶπα, δὲν εἶνε προσωπικόν, ἀλλὰ γενικοῦ ἐνδιαφέροντος, καὶ ὡς τοιοῦτο ἀξίζει νὰ τύχῃ τῆς προσοχῆς πάντων. Τῆς λογοκρισίας ἡ ἔννοια καὶ ὁ σκοπὸς δὲν εἶνε ὁ περιορισμὸς τῆς ἐλευθερίας τῆς σκέψεως, ἀλλ' ἡ μὴ ἀνακοίνωσις πληροφοριῶν δυναμένων νὰ ἐκθέσουν εἰς κινδύνους τὰς στρατιωτικὰς μετακινήσεις ἢ ἐπιχειρήσεις, ὁσάκις κηρύσσεται γενικὴ ἐπιστράτευσις ἢ γίνεται πόλεμος.

Τὸ πολὺ δύναται νὰ ἐκταθῇ ἡ περιοριστικὴ ἐξουσία τῆς λογοκρισίας καὶ εἰς δημοσιεύματα ἐκθέτοντα εἰς κίνδυνον τὰς διπλωματικὰς ἢ συμμαχικὰς σχέσεις τῆς χώρας μὲ ἄλλα κράτη. Ἀλλὰ δὲν εἶνε ἐπιτετραμμένον νὰ δίδεται τοιαύτη ἐλαστικότης εἰς τοὺς περιορισμοὺς τῆς λογοκρισίας, ὥστε νὰ καταστνίγεται ὁλοτελῶς ἡ ἐλευθερία τῆς σκέψεως καὶ νὰ καθίσταται ἀδύνατος ἡ ἔκφρασις τῶν διανοημάτων.

Τοιαύτην ἔκτασιν ἀσφαλῶς δὲν ἔχει δικαιωματικῶς ἡ λογοκριτικὴ ἐξουσία, τῆς ὁποίας ἔπρεπε νὰ γίνεται χρῆσις μὲ ὑπερβολικὴν διάκρισιν, μέχρις ὅτου ἔλθῃ ὁ εὐλογημένος καιρὸς τῆς καταργήσεώς της. Ἀσφαλέστερα εἶνε τὰ καθεστῶτα, ὅπου ὁμιλεῖ κανεὶς ἐλεύθερα.

Ἔχω τὴν γνώμην ὅτι ὁ κ. Βενιζέλος ἔπταυσε νὰ εἶνε ἀγαπητὸς εἰς τὴν Ἑλλάδα, καὶ δι' ἄλλους μὲν λόγους, ἀλλὰ κυρίως ἀφότου δὲν αἰσθάνεται ὁ κόσμος ὅτι εἶνε ἐλεύθερος νὰ ὁμιλῇ περὶ πολιτικῆς δημοσίᾳ.

Καὶ ἂν ἡ Βουλή, μὴ οὖσα Βουλή, δέχεται τὴν λογοκρισίαν ἀδιαμαρτύρητος, καὶ ἂν ὁ τύπος ἀναγκάζεται νὰ ὑποκύπτῃ εἰς αὐτὴν διαμαρτυρόμενος, καὶ ἂν ἀκόμη καὶ τὰ δικαστήρια δὲν τὴν ἀποκρούουν προκειμένου διὰ τὴν περικεκοιμένην δημοσίευσιν τῶν πρακτικῶν των, τὸ κοινὸν ὅμως, ὡς λέγει καὶ ὁ Gide, φέρει καὶ αὐτὸ βαρεῖαν τὴν εὐθύνην.· «Ἡ ἀνεκτικότης τὴν ὁποίαν ἐπέδειξε καὶ ἡ εὐπείθεια μεθ' ἧς ὑπεβλήθη εἰς τὸ ἀνελεύθερον σύστημα τῆς λογοκρισίας, ἐπέτρεψαν τὴν διατήρησιν αὐτοῦ ἐπὶ πενταετίαν, καὶ ἀναμφιβόλως θὰ διηκόλυνον τὴν ἐπ' ἄπειρον παράτασίν του. Διότι τοῦτο εἶνε τὸ ἀνησυχητικόν. Ἂς ἀποθαυμάζουν ἄλλοι ὡς πολιτικὴν ἀρετὴν τὴν παθητικότητα ταύτην τοῦ κοινοῦ.

ΙΩΝ ΔΡΑΓΟΥΜΗΣ

αντληθῇ πλέον τὸ ὅριον τῆς ἀνθρωπίνης καρτερικότητος καὶ ὑπομονῆς. Τότε οἱ ἄνθρωποι ἐκτινάσσονται τοῦ ληθάργου καὶ τὰ δεσμὰ τῆς συνηθείας λύονται. Ἡ δύναμις τῶν ἰδεῶν ἐπικρατεῖ. Ἡ δὲ κοινωνία στρέφεται πρὸς οἱονδήποτε ἀληθινὸν ἢ ψευδὲς φῶς ἐλπίδος, πρὸς οἱανδήποτε κατεύθυνσιν ἢ συμβουλήν, τὴν ὁποίαν ἤθελε φέρει ὁ ἄνεμος...

Η ΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΓΕΡΜΑΝΙΑΝ

Ο ΦΟΝ ΚΑΠΠ ΔΙΑΤΗΡΕΙ ΤΗΝ ΑΡΧΗΝ

ΑΝΤΙΦΑΤΙΚΑΙ ΑΙ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ ΠΕΡΙ ΣΥΜΦΩΝΙΣ

ΠΑΡΙΣΙΟΙ, 4 Μαρτίου. (Ἀθηναϊκόν).— Διὰ τῶν ἐφημερίδων ὁ Κάππ διέδοσε τὴν φήμην περὶ συμφωνίας μεταξὺ Δρέσδης καὶ Βερολίνου. Ἡ εἴδησις διαψεύδεται. Ἡ Δρέσδη βεβαιοῖ μόνον ὅτι ἔλαβε προτάσεις ἐκ μέρους τῶν συντηρητικῶν, ἐπὶ τῶν ὁποίων διεξάγονται διαπραγματεύσεις. Τηλεγράφημα ἐκ Στουτγάρδης καθορίζει ὅτι ὑπὸ τῆς ἀπολουθίας τῆς Δημοκρατικῆς Κυβερνήσεως δηλοῦται ὅτι καίτοι δὲν εἶνε διατεθειμένη αὕτη νὰ δεχθῇ τὰς προταθείσας βάσεις, δὲν θὰ συγκατατίθετο εἰς παραχωρήσεις εἰμὴ ἐπὶ τοῦ ζητήματος τῶν ἐκλογῶν.

Οἱ συνεργάται τοῦ Κάππ

('Ιδιαίτερον τηλεγράφημα)

ΡΩΜΗ, 4 Μαρτίου.— Ὁ φὸν Κάππ ἀνέλαβε τὴν ἀνωτάτην ἐποπτείαν τῆς ἀστυνομίας, διώρισε συγχρόνως τὸν φὸν Γιάγκωφ ὡς ὑπουργὸν τῶν Ἐσωτερικῶν, τὸν φὸν Βίντερφελντ τῶν Ἐξωτερικῶν, τὸν φὸν Ρίσμπεργκ τῶν Στρατιωτικῶν καὶ τὸν φὸν Τρόθα τῶν Ναυτικῶν.

Δηλώσεις πρὸς τὸν Ἔμπερτ

Τὸ κόμμα τοῦ Κέντρου ἐδημοσίευσε μανιφέστον κατὰ τοῦ πραξικοπήματος τοῦ Βερολίνου· ἐπίσης ὁ στρατηγὸς Σέλερ, στρατιωτικὸς διοικητὴς τῆς Δυτικῆς Πρωσσίας ἐδήλωσε πίστιν πρὸς τὸν Ἔμπερτ.

Ἀντιφατικαὶ πληροφορίαι.— Ἐπῆλθεν ἢ δὲν ἐπῆλθε συνεννόησις;

('Ιδιαίτερον τηλεγράφημα)

ΡΩΜΗ, 5 Μαρτίου.— Ἐξακολουθοῦν καταφθάνουσαι ἀντιφατικαὶ εἰδήσεις περὶ τῆς ἐν Γερμανίᾳ καταστάσεως, ὀφειλόμεναι εἰς τὸ ὅτι αἱ πηγαὶ ἐξ ὧν προέρχονται αἱ πληροφορίαι αὗται εἶνε διττάι. Ἡ μοναρχικὴ Κυβέρνησις ἀγγέλλει ὅτι διεξήχθησαν καὶ ἀπέληξαν εἰς συμφωνίαν διαπραγματεύσεις μετὰ τοῦ Ἔμπερτ, ὅστις συγκατετέθη εἰς τὸν καταρτισμὸν ἀχρόου Κυβερνήσεως ἄνευ τῆς συμμετοχῆς τοῦ φὸν Κάππ, συμμετεχόντων εἰς ταύτην ἀντιπροσώπων τῶν διαφόρων Γερμανικῶν Κρατῶν. Ἡ Κυβέρνησις αὕτη θὰ προπαρεσκεύαζεν ἐντὸς διμήνου τὴν ἐνέργειαν προεδρικῶν ἐκλογῶν.

Ἐκ Στουτγάρδης ἀφ' ἑτέρου ἡ Κυβέρνησις Ἔμπερτ καὶ Μπάουερ διαψεύδει τὰς πληροφορίας ταύτας, βεβαιοῦσα ὅτι οὐδέποτε θὰ ἀναγνωρίσῃ τὴν Κυβέρνησιν τοῦ φὸν Κάππ.

Ποῖοι οἱ σκοποὶ τοῦ μοναρχικοῦ κινήματος

('Ιδιαίτερον τηλεγράφημα)

ΡΩΜΗ, 4 Μαρτίου.— Ἐξακολουθοῦν καταφθάνουσαι γράφησε πρὸς τὸν Χίντεμπουργ ἱκετεύων αὐτὸν ὅπως ἐπέμβῃ καὶ ἐπαναφέρῃ τὸ στράτευμα εἰς τὴν συνταγματικὴν ὁδόν, ἐξ ἧς παρέκλινεν.

Ὡς ἐξάγεται ἐκ τῶν διαφόρων τηλεγραφικῶν πληροφοριῶν, ἐν Γερμανίᾳ κρατεῖ ἡ γνώμη ὅτι οἱ ἄμεσοι σκοποὶ τοῦ κινήματος εἶνε ἡ ἀποκατάστασις τῶν ἀγροτικῶν καὶ μιλιταριστικῶν προνομίων, ἡ ἀπόδοσις εἰς τὴν Πρωσσίαν τῆς ἰσχυροτέρας θέσεως, ἣν κατεῖχε παρὰ τῇ Γερμανικῇ ὁμοσπονδίᾳ καὶ ἡ προπαρασκευὴ τοῦ ἐδάφους διὰ τὴν ἀποκατάστασιν τῆς Μοναρχίας.

Διαδηλώσεις εἰς τὴν Βιέννην ἐναντίον τοῦ κινήματος τοῦ φὸν Κάππ.

ΡΩΜΗ, 5 Μαρτίου.— Ἀγγέλλεται ἐκ Βιέννης ὅτι ἔλαβον ἐκεῖ χώραν διαδηλώσεις κατὰ τοῦ κινήματος τοῦ φὸν Κάππ καὶ ὑπὲρ τῆς διατηρήσεως τοῦ δημοκρατικοῦ καθεστῶτος.

Οἱ Ἔμπερτ καὶ Μπάουερ θὰ ἐμφανισθοῦν εἰς τὴν Ἐθνοσυνέλευσιν.

('Ιδιαίτερον τηλεγράφημα)

ΡΩΜΗ, 5 Μαρτίου.— Φαίνονται ἐπιβεβαιούμεναι αἱ πληροφορίαι αἱ διαψεύδουσαι τὴν συνομολόγησιν συμφωνίας μεταξὺ Ἔμπερτ καὶ φὸν Κάππ. Τὸ Συμβούλιον τῆς Αὐτοκρατορίας συνῆλθεν εἰς Στουτγάρδην ὑπὸ τὴν προεδρίαν τῶν Ἔμπερτ καὶ Μπάουερ. Ἀπεφασίσθη ὅπως παρουσιασθοῦν αὔριον πρὸ τῆς Ἐθνοσυνελεύσεως ζητοῦντες τὴν παραίτησιν τοῦ φὸν Κάππ ἄνευ ὅρων, καὶ νὰ προβλέψουν περὶ τῶν ἐπιβαλλομένων μέτρων ὅπως διατηρηθῇ ἡ ἐπικοινωνία μεθ' ὁλοκλήρου τῆς Γερμανίας.

Διατηρεῖ ὁ φὸν Κάππ πάντοτε τὴν ἀρχηγίαν

Βεβαιοῦται ἐπίσης ὅτι ὁ φὸν Κάππ διατηρεῖται διὰ τῆς βίας τῶν ὅπλων εἰς Βερολῖνον, ἐνῷ ὁλόκληρος ἡ Νοτιοδυτικὴ Γερμανία ὑπακούει εἰς τὸν Ἔμπερτ.

Ὁ οἰκονομικὸς σύνδεσμος τῶν Γερμανῶν στρατιωτῶν ἐκυκλοφόρησε μανιφέστον, ζητῶν τῶν συσπείρωσιν πάντων περὶ τὸν Ἔμπερτ.

Συμπλοκαὶ εἰς τὸ Βερολῖνον

Τηλεγραφήματα ἀπ' εὐθείας ἐκ Βερολίνου ἀγγέλλουν ὅτι εἰς διάφορα σημεῖα τῆς πόλεως, ἰδίως εἰς τὴν πλατεῖαν τοῦ Πότσδαμ, Λέπλιτζ, Σάρλτεμπουργ ἔλαβον χώραν αἱματηραὶ συγκρούσεις μεταξὺ στρατοῦ καὶ τοῦ πλήθους. Ἐσημειώθησαν πολλοὶ νεκροὶ καὶ τραυματίαι. Παράμοια γεγονότα ἐσημειώθησαν εἰς Δρέσδην καὶ Λειψίαν.

Οἱ μοναρχικοὶ κατέλαβον τὸ Βράνδεβουργ

Τὰ μοναρχικὰ στρατεύματα κατέλαβον ὡσαύτως τὸ Βράνδεβουργ, ὅπου ἐκηρύχθη ὁ στρατιωτικὸς νόμος. Ἐπίσης αἱματηραὶ συγκρούσεις ἔλαβον χώραν εἰς Ἀγνόβερον καὶ Ντόρμουντ. Ὑπάρχουν ἀπειράριθμοι νεκροὶ καὶ τραυματίαι. Ὁ φὸν Κάππ ἐδημοσίευσε διάταγμα, δι' οὗ ἐφαρμόζεται ἡ ποινὴ τοῦ θανάτου κατὰ τῶν παραβαινόντων τὰς διαταγὰς τῆς Κυβερνήσεως καὶ κατὰ τῶν ὑποκινητῶν τῆς ἀπεργίας.

Τὸ Ἀνώτατον Συμβούλιον διὰ τὴν ἐν Γερμανίᾳ κατάστασιν.

ΠΑΡΙΣΙΟΙ, 4 Μαρτίου. (Ἀθηναϊκόν).— Ἐπιστέλλουσιν ἐκ Λονδίνου· Τὸ ἀνώτατον Συμβούλιον ἠσχολήθη ἀποκλειστικῶς μὲ τὰ γεγονότα τῆς Γερμανίας. Ἀπεδέχθη ὁμοθύμως τὴν ἄποψιν τῆς Γαλλίας περὶ τοῦ ὅτι ἐπιβάλλεται ἐπιφυλακτικὴ διπλωματικὴ στάσις, ἀποσκοποῦσα εἰς τὴν ἐφαρμογὴν τῆς συνθήκης εἰρήνης.

Αἱ γνῶμαι τοῦ Γαλλικοῦ Τύπου

ΠΑΡΙΣΙΟΙ, 4 Μαρτίου. (Ἀθηναϊκόν).— Αἱ Γαλλικαὶ ἐφημερίδες ἀσχολοῦνται μὲ τὴν στάσιν, ἣν θὰ τηρήσουν οἱ Σύμμαχοι. Κατὰ τὸν «Μικρὸν Παρισινόν», αἱ τελευταῖαι ἀποφάσεις τοῦ Συμβουλίου εἶνε ὅπως τὰ προληπτικὰ μέτρα ἀνατεθοῦν εἰς τοὺς Φὸς καὶ Μπῆττυ. Τὸ ὑπουργεῖον τῶν Στρατιωτικῶν ἐξετάζει τὸ δυνατὸν τῆς ἀποστολῆς ἐνισχύσεων ἐπὶ τοῦ Ρήνου ἐν περιπτώσει μὴ ἐκτελέσεως τῆς Συνθήκης.

Τί γράφει ἡ «Τριμπούνα τοῦ Σικάγου»

ΠΑΡΙΣΙΟΙ, 4 Μαρτίου.— Ἡ «Τριμπούνα τοῦ Σικάγου» βεβαιοῖ ὅτι οἱ Σύμμαχοι θεωροῦν συναφεῖς τὰς ἐπαναστάσεις τῆς Γερμανίας καὶ τὴν ἐν Τουρκίᾳ ἐξέγερσιν.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΑ ΝΕΑ

Η ΠΑΡΑΔΟΣΙΣ ΤΩΝ ΣΗΜΑΙΩΝ

ΕΙΣ ΤΑ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑ ΣΜΥΡΝΗΣ

Τὴν 25ην Μαρτίου θὰ διεξαχθῇ μετὰ πάσης ἐπισημότητος ἡ τελετὴ τῆς παραδόσεως τῶν σημαιῶν εἰς τὰ 27ον, 28ον καὶ 30ὸν συντάγματα τῆς μεραρχίας Σμύρνης.

Τὰς σημαίας θὰ παραδώσῃ ἰδιοχείρως ὁ ἀρχιστράτηγος κ. Παρασκευόπουλος.

Η ΚΡΑΤΟΠΟΙΗΣΙΣ ΤΩΝ ΣΙΔΗΡΟΔΡΟΜΩΝ

Ἤρξατο ἡ πρακταρατικὴ ἐνέργεια τῆς προσεχοῦς ἐπαναφορᾶς τῶν σιδηροδρόμων ὑπὸ τὴν δικαιοδοσίαν τοῦ ὑπουργείου τῆς Συγκοινωνίας. Μετὰ τὴν δημοσίευσιν τοῦ νόμου περὶ διοικήσεως τῶν σιδηροδρόμων τοῦ Κράτους, θὰ προκληθῇ διάταγμα κανονιστικὸν ὅλων τῶν προβλεπομένων ὑπηρεσιακῶν ὀργανώσεων καὶ λεπτομερειῶν τῶν δημιουργουμένων ὑπηρεσιῶν.

Ἡ κρατοποίησις τῶν σιδηροδρόμων θὰ ἐξακολουθήσῃ, κατὰ τοὺς ὑπολογισμοὺς τῶν ἁρμοδίων, ἐπ' ἀρκετὸν χρόνον, μέχρις ὅτου ἐν τῷ μεταξὺ καταρτισθῇ ἡ ἐκ τῶν πραγμάτων ἐνδεικνυομένη σιδηροδρομικὴ πολιτικὴ τῆς Κυβερνήσεως.

Ἡ ὑπὸ τὸν Γάλλον εἰδικὸν κ. Μπριὼ ἀποστολή, ἐν συνεργασίᾳ μετὰ τῶν ἡμετέρων εἰδικῶν, καταρτίζει τὸ ὅλον πρόγραμμα τῶν νέων μέτρων καὶ τῆς ἀνακαινιστικῆς ἐργασίας εἰς τὴν σιδηροδρομικὴν ὑπηρεσίαν.

ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΔΙΔΑΣΚΑΛΩΝ

ΠΑΡΑ ΤΩ κ. ΥΠΟΥΡΓΩ ΤΗΣ ΠΑΙΔΕΙΑΣ

Ἐπιτροπὴ τῆς Ἑνώσεως τῶν λειτουργῶν τῆς Μ. Ἐκπαιδεύσεως παρουσιασθεῖσα χθὲς τὸ ἀπόγευμα εἰς τὸν ὑπουργὸν τῆς Παιδείας κ. Δίγκαν, ἠρώτησεν αὐτὸν περὶ τῆς τύχης τοῦ νομοσχεδίου, δι' οὗ ἐλαμβάνετο πρόνοια περὶ βελτιώσεως τοῦ μισθοῦ αὐτῶν.

Ὁ κ. ὑπουργὸς ἐβεβαίωσε τὴν ἐπιτροπὴν ὅτι τὸ σχετικὸν νομοσχέδιον εἶνε ἕτοιμον, δὲν ὑπεβλήθη δὲ τοῦτο εἰσέτι εἰς τὴν Βουλήν, καθόσον ἐπρόκειτο νὰ ὑποβληθῇ συγχρόνως μετὰ τοῦ καταρτιζομένου πανυπαλληλικοῦ τοιούτου. Ἐν περιπτώσει δὲ καθ' ἣν, ἐδήλωσεν ὁ κ. Δίγκας, δὲν κατορθωθῇ νὰ ὑποβληθῇ τὸ πανυπαλληλικὸν νομοσχέδιον κατὰ τὴν ἐπανάληψιν τῶν ἐργασιῶν τῆς Βουλῆς, θὰ ὑποβληθῇ τότε κεχωρισμένως τὸ νομοσχέδιον τὸ ἀφορῶν τοὺς λειτουργοὺς τῆς Μ. Ἐκπαιδεύσεως.

ΑΝΑΜΕΝΕΤΑΙ ΖΑΚΧΑΡΙΣ

Κατὰ τηλεγράφημα πρὸς τὸ ὑπουργεῖον τοῦ Ἐπισιτισμοῦ, κατ' αὐτὰς καταπλέει ἐξ Ἰαπωνίας ἀτμόπλοιον μὲ φορτίον ζαχάρεως διὰ λογαριασμὸν τῆς Κυβερνήσεως. Τὸ φορτίον τοῦτο θὰ διανεμηθῇ εἰς τὸ κοινόν.

ΦΟΝΟΣ ΕΝ ΠΕΙΡΑΙΕΙ

Ὁ Ἀθ. Τζαβάρας συμπλακεὶς πρὸς τὰ ἐξημερώματα τῆς χθὲς ἐν Πειραιεῖ μετὰ τοῦ Ε. Τσούτη δι' ἀσήμαντον αἰτίαν, τὸν ἐτραυμάτισε θανασίμως διὰ μαχαίρας κάτωθεν τοῦ ἀριστεροῦ μαστοῦ. Ὁ τραυματίας ἐξέπνευσε ἐνῷ μετεφέρετο εἰς τὸ νοσοκομεῖον. Ὁ φονεὺς δὲν συνελήφθη.

ΑΙ ΕΚ ΡΩΣΣΙΑΣ ΠΡΟΕΛΕΥΣΕΙΣ

Διὰ Β. Διατάγματος αἴρονται τὰ ἐπιβεβλημένα ὑγειονομικὰ μέτρα εἰς τὰς ἐξ Ὀδησσοῦ καὶ τῶν ἄλλων Ρωσσικῶν λιμένων προελεύσεις. Τὰ ἐκ τῶν ἀνωτέρω λιμένων ἐφεξῆς καταπλέοντα σκάφη θέλουσιν ἐλευθεροκοινωνῇ μετὰ τὴν ἰατρικὴν ἐπίσκεψιν. Διὰ τοῦ ἰδίου διατάγματος ἐπιβάλλεται εἰς τὰς ἐκ πάντων τῶν λιμένων τῆς Μεσημβρινῆς Ρωσσίας προελεύσεις ἰατρικὴ κατ' ἄτομον ἐπίσκεψις, ἀπολύμανσις πλοίου, πληρώματος, ἐπιβατῶν γ' θέσεως καὶ τῶν ἀποσκευῶν αὐτῶν.

Ο ΕΦΟΔΙΑΣΜΟΣ ΤΗΣ ΧΩΡΑΣ

Ἐκομίσθησαν χθὲς εἰς τὸν Πειραιᾶ ἐκ Λίβερπουλ 2500 τόννοι διαφόρων ἐμπορευμάτων. Ἐκ Θεσσαλονίκης κατέπλευσεν εἰς τὸν Πειραιᾶ χθὲς τὸ ἀφρικανικὸν φορτηγὸν «Χέτοπα» μὲ φορτίον ἀλεύρων, ὀρύζης, κριθῆς, δερμάτων, μακαρονίων, ἀλιπάστων, κηροῦ καὶ ὑφασμάτων. Ἐκ Κύμης ἐκομίσθη φορτίον λιγνίτου. Ἀπέπλευσεν ἐκ Πειραιῶς δι' Ἀλεξάνδρειαν πρὸς μεταφορὰν ἐκεῖθεν φορτίου βενζίνης τὸ ὁλλανδικὸν «Σαμπότζᾶ». Ἀποπλέει σήμερον διὰ Μόντρεαλ τοῦ Καναδᾶ πρὸς παραλαβὴν σίτου τὸ φορτηγὸν «Μαρῆ Μιχαλινοῦ».

Διὰ τοῦ ἐκ Νέας Ὑόρκης καταπλεύσαντος χθὲς εἰς Πειραιᾶ φορτηγοῦ «Σανταρέμο» ἐκομίσθησαν 30.000 κυτία κρέατος, ἐξ ὧν 10.700 διὰ Πειραιᾶ καὶ τὰ ἄλλα διὰ Κωνσταντινούπολιν.

ΑΠΟ ΤΑ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΑ

Στρατοδικεῖον.

Κατεδικάσθησαν ὑπὸ τοῦ Ἀου Διαρκοῦς Στρατοδικείου οἱ Χρ. Βούζας στρατιώτης κατηγορούμενος ἐπὶ λιποταξίᾳ εἰς 2 1)2 ἐτῶν φυλάκισιν Δ. Τσουκαλᾶς ἐκφορτωτὴς ἐμπορευμάτων ἐπὶ κλοπῇ εἰδῶν τοῦ Δημοσίου εἰς 6 ἐτῶν εἰρκτὴν καὶ Ν. Τζάθας δεκανεὺς ἐπὶ κλοπῇ καὶ ἀδίκῳ ἐπιθέσει εἰς 6 μηνῶν φυλάκισιν.

Κακουργοδικεῖον.

Δικάζεται σήμερον ἐνώπιον τοῦ Κακουργοδικείου διὰ τὴν ὑπόθεσιν τοῦ κ. Σίμου ὁ διευθυντὴς τῆς «Ἀθηναϊκῆς» κ. Εὐελπίδης.

Αθηναϊκη Ηχω

ΕΠΙΣΗΜΟΣ ΚΙΝΗΣΙΣ

Ὁ Ἀντιπρόεδρος τῆς Κυβερνήσεως κ. Ρέπουλης συνεργάσθη χθὲς π. μ. μετὰ τοῦ ὑπουργοῦ τῶν Ἐξωτερικῶν κ. Πολίτη καὶ τοῦ ὑπουργοῦ τῶν Ναυτικῶν κ. Μιαούλη.

Ὁ στρατιωτικὸς ἀκόλουθος τῆς Ἀμερικανικῆς πρεσβείας συνταγματάρχης κ. Σαλμπεζὲ ἐπεσκέφθη χθὲς π. μ. τὸν ὑφυπουργὸν τῶν Στρατιωτικῶν κ. Γρίβαν.

ΣΥΝΑΥΛΙΑΙ

Σήμερον δίδεται εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ Ὠδείου Ἀθηνῶν ἡ συναυλία τοῦ ἐκλεκτοῦ βιολονίστα κ. Τόνυ Σοῦλτσε. Θὰ ἐκτελέσῃ ἐν κοντσέρτο τοῦ Μπάχ, μίαν σονάταν τοῦ Ταρτίνι καὶ ἄλλας συνθέσεις. Συμπράττει καὶ ἡ μικρὰ ὀρχήστρα ἐγχόρδων ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ κ. Μαρσίκ.

ΗΜΕΡΙΔΕΣ

Σήμερον Πέμπτην τὸ τέῖον τοῦ Λυκείου τῶν Ἑλληνίδων θὰ ἔχῃ ἐξαιρετικὴν μουσικὴν μὲ τραγουδάκια ἀπὸ τὴν χορωδίαν τοῦ Λυκείου καὶ μὲ ὡραῖον πιάνο νέας καλλιτέχνιδος.

Η ΣΚΗΝΗ

Τὸ ἀπόγευμα, ὥραν 6ην μ.μ. θὰ δοθῇ εἰς τὸ θέατρον «Πανελλήνιον» ἔκτακτος παράστασις τῆς «Τετραπέρατης».

Τὴν ἑσπέραν εἰς τὸ «Πανελλήνιον» ἡ δευτέρα μουσικοχορευτικὴ ἑσπερὶς τῶν διασήμων Ρώσσων καλλιτεχνῶν, τῆς γαρευτρίας Ξένιας Βερεσίνσκυ, τοῦ βιρτουόζου τῆς «μπαλαλάϊκα» Ἀμπαζὰ κλπ.

Ὁ Γαλλικὸς θίασος «Εἰς τὸν Γῦρον τοῦ Κόσμου» δίδει σήμερον μεγάλην ἀπογευματινὴν μὲ πρόγραμμα ποικίλον καὶ ἐκλεκτότατον.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Μὲ ἐκλεκτὴν ὕλην καὶ μὲ νέον μυθιστόρημα «Ἡ τοῦ Πεπρωμένου» κυκλοφορεῖ σήμερον τὸ 70ν φύλλον τῆς «Ἀττικῆς Αἴγλης».

ΘΕΑΜΑΤΑ

ΔΗΜΟΤΙΚΟΝ. (Τουρνὲ Κονταράτου). Τὴν Πέμπτην πανηγυρικὴ ἔναρξις τοῦ Ἐθνικοῦ Μελοδράματος μὲ τὸν «Ριγολέτον». ΚΟΤΟΠΟΥΛΗ. (Τουρνὲ Κονταράτου). Νέον πρόγραμμα. «Ὁ γῦρος τοῦ Κόσμου» καὶ ὁ φαντασμαγορικὸς χορὸς τοῦ Οὐϊρά. «Φωτεινὸν Βάλς». ΑΠΟΛΛΩΝ. «Τὰ Παναθήναια». ΕΤΟΥΑΛ. «Ἐξέδρα». ΠΑΝΟΡΑΜΑ. «Ἔχετε νὰ δηλώσετε τίποτε ;» ἀκατάλλ. διὰ δεσποινίδας. ΚΥΒΕΛΗΣ «Β' σειρὰ Πειρασμοῦ» ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΝ. Ἀπ. «Τετραπόρατη». Ἡ περιοχὴ τῶν Ρώσσων καλλιτεχνῶν ὥρα 9 1)1 μ.μ. ΟΛΥΜΠΙΑ. Προσεχῶς μέγας Ἰταλικὸς μελοδραματικὸς θίασος Μπουμπόνι.

ΑΤΤΙΚΟΝ. «Ἡ σατανικὴ Ραψωδία» Μασκάνι. ΣΠΛΕΝΤΙΤ. «Ὁ λύκος».

ΤΑΧΥΔΡΟΜΕΙΟΝ

(Δελτίον ἀναγωρήσεων)

ΠΕΜΠΤΗ, 5 Μαρτίου. Ἀργολικὸν (Ἰωάννα) 6 π. μ. Λευκάδα Πρέβεζαν μέχρι Κερκύρας (Ἑλληνὶς) 7 π. μ. Χίον Σμύρνην Μιτυλήνην Κων)πολιν (Ὑπεροχὴ) 8 π. μ. Λῆμνον (Ἀνατολὴ) 12 Κρήτην Αἴγυπτον (Πέλωψ) 12 Μονεμβασίαν Νεάπολιν Ἁγ. Πελαγίαν μέχρι Καλαμῶν (Ναύπλιον) 12 Κύθνον Σύρον Σέριφον Σίφνον Μῆλον Κίμωλον (Τόγιας) 12 Κύθνον Σύρον Σέριφον Πάρον Νάξον Ἴον Οἶαν Θήραν Ἀνάφην Ἀστυπάλαιαν Ἀμοργὸν (Σέριφος) 12.

ΝΑΥΤΙΛΙΑΚΑΙ ΕΙΔΗΣΕΙΣ

Κατέπλευσε χθὲς εἰς τὸν Πειραιᾶ ἐκ Πλύμουθ τὸ νεοαγορασθὲν ἐπιβατικὸν ἀτμόπλοιον «Μάννα» ὑπὸ τοῦ ἐφοπλιστοῦ κ. Ἀξαρλῆ.

Διὰ τοῦ ἐκ Καβάλλας καταπλεύσαντος ἀτμοπλοίου «Ἀντιγόνη» ἀφίκοντο 4 ναυαγοὶ ἐκ τοῦ πληρώματος τοῦ παρὰ τὴν Ἰόπτην ναυαγήσαντος ἱστιοφόρου «Μαρία».

Παρὰ τὴν Ἰκαρίαν κατευθύσθη συνεπείᾳ τρικυμίας τὸ ἱστιοφόρον «Ἀνδρέας». Τὸ πλήρωμα ἐσώθη.

ΕΠΑΡΧΙΑΙ

Εὑρέθη ἀπηγχονισμένος.

Τηλεγράφημα ἐκ Καλαμῶν ἀγγέλλει, ὅτι εὑρέθη ἀπηγχονισμένος ἐντὸς τῆς οἰκίας του εἰς τὸ χωρίον Ἀρφαρᾶ ὁ Β. Ι. Πουροθανασόπουλος, ἐτῶν 14.

Πυρκαϊά.

Κατὰ τηλεγράφημα ἐκ Τρικκάλων τὴν 10ην νυκτερινὴν ὥραν τῆς προχθὲς ἐξερράγη πυρκαϊὰ εἰς τὸ χωρίον Μασδάνιον, ἐξ ἧς ἀπεφεύγησαν ἐξ ὁλοκλήρου μετ' ἀπάντων τῶν ἐν αὐταῖς εἰδῶν αἱ οἰκίαι τοῦ Ἀχ. Μαγαλιώτου, Κ. Τρύπα καὶ Α. Μπαλᾶ.

ΚΗΔΕΙΑ

Τὸν ἀγαπητόν μας σύζυγον, πατέρα καὶ πάππον

ΝΙΚΟΛΑΟΝ ΘΕΟΦΙΛΟΥ

(Ἰατρὸν)

θανόντα χθὲς Τετάρτην κηδεύομεν σήμερον Πέμπτην καὶ ὥραν 3ην μ. μ. ἐκ τῆς ἐν τῇ ὁδῷ Μακεδονίας ἀρ. 14 οἰκίας μας, εἰς τὸν ἱερὸν ναὸν τοῦ Α' Νεκροταφείου. Παρακαλοῦνται οἱ συγγενεῖς καὶ φίλοι, ὅπως εὐαρεστούμενοι συνοδεύσωσι τὴν ἐκφοράν του.

Ἐν Ἀθήναις, 5 Μαρτίου 1920

Ἡ σύζυγος Μαριγὼ Ν. Θεοφίλου. Τὰ τέκνα Ἑλένη Ἀρ. Οἰκονομοπούλου, Καλλιόπη Χ. Σκαλισιάνου, Χαρίκλεια Θ. Θηρδωρίδου, Ἀριστείδης Θεοφίλου, Μαρία Θεοφίλου, Ἀριστ. Οἰκονομόπουλος, Χαραλάμπης Σκαλισιᾶνος, Θεόδωρος Θεοδωρίδης. Οἱ ἔγγονοι

(Ἡ παροῦσα θεωρηθήτω καὶ ὡς ἰδιαιτέρα πρόσκλησις)

ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΡΙΟΝ

Εὐχαριστῶν πάντας τοὺς ὁπωσδήποτε μετασχόντας τοῦ πένθους μου, ἐπὶ τῇ ἀπωλείᾳ τοῦ προσφιλοῦς μου ἀδελφοῦ Π. Θεοφανοπούλου.

Ὁ τεθλιμμένος ἀδελφὸς ΣΠ. ΘΕΟΦΑΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΘΝΙΚΗ ΑΤΜΟΠΛΟΪΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΑΝΑΧΩΡΗΣΕΙΣ ΕΚ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Ἀτμόπλοιον «ΣΕΡΙΦΟΣ» (πρώην Ἀλκυών) Πέμπτην 5 τρέχοντος ὥρα 6 μ.μ. διὰ **Σύρον, Πάρον, Νάξον, Ἴον, Σίκινον, Φολέγανδρον, Οἶαν, Θήραν, Ἀνάφην, Ἀμοργόν.**

Ἀτμόπλοιον «ΚΕΑ» (πρώην Ἰουλία) Παρασκευὴν 6 τρέχοντος ὥρα 9 μ.μ. διὰ **Κέαν, Σύρον, Τῆνον, Μύκονον, Ἰκαρίαν, Καρλόβασι, Βαθύ.**

Διὰ πλείονας πληροφορίας ἀπευθυντέον·

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ· Ὁδὸς Ἀπελλοῦ ἀριθ. 1, Τηλεφ. 3-20

ΕΝ ΠΕΙΡΑΙΕΙ· (Μέγαρον Γιαννουλάτου). Ἀκτὴ Τζελέπη Πρακτορεῖον ΕΘΝΙΚΗΣ ΑΤΜΟΠΛΟΪΑΣ.

ΕΠΙΠΛΑ πωλοῦνται ἀναχωρούσης οἰκογενείας, Σωκράτους 50, Ὧραι 2—5 καθ' ἑκάστην.

ΓΕΓΟΝΟΤΑ ΚΑΙ ΣΧΟΛΙΑ

ΑΠΟΧΩΡΗΣΙΣ ΤΟΥ κ. ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΠΟΥΛΟΥ

Δὲν δύναται ἢ νὰ ἀκουσθῇ μὲ εἰλικρινῆ θλῖψιν ἀπὸ ὅλον τὸν ἀντιπολιτευόμενον λαὸν ἡ ἀπόφασις τοῦ κ. Ν. Δημητρακοπούλου, ὅπως ἀποχωρήσῃ τοῦ ἐκλογικοῦ ἀγῶνος. Οἱοιδήποτε καὶ ἂν εἶναι οἱ λόγοι, οἱ ὠθήσαντες τὸν διακεκριμένον πολιτευτὴν εἰς τὴν ληφθεῖσαν ἀπόφασιν, πάντως ἡ προσωπικὴ θυσία, εἰς τὴν ὁποίαν αὐτοβούλως προέβη οὗτος, ὅπως μὴ διασπασθῇ ὁ ἀντιπολιτευτικὸς ἀγὼν κατὰ τὸ στάδιον τῶν ἐκλογῶν, δὲν εἶναι δυνατὸν παρὰ νὰ τύχῃ τῆς προσηκούσης ἐκτιμήσεως ἐκ μέρους ὅλων τῶν ἀντιπολιτευομένων ἀνεξαρτήτως κομματικῆς προελεύσεως. Ἐν πάσῃ περιπτώσει ὁ κ. Δημητρακόπουλος, ὅστις ἀποχωρῶν τοῦ ἐκλογικοῦ ἀγῶνος δὲν ἀποχωρεῖ βέβαια τῆς πολιτικῆς, θὰ ἐξακολουθήσῃ δὲ τηρῶν τὴν ἀρχηγίαν τοῦ Κόμματος τῶν Προοδευτικῶν, δὲν θὰ παύσῃ ἀπὸ τοῦ νὰ παρακολουθῇ ἐνδιαφερόντως τὰ πολιτικὰ πράγματα τῆς χώρας. Διὰ τῶν ἐν τῇ Ἡνωμένῃ Ἀντιπολιτεύσει πολιτικῶν φίλων του δύναται ν' ἀσκήσῃ ὅλην τὴν ἐπιρροήν του πρὸς τὴν ἀσφαλεστέραν κατεύθυνσιν τοῦ ἐκλογικοῦ ἀγῶνος, ρίπτων εἰς τὴν πλάστιγγα τῆς Ἀντιπολιτεύσεως καὶ τὸ ἰδικόν του ἀναμφισβήτητον κῦρος καὶ ἐμμέσως ἐνισχύων τὴν πεποίθησιν τῆς μεγάλης μοίρας τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ πρὸς τὴν ἀγνότητα—εἶναι ἰδικός του χαρακτηρισμὸς—τοῦ ἀντιπολιτευτικοῦ ἀγῶνος.

Ἤδη εἰς τὴν Ἡνωμένην Ἀντιπολίτευσιν δὲν ὑπολείπεται παρὰ νὰ χωρήσῃ εἰς τὸ πρὸ αὐτῆς κείμενον βαρύ, ἀλλ' ἐξόχως εὐγενὲς ἔργον, τρέφουσα τὴν πεποίθησιν ὅτι ὁ ἀγὼν αὐτῆς πρὸς ἀποκατάστασιν τῶν νομίμων τῇ βοηθείᾳ τῆς ψήφου τοῦ λαοῦ θέλει στεφθῇ ὑπὸ πλήρους ἐπιτυχίας.

ΑΠΟ προχθὲς ἡ Κων)πολις κατέχεται ὑπὸ Βρετανικῶν στρατευμάτων. Εἶναι δὲ πιθανὸν ὅτι θὰ ἀποβιβασθῶσι καὶ ἄλλα Συμμαχικὰ στρατεύματα. Τὸ μέτρον τῆς στρατιωτικῆς καταλήψεως τῆς Κων)πόλεως ἐλήφθη, τῇ εἰσηγήσει τῆς Μ. Βρεττανίας, φρονούσης ὅτι οὕτω δύναται ν' ἀποβοηθῶσιν αἱ ὑπὸ τῶν Τούρκων μελετώμεναι σφαγαί. Ὁ Λόρδος Κέδζον, ἐξηγῶν εἰς τὴν Ἄνω Βουλὴν τοὺς λόγους, οἵτινες ὑπηγόρευσαν τὴν κατάληψιν τῆς Κων)πόλεως, εἶπεν, ὅτι εἰς τὴν πόλιν ταύτην εὑρίσκεται ἡ κεφαλὴ τῆς Τουρκικῆς ἀντιστάσεως. Ἀλλ' ἕως τώρα ὅλος ὁ Συμμαχικὸς τύπος μᾶς εἶχε δώσει νὰ ἐννοήσωμεν, ὅτι ἡ ἑστία τῆς ἐθνικῆς ὀργανώσεως εὑρίσκετο εἰς τὴν Σεβάστειαν ἢ ἀλλαχοῦ τοῦ ἐσωτερικοῦ. Ὁ Σουλτάνος καὶ αἱ Κυβερνήσεις του ἐχαρακτηρίζοντο ὡς ἀνδρείκελα εἰς χεῖρας τοῦ Μουσταφᾶ Κεμάλ, ὅστις βέβαια δὲν ἕδρευεν ἐν Κων)πόλει. Πῶς ἀπὸ χθὲς ἤλλαξαν τόσον ἀποτόμως τὰ πράγματα καὶ ὁ Κεμὰλ κατέστη ὄργανον τῆς Κων)πόλεως, ὥστε νὰ ἐπεβάλλετο ἡ κατάληψίς της πρὸς ἀποφυγὴν χριστιανικῶν σφαγῶν ἐν τῷ μέλλοντι; Ὁπωσδήποτε εὐχόμεθα ὅπως ἡ κατάληψις τῆς Κων)πόλεως, τὴν ὁποίαν ἐλπίζομεν προσωρινήν, χρησιμεύσῃ πρὸς ἐξασφάλισιν τῆς τάξεως εἰς τὸ ἐσωτερικόν. Καλὸν εἶναι ὅμως νὰ ἔχουν πρὸς τὰ ἐκεῖ περισσότερον ἐστραμμένην τὴν προσοχὴν των οἱ Σύμμαχοι παρὰ παρὸς τὸν Βόσπορον καὶ τὰ Στενὰ τῶν Δαρδανελλίων. Διότι ἐκεῖ εἶναι καὶ ὁ ἀληθινὸς κίνδυνος διὰ τοὺς Ἕλληνας καὶ τοὺς λοιποὺς Χριστιανούς.

ΕΑΝ ἡ αὔξησις τῶν ταχυδρομικῶν τελῶν, τὴν ὁποίαν εἰσηγεῖται ἓν ἐκ τῶν πολλῶν φορολογικῶν νομοσχεδίων, μὲ τὰ ὁποῖα θὰ διακριθῇ ἡ ἐνεστῶσα σύνοδος τῆς λαοφιλεστάτης Βουλῆς τῆς 3ης Μαΐου, πρόκειται νὰ συντελέσῃ εἰς τὴν βελτίωσιν τῆς ταχυδρομικῆς ὑπηρεσίας, ὁ λαὸς θὰ γογγύσῃ μὲν, ἀλλὰ θ' ἀνεχθῇ τὴν νέαν φορολογίαν. Ποία ὅμως θὰ ὑπάρξῃ δικαιολογία, ἐὰν παραμείνουν τὰ ἴδια ταχυδρομικὰ, τηλεγραφικὰ καὶ τηλεφωνικὰ χάλια; Ἀτυχῶς δὲ μακρὰ πεῖρα μᾶς διδάσκει, ὅτι ἐπὶ Κυβερνήσεως Φιλελευθέρων ὅλος ὁ ζῆλος παρατηρεῖται μόνον εἰς τὴν ἀνόρθωσιν ὄχι τῶν δημοσίων ὑπηρεσιῶν, ἀλλὰ τῶν «ἡμετέρων».

ΣΧΕΤΙΚΩΣ μὲ τὸ περὶ διατιμήσεως τῶν ἐφημερίδων νομοσχέδιον, τὸ ὁποῖον ὡς γνωστὸν ἀπεσύρθη, θὰ ἠμποροῦσε νομίζομεν νὰ ἔλειπε μία κατ' ἐπανάληψιν λεχθεῖσα φράσις ὑπὸ τοῦ κ. Γέπουλη, θηρεύοντος τίτλους ἀμεροληψίας Κυβερνητικῆς. Ἐὰν ἡ Κυβέρνησις ἀπέβλεπεν εἰς κομματικοὺς ὑπολογισμοὺς, ἐπανέλαβε κατὰ κόρον ὁ κ. Ἀντιπρόεδρος, δὲν θὰ εἰσήγετο τὸ νομοσχέδιον περὶ αὐξήσεως τοῦ ἀντιτίμου τῶν ἐφημερίδων, δεδομένου μάλιστα, ὅτι ἡ πλειονότης αὐτῶν ἀντιπολιτεύεται τὴν Κυβέρνησιν. Ἀλλ' ἂς ὑποθέσωμεν πρὸς στιγμήν, ὅτι ἡ Κυβέρνησις ἔβλεπε τὸ ζήτημα ἀπὸ κομματικῆς ἀπόψεως καὶ δὲν εἰσῆγε τὸ νομοσχέδιον. Δὲν θὰ ἐγίνετο οὕτω πρόξενος ζημίας καὶ εἰς τὰς συμπολιτευομένας ἐφημερίδας; Ἢ μήπως αὗται ἔχουν ἄλλους ἀφανεῖς πόρους πρὸς κάλυψιν τῶν ζημιῶν των;

ΕΛΑΒΟΜΕΝ τὴν κάτωθι ἐπιστολήν: «Εἰς χθεσινόν σας ἄρθρίδιον ἀνέγνων ὅτι Στρατιωτικός τις Διοικητὴς ἐν Μακεδονίᾳ ἀπηγόρευσεν εἰς τοὺς ὑπ' αὐτὸν ἄνδρας τὴν ἀνάγνωσιν ἀντιπολιτευομένων ἐφημερίδων. Ἐξενίσθην δὲ τὰ μέγιστα, ὅταν εἶδον νὰ σᾶς ἐκπλήξῃ ἡ τοιαύτη διαγωγὴ τοῦ μακρυνοῦ ἐκείνου ἄρχοντος, καθ' ἣν στιγμὴν τὰ ἴδια πράγματα συμβαίνουν πολὺ πλησίον σας. Καὶ ἂν δὲν γνωρίζετε, εὐαρεστηθῆτε λοιπὸν νὰ μάθετε ὅτι ἡ ἀνάγνωσις τῶν ἀντιπολιτευομένων φύλλων ἔχει πρὸ πολλοῦ ἀπαγορευθῆ αὐστηρῶς εἰς τὸ Σχολεῖον Χωροφυλακῆς.» Δημοσιεύοντες κατὰ καθῆκον τὴν ἀνωτέρω ἀνακοίνωσιν, ἐλπίζομεν ν' ἀποδειχθῶσιν ἐσφαλμέναι αἱ πληροφορίαι τοῦ ἐπιστέλλοντος.

ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΑ ΝΕΑ

Προαγωγὴ ἀρχιάτρου.

Προήχθη εἰς γενικὸν ἀρχίατρον ὁ ἀργίατρος κ. Κων. Σταματόπουλος.

Οἱ ἔφεδροι τῆς Ἀν. Μακεδονίας.

Τὸ ὑπουργεῖον τῶν Στρατιωτικῶν ἀπεφάσισεν ὅπως οἱ ἔφεδροι τῆς Ἀνατολικῆς Μακεδονίας ἐκγυμνασθῶσιν ἐπὶ δίμηνον.

ΤΟ ΝΕΟΝ ΛΑΧΕΙΟΦΟΡΟΝ ΔΑΝΕΙΟΝ

ΠΟΤΕ ΑΡΧΟΝΤΑΙ ΑΙ ΕΓΓΡΑΦΑΙ. - Ο ΤΟΚΟΣ ΚΑΙ ΑΙ ΚΛΗΡΩΣΕΙΣ

Κατ' ἀνακοινώσεις τοῦ Γενικοῦ Γραμματέως τοῦ Ὑπουργείου τῶν Οἰκονομικῶν κ. Ρινοπούλου πρὸς τὸν Τύπον, τὰ τοῦ νέου Λαχειοφόρου Δανείου τῆς Μεγάλης Ἑλλάδος καθωρίσθησαν ὡς ἑξῆς:

Ὀνομαστικὸν κεφάλαιον 300.000.000 δραχμῶν, διῃρημένον εἰς 1.500.000 ὁμολογιῶν τῶν 200 δραχμῶν ἑκάστης. Τιμὴ ἐκδόσεως (ἑκάστης ὁμολογίας) δραχμαὶ 195.

Ἡ δημοσία ἐγγραφὴ θ' ἀρχίσῃ τὴν 8ην προσεχοῦς Ἀπριλίου καὶ θὰ περατωθῇ τὴν 25ην τοῦ αὐτοῦ μηνός.

Τὸ δάνειον θὰ ἐξοφληθῇ χρεωλυτικῶς, ὁριζομένων διὰ τεσσάρων ἐτησίως κληρώσεων τῶν ὁμολογιῶν, αἱ ὁποῖαι θὰ ἐξαργυροῦνται ἑκάστοτε.

Αἱ ὁμολογίαι, ἅμα τῇ κληρώσει των, ἐξοφλοῦνται ἀντὶ δραχμῶν τριακοσίων (300), παρέχεται δηλαδὴ εἰς αὐτὰς δῶρον (π ρ ὶ μ) 100 δραχμῶν κατὰ ὁμολογίαν.

Ἀλλ' αἱ ὁμολογίαι μετέχουν καὶ λαχείου, διὰ τοῦ ὁποίου διανέμονται κατὰ τέσσαρας, ἐνεργουμένας ἐτησίως, κληρώσεις, κέρδη τριῶν ἑκατομμυρίων (3.000.000) δραχμῶν.

Τὸ δάνειον εἶνε ἠγγυημένον διὰ τῶν πλεονασμάτων τῶν ὑπεγγύων προσόδων καὶ τῶν ἀποδόσεων τῆς φορολογίας τοῦ οἰνοπνεύματος.

Αἱ ἐγγραφαί

Ἡ τιμὴ τῆς ὁμολογίας ὡρίσθη ὡς ἄνω διὰ τοῦ νόμου εἰς 200 δραχμάς. Οἱ ἐγγραφόμενοι ὅμως θὰ καταβάλωσιν ἐν συνόλῳ διὰ τὴν ἀγορὰν τῆς ὁμολογίας των δραχμὰς 195, κρατοῦντες 5 δραχμὰς ἔναντι τοῦ τοκομεριδίου τῆς 1ης Ἰανουαρίου 1921, τὸ ὁποῖον οὕτω προπληρώνεται ὑπὸ τοῦ Κράτους.

Οἱ ἐγγραφόμενοι θὰ πληρώσωσι τὰς ὁμολογίας των κατὰ δόσεις ὡς ἑξῆς:

Δραχμαὶ 100 κατὰ τὴν ἐγγραφήν.

Δραχμαὶ 50, τὸ βραδύτερον μέχρι τῆς 31ης Μαΐου 1920.

Δραχμαὶ 45 τὸ βραδύτερον μέχρι τῆς 30 Ἰουνίου 1920.

Διὰ τὴν ἀγορὰν τῶν ὁμολογιῶν εἶνε δεκτοὶ μέχρι 50 δραχμῶν κατὰ ὁμολογίαν, οἱ ἀκόλουθοι τίτλοι ἀντὶ μετρητοῦ χρήματος.

1ον) Ὁμολογίαι Δανείου 100 ἑκατομμυρίων 1917 ἐπιτάξεως, αἵτινες ὑπολογίζονται εἰς τὴν τιμὴν τῆς ἐκδόσεώς των, ἤτοι εἰς δραχμὰς 95 ἑκάστη, προστιθεμένων 50 λεπτῶν δι' ἕκαστον δεδουλευμένον μῆνα τοκομεριδίου.

2ον) Ὁμολογίαι Δανείου 75 ἑκατομμυρίων 1918, ὑπὸ τοὺς αὐτοὺς ὡς καὶ αἱ ἀνωτέρω ὅρους.

3ον) Γραμμάτια Ἐθνικῆς Ἀμύνης, εἰς τὴν ὀνομαστικὴν ἀξίαν των, ἐὰν λήγουν τὸ βραδύτερον μέχρι τῆς 8ης Ἰουλίου 1920. Ἐὰν λήγουν βραδύτερον θὰ ἀφαιρῆται ἐκ τῆς ὀνομαστικῆς ἀξίας τόκος προεξοφλήσεως διὰ τὸ χρονικὸν διάστημα ἀπὸ 9ης Ἰουλίου 1920 μέχρι τῆς ἡμέρας τῆς λήξεως.

Αἱ δημόσιαι ἐγγραφαὶ θὰ ἐνεργηθοῦν δι' ὅλων τῶν ταμιῶν τοῦ Κράτους, τῶν Τραπεζῶν καὶ τῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Χρηματιστηρίου.

Ὁ τόκος τῶν ὁμολογιῶν

Αἱ ὁμολογίαι φέρουσιν ἐτήσιον τόκον δραχμῶν δέκα (10) πληρωτέον ἀνὰ δραχμὰς 5 τὴν 1ην Ἰανουαρίου καὶ τὴν 1ην Ἰουλίου ἑκάστου ἔτους. Τὸ πρῶτον πληρωτέον τοκομερίδιον εἶνε τὸ τῆς 1ης Ἰανουαρίου 1921, ὅπερ ὅμως κατὰ τὰνωτέρω, προπληρώνεται ὑπὸ τοῦ Κράτους εἰς τοὺς ὁμολογιούχους ἅμα τῇ παρ' αὐτῶν καταβολῇ τοῦ τιμήματος τῆς ὁμολογίας. Ἡ πρώτη συνεπῶς πληρωμὴ τοκομεριδίου θὰ ἐνεργηθῇ κατόπιν τούτου τὴν 1ην Ἰουλίου 1921.

Τὰ τοκομερίδια καὶ αἱ ὁπωσδήποτε κληρούμεναι ὁμολογίαι πληρώνονται ἐν Ἀθήναις παρὰ τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης καὶ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις ὑπὸ τῶν ὑποκαταστημάτων καὶ ἀνταποκριτῶν αὐτῆς.

Αἱ κληρώσεις

Κληρώσεις θὰ ἐνεργοῦνται τέσσαρες ἐτησίως. Τὴν 25ην Νοεμβρίου, 25ην Φεβρουαρίου, 25ην Μαΐου καὶ 25ην Αὐγούστου.

Ἡ κλήρωσις τῆς 25ης Νοεμβρίου θὰ ἀποδίδῃ τὰ ἑξῆς κέρδη, διανεμόμενα ὡς ἀκολούθως:

1 μέγας λαχνὸς ἐξ	1.000.000 δρ.	1.000.000
2 λαχνοὶ ἕκαστος ἐκ δρ.	100.000 δρ.	200.000
4 λαχνοὶ ἕκαστος ἐκ δρ.	25.000 δρ.	100.000
20 λαχνοὶ ἕκαστος ἐκ δρ.	10.000 δρ.	200.000

Εἰς ἑκάστην τῶν λοιπῶν τριῶν κληρώσεων (25 Φεβρουαρίου, 25ης Μαΐου, 25ης Αὐγούστου) θὰ διανέμωνται τὰ ἀκόλουθα κέρδη ὡς ἑξῆς:

1 λαχνὸς ἐκ δραχμῶν	200.000 δραχμαὶ	200.000
1 λαχνὸς ἐκ δραχμῶν	100.000 δραχμαὶ	100.000
4 λαχνοὶ ἕκαστος ἐκ δρ.	25.000 δραχμαὶ	100.000
10 λαχνοὶ ἕκαστος ἐκ δρ.	10.000 δραχμαὶ	100.000

Καθ' ἑκάστην τῶν ὡς ἄνω κληρώσεων θὰ κληροῦται καὶ ἀριθμός τις ὁμολογιῶν εἰς τὸ ἄρτιον, αἵτινες θὰ λαμβάνουν δῶρον (π ρ ὶ μ) δραχ. 100, ἐξοφλούμεναι ἀντὶ δραχμῶν 300 ἑκάστη.

Πᾶσαι αἱ ὁπωσδήποτε κληρούμεναι ὁμολογίαι, εἴτε εἰς τὸ ἄρτιον, εἴτε μετὰ εἰδικοῦ ὡς ἄνω κέρδους θὰ ἐξοφλῶνται ἕνα μῆνα μετὰ τὴν ἐνέργειαν ἑκάστης κληρώσεως.

Η ΔΙΚΗ

ΤΗΣ ΚΥΒΕΡΝΗΣΕΩΣ ΣΚΟΥΛΟΥΔΗ

20Η ΗΜΕΡΑ ΤΗΣ ΔΙΚΗΣ

(Δελτίον Τύπου)

Ἐν τῇ 10 ι) 4 π. μ. ἐπαναλαμβανομένης τῆς συνεδριάσεως, καλεῖται ὁ μάρτυς κ. Λυκ. Παπακωνσταντίνου, ὑποπλοίαρχος, ὅστις εἰς ἐρωτήσεις τοῦ κ. Προέδρου κατα θέτει ὅτι κατὰ τὸν Δεκέμβριον τοῦ 1915, εὑρισκόμενος εἰς Γρεβενὰ, εἰδοποιήθη τηλεγραφικῶς παρὰ τοῦ Χρυσοσπάθη, ὅτι διήρχετο ἐκεῖθεν τὸ ταχυδρομεῖον τῶν Κεντρικῶν Αὐτοκρατορικῶν. Τὰς ἀρχὰς Ἰανουαρίου 1916, εὑρισκόμενος εἰς Καστορίαν, ἔλαβε διαταγὴν νὰ ἀναμείνῃ πρόσωπον τῆς Γερμανικῆς πρεσβείας, τὸ ὁποῖον καὶ ἀφίκετο κομίζον βαλίτζαν, ἥτις, ὡς ἐπληροφορήθη περιεῖχε χρυσὸν καὶ ἔγγραφα.

Εἰς ἐρώτησιν τοῦ κ. Προέδρου, ὁ μάρτυς, λέγει, ὅτι ὅλαι αἱ ἀρχαὶ, εἶχον διαταχθῇ παρὰ τοῦ ἐπιτελείου, νὰ διευκολύνουν τὸν Γερμανὸν ἀπεσταλμένον. Εἰς ἐρώτησιν, ἐὰν εἶχε γνῶσιν τῶν διαταγῶν αὐτῶν καὶ τὸ ὑπουργεῖον τῶν Στρατιωτικῶν, ὁ μάρτυς ἀπαντᾷ ὅτι δὲν γνωρίζει. Ἀπαντῶν ὁ μάρτυς εἰς νέαν ἐρώτησιν τοῦ κ. Προέδρου, λέγει, ὅτι ὁ Νομάρχης Κορυτσᾶς ἐπέταξε ζῶα ὅπως μεταβοῦν εἰς Καλαμπάκαν καὶ μεταφέρουν πετρέλαιον καὶ σιτηρὰ προοριζόμενα διὰ τὰ Γερμανοβουλγαρικὰ στρατεύματα. Ὀλίγον πρὸ τῆς ὑποχωρήσεως τῶν Σέρβων, ἔλαβον διαταγὴν ὑπὸ τοῦ ἀρχηγείου τῆς χωροφυλακῆς νὰ καταστρέψω τὰς ἐμπιστευτικὰς διαταγάς. Τὸ ἀρχηγεῖον ἐπίσης τῆς χωροφυλακῆς διεβίβασε διαταγὴν, δι' ἧς διετάσσοντο νὰ παρέχουν πᾶσαν συνδρομὴν εἰς τὰ μέλλοντα νὰ εἰσβάλουν Γερμανοβουλγαρικὰ στρατεύματα καὶ ὅτι ὁ φρούραρχος Καστορίας ἐξῆλθε καὶ ὑπεδέχθη τοὺς Γερμανοβουλγάρους.

Εἰς ἐρώτησιν τοῦ κ. Σκούμπη (δικ.) ὁ μάρτυς κατα θέτει, ὅτι ἡ διαταγὴ ἣν ἔλαβεν ὅπως παραλουθῇ τὰς κινήσεις τῶν Συμμαχικῶν στρατευμάτων καὶ ἀναφέρῃ τηλεγραφικῶς, τῷ ἐκοινοποιήθη ἐκ μέρους τῆς προϊσταμένης του ἀρχῆς, καὶ ὅτι αὕτη ἐνήργει συνεπείᾳ διαταγῶν τοῦ ὑπουργείου τῶν Στρατιωτικῶν.

Εἰς ἐρώτησιν τοῦ κ. Μισσίου (δικ.) ὁ μάρτυς λέγει, ὅτι ὁ Γερμανὸς Κλαίμπ, ὅστις μετέφερε τὴν βαλίτζαν ἦτο παραγγελιοδόχος καὶ ὅτι τῷ ἐδήλωσεν ὅτι ἐξηρτῶντο ἐξ αὐτῆς, ὕψιστα συμφέροντα, καθ' ἃ δὲ τῷ ἐδήλωσεν ἦσαν ἐν γνώσει ὅλαι αἱ ἀρχαὶ τῶν Ἀθηνῶν, ἤτοι τὸ ὑπουργεῖον, τὸ ἐπιτελεῖον καὶ τὰ Ἀνάκτορα, καὶ ὅτι ἐν περιπτώσει συλλήψεως αὐτοῦ ἠδύνατο νὰ παραδώσῃ τὴν βαλίτζαν, εἴτε εἰς τὸ ἐπιτελεῖον, εἴτε εἰς τὰ Ἀνάκτορα, εἴτε καὶ εἰς τὸ ὑπουργεῖον τῶν Ἐξωτερικῶν.

Ἡ συμπεριφορὰ τοῦ στρατοῦ μας ἀπέναντι τῶν δύο ἐμπολέμων.

Εἰς ἐρώτησιν τοῦ κ. Ἀντωνάκη (δικ.) ὁ μάρτυς ἀπαντᾷ, ὅτι εἶχε διαταγὴν ἐν περιπτώσει συναντήσεως Συμμαχικῶν ἀποσπασμάτων, νὰ συμπλακῇ μετ' αὐτῶν, ἐν τούτοις ὅμως, ὅταν συνηντήθη μετὰ Γαλλικοῦ ἀποσπάσματος καὶ ἐτηλεφώνησε πρὸς τὸν προϊστάμενόν του Καραμπέτσον, οὗτος τῷ ἀπήντησεν ὅτι δὲν ἀναλαμβάνει τὴν εὐθύνην τῆς συμπλοκῆς.

ΜΑΡΗΣ. Ἡ κατάθεσίς σας, εἶνε σύμφωνος μὲ τὸ γεγονὸς, ὅτι ὁ τότε ὑπουργὸς τῶν Στρατιωτικῶν κ. Γιαννακίτσας ἀτιμώρησε διὰ 30ημέρου κρατήσεως τὸν ἀξιωματικὸν Ν. Μιχαλειόν, διότι δὲν ἔσπευσε νὰ καταδείξῃ ἐνδιαφέρον κατὰ τὴν συνοδείαν Αὐστρογερμανῶν, ἐξ οὗ ἠδύναντο νὰ παραβλαφθοῦν, σπουδαῖα συμφέροντα τοῦ Κράτους. Δι' ἀμέλειαν ἐπίσης περὶ τὴν συνοδείαν ξένων ἀπεσταλμένων, ἐτιμωρήθη ὑπὸ τοῦ κ. Γιαννακίτσα καὶ ὁ ἐνωμοτάρχης Ντάκης.

Ι. ΡΑΛΛΗΣ. Ποία ἀπάντησις σᾶς ἐδόθη ὅταν ἀνεκοινώσατε τηλεφωνικῶς τὴν ἐμφάνισιν Γαλλικοῦ ἀποσπάσματος;

ΜΑΡΤΥΣ. Νὰ ἐπιστρέψωμεν καὶ ἂν ὁ Κλαίμπ ἐπιμένῃ, τότε νὰ τὸν συνοδεύσωμεν μέχρι τῶν ὁρίων τῆς περιφερείας μας. Τότε ἀκριβῶς μοῦ ἐπέδειξεν οὗτος τὴν ἐν κύκλῳ τοῦ Δούσμανη, δι' ἧς διετάσσοντο ὅλαι αἱ ἀρχαὶ νὰ τὸν διευκολύνουν καὶ νὰ τὸν συνοδεύσουν μέχρι τῶν συνόρων. Καταθέτει ἐπίσης, ὅτι τὸν συνώδευσεν ἐν τοῦτοις καὶ ἐκτὸς τῶν ὁρίων τῆς περιφερείας του, διότι διετάχθη πρὸς τοῦτο ἀπὸ τὸν λοχαγὸν κ. Κραϊσκάκην, καὶ ὅτι εἰς τὴν Βίγλιτσαν ὁ Κλαίμπ τῷ προσέφερε δέκα εἰκοσόφραγκα.

Εἰς ἄλλην ἐρώτησιν τοῦ κ. Ι. ΡΑΛΛΗ, ἀπαντᾷ ὅτι ὅλαι αἱ ἀρχαὶ εἶχον λάβει διαταγὴν περὶ διευκολύνσεως τῶν Γερμανῶν, αὐτὸς δὲ ὁ ἴδιος εἰσήγαγεν αὐτοὺς εἰς τὸ Μητροπολιτικὸν μέγαρον, ὅπου ἐγένοντο δεκτοὶ ὑπὸ τοῦ Μητροπολίτου, ἔχοντος διαταγὴν πρὸς τοῦτο, ὡς γνωρίζει ἐξ ἰδίας ἀντιλήψεως, διότι τοὺς συνώδευσεν.

Ὁ κ. ΤΣΟΥΚΑΛΑΣ (συνηγ.) κάμνει εἰς τὸν μάρτυρα τὴν παρατήρησιν, ὅτι, ἐνῷ εἰς τὴν κατάθεσίν του ἐνώπιον τοῦ Ἀνακριτοῦ, ἀναφέρει ὅτι κάποιος Μπέης τοῦ εἶπεν, ὅτι μετεφέροντο τρόφιμα ἀπὸ Κορυτσᾶς εἰς Βέσδαν, οὐδὲν δὲ ἀνέφερε περὶ χωροφυλάκων καὶ ἀγωγιατῶν, σήμερον καταθέτει ὅτι τὸ γεγονὸς τοῦτο ἀνέφερον οἱ ἀγωγιάται καὶ οἱ χωροφύλακες.

Ὁ ΜΑΡΤΥΣ ἀπαντᾷ, ὅτι, πολιορκημένος ἀπὸ τοὺς Βουλγάρους καὶ ὑπὸ τὰς δυσχερεστέρας τῶν συνθηκῶν, δὲν ἠδύνατο νὰ συγκρατῇ ὅλας τὰς λεπτομερείας.

Εἰς ἐρώτησιν τοῦ κ. ΜΑΤΕΣΙ, ὁ μάρτυς ἐπαναλαμβάνει, ὅτι κατ' Ἰούλιον 1916, ἔλαβε διαταγὴν νὰ καταστρέψῃ ὅσα εἶχε λάβει ἐμπιστευτικὰ ἔγγραφα.

Ὁ κ. ΓΙΑΝΝΑΚΙΤΣΑΣ, δηλοῖ ὅτι οὔτε τοιαύτην διαταγὴν ἐξέδωκε ποτὲ, οὔτε τὴν ἄλλην λεχθεῖσαν ὑπὸ τοῦ τοῦ Μάρτυρος περὶ παρακολουθήσεως τῶν Ἀγγλογάλλων.

Εἰς νέαν ἐρώτησιν τοῦ κ. Μάτεσι, ὁ μάρτυς λέγει, ὅτι τὴν διαταγὴν παρακολουθήσεως τῶν Ἀγγλογάλλων ἐξέδωκεν ὁ διοικητὴς τῆς χωροφυλακῆς Μακεδονίας κ. Τρουπάκης, ὁ ὁποῖος εἰς ἄλλο ἔγγραφόν του, ἀναφέρει ὅτι κατέστρεψε τὸ ἀρχεῖον τοῦ ἀποσπάσματος Ἀσφαλείας.

Εἰς ἐρώτησιν τοῦ κ. Λυκουρέζου, ὁ μάρτυς ἀπαντᾷ ὅτι δὲν γνωρίζει, ἂν οἱ Σύμμαχοι τῆς Συνεννοήσεως, ἐνήργουν κατασκοπείαν καὶ ἐν Ἀθήναις πρὸς σύλληψιν τοῦ Γερμανικοῦ ταχυδρομείου.

Εἰς ἐπανειλημμένας ἐρωτήσεις τοῦ κ. Δ. ΡΑΛΛΗ, ὁ μάρτυς ἐπιμένει διὰ τὰς γενομένας μεταφορὰς σιτηρῶν ἀπὸ Καλαμπάκας εἰς Κορυτσᾶν καὶ ἐκεῖθεν εἰς τοὺς Γερμανοβουλγάρους, ἐκβιαζομένων πρὸς τοῦτο τῶν ἀγωγιατῶν.

Ὁ κ. ΡΑΛΛΗΣ παρατηρεῖ ὅτι δὲν καταθέτει τοιοῦτόν τι εἰς τὴν ἀνάκρισιν.

Ὁ μάρτυς ἀπαντᾷ ὅτι δὲν ἠρωτήθη.

Ἐπίσης ὁ κ. Ράλλης παρατηρεῖ, ὅτι ὅλοι οἱ συλλογισμοὶ, τοὺς ὁποίους κάμνει εἰς τὴν κατάθεσίν του ὁ μάρτυς, ἐκτὸς τῶν γεγονότων τὰ ὁποῖα καταθέτει σήμερον διὰ νὰ στηρίξῃ τὰς ὑποψίας του περὶ τροφοδοσίας τῶν Γερμανοβουλγάρων, δὲν στηρίζονται ἐπὶ τῶν πραγμάτων. Ὁ μάρτυς ἐπιμένει καὶ πάλιν εἰς ὅσα κατέθεσε.

Τὴν 1,30' διακόπτεται ἡ συνεδρίασις διὰ τὴν 10ην π. μ. τῆς Παρασκευῆς.

ΔΙΑΦΟΡΟΙ ΕΙΔΗΣΕΙΣ

Ὑπὸ τοῦ ὑπουργείου τῆς Συγκοινωνίας ἐνεκρίθη ἡ κατασκευὴ γεφύρας ἐπὶ τοῦ χειμάρρου Οἰνοῦντος τῆς Λαμίας.

Ἐπίσης ἐνεκρίθη ἡ κατασκευὴ τῶν ἀπαιτουμένων τεχνικῶν ἔργων ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ρεθύμνου—Ἡρακλείου τῆς Κρήτης, ἀντὶ προϋπολογισθείσθης δαπάνης 112.000 δραχμῶν.

Τηλεγραφικῶς ἀγγέλλεται ἐκ Λαρίσσης, ὅτι οἱ μαθηταὶ τῆς Ἀβερωφείου Σχολῆς ἐπανέλαβον τὰ μαθήματά των κατόπιν τῆς διευθετήσεως τοῦ ζητήματός των.

Χθὲς εἰς τὴν λεωφόρον Συγγροῦ ἅμαξα ὁδηγουμένη ὑπ' ἀγνώστου παρέσυρε τὴν γραίαν Αἰκατερίνην Μαρέλλα, τὴν ὁποίαν καὶ ἐτραυμάτισε σοβαρῶς εἰς διάφορα μέρη τοῦ σώματος.

ΠΩΣ ΕΓΙΝΕΝ Η ΚΑΤΑΛΗΨΙΣ ΤΗΣ ΚΩΝ)ΠΟΛΕΩΣ

ΑΠΟΒΑΣΙΣ ΚΑΙ ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΑΓΗΜΑΤΩΝ. - ΑΙ ΕΝΕΡΓΗΘΕΙΣΑΙ ΣΥΛΛΗΨΕΙΣ

(Ἰδιαίτερον τηλεγράφημα)

ΚΩΝ)ΠΟΛΙΣ, 4 Μαρτίου. — Ἡ ἀπὸ τῆς χθεσινῆς πρωΐας ἀρχίσασα ὑπὸ Συμμαχικῶν ἀγημάτων κατάληψις τῆς Κων)πόλεως συνεπληρώθη ἐντὸς εἰκοσιτετραώρου. Ἡ σημερινὴ πρωΐα εὗρε τὴν πόλιν ἥσυχον.

Τὰ Συμμαχικὰ ἀγήματα διασπαρέντα πρὸς ὅλα τὰ μέρη τῆς πόλεως, κατέλαβον τὰ ἐπικαιρότερα σημεῖα αὐτῆς, καθὼς καὶ τὰ σπουδαιότερα δημόσια καταστήματα. Τὴν γενικὴν διεύθυνσιν καὶ ἐποπτείαν εἶχεν ὁ Ἄγγλος ἀντιστράτηγος κ. Οὐίλσων.

Ἡ Βουλή, τὸ μέγαρον τῆς Γερουσίας, τὸ Τηλεγραφεῖον, τὸ Ταχυδρομεῖον, τὸ Τηλεφωνικὸν κέντρον καὶ ἡ Ναυαρχία κατελήφθησαν ἄνευ ἀντιστάσεως.

ΕΝ ΕΠΕΙΣΟΔΙΟΝ

Μόνον ἡ φρουρὰ τοῦ ὑπουργείου τῶν Στρατιωτικῶν ἀπεπειράθη νὰ ἀντισταθῇ, οὕτω δὲ προεκλήθη σύγκρουσις, κατὰ τὴν ὁποίαν ἐφονεύθησαν ἐκ μὲν τῶν Τούρκων περὶ τοὺς δέκα, ἐκ δὲ τῶν Ἄγγλων εἷς μόνον ναύτης. Ἐπίσης ἀπραγματίσθη ἐλαφρῶς καὶ εἷς Ἄγγλος ἀξιωματικός.

ΠΟΙΟΙ ΣΥΝΕΛΗΦΘΗΣΑΝ

Τὰ Συμμαχικὰ ἀγήματα, ἐκτὸς τῶν πρώτων συλλήψεων, ἃς διενήργησαν ἀπὸ τῆς προχθὲς, προέβησαν καὶ εἰς ἄλλας συλλήψεις.

Περὶ τοὺς πεντήκοντα ἐκ τῶν Κομιτατικῶν συνελήφθησαν μέχρι τῆς στιγμῆς.

Ἐκ τῶν ἐπισήμων συνελήφθη ὁ ὑπουργὸς τῶν Στρατιωτικῶν Τζεμὰλ πασσᾶς, ὁ ἀρχίατρος Ἐσσὰτ πασσᾶς, ὁ Τζεβὴ πασσᾶς καὶ ὁ γερουσιαστὴς Μαχμοὺτ πασσᾶς. Ἐπίσης συνελήφθησαν περὶ τοὺς δέκα ἐκ τῶν Κεμαλικῶν βουλευτῶν. Ἐγνώσθη ὅτι καταζητεῖται καὶ ὁ νέος Πρόεδρος τῆς Βουλῆς Τζαλαλεδὴν βέης, εἰς τὸν οἶκον τοῦ ὁποίου κατεσχέθησαν μερικὰ ἐνοχοποιητικὰ ἔγγραφα. Ἐν τάλμπατα συλλήψεως φαίνεται ὅτι θὰ ἐκδοθοῦν καὶ ἑνατίον ἄλλων βουλευτῶν καὶ πρώην ὑπουργῶν. Πολλοὶ ἀπὸ τοὺς ἐνεργότερον ἀναμιχθέντας εἰς τὴν διοίκησιν Κεμαλιστῶν βουλευταὶ καὶ ἀξιωματικοὶ ἐδραπέτευσαν καταφυγόντες εἰς τὴν Ἄγκυραν καὶ ἄλλας πόλεις.

Τὰ Τουρκικὰ στρατεύματα περιωρίσθησαν εἰς ὡρισμένους στρατῶνας, ἔξωθεν τῶν ὁποίων ἐτάχθησαν ἰσχυραὶ Συμμαχικοὶ φρουραί.

ΤΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΓΗΜΑΤΑ

Τὰ Ἑλληνικὰ ἀγήματα ἀνερχόμενα εἰς 300 περίπου ἄνδρας φρουροῦσι τὰ Πατριαρχεῖα, τὴν Ἑλληνικὴν Ἀρμοστείαν καὶ τὸ Γενικὸν Προξενεῖον.

Τὰ πολεμικὰ «Κιλκὶς», «Θύελλα» καὶ «Δάφνη» περιπολοῦσι, τὸ μὲν πρῶτον, ἀπὸ τῶν παλαιῶν Ἀνακτόρων μέχρις Ἁγίου Στεφάνου, τὰ δὲ δύο ἀντιτορπιλλικὰ ἐντὸς τοῦ Κερατίου κόλπου καὶ πρὸ τῶν Πατριαρχείων.

Οἱ Τοῦρκοι οἱ ὁποῖοι ἐν ἀρχῇ εἶχον θορυβηθῆ, φοβούμενοι ἐνδεχομένην ἔξωσιν τοῦ Σουλτάνου, καθησύχασαν μετὰ τὴν δημοσίευσιν τοῦ ἀνακοινωθέντος τῶν Ἀρμοστῶν.

Τὸ ἀνακοινωθὲν προσθέτει ἐπὶ λέξει καὶ τὰ ἑξῆς:

«Ἡ κατάληψις τῆς Κων)πόλεως εἶνε προσωρινή. Αἱ Δυνάμεις δὲν προτίθενται νὰ συντρίψωσι τὴν δύναμιν τοῦ Σουλτάνου οὔτε νὰ στερήσωσι τοὺς Τούρκους τῆς Κων)πόλεως. Ἐὰν ὅμως αἱ παραχαὶ γενικευθοῦν ἢ προκληθοῦν σφαγαί, ἡ ἀπόφασις αὕτη τῶν Συμμάχων θὰ ἀναθεωρηθῇ. Ἕκαστος ἔχει καθῆκον νὰ ὑπακούῃ εἰς τὰς διαταγὰς τοῦ Σουλτάνου.

»Πρόσωπα ἀνήκοντα εἰς διαφόρους ἐθνότητας συνελήφθησαν καὶ θὰ δώσωσι λόγον τῶν πράξεών των καὶ τῶν αἰτιῶν, ἅτινα προεκάλεσαν ταύτας.»

ΜΙΑ ΣΥΣΚΕΨΙΣ ΕΙΣ ΤΟ ΛΟΝΔΙΝΟΝ

ΙΔΙΑΙΤΕΡΑ ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑΤΑ

ΡΩΜΗ, 4 Μαρτίου. — Τηλεγραφοῦσιν ἐκ Λονδίνου ὅτι, εἰς τὸ ὑπουργεῖον τῶν Ἐξωτερικῶν συνῆλθε μέγα συμβούλιον ὅπως συσκεφθῇ περὶ τῶν μέτρων τῶν ληπτέων κατὰ τῆς Τουρκίας.

Παρέστησαν κατ' αὐτὸ ὁ Λόϋδ Τζώρτζ, ὁ λόρδος Κάρζον, ὁ κ. Οὐίνστων Τσέρτσιλ, ὁ ναύαρχος Μπῆττυ, ὁ κ. Σαλόγια, ὁ κ. Βενιζέλος καὶ ὁ κ. Μπερτελό.

ΣΦΑΓΑΙ ΕΙΣ ΤΗΝ ΡΑΙΔΕΣΤΟΝ

ΚΩΝ)ΠΟΛΙΣ, 4 Μαρτίου. — Εἰς γνῶσιν τῶν Ὑπάτων Ἀρμοστῶν ἔφθασαν τηλεγραφικαὶ πληροφορίαι, καθ' ἃς εἰς τὴν περιφέρειαν τῆς Ραιδεστοῦ ἔλαβον χώραν σφαγαὶ Χριστιανῶν.

Ἰδίᾳ δολοφονίαι Ἑλλήνων ἐσημειώθησαν εἰς τὰ χωρία Θυμίστιοι Ἰλανλῆ, Δεβετσῆ, Διγὰν καὶ Δουλούκιοϊ. Πολλοὶ Ἕλληνες φεύγοντες τὸν κίνδυνον σφαγῆς κατέφυγαν εἰς τὰ Μάλγαρα.

Ο κ. ΜΙΛΛΕΡΑΝ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΓΕΡΜΑΝΟΝ ΕΠΙΤΕΤΡΑΜΜΕΝΟΝ

ΠΙΘΑΝΩΤΑΤΑ ΣΧΗΜΑΤΙΖΕΤΑΙ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΗ ΚΥΒΕΡΝΗΣΙΣ ΕΝ ΓΕΡΜΑΝΙΑ

ΙΔΙΑΙΤΕΡΑ ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑΤΑ

ΡΩΜΗ, 4 Μαρτίου.— Κατὰ τηλεγραφικὰς πληροφορίας ἐκ Παρισίων, ὁ κ. Μιλλεράν ἐδέχθη τὸν ἐν Παρισίοις Γερμανὸν ἐπιτετραμμένον φὸν Μέγιερ πρὸς ὃν ἀνεκοίνωσεν ὅτι ἡ Γαλλικὴ Κυβέρνησις θεωρεῖ ὡς μόνην νόμιμον Κυβέρνησιν, τὴν Κυβέρνησιν Μπάουερ.

Ἀφ' ἑτέρου ἀγγέλλεται ἐκ Βερολίνου, ὅτι οἱ Γερμανοὶ ὑφυπουργοὶ ἀνεκοίνωσαν πρὸς τὸν φὸν Κάππ, ὅτι θεωροῦν ἑαυτοὺς ὡς ἀνήκοντας εἰς τὴν Κυβέρνησιν Μπάουερ καὶ ὅτι ἐν ὀνόματι αὐτῆς θὰ διαβιβάζουν διαταγὰς πρὸς τὰς ὑφισταμένας αὐτῶν ἀρχάς.

Ο ΦΟΣ ΔΕΝ ΑΠΕΣΤΕΙΛΕΝ ΤΕΛΕΣΙΓΡΑΦΟΝ ΕΙΣ ΤΟΝ ΦΟΝ ΚΑΠΠ

ΡΩΜΗ, 4 Μαρτίου. — Κατ' ἀνακοινώσεις ἐγκύρου πηγῆς, διαψεύδεται ἡ πληροφορία, καθ' ἣν ὁ στρατάρχης Φὸς ἀπηύθυνε τελεσίγραφον πρὸς τὸν φὸν Κάππ, ὅπως ἐκκενώσῃ ἐντὸς ἑξαώρου τὸ Βερολῖνον.

Διαψεύδεται ἐπίσης ἡ ὅτι ἡ νέα Κυβέρνησις ἦλθεν εἰς ἐπικοινωνίαν πρὸς τὸν φὸν Κάππ.

ΠΟΙΑΙ ΚΥΒΕΡΝΗΣΕΙΣ ΔΕΝ ΑΝΕΓΝΩΡΙΣΑΝ ΤΟΥΣ ΜΟΝΑΡΧΙΚΟΥΣ

ΡΩΜΗ, 4 Μαρτίου. — Αἱ Κυβερνήσεις, Σαξωνίας, Βάδης καὶ Βυρτεμβέργης ἀρνοῦνται νὰ ἀναγνωρίσουν τὸν φὸν Κάππ.

Ἐπίσης ἀγγέλλεται, ὅτι γενικὴ ἀπεργία ἐκηρύχθη εἰς Κολωνίαν, Ἔσσεν, Ντυσελντόρφ.

Ἡ Ἐθνοσυνέλευσις ἀνεκλήθη σήμερον εἰς Στουτγάρδην.

Εἰς Μόναχον προεκηρύχθη παλινόρθωσις τῆς δυναστείας τῶν Βιτελσβάχων.

Αἱ Συμμαχικαὶ ἀποστολαὶ ἀρνοῦνται νὰ ἔλθωσιν εἰς οἱανδήποτε ἐπικοινωνίαν μετὰ τοῦ φὸν Κάππ.

Η ΣΤΑΣΙΣ ΤΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ ΑΠΕΝΑΝΤΙ ΤΗΣ ΓΕΡΜΑΝΙΑΣ

ΠΑΡΙΣΙΟΙ, 4 Μαρτίου.—Αἱ ἐνταῦθα ἐκδιδόμεναι Ἀμερικανικαὶ ἐφημερίδες δημοσιεύουν τηλεγραφήματα ἐξ Οὐασιγκτῶνος, περιέχοντα ἀνακοίνωσιν τοῦ Ἀμερικανικοῦ ὑπουργείου τῶν Στρατιωτικῶν σχετικῶς μὲ τὴν συμμετοχὴν τῶν Ἀμερικανικῶν στρατευμάτων εἰς ἐνδεχομένην Συμμαχικὴν στρατιωτικὴν δρᾶσιν ἐν Γερμανίᾳ.

Κατ' αὐτὴν τὰ εὑρισκόμενα εἰς τὸν Ρῆνον Ἀμερικανικὰ στρατεύματα εἰδοποιήθησαν ἐξ Ἀμερικῆς ὅπως μὴ συμμετάσχωσιν εἰς προέλασιν ἐπὶ Γερμανικοῦ ἐδάφους, τὴν ὁποίαν θὰ διέτασσε πιθανῶς ὁ στρατάρχης Φὸς, ἐὰν δὲν λάβωσι προηγουμένως σχετικὴν διαταγὴν ἐκ μέρους τοῦ Προέδρου Οὐίλσωνος.

ΘΑ ΣΧΗΜΑΤΙΣΘΗ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΗ ΚΥΒΕΡΝΗΣΙΣ

Ἐπίκειται ὁ σχηματισμὸς Οἰκουμενικῆς Μοναρχικῆς Κυβερνήσεως ἐκ στοιχείων τῆς ἄκρας δεξιᾶς. Εἰς τὰς ἐκλογὰς διὰ τὸ Ράϊχσταγ, παρακηρυχθείσας διὰ τὴν 11ην προσεχοῦς Ἀπριλίου θὰ συμμετάσχουν καὶ οἱ κομμουνισταί.

Ο ΤΕΩΣ ΚΑΪΖΕΡ ΠΑΡΑΚΟΛΟΥΘΕΙ ΑΓΡΥΠΝΩΣ ΤΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ

ΡΩΜΗ, 4 Μαρτίου. — Ἀγγέλλεται ἐκ Χάγης, ὅτι ἡ Ὁλλανδικὴ Κυβέρνησις ἐδιπλασίασε τὰ μέτρα τῆς ἐπιτηρήσεως τοῦ τέως Κάϊζερ.

Ὁ Βουλέλμος ὁ Β' ἅμα τῇ ἀναγγελίᾳ εἰς αὐτὸν τῶν μεγάλων γεγονότων τοῦ Βερολίνου κατελήφθη ὑπὸ ζωηρᾶς ταραχῆς. Βηματίζει μὲ μεγάλα βήματα, ἐντὸς τοῦ γραφείου του, ἐναγωνίως παρακολουθῶν τὰ γεγονότα.

ΕΙΣ ΤΟ ΜΟΝΑΧΟΝ ΕΚΗΡΥΧΘΗ Η ΠΑΛΙΝΟΡΘΩΣΙΣ ΤΩΝ ΜΟΝΑΡΧΙΚΩΝ

ΡΩΜΗ, 4 Μαρτίου. —Τηλεγραφοῦσιν ἐκ Παρισίων, ὅτι ὁ «Χρόνος» δημοσιεύει τηλεγράφημα ἐκ Βερολίνου, ἀγγέλλον ὅτι εἰς Μόναχον προεκηρύχθη ἡ παλινόρθωσις τῆς Μοναρχίας.

Οὐδεμία ἐπιβεβαίωσις τῆς πληροφορίας ταύτης ὑπάρχει.

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΙ ΦΟΒΟΙ

ΡΩΜΗ, 4 Μαρτίου. — Τὸ «Βῆμα τοῦ Σικάγου» ἐν κυρίῳ ἄρθρῳ ἐκφράζει φόβους ὅτι τὰ γεγονότα τῆς Γερμανίας θὰ ἔχουν ἀντίκτυπον ἐν Τουρκίᾳ καὶ Ἀνατολικῇ Πρωσσίᾳ.

ΑΙ ΕΡΓΑΣΙΑΙ ΤΩΝ ΕΠΙΤΡΟΠΩΝ

ΔΙΑ ΤΗΝ ΤΟΥΡΚΙΚΗΝ ΣΥΝΘΗΚΗΝ

(Ἰδιαίτερον τηλεγράφημα)

ΛΟΝΔΙΝΟΝ, 4 Μαρτίου. — Αἱ ἐπιτροπαὶ διὰ τὸν καταρτισμὸν τῆς Τουρκικῆς συνθήκης πλησιάζουν νὰ περατώσωσιν τὸ ἔργον των.

Φαίνεται ὅτι ἐν τῇ συνθήκῃ περιελήφθησαν καὶ ὅροι ἐξασφαλίζοντες Ἑλληνικὰ συμφέροντα ἐν Τουρκίᾳ.

Κατὰ τὰς αὐτὰς πληροφορίας ἡ κατάληψις τῆς Κων)πόλεως εἶνε προληπτικὸν μέτρον, μέχρις οὗ ὑπογραφῇ ἡ Τουρικὴ συνθήκη. Εἰς τὸν Ἕλληνα Πρωθυπουργὸν παρεσχέθη ὑπὸ τῆς Διασκέψεως ἐλευθερία ἐνεργείας ἐν Μ. Ἀσίᾳ πρὸς καταδίωξιν τοῦ Κεμὰλ καὶ τῶν ὀπαδῶν του.

Ὁ κ. Βενιζέλος ἐρωτηθεὶς ὑπὸ συντάκτου τῶν «Τάϊμς» διὰ τὰ Ἑλληνικὰ ζητήματα εἶπεν ὅτι: «Ὁ καθορισμὸς τῶν μεγάλων γραμμῶν διὰ τὴν Ἑλλάδα δὲν ἔχει τόσην σημασίαν ὅσον ὁ κανονισμὸς τῶν λεπτομερειῶν, αἵτινες θὰ ἐπιδράσουν ἐπὶ τοῦ ὅλου ζητήματος».

ΣΥΝΤΟΜΑ ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑΤΑ

ΠΑΡΙΣΙΟΙ. (Ἀθηναϊκόν).— Καθ' ὅλην τὴν Γαλλίαν ἔλαβε χώραν χθὲς ἡ κατάταξις τῶν κληρωτῶν τῆς κλάσεως 1920 εἰς τοὺς στρατῶνας μὲ τὸν πατριωτικὸν ἐνθουσιασμὸν καὶ μὲ τὰς ἐκ παραδόσεως ἐκδηλώσεις εὐθυμίας.

ΠΑΡΙΣΙΟΙ. (Ἀθηναϊκόν).—Ἐπιστέλλουσιν ἐξ Οὐασιγκτῶνος ὅτι ἡ Γερουσία ἀπεδέχθη διὰ ψήφων 56 κατὰ 26 νέαν ἐπιφύλαξιν τοῦ γερουσιαστοῦ Λότζ ἐπὶ τοῦ 10ου ἄρθρου. Ὁ κ. Οὐίλσων ἐπληροφόρησε τὸν γερουσιαστὴν Χίτσκοκ ὅτι θὰ ἀποκρούσῃ τὴν νέαν ἐπιφύλαξιν. Ὁ κ. Μπράϊαν ἀφίκετο εἰς Οὐασιγκτῶνα.

ΡΩΜΗ. (Ἰδιαίτερον).— Ἀγγέλλεται ἐκ Βουκουρεστίου ὅτι ἡ ὑπὸ τὸν Βάϊντα Βοεβόδα Κυβέρνησις παρητήθη. Θὰ ἀντικατασταθῇ ὑπὸ Κυβερνήσεως ὑπὸ τὸν Ἀβερέσκο.

Η ΝΕΑ ΤΙΜΗ

ΤΗΣ ΖΑΚΧΑΡΕΩΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΚΑΦΕ

Ὑπὸ τοῦ ὑπουργείου τοῦ Ἐπισιτισμοῦ ἡ τιμὴ τῆς ζακχάρεως τοῦ ἐμπορίου ἐκανονίσθη πρὸς 5 δραχμὰς κατ' ὀκᾶν καὶ τοῦ καφὲ πρὸς 6 δραχμάς.

ΜΙΑ ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΖΩΔΟΔΥΤΑΣ

Τὸ ὑπουργεῖον τῆς Δικαιοσύνης δι' ἐγκυκλίου του πρὸς τοὺς εἰσαγγελεῖς τῶν ἐφετῶν καὶ πλημμελειοδικῶν τοῦ Κράτους συνέστησεν ὅπως πρακειμένου νὰ ἀποφανθῶσι περὶ λωποδυτῶν καὶ διαρρηκτῶν, ζητῶσι πληροφορίας σχετικῶς πρὸς τὸ ποιόν των παρὰ τῆς ἀστυνομικῆς ἀρχῆς.

ΔΙΑΔΟΝΙΣΜΟΣ ΣΧΕΔΙΑΣΤΩΝ ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΥ ΓΕΩΡΓΙΑΣ

Τὴν 18ην τρέχοντος ἐνεργηθήσεται εἰς τὸ Ὑπουργεῖον Γεωργίας διαγωνισμὸς πρὸς κατάληψιν 6ξ θέσεων σχεδιαστῶν. Πληροφορίαι παρὰ τῇ Τοπογραφικῇ Ὑπηρεσίᾳ τοῦ ἰδίου Ὑπουργείου.

(Ἐκ τοῦ Ὑπουργείου)

ΩΡΑ 5η ΠΡΩΙΝΗ

Ο ΦΟΝ ΚΑΠΠ ΔΙΕΤΑΞΕΝ ΤΗΝ ΣΥΛΛΗΨΙΝ ΤΗΣ ΚΥΒΕΡΝΗΣΕΩΣ ΜΠΑΟΥΕΡ

(Ἰδιαίτερον τηλεγράφημα)

ΡΩΜΗ, 4 Μαρτίου.— Τηλεγραφοῦσιν ἐκ Βερολίνου ὅτι ὁ Κάππ διέταξε τὴν σύλληψιν πάντων τῶν μελῶν τῆς Δημοκρατικῆς Κυβερνήσεως, διότι ὁ Μπάουερ ἠρνήθη νὰ συνεχίσῃ τὰς διαπραγματεύσεις πρὸς συμφωνίαν.

ΔΗΛΩΣΕΙΣ ΤΟΥ ΛΟΪΔ ΤΖΩΡΤΖ

ΔΙΑ ΤΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ ΤΗΣ ΓΕΡΜΑΝΙΑΣ

(Ἰδιαίτερον τηλεγράφημα)

ΡΩΜΗ, 4 Μαρτίου.— Τηλεγραφήματα ἐκ Λονδίνου ἤγγειλαν ὅτι εἰς τὴν Βουλὴν τῶν Κοινοτήτων ὁ κ. Λόϋδ Τζὼρτζ ἀνέγνωσε τηλεγράφημα, καθ' ὃ εἰς τριάκοντα πέντε Γερμανικὰς πόλεις, συμπεριλαμβανομένου καὶ τοῦ Μονάχου, ἐξερράγησαν στασιωτικαὶ ἐπαναστάσεις, τῶν ὁποίων τὴν ἀποτέλεσμα εἶνε ἀβέβαιον.

«Ἐν τρίτοις, ἐδήλωσεν, ἡ θέσις τῆς νέας Κυβερνήσεως ἐνισχύθη.»

ΔΗΜΟΚΡΑΤΑΙ ΥΠΟΥΡΓΟΙ ΠΡΟΣΕΧΩΡΗΣΑΝ ΕΙΣ ΤΟ ΚΙΝΗΜΑ

(Ἰδιαίτερον τηλεγράφημα)

ΡΩΜΗ, 4 Μαρτίου.— Οἱ ὑπουργοὶ τῆς Κυβερνήσεως Μπάουερ, Σχέφερ τῆς Δικαιοσύνης καὶ Ἄλμπερ τῶν Ἐξωτερικῶν προσεχώρησαν εἰς τοὺς μοναρχικούς.

ΠΡΟΣΚΛΗΣΙΣ ΤΟΥΡΚΩΝ ΔΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΝ ΤΗΣ ΣΥΝΘΗΚΗΣ

(Ἰδιαίτερον τηλεγράφημα)

ΡΩΜΗ, 4 Μαρτίου.— Τηλεγραφοῦν ἐκ Παρισίων ὅτι οἱ Τοῦρκοι πληρεξούσιοι θὰ κληθοῦν εἰς τὴν Γαλλικὴν πρωτεύουσαν πρὸς ὑπογραφὴν τῆς συνθήκης τὴν 16)29 Μαρτίου.

ΠΩΣ ΚΑΤΗΡΤΙΣΘΗ Η ΤΟΥΡΚΙΚΗ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΑ

(Ἰδιαίτερον τηλεγράφημα)

ΛΟΝΔΙΝΟΝ, 4 Μαρτίου.— Εἰς τὴν Ἀγγλικὴν Κυβέρνησιν ἀνεκοινώθη ἐπισήμως ἐκ Κων)πόλεως, ὅτι ἡ ἀντιπροσωπεία τῆς Τουρκίας, πρὸς ἣν θὰ ἐπιδοθῇ ἡ συνθήκη τῆς εἰρήνης θὰ ἀποτελεσθῇ ἐκ τῶν Τεμὶτ πασᾶ, Ριζᾶ βέη, Ἰζζὲτ πασᾶ, Ναμπῆ βέη, Σοφᾶ βέη, Γκαλὴπ Κεμαλῆ, Ἀχμὲτ Ριζᾶ καὶ στρατάρχου Σεφκὲτ Τουργούτ.

ΚΗΔΕΙΑ

Τὸν θανόντα ἀφνιδίως σύζυγον, πατέρα καὶ ἀδελφὸν

ΑΝΣΣΤΑΣΙΟΝ Κ. ΤΣΑΓΚΑΡΗΝ

κηδεύομεν σήμερον ὥραν 4 μ. μ. ἐκ τῆς οἰκίας μας ὁδὸς Κυδαθηναίων 15, εἰς τὸν ναὸν τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος. Παρακαλοῦμεν ὅθεν τοὺς συγγενεῖς καὶ φίλους ὅπως συνοδεύσωσι τὴν ἐκφοράν.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 5 Μαρτίου 1920.

Ἡ τεθλιμμένη σύζυγος Ἑλένη Α. Τσαγκάρη. Τὰ τέκνα Ἐλεοῦσα, Κωνσταντῖνος, Παρασκευοῦλα. Οἱ ἀδελφοὶ Σπῦρος Κ. Τσαγκάρης, Γεώργιος Τσαγκάρης, Βασίλειος Τσαγκάρης, Ἰωάννης Τσαγκάρης, Ἰωάν. Κωνσταντόπουλος, Δημήτριος Κωνσταντόπουλος, Χαρίλαος Κωνσταντόπουλος.

ΚΤΗΜΑΤΙΚΗ ΚΑΙ ΓΕΩΡΓΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ ΕΝ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

Συμφώνως πρὸς τὸ ἄρθρον 24 τοῦ Καταστατικοῦ, προσκαλοῦνται οἱ κ.κ. Μέτοχοι τῆς Ἀνωνύμου Κτηματικῆς καὶ Γεωργικῆς Ἑταιρείας τῇ 7)20 Ἀπριλίου 1920 ὥρᾳ 4ῃ μ.μ. εἰς γενικὴν συνέλευσιν καὶ εἰς τὰ γραφεῖα τῆς Ἑταιρείας, ὅπως ἀποφασίσωσι περὶ τῆς ἡμερησίας διατάξεως, τῆς ὁποίας θέματα εἶνε:

1ον) Ἔκθεσις τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου ἐπὶ τῆς τελευταίας χρήσεως.

2ον) Ἔκθεσις τῶν Ἐλεγκτῶν.

3ον) Ἔγκρισις τῶν λογαριασμῶν τῆς ἐννάτης χρήσεως.

4ον) Ὁρισμὸς ἀξίας τῶν δελτίων παρουσίας τῶν μελῶν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου.

5ον) Διορισμὸς ἐλεγκτῶν καὶ ὁρισμὸς τῆς ἀμοιβῆς των διὰ τὴν χρῆσιν 1920.

Οἱ ἐκ τῶν μετόχων κάτοχοι δέκα τοὐλάχιστον μετοχῶν, ὅσοι ἐπιθυμοῦσι νὰ λάβωσι μέρος εἰς τὴν συνέλευσιν ταύτην, δέον νὰ παρουσιάσωσι τοὺς τίτλους των 10 τοὐλάχιστον ἡμέρας πρὸ τῆς συνελεύσεως, εἴτε εἰς τὰ γραφεῖα τῆς Ἑταιρείας, εἴτε εἰς τὴν Τράπεζαν Θεσσαλονίκης ἐν Θεσσαλονίκῃ.

Ἀνώνυμος Κτηματικὴ καὶ Γεωργικὴ Ἑταιρεία

ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΖΩΗ

Ὁ κ. Κωνσταντῖνος Φούντος καὶ ἡ δεσποινὶς Φωφὼ Γεωρ. Στάβαρη, ἐτέλεσαν τοὺς γάμους των.

—Ὑφάσματα *demi saison* καὶ μεταξωτὰ εἰς ἐκλεκτὴν ποιότητα παρέλαβε τὸ *Printemps* τῶν κ. Ἀδελφῶν Ν. Μουτσοπούλων Ἑρμοῦ 42—44.

Ὁ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἀκαδημίας καὶ Θεμιστοκλέους ἐγκατασταθεὶς Παρισινὸς οἶκος BEVIENS ἔχει ἰδίους MONDELIST ἐν Παρισίοις καὶ παραλαμβάνει καθ' ἑκάστην ROBES ET MANTEAUX, VENEZ, VOIR. Ἱδρύθη τοῦ Κ...

ΑΛΗΘΕΙΑ

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'.— Ἀριθ. 14. | ΓΡΑΦΕΙΑ ὄπισθεν Ἐκκλησίας Ἁγίου Ἰωάννου. | Κέρκυρα τῇ 12 Σεπτεμβρίου 1920

Ἀριθ. 8330 Τηλεγραφικῶς ἐκ Ζυρίχης "ΑΛΗΘΕΙΑΝ„ Κέρκυραν

ΔΙΑΜΑΡΤΥΡΙΑ ΤΟΥ Κ. Ν. ΘΕΟΤΟΚΗ

Διαμαρτύρομαι κατὰ τῆς διατυπωθείσης κατηγορίας ὅτι ἐνέχομαι ὁπωσδήποτε εἰς συνωμοσίαν ἢ δολοφονικὴν ἀπόπειραν κατὰ Προέδρου Κυβερνήσεως. Οὐδέποτε μετέσχον οἱουδήποτε Συμβουλίου εἰς ταύτην ἢ οἱανδήποτε ἄλλην, ἀποσκοποῦντος δρᾶσιν. Ἡ μόνη ἀφορῶσά με κατάθεσις μάρτυρος Μαμωνᾶ εἶνε ψευδὴς καὶ οὐδαμοῦ στηρίζεται. Συμβούλιον ὅπερ ἀναφέρει εἶνε μῦθος. Ἀπορῶ πῶς ἐπὶ τῇ βάσει στοιχείων αὐτοδήλως ἀσυστάτων ἀπαγγέλλεται τοιαύτη κατηγορία, καθ' ἣν στιγμὴν τοὐναντίον ἠξίουν δοθῇ εἰς ἐμὲ πλήρης ἐλευθερία κατέλθω Ἑλλάδα πρὸς ἐξάσκησιν πολιτικῶν μου δικαιωμάτων.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΘΕΟΤΟΚΗΣ

Ο κ. ΞΕΝΟΦΩΝ ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ

ΟΜΙΛΩΝ ΠΡΟΣ ΤΗΝ "ΑΛΗΘΕΙΑΝ„

Αἱ προσπάθειαι τοῦ Βενιζελισμοῦ πρὸς τρομοκράτησιν τοῦ Λαοῦ.
Τὸ μαύρισμα ποῦ ἀναμένει τὸν Βενιζελισμὸν κατὰ τὰς ἐκλογάς.
Πῶς θὰ καταλυθῇ ἡ τυραννίς.
Ὁ Βενιζέλος ἀπεξενώθη τῶν ξένων συμπαθειῶν.
Ὁλόκληρος ἡ Ἑλλὰς ἀντιβενιζελική.
Πῶς χαρακτηρίζει τὴν κατὰ τοῦ κ. Νικ. Θεοτόκη σκευωρηθεῖσαν κατηγορίαν.

Τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα ἀφίκετο ὅλως ἀπροόπτως ἕνεκα σοβαρᾶς ἀσθενείας τῆς ἀδελφῆς του Κας Σ. Σταύρου ὁ συμπολίτης μας τέως Ἐπιτελάρχης τοῦ Ἑλλ. Στρατοῦ καὶ διακεκριμένον ἤδη μέλος τῆς Συνεργαζομένης Ἀντιπολιτεύσεως ὑποψήφιος δὲ βουλευτὴς εἰς τὸν καταρτισθησόμενον Θεοτοκικὸν συνδυασμὸν κ. Ξενοφῶν Στρατηγός.

Ἐπωφεληθέντες τῆς καλλιτερεύσεως τῆς ὑγείας τῆς Κυρίας Σταύρου ἐζητήσαμεν παρὰ τοῦ ἐγκρίτου συμπολίτου μας ὅπως εὐαρεστηθῇ νὰ μᾶς δεχθῇ εἰς δημοσιογραφικὴν συνέντευξιν ἐπιθυμοῦντες νὰ ἀκούσωμεν τὰς γνώμας του ἐπὶ τῆς καταστάσεως.

Τὸν Κύριον Στρατηγὸν εὐμενῶς ἀποδεχθέντα τὴν ἐπίσκεψίν μας εὑρίσκομεν εἰς μικρὸ σαλονάκι τῆς οἰκίας κ. Σταύρου. Μᾶς γνωρίζει καὶ περιττεύει κάθε αὐτοσύστασις. Τοῦ σφίγγομεν τὸ χέρι ἐκ μέρους τοῦ Κερκυραϊκοῦ Λαοῦ καὶ ἰδιαιτέρως ἐκ μέρους τῆς «Ἀληθείας» ποῦ τὸν ἐπαναβλέπομεν πάλιν μεταξὺ ἡμῶν ἐλεύθερον καὶ ἄτρωτον ἐκ τῶν κατηγοριῶν τῆς ὁποίας ὁ Βενιζελισμὸς ἀκολουθῶν τὴν γνωστὴν τακτικήν του ἐμηχανεύθη κατὰ τοῦ τιμίου προσώπου του.

— Εὐχαριστῶ, μᾶς ἀπαντᾷ ὁ κ. Στρατηγός, τὸν Κερκυραϊκὸν Λαὸν διὰ τὰς θερμὰς ἐκδηλώσεις του κατὰ τὸ διάστημα τῶν τελευταίων δοκιμασιῶν μου, εὐχαριστῶ δὲ ἰδιαιτέρως τὴν «Ἀλήθειαν» διὰ τὰ καλὰ καὶ συμπαθητικὰ λόγια ποῦ εἶχε τὴν καλωσύνην νὰ γράψῃ δι' ἐμέ.

— Πῶς περάσατε εἰς τὰς φυλακάς;

— Ὀφείλω νὰ ὁμολογήσω ὅτι ἡ αὐστηρὰ καὶ πλήρης ἀπομόνωσις εἰς ἣν, ἄνευ αἰτίας, μὲ ὑπέβαλεν ἡ βενιζελικὴ ἀπολυταρχία ἐπὶ 25 ἡμέρας καὶ διαβίωσις ἐντὸς ἀπαισίως ὑγροῦ καὶ ρυπαροῦ κελλίου, ἐξ ἐκείνων τὰ ὁποῖα μεταχειρίζονται πρὸς σωφρονισμὸν τῶν βαρυποίνων κακούργων, δὲν ἦτο καθόλου εὐχάριστος καὶ ὑπὸ ἔποψιν ἐνδιαιτήσεως καὶ ὑπὸ ἔποψιν ὑγείας· ἀλλὰ λέγουν: ὅλα συνειθίζει κανεὶς εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον· καὶ εἶνε ἀληθὲς! Ὁ βενιζελισμός, κοντὰ εἰς τὰ τόσα ἄλλα μᾶς ἔκαμε νὰ συνειθίσωμεν καὶ τὴν ζωὴν τῶν φυλακῶν, νὰ ἔχωμεν μάλιστα εἰς τὸ σπῆτι μας καὶ ἀποσκευὰς φυλακῶν, ὅπως οἱ στρατιωτικοὶ ἔχουν ἀποσκευὰς ἐκστρατείας! Ἀλλ' ἐν' ᾧ ἡμεῖς ἐσυνειθίσαμεν εἰς ὅλα αὐτά, αὐτός, ἀδιόρθωτος ὅπως εἶνε, δὲν κατώρθωσε νὰ πεισθῇ ἀκόμα ὅτι ὅσας δήποτε καταδιώξεις, ὅσα δήποτε μαρτύρια καὶ ἂν μεταχειρισθῇ ἐναντίον μας, δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ μᾶς τρομοκρατήσῃ καὶ νὰ ὑποδουλώσῃ τὸ φρόνημα πολιτῶν, οἱ ὁποῖοι ἔχουν πλήρη συναίσθησιν ὅτι ἀνήκουν εἰς λαὸν ἐλεύθερον. Αὐτὸ θὰ τὸ καταλάβῃ μετὰ τὰς ἐκλογάς, ὅταν θὰ ἴδῃ τὸ μαύρισμα ποῦ τοῦ ἐπιφυλάσσει ὁ κατατυραννηθεὶς Λαός.

— Πῶς κρίνετε τὸ ζήτημα τῆς συνωμοσίας;

— Ἀπροκαλύπτως σᾶς λέγω ὅτι, ἂν ἡ ἀποκαλυφθεῖσα συνωμοσία ἦτο πραγματικὴ καὶ ὠργανώθη ὡς μέσον πρὸς ἀνατροπὴν τῆς Κυβερνήσεως, δὲν θὰ ἐδίσταζον νὰ τὴν χαρακτηρίσω ὡς μέγιστον πολιτικὸν σφάλμα, τὸ ὁποῖον θὰ ἠδύνατο νὰ ἔχῃ ἀποτέλεσματα λίαν ἐπιζήμια διὰ τὴν ἐν γένει πολιτικὴν ἐξέλιξιν τοῦ προσεχοῦς μέλλοντος, ἐξ ἧς πάντες προσδοκῶμεν τὴν ἐσωτερικὴν εἰρήνευσιν τῆς χώρας, ἵνα Λαὸς καὶ Κράτος χωρήσωσιν ἀκωλύτως πρὸς τὴν πρόοδον καὶ δυνηθῶσιν ν' ἀντεπεξέλθωσι κατὰ ἐσωτερικῶν καὶ ἐξωτερικῶν κινδύνων οἵτινες ἐλλοχεύουσι. Ἀλλὰ τὰ ἀποκαλυφθέντα ὕποπτα παρασκήνια τῆς συνωμοσίας, παρέχουσι τὴν ὑπόνοιαν ὅτι ἂν δὲν πρόκειται περὶ παγίδος ἐντέχνως στηθείσης πρὸς ἄλλους σκοπούς, εἰς ἣν ἔπεσάν τινες παρασυρθέντες, πάντως δύναται νὰ συμπεράνῃ τις ὅτι πρόκειται περὶ μονομεροῦς καὶ οὐχὶ σοβαρᾶς ἐνεργείας.

Ἔχοντες ὑπὲρ ἡμῶν τὸ δίκαιον καὶ, κατὰ τεκμήριον, τὴν μεγίστην πλειονοψηφίαν τοῦ ἔθνους, δὲν ἔχομεν ἀνάγκην συνωμοσιῶν ὅπως καταλύσωμεν τὴν τυραννίδα καὶ ἀποκαταστήσωμεν τὰς κλονισθείσας βάσεις τοῦ πολιτεύματος καὶ τῶν λαϊκῶν ἐλευθεριῶν. Ἀντιπολιτευόμεθα τὴν Κυβέρνησιν εἰς τὸ φῶς τῆς ἡμέρας! βέβαιοι δὲ περὶ τῆς νίκης μας, δὲν θὰ ἀκολουθήσωμεν ποτὲ τὰς λαομισήτους μεθόδους τῶν ἀντιπάλων μας, ὅπως ἐπικρατήσωμεν. Ἔμβλημα ἡμῶν εἶνε *ὁ σεβασμὸς πρὸς τὴν Λαϊκὴν Κυριαρχίαν*, μέσον ἀγῶνος, ἡ νόμιμος, ἐλευθέρα καὶ ἀπτόητος ἐκδήλωσις τῶν πολιτικῶν ἡμῶν πεποιθήσεων, ἀπόφασις δὲ ὅπως, πειθαρχοῦντες εἰς τὴν λαϊκὴν θέλησιν, ὑποκύψωμεν εἰς αὐτήν. Ἄνευ ταρταρινικῶν ἀπειλῶν καὶ ψευτοπαλληκαρισμῶν, ἐξ ἐκείνων τὰς ὁποίας διὰ στόματος τοῦ ἀρχηγοῦ των ἐκτοξεύουσι κατὰ τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ οἱ σήμερον ἐπιβαίνοντες τῆς ἐξουσίας.

— Ποῦ φρονεῖτε ὅτι στηριζόμενος ὁ κ. Βενιζέλος καὶ τὰ ὄργανά του τολμῶσι ν'ἐκστομίζωσι τὴν ἀπειλὴν ὅτι δὲν θὰ σεβασθῶσι τὴν θέλησιν τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ ἂν αὐτὴ ἐκδηλωθῇ διὰ τῶν ἐκλογῶν ἀντίθετος πρὸς τοὺς σκοπούς των; μήπως καὶ πάλιν εἰς ξενικὴν ὑποστήριξιν;

— Δὲν φρονῶ ὅτι εἶνε δυνατὸν νὰ στηρίζωνται ἐπὶ ὑποστηρίξεως τῶν ξένων. Πλὴν τοῦ ὅτι ὑπάρχουσι λόγοι πείθοντες, ὅτι οἱ ἰσχυροὶ καὶ νικηταὶ τῆς σήμερον ξένοι ἔπαυσαν νὰ παρέχωσιν ἀνεπιφύλακτον ὑποστήριξιν εἰς τὴν νῦν Κυβέρνησιν, εἰς ὅτι ἀφορᾷ τὰ ἐσωτερικὰ τῆς χώρας ζητήματα, ὡς μαρτυρεῖ καὶ τὸ γεγονὸς ὅτι δὲν ἀνεγνώρισαν εἰς τὴν Βουλὴν τῆς 31 Μαΐου τὸ δικαίωμα νὰ ἐπικυρώσῃ τὰς συνθήκας, ὡς μὴ ἀντιπροσωπεύουσαν τὴν Λαϊκὴν Κυριαρχίαν, πλὴν τούτου δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ φαντασθῇ τις ὅτι αἱ Μεγάλαι Δυνάμεις, αἵτινες ἔκριναν ὅτι συμφέρον αὐτῶν εἶνε νὰ καταστήσωσι τὴν Ἑλλάδα Κράτος ἰσχυρὸν ἐν τῇ Ἀνατολικῇ Μεσογείῳ, θὰ ἤθελον χάριν ἑνὸς κόμματος νὰ παγιώσωσιν ἐν τῇ χώρᾳ κατάστασιν τυραννικήν, ἣν ἀποκρούει ἡ ἐθνικὴ συνείδησις καὶ ἥτις θὰ διαιώνιζεν ἐν Ἑλλάδι κατάστασιν, ἥτις οὐδόλως ἀνταποκρίνεται πρὸς τὰς βλέψεις καὶ τοὺς σκοποὺς χάριν τῶν ὁποίων ἠθέλησαν νὰ καταστήσωσιν αὐτὴν ἰσχυράν. Διὰ τοῦτο ἔχω τὴν πεποίθησιν ὅτι αἱ Μεγάλαι Σύμμαχοι Δυνάμεις οὐ μόνον θὰ σεβασθῶσι τὴν θέλησιν τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ, ἀλλὰ καὶ ἐνδιαφέρονται ὅπως αὕτη ἐκδηλωθῇ ἀνόθεστος καὶ ἀνεπηρέαστος.

Αἱ κατὰ τῆς λαϊκῆς θελήσεως ἀπειλαὶ τοῦ βενιζελισμοῦ ἔχουσι φρονῶ, ἄλλην βάσιν. Ἐπὶ μίαν τριετίαν καὶ πλέον ἐσυνείθισεν οὗτος νὰ κυβερνᾷ κατὰ τὸ ἀπαισιώτερον ἀπολυταρχικὸν σύστημα, καὶ νὰ περιφρονῇ ὡς ἐκ τούτου τὴν λαϊκὴν θέλησιν, ἥτις ἀφ' ἑτέρου, δεσμευομένη ἐκ τῆς ἐκκρεμότητος τῶν ἐθνικῶν ζητημάτων, ἐδέχετο τὰ πάντα σιωπῶσα, ἔχασε λοιπὸν τὴν ἀντίληψιν ὅτι οἱ οὕτως ἢ ἄλλως κυβερνῶντες δὲν εἶνε δεσπόται, ἀλλ' ὑπηρέται τοῦ Λαοῦ, ὅστις ἀποτελεῖ τὸ Κράτος, καθ' ὃ συνεισφέρων θυσίας αἵματος καὶ χρήματος ὑπὲρ τοῦ μεγαλείου αὐτοῦ. Ὁ κατ' ἀνάγκην φιλοξενηθεὶς ὀχληρὸς ξένος, διενοήθη νὰ καταστήσῃ ἑαυτὸν κύριον τοῦ οἴκου καὶ νὰ ἐκδιώξῃ τοὺς ἀνεχθέντας αὐτὸν ἰδοκτήτας! αὐτὴ εἶνε ἡ πραγματικὴ κατάστασις. Ἀλλὰ θὰ τὸ κατορθώσῃ μέχρι τέλους; Αὐτὸ εἶνε πλέον ζήτημα ἐξαρτώμενον ἐκ τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ.

Ὑπηνίχθη ὅμως ὁ κ. Βενιζέλος καὶ τὴν ὑποστήριξιν ἣν θὰ παρεῖχε αὐτῷ, ὡς δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ φαντάζεται ὁ Στρατός! Καὶ εἰς τοῦτο ὅμως, ἂν τὸ πιστεύῃ πράγματι καὶ δὲν τὸ μεταχειρίζεται ὡς μέσον ἐκφοβισμοῦ διὰ τὰ πολὺ μικρὰ παιδιά, πλανᾶται πλάνην οἰκτράν. Διότι πῶς εἶνε δυνατὸν νὰ φαντασθῇ καρδιὰ καὶ νοῦς Ἕλληνος, ὅτι ὁ ὑπερήφανος Ἑλληνικὸς Στρατός, οἱ τίμιοι ἀξιωματικοὶ καὶ στρατιῶται, οἵτινες ἀπὸ τοῦ 1912 μέχρι σήμερον μὲ ἄφθαστον αὐταπάρνησιν θυσιάζονται ὑπὲρ τοῦ ἐθνικοῦ μεγαλείου, θὰ μεταβληθῶσιν εἰς πραιτωριανούς, θὰ λησμονήσωσι τὰς ἐνδόξους αὐτῶν παραδόσεις καὶ θὰ μεταβληθῶσιν εἰς ὄργανα ὑπόδουλα ἑνὸς κόμματος ἢ μᾶλλον μιᾶς φατρίας διὰ νὰ καταπιέσωσι καὶ κατατυραννήσωσι τοὺς ἀδελφούς των; Καὶ τὸ νὰ φαντασθῇ τις μόνον τοιοῦτόν τι ἀποτελεῖ ὕβριν διὰ τὸν ἔνδοξον Ἑλληνικὸν Στρατόν!

Ὁ Ἑλληνικὸς Λαὸς λοιπὸν ἐν τῇ ὀξυνείᾳ καὶ πολιτικότητι αὐτοῦ ἂς σταθμίσῃ καλῶς τὰς ἀπειλὰς αὐτὰς καὶ θὰ ἐννοήσῃ, εἶμαι βέβαιος, εἰς τί ἀποβλέπουν! Πάντως τὸ δι' αὐτῶν ἐπιδιωκόμενον εἶνε μικρὸν καὶ ταπεινὸν καὶ δὲν θὰ ἐμποδίσῃ τὸν Λαὸν ἀπὸ τοῦ νὰ ἐνασκήσῃ μετὰ θάρρους τὸ ὕψιστον αὐτοῦ καθῆκον.

— Πῶς εἶνε ἡ κατάστασις τῶν πνευμάτων εἰς τὴν λοιπὴν Ἑλλάδα;

— Ὅτι βλέπετε εἰς τὴν Κέρκυραν ἀπὸ ἀπόψεως ἀντεβενιζελικοῦ φρονήματος κυριαρχεῖ καθ' ἅπασαν τὴν Ἑλλάδα, μὴ ἐξαιρουμένης οὐδὲ τῆς Κρήτης.

— Πῶς κρίνετε τὴν κατὰ τοῦ κ. Ν. Θεοτόκη κατηγορίαν; φρονεῖτε ὅτι θὰ δυνηθῇ νὰ ἔλθῃ διὰ τὰς ἐκλογάς;

— Γνωρίζων καλῶς πρόσωπα καὶ

πράγματα ἔχω ἀκράδαντον πεποίθησιν ὅτι ἡ κατηγορία εἶνε παντελῶς ἀσύστατος, ὅτι δὲ ἐξυφάνθη χάριν ἀνομολογήτων σκοπῶν καὶ πρὸς ἱκανοποίησιν ἴσως εὐσεβῶν πόθων, διὰ τοῦτο φρονῶ ὅτι δὲν εἶνε δυνατὸν ἢ νὰ ἀρθῇ αὕτη καὶ νὰ δυνηθῇ οὕτως ὁ κ. Θεοτόκης νὰ κατέλθῃ αὐτοπροσώπως εἰς τὸν ἐκλογικὸν ἀγῶνα, ἐν ἐναντίᾳ ὅμως περιπτώσει, τὸ ποταπὸν αὐτὸ σκηνοθέτημα οὐδόλως θὰ ὠφελήσῃ τοὺς δημιουργούς του, διότι ὁ Κερκυραϊκὸς Λαὸς θὰ ψηφίσῃ τὸν κ. Θεοτόκην καὶ ἀπόντα, ἂν ὄχι μὲ περισσοτέρας ψήφους, διότι δὲν θὰ χωροῦν αἱ κάλπαι, πάντως ὅμως μὲ περισσότερον φανατισμόν.

Εἰς τὸ μέρος αὐτὸ τερματίζομεν τὰς ἐρωτήσεις μας πρὸς τὸν κ. Στρατηγὸν καὶ τὸν ἀποχαιρετῶμεν εὐχαριστοῦντες διὰ τὴν καλωσύνην ποῦ εἶχε νὰ μᾶς δεχθῇ εἰς δημοσιογραφικὴν συνέντευξιν καὶ εὐχόμενοι ταχεῖαν καὶ ὁλοκληρωτικὴν ἐπικράτησιν τῶν ἀρχῶν τῆς πολιτικῆς μας ἰδεολογίας πρὸς ἀπολύτρωσιν τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ ἀπὸ ἑνὸς τυραννικοῦ ζυγοῦ ὁλοκλήρου τριετίας.

Η ΕΚΣΤΡΑΤΕΙΑ ΤΩΝ ΔΑΡΔΑΝΕΛΛΙΩΝ

Ἡ ἑτέρα ἐκ τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδομένων Βενιζελικῶν ἐφημερίδων κατέγινεν ἐσχάτως ἀπαντῶσα εἰς τὰ παρ' ἡμῶν γραφέντα ἐπὶ τῆς ἐξωτερικῆς πολιτικῆς τοῦ κ. Βενιζέλου νὰ παραστήσῃ, ὅτι αὕτη ἐστέφθη ὑπὸ πλήρους ἐπιτυχίας καὶ πᾶν ὅτι ἀπήλαυσε τὸ κράτος, ὀφείλεται ἀποκλειστικῶς εἰς τὴν διπλωματικὴν περίνοιαν καὶ προβλεπτικότητα τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς φυλῆς.

Ἐπειδή, μία ἐκ τῶν φαεινῶν ἰδεῶν τῆς διπλωματικῆς δεινότητος τοῦ κ. Πρωθυπουργοῦ, ὑπῆρξεν ἡ κατὰ Φεβρουάριον 1915 πρότασις αὐτοῦ πρὸς τὸ Στέμμα περὶ ἐξόδου τῆς Ἑλλάδος ἐκ τῆς οὐδετερότητος καὶ συμμετοχῆς αὐτῆς διὰ μιᾶς μεραρχίας στρατοῦ!! καὶ τοῦ στόλου εἰς τὴν ἀλήστου μνήμης ἐκστρατείαν τῶν Δαρδανελλίων, ἐξ ἧς μᾶς ἔσωσεν ἡ τότε ἐπέμβασις τῶν Ὑποελλήνων! ἣν ὅμως προταθεῖσαν συμμετοχὴν ἐκθειάζει ἡ ἐν λόγῳ ἐφημερὶς ἐν τῇ κεκτημένῃ αὐτῆς ταχύτητι, ὅπως κρύψῃ διθυράμβους διὰ πᾶν ὅ,τι βενιζελικὸν καὶ ἀνευρίσκῃ προδότας διὰ πᾶν ὅ,τι ἀντιβενιζελικόν, παραθέτομεν μεταφράζοντες ἐπὶ λέξει καὶ ἄνευ σχολίων περικοπὴν ἐκ τοῦ βιβλίου τοῦ Ναυάρχου Φουρνὲ ἀρχηγοῦ τῶν Συμμαχικῶν ναυτικῶν Δυνάμεων τῆς Μεσογείου κατὰ τὸν πόλεμον ἔχουσαν ὡς ἑξῆς:

«*Τὴν ἐπαύριον τῆς κηρύξεως τοῦ πολέμου ἐκ μέρους τῆς Τουρκίας κατὰ Νοέμβριον 1914, ἰσχυρὸς στόλος θὰ ἐπετύγχανε μὲ τὸ νὰ ἀπολέσῃ δωδεκάδα μονάδων, νὰ ἐκβιάσῃ τὴν εἴσοδον τῶν Δαρδανελλίων καὶ νὰ ὑπαγορεύσῃ ἐν αὐτῇ τῇ Κων]πόλει τὴν Εἰρήνην. Ἐνηργήθη ἡ ἐπιχείρησις· αὕτη κατὰ Μάρτιον 1915 ὅτε ἡ ἐπιτυχία αὐτῆς ἦτο ἀδύνατος. Ἀπωλέσθησαν τὰ Ἀγγλικὰ θωρηκτά, Ὠκεανὸς, Ἀκατάβλητος, Γολιάθ, Θρίαμβος, Μεγαλειότης, τὸ γαλλικὸν θωρηκτὸν Μπουβὲ καὶ ἕτερα μεταξὺ τῶν ὁποίων ὁ Γαλάτης καὶ ὁ Ἄκαμπτος ὑπέστησαν σοβαρὰς βλάβας, χωρὶς νὰ ἐπιτευχθῇ σοβαρόν τι ἀποτέλεσμα.*

«*Κατὰ τὴν ἔναρξιν τῶν ἐχθροπραξιῶν ἑκατὸν χιλιάδες ἀνδρῶν εὐκόλως θὰ ἠδύνατο νὰ καταλάβωσι τὴν χερσόνησον τῆς Καλλιπόλεως. Ἀπεστάλησαν 70.000 χιλιάδες πέντε μῆνας βραδύτερον δηλ. τὸν Ἀπρίλιον τοῦ 1915. Ἐπέδειξαν ὁμολογουμένως θάρρος καὶ ἀντοχὴν ἀξιοθαύμαστον· ἀλλ' ἀφοῦ εἶχον προελάσῃ χιλιόμετρά τινα, τοὺς ἐσταμάτησαν καὶ ἡ ἀποτυχία των ἐφαίνετο βεβαία. Τὴν πρώτην Αὐγούστου τοῦ 1915 ἐκ μόνων τῶν Ἄγγλων ἦσαν 16000 χιλιάδες φονευμένοι 8000 χιλιάδες ἐξαφανισθέντες καὶ 50000 χιλιάδες τραυματίαι. Ὁ ὁλικὸς ἀριθμὸς τῶν ἀπωλειῶν εἶνε ἀνώτερος τῆς ἀρχικῆς δυνάμεως τοῦ ἐκστρατευτικοῦ σώματος».*

Τί τὰ θέλετε ἡ γνώμη τοῦ ἐπιτελείου μας καὶ ἡ πολιτική μας ἦσαν γνώμη καὶ πολιτικὴ προδοτῶν.

ΑΠΟ ΤΑ ΠΑΡΑΔΟΞΑ ΤΟΥ ΚΑΘΕΣΤΩΤΟΣ

Η ΑΝΘΟΔΕΣΜΗ

Ἕνας Κύριος, ἄγνωστος μέχρι τῆς στιγμῆς εἶχε τὴν ἔμπνευσιν νὰ ἀποστείλῃ πρὸς τὸν καλλιτέχνην κ. Ροζὰν κατὰ τὴν προχθεσινὴν τιμητικήν του παράστασιν μίαν ἀνθοδέσμην ἀποτελουμένην ἀπὸ πλατύφυλλον βασιλικόν, χωρὶς ὅμως νὰ σκεφθῇ ὅτι ἡ εὐγενὴς ἄλλως τε αὐτὴ πρᾶξις του θὰ ἐχαρακτηρίζετο ὡς ἔγκλημα καὶ θὰ ἐξέθετεν αὐτὸν εἰς ἀνάκρισιν ἐπὶ δυσμενείᾳ κατὰ τοῦ καθεστῶτος!

Βεβαιοῦμεν ἐν πάσῃ εἰλικρινείᾳ ὅτι δὲν γνωρίζομεν τὸν μυστηριώδη ἀποστολέα τῆς μικρᾶς αὐτῆς ἀνθοδέσμης ἀλλ' οὔτε καὶ ἐνδιαφερόμεθα νὰ μάθωμεν, ἐκεῖνο μόνον ποῦ γνωρίζομεν εἶνε ὅτι ἡ ἀνθοδέσμη αὕτη ἀπέκτησεν ἱστορίαν καὶ ἱστορίαν μεγάλην διὰ τὸν θόρυβον τὸν ὁποῖον ἡ ἐπὶ τῆς σκηνῆς παρουσία της προὐξένησε περὶ αὐτήν, διὰ τὸν μυστηριώδη πέπλον ὁ ὁποῖος τὴν περιβάλλει ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν ἐξαιρετικὴν τιμὴν τὴν ὁποίαν τῆς ἔκαμεν ἡ ἀστυνομικὴ ἀρχή, ὡς διαδίδεται, νὰ ἀσχοληθῇ μὲ τὸ ταπεινόν της ὑποκείμενον!

Βεβαιοῦμαι ἐπίσης ὅτι δὲν ἐγνωρίζομεν οὔτε ἐφανταζόμεθα ὅτι μία ἀνθοδέσμη ἀπὸ «βασιλικὸν» προσφερομένη θεωρεῖται πράξις κολάσιμος καὶ ποινικῶς διωκτέα!

Ἀπὸ προχθὲς ὅμως ἐπληροφορήθημεν μετὰ πρωτοφανοῦς ἐκπλήξεως καὶ πληροφοροῦμεν καὶ τοὺς φίλους ἀναγνώστας τῆς «Ἀληθείας» ὅτι ὁ βασιλικὸς ἐκηρύχθη ἐν διωγμῷ καὶ ὁ κατέχων τοιοῦτον ἀφεύκτως θὰ συλλαμβάνεται, θὰ προὐφυλακίζεται καὶ θὰ εἰσάγεται εἰς δίκην ὡς ἔνοχος δυσμενείας πρὸς τὸ βενιζελικὸν καθεστὼς! Καὶ βεβαίως ἀφ' οὗ ἡ ἐκ βασιλικοῦ ἀνθοδέσμη ἡ ὁποία ἀπεστάλη προχθὲς πρὸς τὸν κ. Ροζὰν ἐθεωρήθη ὡς περικλείουσα κινδύνους διὰ τὴν ἀσφάλειαν τοῦ ἑτοιμορρόπου βενιζελικοῦ οἰκοδομήματος καὶ διετάχθη ἀνάκρισις, ἀδιάφορον ἂν προφορικὴ ἢ ἔγγραφος, πρὸς ἀνακάλυψιν τοῦ μυστηριώδους ἀποστολέως της καὶ παντὸς συνεργήσαντος εἰς τὸ νὰ φθάσῃ ἡ περίφημος αὕτη ἀνθοδέσμη μέχρι τῆς θεατρικῆς σκηνῆς!

Εἶνε καὶ τοῦτο, ὡς βλέπετε., εἷς ἐκ τῶν πολλῶν νόμων τοὺς ὁποίους ἐν τῷ κυριαρχικῷ αὐτῆς δικαιώματι ψηφίζει ἡ βενιζελικὴ, ἂς εἴπωμεν, ἰδεολογία, προκειμένου νὰ ἀσφαλίζῃ τὸ κινδυνεῦον καθεστὼς, τὸ ὁποῖον φαίνεται ὅτι ἐσχάτως τρέμει καὶ πρὸ τῶν ἐκ βασιλικοῦ ἀνθοδεσμῶν!!

Καὶ κατὰ συνέπειαν μεθαύριον ἑορτὴν τοῦ Σταυροῦ, καθ'ἣν εἰς τὰς Ἐκκλησίας διανέμεται βασιλικὸς, πρέπει οἱ ἱερεῖς τοῦ Ὑψίστου νὰ λάβωσιν ὑπ' ὄψει τὰ ἀνωτέρω καὶ νὰ καταργήσωσι αὐτὸ τὸ θρησκευτικὸν ἔθιμον διότι κινδυνεύουσι καὶ αὐτοὶ καὶ οἱ Ἅγ. Πάντες καὶ οἱ ὁπαδοὶ τοῦ Χριστοῦ οἱ ὁποῖοι θὰ φέρωσι τὴν ἡμέραν ἐκείνην βασιλικὸν ἐπὶ τῆς κομβιοδόχης νὰ χαρακτηρισθῶσιν ὡς ἀντιδραστικοὶ καὶ νὰ συρθῶσιν εἰς τὰς φυλακάς, ἀφ' οὗ βασιλικὸς ἐθεωρήθη ἤδη ἀντιδραστικὸς καὶ μάλιστα κατὰ μυστηριώδη τρόπον δρῶν κατὰ τοῦ καθεστῶτος!

. . . . . .

Ὡρισμένως σταματᾷ τὸ μυαλό μας μὲ τὰς καινοτομίας καὶ τὰ παράδοξα τὰ ὁποῖα μᾶς παρουσιάζει ὁ βενιζελισμὸς, ἐξ ἄλλου ὅμως ὀφείλομεν νὰ τὸν εὐχαριστήσωμεν διότι διὰ τῶν τοιούτων ἐνεργειῶν του φαιδρύνει τὰς ὥρας τῆς ἀνίας μας.

O tempora, o mores!

Ὁ Ἀληθής.

ΠΙΝΑΚΙΔΕΣ

Ἐκ τῶν ἐχθρῶν ἡ Ἀλήθεια

Εἰς ἀπάντησιν τῆς τόσον κακοβούλου καὶ ἀχαρακτήριστου συκοφαντίας ὅτι ὁ τέως Βασιλεὺς Κωνσταντῖνος καὶ ἡ Πολιτικὴ τῆς Οὐδετερότητος παρέδωκαν τὴν Β. Ἤπειρον εἰς τοὺς Ἰταλοὺς, πλὴν τῆς τόσον γνωστῆς δράσεως καὶ τοῦ Βενιζελικοῦ διωγμοῦ κατὰ τῆς Ἠπειρωτικῆς ἐπαναστάσεως, παραθέτομεν κάτωθι ἀπόσπασμα ἄρθρου δημοσιευθέντος ἐν τῇ ἐν Ἀργυροκάστρῳ ἐκδιδομένῃ ἐφημερίδι »Ὁμόνοια» ὑπ'ἀριθ. 249[96 ἀνήκοντος εἰς τὸν ἀρνησιπάτριδα Β. Κ. Ντύλιον ὅστις κατὰ τὰς Βουλευτικὰς ἐκλογὰς 6ης Δεκεμβρίου ἦτο ὑποψήφιος Βουλευτὴς «**ὁ μόνος βενιζελικὸς ὑποψήφιος ὡς διεφημίζετο**» ἡ δὲ Ἐφημερίς του «Ἠπειρωτικὴ Ἄμυνα» τότε, ἐλάμβανεν μηνιαῖον ἐπίδομα δραχμῶν (500) πεντακοσίων ἐκ μέρους τοῦ Στρατηγοῦ Π Δαγκλῆ, ὥστε πειθόμεθα ὅτι τὰ ὅσα γράφει προέρχονται ἐκ τῆς Βενιζελικῆς οἰκογενείας τῆς ὁποίας μέλος δρῶν ἐτύγχανεν.

Ἰδοὺ τὸ ἀπόσπασμα:

«Οἱ Ἀλβανοὶ θέλουν νὰ πιστεύουν ὅτι ὁ «κ. Βενιζέλος ἐπιμένων νὰ δημιουργήσῃ ζή«τημα Β. Ἠπείρου πράττει τοῦτο μᾶλλον «διὰ τὸν πολὺν Λαὸν τὸν ὁποῖον ἡ τυχο«διωκτικῶς δημοκοπικὴ πολιτικὴ τοῦ ἐκθρο«νισθέντος Βασιλέως Κωνσταντίνου, εἶχεν «ἀποπλανήσῃ εἰς ἐπιδίωξιν τοιαύτης χιμαί«ρας, παρὰ διότι ἐννοεῖ σοβαρῶς νὰ ἐφαρ«μόζῃ ἰδίαν πολιτικήν. Ἐὰν συρροὴ περι«στάσεων ἢ ἀνάγκαι τῆς ἡμέρας τὸν ἠνάγ«κασαν νὰ ἔλθῃ εἰς ἰδιαιτέρας συμβάσεις «μετὰ τρίτων, τοῦτο φαίνεται ὅτι ἔκαμε «μᾶλλον διότι ἐπιέζετο ὑπὸ τῶν ἀναγκῶν «ἐδαφικῶν βλέψεων παρὰ διότι ἐν τούτῳ δι«βλεπεν ὄντως ἑλληνικὰ πραγματικὰ συμ«φέροντα».

Ἐκ τῶν ἐχθρῶν συνήθως πληροφορεῖταί τις τὴν ἀλήθειαν, ἡμεῖς δὲ ἐκ καθήκοντος τὴν παραδίδομεν εἰς τὴν κρίσιν τῶν ἀναγνωστῶν μας.

Θὰ ἀνταμείβωνται κατὰ τὰς Πράξεις των.

Ἡ διὰ τὴν φιλαλήθειαν φημιζομένη Βενιζελικὴ ἐφημερὶς μᾶς πληροφορεῖ ἀπὸ τῶν στηλῶν τῶν σημειώσεών της ὅτι ὁ παλλαϊκὸς ὄγκος τοῦ Ἀθηναϊκοῦ προσκυνήματος κατὰ τὸ τελεσθὲν μνημόσυνον ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς τοῦ ἀειμνήστου Ι. Δραγούμη ὀφείλεται εἰς τὴν ἀθρόαν προσέλευσιν τῶν Βενιζελικῶν, οἵτινες, ἀφοῦ τὸν ἐδολοφόνησαν κατὰ τὸν μᾶλλον ἄγριον καὶ ἀπάνθρωπον τρόπον καὶ κατὰ τὸν ἀναίσχυντον τρόπον ἐφυγάδευσαν τοὺς δολοφόνους του διὰ νὰ μὴ ἀποκαλυφθοῦν οἱ ἠθικοὶ αὐτουργοι τῆς δολοφονίας τοῦ Ἐθνικοῦ ἀνδρός, ἄνευ ἐντροπῆς καὶ συναισθήσεως τῆς διαπραχθείσης ἀτιμίας, ἰσχυρίζονται ὅτι περιβάλλουν μ'ἐκτίμησιν καὶ σεβασμὸν τὴν μνήμην τοῦ μεγάλου νεκροῦ καὶ θύματος τῆς τυραννίας των. Ἐὰν εἰς τὴν Ἑλλάδα ὑπῆρχον μικροὶ ἄνθρωποι, ἀναμφιβόλως θὰ ἐπίστευον τὰ μωρολογήματά των, ἐπειδὴ ὅμως τοιοῦτοι δὲν ὑπάρχουν, εὐτυχῶς ἐν Ἑλλάδι, τοὺς πληροφοροῦμεν ὅτι ὁ Ἑλληνικὸς Λαὸς γνωρίζει ἤδη καλῶς ποῖος ὑπῆρξεν ὁ Ἰωάν. Δραγούμης. ποῖοι οἱ δολοφόνοι του, καὶ ποῖα τὰ αἴτια τὰ ὠθήσαντα εἰς τὴν δολοφονίαν, καὶ εἶνε ἕτοιμος εἰς τὰς προσεχεῖς ἐκλογὰς ν' ἀνταμείψῃ ἕκαστον κατὰ τὰ ἔργα του, ἐὰν ὁ ἄξιος πάσης Βενιζελικῆς τιμῆς ἀξιωματικὸς (*sic*) Π· Γύπαρης δὲν ἐπιτύχῃ διὰ τοῦ αὐτοῦ τρόπου νὰ ἐξοντώσῃ αὐτὸν προεκλογικῶς.

ΤΕΛΕΥΤΑΙΑΙ ΤΗΛΕΓΡΑΦΙΚΑΙ ΕΙΔΗΣΕΙΣ

Ἀριθ. Τηλ. 3983 — ΑΘΗΝΑΙ 12 Σεπτεμβρίου 1920.

ΔΗΛΩΣΕΙΣ ΒΕΝΙΖΕΛΟΥ

Βενιζέλος ἀπαντῶν εἰς βουλευτὰς Πώπ καὶ Εὐταξίαν κατὰ τὴν συνεδρίασιν τῆς Βουλῆς τῆς παρελθούσης Πέμπτης ἐπὶ ζητήματος χαρακτηρισμοῦ νέας βουλῆς, ἐδήλωσε ὅτι αὕτη δέον νὰ χαρακτηρισθῇ ἀναθεωρητικὴ καὶ οὐχὶ συντακτικὴ ἵνα ἀποφύγῃ ζήτημα ἐπαναφορᾶς Κωνσταντίνου. Ἂν ἀντιπολίτευσις πλειοψηφίσῃ ἐκλογάς, δύναται μεταβάλῃ ταύτην εἰς συντακτικήν, ἐν τούτοις δηλοῖ κόμμα Φιλελευθέρων ἀντιταχθῇ πάσει δυνάμει ἐπαναφορὰν τέως βασιλέως. Ὡς πρὸς ἀποτάκτους ἀξιωματικοὺς ἐδήλω σε βελτίωσῃ οἰκονομικὴν αὐτῶν θέσιν.

ΔΙΑΛΥΣΙΣ ΒΟΥΛΗΣ

Μετὰ τὰς δηλώσεις του ἀνέγνωσε διάταγμα διαλύσεως βουλῆς. Ἐκλογαὶ ὡρίσθησαν 25 Ὀκτωβρίου.

ΑΡΣΙΣ ΠΕΡΙΟΡΙΣΤ. ΜΕΤΡΩΝ

Στρατιωτικὸς νόμος κατηργήθη, λογοκρισία ἤρθη.

ΕΠΙΘΕΣΙΣ ΙΤΑΛΙΚΟΥ ΤΥΠΟΥ

Τὸ «Σέκολο» ἐπιτίθεται δριμύτατα κατὰ τοῦ Βενιζέλου χαρακτηρίζον αὐτὸν διψῶντα ἐκδίκησιν κατὰ τῶν πολιτικῶν του ἀντιπάλων.

— Τὸ «Τέμπο» βεβαιοῖ ἀδύνατον ἐνεργηθῶσιν ἐκλογαὶ Θράκην καθόσον τοῦτο προυσκρούει διεθνῆ νόμιμα ἐφ' ὅσον δὲν ἐκυρώθησαν αἱ συνθῆκαι.

— Ὁλόκληρος ὁ Ἰταλικὸς Τῦπος δημοσιεύει πληροφορίας καθ' ἃς Ἰωνέσκο μεταβὰς Αἴξ-Λε-Μπαὶν προσεπάθησε νὰ πείσῃ τὸν κ. Τζιολίττι ὅπως μεταβάλλει ἀποφάσεις του ὡς πρὸς Βενιζέλον, ὁ κ. Τζιολίττι ὅμως ἐδήλωσε ὅτι λυπεῖται ἀλλὰ ἔχει ἤδη ἐκπεφρασμένην γνώμην περὶ διευθετήσεως τοῦ ἐσωτερικοῦ ἑλληνικοῦ ζητήματος.

ΑΙ ΠΡΟΕΔΡΙΚΑΙ ΕΚΛΟΓΑΙ ΕΝ ΓΑΛΛΙΑ

Γενομένης ψηφοφορίας πρὸς καθορισμὸν ὑποψηφίων δι' ἀξίωμα Προέδρου Γαλλ. Δημοκρατίας ἐπὶ 813, Μιλλεράν ἔλαβε 528, Περέ 157, Μπουρζουὰ 113, ὑπόλοιπα λευκά. Κατόπιν πλειοψηφίας Μιλλεράν ἀνεκηρύχθη ὑπὸ Ἐθνοσυνελεύσεως μόνος ὑποψήφιος.

Πρωθυπουργὸς φέρεται κ. Ἀριστείδης Μπριάν.

ΕΥΚΑΙΡΙΑ

Λόγῳ ἀναχωρήσεως πωλῶ τὸ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Νικηφόρου Θεοτόκη καὶ πλησίον γαλακτωπωλείου Μαργαρίτη κατάστημά μου εἰς τιμὴν συμφέρουσαν.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΑΤΤΑΡΤ

Ἀθῆναι, 7 Ἰουνίου 1920. *Τιμὴ φύλλου : λεπτὰ 80.*

ΙΔΡΥΘΗ ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ ΤΩι 1910

ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Γ'. ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΕΤΟΣ Α'. ΑΡ. 1

ΙΔΡΥΤΑΙ
ΙΩΝ ΔΡΑΓΟΥΜΗΣ
ΓΕΩΡΓΙΟΣ Α. ΜΠΟΥΣΙΟΣ
Α. ΣΟΥΛΙΩΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΣ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΑΠΑΞ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ & ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
Α. ΣΟΥΛΙΩΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ
Ὁδὸς Κοραῆ, 10
καὶ Πανεπιστημίου, 43

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ
Ἐσωτερικοῦ . . Δρ. 35
Ἐξωτερικοῦ . . . » 40
Ἀμερικῆς . . . . » 50

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Κύριον Ἄρθρον.
Ἀνασκόπησις τῶν Ἐξωτερικῶν γεγονότων τῆς τελευταίας τριετίας.
Ἀνασκόπησις τῶν Ἐσωτερικῶν γεγονότων τῆς τελευταίας τριετίας.
Χ.—Ἀνταπόκρισις ἐκ Κωνσταντινουπόλεως.
Π. Ρεδιάδη.—Αἱ ἑλληνικαὶ νῆσοι καὶ ἡ διασυμμαχικὴ διοίκησις ἐπὶ τῶν στενῶν.
Ν. Ξυδάκη.—Ἡ Αὐστρία μετὰ τὴν κατάρρευσιν.

7 Ἰουνίου 1920

Πρέπει νὰ καταπαύσῃ ὁ σημερινὸς σάλος διὰ νὰ ἔλθῃ ὁ καιρὸς τοῦ ἀγῶνος χάριν τοῦ ὁποίου καὶ ἡ «Πολιτικὴ Ἐπιθεώρησις» ἱδρύθη· ἐν τῷ μεταξύ, ἀντὶ μοιρολατρικῶς ν' ἀναμένωμεν, ἐκδίδομεν πάλιν τὸ περιοδικὸν αὐτὸ διὰ νὰ προπαρασκευάσωμεν κατὰ τὸ δυνατὸν τὸν προσεχῆ ἡμῶν ἀγῶνα. Ἐν τούτοις, νομίζομεν ἐπιβαλλόμενον ὑπὸ τῶν σημερινῶν περιστάσεων νὰ εἴπωμεν τὰ κατωτέρω.

Πρὸ τριῶν ἐτῶν, ἐνῷ συνετελοῦντο ἐν Ἑλλάδι ὅσα ὅλοι ἐνθυμούμεθα, ἡ «Πολιτικὴ Ἐπιθεώρησις» ἔγραψεν· «Ἀπὸ τὴν τρομερὰν περιπέτειαν ποὺ ἔλαχε εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ ἀπὸ τὴν πεῖραν ποὺ ἀπέκτησε κατὰ τὸ διάστημα τοῦ μεγάλου πολέμου, πρέπει οἱ Ἕλληνες πολιτικοὶ νὰ συγκομίσουν καὶ τοῦτο τὸ δίδαγμα διὰ τὸ μέλλον· νὰ κατανοήσουν δηλαδὴ ὅτι μόνη ἡ συνεννόησις τῶν ἐθνῶν τῆς ἐγγὺς Ἀνατολῆς εἶναι δυνατὸν νὰ σώσῃ καὶ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν Ἀνατολὴν ἀπὸ τὴν ἑκάστοτε ἐκδηλουμένην ἐπιβολὴν ἐκ μέρους τοῦ ἑνὸς ἢ τοῦ ἄλλου συνδυασμοῦ μεγάλων Δυνάμεων. Ἡ ἐγγὺς Ἀνατολή, διὰ τοῦ Ὁμοσπονδιακοῦ συνασπισμοῦ τῶν Ἐθνῶν της, πρέπει καὶ αὐτὴ νὰ καταστῇ Μεγάλη Δύναμις πρὸς ἐξασφάλισιν τῆς ἀνεξαρτησίας της. Ὅλα αὐτὰ τὰ ἔθνη ἔπαθαν κατὰ τὸν πόλεμον τοῦτον ἀρκετὰς συμφορὰς ὥστε νὰ ἀντιλαμβάνωνται τώρα καλήτερα τὸ νόημα τοῦ συνασπισμοῦ των. Αὐτοί, οἱ ὁποῖοι ἐνῷ ἡμεῖς ἐπολεμούσαμεν ἀπέφευγον μὲ κάθε τρόπον νὰ μᾶς συντρέξουν, καιροσκοποῦντες πῶς νὰ ὠφεληθοῦν ἀπὸ τὴν διαμάχην μας, τώρα ὅπου εὑρέθησαν εἰς ἀνάλογον μὲ τὴν τότε ἰδικήν μας θέσιν, μᾶς ἐξαναγκάζουν διὰ τῆς βίας ἑκάτεροι νὰ προσχωρήσωμεν εἰς τὸ στρατόπεδόν των. Εἴθε αἱ κοιναὶ συμφοραὶ νὰ σταθοῦν μαθήματα, διὰ νὰ ροδίσῃ εἰς τὴν Ἀνατολὴν ἡ χαραυγὴ τῆς ἀπολυτρώσεώς της». Ἀμέσως κατόπιν ὁ συντάκτης τοῦ ἄρθρου αὐτοῦ κ. Ι. Δραγούμης ἐξωρίσθη εἰς Κορσικήν, πολλοὶ ἄλλοι τῶν ἐνδιαφερομένων διὰ τὸ ἔργον ἡμῶν ἐξετοπίσθησαν ἢ ἄλλως κατεδιώχθησαν, ἡ δ' ἐν γένει ἐν Ἑλλάδι κατάστασις ἐγένετο τοιαύτη ὥστε καὶ τοῦ περιοδικοῦ αὐτοῦ ἡ ἔκδοσις διεκόπη. Ἐν τούτοις δὲν μνησικακοῦμεν κατὰ τῶν Μεγάλων Δυνάμεων, ὧν ἡ ἐπέμβασις ἐδημιούργησε τὴν ὀδυνηρὰν τῆς Πατρίδος μας ἐσωτερικὴν κατάστασιν· διότι κάτι πολὺ θετικώτερον κρατεῖ ἡμῶν. Νομίζομεν δυνατόν, καὶ προσπαθοῦμεν καὶ ἐλπίζομεν, νὰ συντελέσωμεν εἰς συνεννόησιν τῶν ἐθνῶν τῆς Βαλκανικῆς Χερσονήσου καὶ τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, ὡς πρῶτον ἐχόντων σκοπὸν τὸ νὰ φυλάξωσι τὰ κοινὰ αὐτῶν συμφέροντα ἀπὸ πάσης ἔξωθεν ἐκμεταλλεύσεως. Πιστεύομεν ὅτι, ὅταν τοῦτο ἐπιτευχθῇ, καὶ ἡμεῖς θὰ ζήσωμεν εὐτυχέστεροι, καὶ εἰς τὸν γενικώτερον πολιτισμὸν θὰ συμβάλωμεν πολὺ περισσότερον ἀπὸ τώρα διὰ τοῦ ἰδιάζοντος εἰς ἡμᾶς τρόπου τοῦ αἰσθάνεσθαι, σκέπτεσθαι καὶ ἐνεργεῖν. Πιστεύομεν ἀκόμη ὅτι, ὅταν δὲν παραλύωσιν ἡμᾶς αἱ ξέναι ἐπεμβάσεις καὶ ἐκμεταλλεύσεις, ὅταν αἰσθανθῶμεν κύριοι τοῦ οἴκου ἡμῶν, τῆς χώρας ἣν συναποτελοῦσιν ἡ Βαλκανικὴ Χερσόννησος καὶ ἡ Μικρὰ Ἀσία, καὶ ἀληθὲς προπύργιον τῆς Εὐρώπης θὰ καταστήσωμεν τὸν τόπον τοῦτον, τοῦ ὁποίου τὴν ἀντοχὴν ἐξασθενίζει σήμερον ὁ περὶ αὐτοῦ ἀνταγωνισμὸς τῶν Μεγάλων Εὐρωπαϊκῶν Δυνάμεων.

Ὅταν ἡ «Πολιτικὴ Ἐπιθεώρησις» ἐξεδίδετο ἀκόμη ἐν Κωνσταντινουπόλει, διὰ παντὸς τρόπου προσεπαθήσαμεν νὰ συνεννοηθῶμεν μετὰ τῶν Τούρκων καὶ τῶν ἄλλων ἐθνῶν τῆς Τουρκίας. Ἡ προσπάθεια ἐκείνη εἶχε φθάσει, ὡς γνωστόν, εἰς τὸ σημεῖον νὰ ὑποβάλωσιν ὅλα τὰ ἐν Τουρκίᾳ ἐθνικοθρησκευτικὰ κέντρα κοινὰ αἰτήματα πρὸς τὴν Πύλην, ὅλοι δὲ οἱ χριστιανοὶ βουλευταὶ τῆς Ὀθωμανικῆς Βουλῆς νὰ ὑποστηρίξωσι ταῦτα, ἐν πολλοῖς βοηθούμενοι καὶ ὑπὸ μουσουλμάνων πολιτικῶν· εἴχομεν ἀκόμη ἐπιτύχει καὶ πρώτην τινὰ προσ-

έγγισιν τῶν χριστιανικῶν βαλκανικῶν κρατῶν ἐν ὀνόματι τῶν αἰτημάτων τῶν ἐν Τουρκίᾳ ὁμοεθνῶν των, αἰτημάτων τεινόντων εἰλικρινῶς πρὸς τὸν σκοπὸν τὸν ὁποῖον ἀνέκαθεν ὑπηρετεῖ ἡ «Πολιτικὴ Ἐπιθεώρησις». Μέγα βῆμα εἶχε συντελεσθῆ. Ἀλλ' οἱ Νεότουρκοι παραπαίοντες καὶ παραφερόμενοι μεταξὺ πανισλαμισμοῦ καὶ παντουρανισμοῦ, κατὰ μίμησιν τοῦ παγγερμανισμοῦ, ἐσκλήραινον ἀντὶ νὰ διαφωτίζωσι τὴν ἐκ τῆς κυριαρχικῆς παραδόσεως ἐμβρόντητον συνείδησιν τῶν ὁμοεθνῶν αὐτῶν, καὶ ἀπήλπιζον τὰς ἄλλας ἐθνότητας. Ἡ δὲ Βουλγαρικὴ Κυβέρνησις ἐχειρίσθη κακοπίστως τὴν προσέγγισιν τῶν Χριστιανικῶν Βαλκανικῶν Κρατῶν πρὸς τὰς ἰδίας αὐτῆς μεγαλομανεῖς βλέψεις. Ἴσως εἶναι τώρα καιρὸς νὰ ἐνθυμηθῶσιν οἱ Νεότουρκοι τὰς ἐν Κωνσταντινουπόλει προσπαθείας μας καὶ ὅσα σχετικῶς ἔγραφεν ἡ «Πολιτικὴ Ἐπιθεώρησις», τὰ ὁποῖα ἐν συνόψει ἐκθέτων ὁ κ. Μπούσιος πρὸς τὴν Γενικὴν Συνέλευσιν τοῦ ὑφ' ἡμῶν ἱδρυθέντος ἐν Κωνσταντινουπόλει Συνταγματικοῦ Συνδέσμου, ἔλεγε μεταξὺ ἄλλων καὶ τὰ ἑξῆς· «Εἴπομεν εἰς τοὺς Νεοτούρκους ὅτι τὸ Ὀθωμανικὸν κράτος θὰ καταστραφῆ ἂν ἐξακολουθήσωσι τὴν πολιτικὴν τῆς κυριαρχίας. Ἀλλὰ τοῖς εἴπομεν καὶ τοῖς ἐδείξαμεν συγχρόνως ὅτι ἐννοοῦμεν κάλλιστα ὅτι, καὶ ἂν τὸ κράτος αὐτὸ καταστραφῆ, δὲν θὰ καταστραφῆ ὅμως καὶ ἡ ἐθνότης ἡμῶν τῶν Ἑλλήνων». Ἡ Τουρκία πληρώνει τώρα τὴν μωρίαν, ὅπως ἡ Βουλγαρία τὴν κακοπιστίαν τῶν ἰθυνόντων αὐτάς. Ἀλλ' ἡμεῖς ὅσον χαίρομεν διὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν τῶν ἀδελφῶν μας, τόσον χαίρομεν καὶ διότι τῆς Ἑλλάδος καθισταμένης τώρα ἰσχυροτέρας, προσπάθεια Ἑλλήνων πρὸς συνεννόησιν μετὰ τῶν συνοίκων ἐθνῶν θὰ εἶναι τοῦ λοιποῦ σεβαστοτέρα. Τοῦτο ἐλπίζοντες, ὅταν, ὑπογραφομένης τῆς πρὸς τὴν Τουρκίαν συνθήκης, τακτοποιηθῶσι πως τὰ ἐν τῇ καθ' ἡμᾶς Ἀνατολῇ, ἀνεπιφυλάκτως θὰ ἀγωνισθῶμεν πάλιν ὑπὲρ τοῦ συνασπισμοῦ τῶν ἐθνῶν τῆς Βαλκανικῆς Χερσονήσου καὶ τῆς Μικρᾶς Ἀσίας.

Δυστυχῶς καὶ ἡ ἐν Ἑλλάδι ἐσωτερικὴ κατάστασις εἶναι κυριολεκτῶς ἀπαισία. Κατὰ τὸν Εὐρωπαϊκὸν πόλεμον, ἡ Ἑλλὰς τακτοποιοῦσα μόνη τὰς ἐν αὐτῇ διαφοράς, θὰ συνέτρεχε τὰς Δυνάμεις τῆς Συνεννοήσεως, ὅταν ἔπρεπε, δι' ὅλων τῶν ἠθικῶν καὶ ὑλικῶν αὐτῆς μέσων, θὰ ἀπέκτα δὲ τώρα ὅσα τοὐλάχιστον καὶ τὰ ἄλλα φίλα πρὸς τὴν Συνεννόησιν ἔθνη, τὰ ἔχοντα ἀδελφοὺς ὑπὸ ξένον ζυγόν. Ἀλλὰ τὸν Εὐρωπαϊκὸν πόλεμον εἶδεν ὡς ἐξαιρετικὴν εὐκαιρίαν προσωπικῆς δόξης ὁ φιλοδοξίαν νοσῶν γνωστὸς πολιτικός. Διὰ μέσων τερατώδους ἀσυνειδησίας, μετέτρεψε τὴν πατροπαράδοτον μεταξὺ τῶν Δυνάμεων τῆς Συνεννοήσεως καὶ τῆς Ἑλλάδος φιλίαν εἰς δυσπιστίαν μὲν αὐτῶν πρὸς τὸν Ἑλληνικὸν Λαόν, προσωπικὴν δὲ πρὸς ἐκεῖνον εὔνοιαν. Ἐπέτυχεν οὕτω στρατὸς καὶ στόλος τῆς Συνεννοήσεως νὰ ἐπιβάλωσιν αὐτὸν ἐν τῇ πατρίδι του, σφετερισθεὶς δὲ τὰς θυσίας τοῦ Ἔθνους νὰ διαφημίζεται, ἐπὶ τοῦ παρόντος τοὐλάχιστον, ὡς διεθνὴς πολιτικὸς καὶ σωτὴρ τῆς Ἑλλάδος. Ἀλλ' ἡ ἀλήθεια δὲν θὰ ἀργήσῃ νὰ φανῇ· ὁ κ. Βενιζέλος οὐδὲν ἄλλο ἐπέτυχε διὰ τῶν ῥαδιουργιῶν του, παρὰ νὰ καταστήσῃ τὴν πρὸς τὰς Δυνάμεις τῆς Συνεννοήσεως συνδρομὴν τῆς Ἑλλάδος μικροτέραν, τὴν ἐκ τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ πολέμου ὠφέλειαν τοῦ ἔθνους ἀτελεστέραν, νὰ προξενήσῃ δὲ τὴν οἰκτρὰν σημερινὴν ἐν Ἑλλάδι κατάστασιν. Τοιοῦτος πολιτικὸς δὲν δύναται νὰ διοικήσῃ παρὰ διὰ τυραννικῆς ὀλιγαρχίας. Ὀλιγαρχία τοῦ χειροτέρου εἴδους ἀπὸ τριῶν ἐτῶν ἐν Ἑλλάδι ἐπισείει τὴν ξένην ἀπειλήν, διαφθείρει διὰ τῶν δημοσίων χρημάτων, ἐκνευρίζει διὰ σιήνους θρασυδείλων χαφιέδων καὶ μπράβων, τρομοκρατεῖ δι' εἰδικῶν νόμων καὶ εἰδικοῦ ἀκόμη ἐνόπλου σώματος. Ἀπὸ τριῶν ἐτῶν ἐν Ἑλλάδι ὄχι μόνον εἶνε ἀδύνατος οἱαδήποτε ἀνωτέρα προσπάθεια, ἀλλ' ὅπως εἰς τοὺς χειροτέρους χρόνους τῆς δουλείας, Ἕλληνες πολῖται ὁμιλοῦσι κρυφὰ περὶ τῶν ἀθωοτέρων αὐτῶν πολιτικῶν αἰσθημάτων καὶ σκέψεων καὶ ζῶσιν αἰσθανόμενοι νὰ κινδυνεύωσιν ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν ἡ προσωπική των ἀσφάλεια καὶ ἐλευθερία, μετ' αὐτῶν δὲ αἱ οἰκογένειαί των καὶ τὰ συμφέροντά των. Ὁ φιλόπατρις Ἑλληνικὸς Λαὸς ὑπομένει καὶ πρέπει νὰ καρτερῇ, ἐφ' ὅσον διαρκεῖ ἡ παροῦσα κρίσις τῶν ἐθνικῶν πραγμάτων· ἀλλ' ἡ ψυχὴ αὐτοῦ πληροῦται ἀγανακτήσεως καὶ ἀηδίας. Πρὸ τῆς τοιαύτης καταστάσεως οὔτε δυνάμεθα οὔτε θέλομεν ν' ἀδιαφορήσωμεν· ἀπεναντίας, ἐφ' ὅσον αὐτὴ κρατεῖ, θὰ πρωτεύῃ καὶ διὰ τὴν «Πολιτικὴν Ἐπιθεώρησιν» ὁ ἀγὼν τοῦ Λαοῦ, ἐπιζητοῦντος τὴν ἀνάκτησιν τῶν ἐλευθεριῶν του.

Σ.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΑΝΑΤΟΛΙΚΗΣ ΣΥΝΕΝΝΟΗΣΕΩΣ

Ὁ κ. Γαβριὴλ Νοραντουγκιάν, πρώην ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν τῆς Τουρκίας καὶ μέλος τῆς παρὰ τῇ Διασκέψει τῆς εἰρήνης ἀρμενικῆς ἀντιπροσωπείας, ἀπηύθυνεν ἐπιστολὴν πρὸς τὴν ἐφημερίδα «Γιογοβουρτὶ-Τσαῖν» τῆς Κων]πόλεως, ἐξ ἧς ἀποσπῶμεν τὰ κατωτέρω χαρακτηριστικὰ σημεῖα.

«Ἐπιμένω νὰ τονίσω ὅτι οἱ κυριώτεροι τῶν Νεοτούρκων τῶν διευθυνόντων τὸ κόμμα «Ἕνωσις καὶ Πρόοδος» δὲν ἠθέλησαν ποτὲ νὰ ἀκούσωσι τὰς συμβουλὰς αἱ ὁποῖαι τοῖς ἐδόθησαν, ἐνῷ, ἂν ἠκολούθουν αὐτάς, ἄλλη θὰ ἦτο ἡ τύχη τῆς Τουρκίας. Ἐπίστευα πάντοτε καὶ πιστεύω ὅτι ἡ Τουρκία δύναται νὰ κατέχῃ λαμπρὰν θέσιν ἐν τῇ Ἀνατολῇ, ἐπὶ τῷ ὅρῳ οἱ διευθύνοντες αὐτὴν νὰ διαπνέωνται ὑπὸ δικαιοσύνης. Ἡ πρακτικωτέρα λύσις τοῦ Ἀνατολικοῦ ζητήματος ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς συνεννοήσεως μεταξὺ τῶν ἀνατολικῶν ἐθνῶν, καὶ εἶμαι βέβαιος ὅτι πᾶσα ἐθνότης ζῶσα ἐν Ἀνατολῇ θὰ κατανοήσῃ τοῦτο».

ΑΝΑΣΚΟΠΗΣΙΣ ΤΩΝ ΕΞΩΤΕΡΙΚΩΝ ΓΕΓΟΝΟΤΩΝ

ΤΗΣ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑΣ ΤΡΙΕΤΙΑΣ

Δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ σημειώσωμεν ἐδῶ κατὰ σειράν, ἔστω καὶ χρονογραφικῶς, ὅλα τὰ πολιτικὰ γεγονότα τὰ συμβάντα εἰς τὴν Εὐρώπην καὶ τὸν κόσμον ἀπὸ τριετίας, ἀπὸ τῆς ἡμέρας δηλαδὴ ὅπου ἔπαυσεν ἐκδιδομένη, λόγῳ ξενικῆς βίας, ἡ «Πολιτικὴ Ἐπιθεώρησις». Μόνον γενικὴν ἀνασκόπησιν τῶν γεγονότων τῆς τριετίας ἐπιτρέπει ὁ χῶρος τοῦ ἐπανεκδιδομένου περιοδικοῦ.

Πολεμικὴ περίοδος 1917-1918 μέχρι τῆς ἀνακωχῆς

Ἡ Ρωσία εἶχε χαλαρώσει τὴν πολεμικήν της δρᾶσιν ἐξ αἰτίας ἐσωτερικῆς ἐπαναστάσεως. Οἱ ὑποκινήσαντες καὶ εὐνοήσαντες τὴν μεταπολίτευσιν Ἄγγλοι εἶχον ὡς μόνην πρόθεσιν νὰ ἐμποδίσουν τὴν Ρωσίαν ἀπὸ μονομερῆ εἰρήνην μὲ τὴν Γερμανίαν, ἡ ἀλλαγὴ ὅμως δὲν περιωρίσθη εἰς μεταβολὴν πολιτεύματος ἐπὶ τὸ φιλελευθερώτερον, ἀλλ' ἔλαβε τὸν χαρακτῆρα κοινωνικοπολιτικῆς ἐπαναστάσεως, καὶ ὅπου ἀρχίζει ἐπανάστασις τοιαύτη δὲν σταματᾷ καὶ δὲν τελειόνει εὔκολα. Ἀντὶ ἐντάσεως τοῦ ἐξωτερικοῦ πολέμου, τὴν ὁποίαν ἤλπιζον καὶ ἐπερίμεναν οἱ Σύμμαχοι, ἐσημειώθη χαλάρωσις αὐτοῦ τείνουσα εἰς τελείαν ἐκμηδένισιν τῆς Ρωσίας ὡς πολεμικοῦ παράγοντος.

Ἐκ παραλλήλου ὅμως νέος πολεμικὸς παράγων εἶχεν ἐμφανισθῆ, αἱ Ἡνωμέναι Πολιτεῖαι τῆς Ἀμερικῆς, αἱ ὁποῖαι ἀπέστελλον ἤδη τὰς πρώτας, μικρὰς ἀκόμη, ἐπικουρίας εἰς τὸ γαλλικὸν μέτωπον (Ἰούνιος 1917).

Κατὰ τὴν περίοδον 1917—1918, πλὴν τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν, ἐκήρυξαν πόλεμον κατὰ τῆς Γερμανίας καὶ τὰ ἑξῆς ἄλλα κράτη, ἡ Ἑλλάς, τὸ Σιάμ, ἡ Λιβερία, ἡ Κίνα, ἡ Βραζιλία, ἡ Κούβα, ἡ Γουατεμάλα, ἡ Κοστα-Ρίκα, ἡ Νικαράγουα, τὸ Ἀϊτὶ καὶ τὸ Χοντοῦρος, διέκοψαν δὲ τὰς σχέσεις τὸ Περού, ἡ Οὐραγουάη καὶ τὸ Ἐκουατόρ.

Ἐν τῷ μεταξὺ οἱ σοσιαλισταὶ τῶν συμμαχικῶν κρατῶν δέχονται μετὰ προθυμίας τὴν πρόσκλησιν εἰς τὸ, πρωτοβουλίᾳ τῶν σοσιαλιστῶν τῶν οὐδετέρων καὶ τῶν γερμανικῶν κρατῶν, συγκαλούμενον εἰς τὴν Στοκχόλμην συνέδριον, ἀλλ' αἱ συμμαχικαὶ κυβερνήσεις ἀρνοῦνται εἰς αὐτοὺς τὰ διαβατήρια. Οἱ Γερμανοὶ σοσιαλισταὶ ἀναπτύσσουν ἐνώπιον τοῦ συνεδρίου τῆς Στοκχόλμης ὅρους εἰρήνης, ὡς αὐτοὶ τοὺς ἀντιλαμβάνονται. Τὰ κύρια σημεῖα· α΄.) ὄχι προσαρτήσεις ἀντίθετοι πρὸς τὸ δικαίωμα τῶν ἐθνικοτήτων, β΄.) ὄχι ἀποζημιώσεις, γ΄.) ἀποκατάστασις Βελγίου, Πολωνίας κλπ. δ΄.) ἵδρυσις διεθνοῦς δικαστηρίου, ε΄.) ἐλάττωσις ἐξοπλισμῶν, ς΄.) μὴ παράτασις τοῦ ἐμπορικοῦ πολέμου μετὰ τὸν πόλεμον, ζ΄.) φανερὰ διπλωματία κλπ.

Εἰς τὰς Κεντρικὰς Αὐτοκρατορίας ἡ πίεσις ἐκ τῶν κάτω ἐξαναγκάζει τὰς κυβερνήσεις νὰ κάμουν ὑποσχέσεις περὶ παραχωρήσεων φιλελευθέρων μετὰ τὸν πόλεμον. Ἀρχίζει νὰ ἐπικρατῇ εἰς τὴν κοινὴν γνώμην καὶ τὰς βουλὰς ἡ ἀναγνώρισις τῆς ἀνάγκης, ὅπως ἡ εἰρήνη γίνῃ χωρὶς προσαρτήσεις καὶ ἀποζημιώσεις.

Εἰς ἀπάντησιν τῶν φιλειρηνικῶν τάσεων τῶν σοσιαλιστῶν καὶ τῶν φιλελευθέρων τάσεων τῶν λαῶν τῆς Κεντρικῆς Εὐρώπης, οἱ Σύμμαχοι συνελθόντες εἰς Παρισίους (Ἰούλιος 1917) ἐξέδωκαν ἀπόφασιν καθ' ἣν τότε μόνον θὰ καταθέσουν τὰ ὅπλα, ὅταν καταστήσουν ἀδύνατον πλέον πᾶσαν ἐν τῷ μέλλοντι ἐπανάληψιν πράξεων κακούργου ἐπιθέσεως, ὡς ἐκεῖναι διὰ τὰς ὁποίας εὐθύνονται αἱ Κεντρικαὶ Αὐτοκρατορίαι.

Ἐν τούτοις ἡ ἐσωτερικὴ κατάστασις τῆς Ρωσίας, παρὰ τὰς αἰσιοδόξους ἐπισήμους δηλώσεις τοῦ Λόϋδ Τζώρτζ, ἀνησυχεῖ πολὺ τοὺς Συμμάχους καὶ ἀναγκάζει αὐτοὺς νὰ ἐπιδιώξουν, ἀφ' ἑνὸς μὲν σύσφιγξιν τῶν ἀγγλογαλλικῶν δεσμῶν καὶ παραχώρησιν εἰς τὴν Ἰταλίαν μεγαλητέρων ἀνταλλαγμάτων ἐν Ἀνατολῇ, ἀφ' ἑτέρου δὲ τὴν ὅσον τὸ δυνατὸν ταχυτέραν ἐπικουρίαν τῆς Ἀμερικῆς.

Αἱ δὲ πανταχόθεν προσπάθειαι διὰ τὴν εἰρήνην δὲν παύουν καταπολεμούμεναι ἐσωτερικῶς ἀπὸ τὰς κυβερνήσεις τῶν ἐμπολέμων κρατῶν, ἐνῷ ἐξωτερικῶς δὲν ἀποφεύγεται ἡ περὶ αὐτὰς συζήτησις, ὅταν γίνωνται ὡρισμέναι προτάσεις. Τὸν Αὔγουστον 1917 ὁ Πάπας στέλλει προτάσεις εἰρήνης πρὸς ὅλας τὰς ἐμπολέμους κυβερνήσεις ἐπὶ τῇ βάσει ἐλαττώσεως τῶν ἐξοπλισμῶν, συστάσεως διαιτησίας, ἐλευθερίας τῶν θαλασσῶν, μὴ παροχῆς ἀποζημιώσεων, ἀμοιβαίας ἀποδόσεις τῶν κατεχομένων ἐδαφῶν καὶ ἐξετάσεως μὲ πνεῦμα συμβιβαστικὸν τῶν λοιπῶν ἐδαφικῶν ζητημάτων. Ἡ ἀπάντησις τῆς Ἀμερικῆς εἰς τὴν παπικὴν διακοίνωσιν, θεωρηθεῖσα ὡς ἐπαρκὴς καὶ ἀπὸ τοὺς ἄλλους Συμμάχους, τονίζει ὅτι δὲν δύνανται οἱ Σύμμαχοι νὰ λάβουν ὑπ' ὄψει ὡς ἐγγύησιν μονίμου καταστάσεως εἰρήνης τοὺς λόγους τῶν τωρινῶν κυβερνητῶν τῆς Γερμανίας, καὶ ὅτι χρειάζεται πραγματικὴ ἀπόδειξις περὶ τῆς θελήσεως τῶν γερμανικῶν λαῶν. Τῆς δὲ Γερμανίας ἡ ἀπάντησις ἀναφέρει ὅτι αὕτη ἐπροσπάθησε νὰ τηρήσῃ τὴν εἰρήνην, δὲν μνημονεύει δὲ τίποτε περὶ ἀποδόσεως τοῦ Βελγίου.

Αἱ διαδοχικαὶ ἀποτυχίαι τῶν Ρώσων εἰς τὰς πολεμικάς των ἐπιχειρήσεις ἀπέναντι τῶν Γερμανῶν (κατάληψις Ρήγας κλπ.), αἱ συνεχεῖς πο-

λεμικαὶ μεταβολαί, ὁ γενικὸς ἐκτροχιασμὸς τῶν κρατικῶν ὑπηρεσιῶν καὶ ἡ παράλυσις τοῦ ἐφοδιασμοῦ, βαίνουν παραλλήλως πρὸς τὴν αὔξουσαν δύναμιν τοῦ ἐμφυλίου σπαραγμοῦ καὶ καὶ καταλήγουν εἰς ἐγκατάσιν τοῦ κομμουνιστικοῦ καθεστῶτος, εἰς συνομολόγησιν ἀνακωχὴν καὶ ἔναρξιν διαπραγματεύσεων εἰρήνης μὲ τὰς Κεντρικὰς Δυνάμεις.

Τὸν Σεπτέμβριον τοῦ 1917 ὁ κόμης Τσερνὶν δημοσιεύει πρόγραμμα εἰρήνης. Ἡ Ἀγγλία ἀπαντᾷ τὸν Δεκέμβριον ὅτι θὰ ἦτο ἕτοιμος νὰ δεχθῇ ἀνακοινώσεις περὶ τούτου καὶ νὰ τὰς συζητήσῃ μὲ τοὺς Συμμάχους. Τὸν Ὀκτώβριονδημοσιεύονται οἱ ὅροι δημοκρατικῆς εἰρήνης ὑπὸ τῶν ρωσικῶν συμβουλίων. Περὶ τὸ τέλος τοῦ ἔτους γίνεται ὑπὸ τῆς Σοβιετικῆς Ρωσίας ρητὴ πρότασις ἀνακωχῆς πρὸς ὅλους τοὺς ἐμπολέμους, ἵνα καταστρωθοῦν ὅροι δημοκρατικῆς εἰρήνης. Ἡ Γερμανία δέχεται τὰς προτάσεις ταύτας, καὶ συνομολογεῖται ἀνακωχὴ μεταξὺ Ρωσίας καὶ τοῦ συνασπισμοῦ τῶν Κεντρικῶν Αὐτοκρατοριῶν εἰς Μπρὲστ-Λιτόφσκ. Ἡ Ρουμανία ἀναγκάζεται καὶ αὐτὴ νὰ συνάψῃ ἀνακωχήν.

Τὸν Ὀκτώβριον σημειοῦνται αὐστρογερμανικαὶ νίκαι καὶ προέλασις εἰς τὴν Ἰταλίαν, ἐπικουρία ἀγγλογαλλικὴ εἰς τὸ ἰταλικὸν μέτωπον καὶ ἔναρξις μετοχῆς ἀμερικανικῶν στρατευμάτων εἰς τὸ δυτικόν. Ἡ ὑποχώρησις τῶν Ἰταλῶν καὶ ὁ ἐκ ταύτης κίνδυνος τοῦ συμμαχικοῦ ἀγῶνος προκαλεῖ τὴν δημιουργίαν ἀνωτάτου συμμαχικοῦ πολεμικοῦ συμβουλίου πρὸς ἐνιαίαν διεύθυνσιν τῶν πολεμικῶν ἐπιχειρήσεων ἐπὶ ἐνιαίου μετώπου.

Ὁ ὑποβρύχιος πόλεμος δὲν ἔπαυσεν, ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τοῦ ἔτους, ἐντεινόμενος, νὰ κάμνῃ θραῦσιν εἰς τὸ ἀντίπαλον ναυτικόν, τῆς Γερμανίας βασιζούσης ἐπ' αὐτοῦ τὴν τελικήν της ὑπεροχὴν καὶ νίκην.

Μετὰ πολλὰς ἀλλαγὰς κυβερνήσεων ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τοῦ ἔτους 1917, περὶ τὸ τέλος αὐτοῦ σχηματίζεται εἰς τὴν Γαλλίαν κυβέρνησις ὑπὸ τὸν κ. Κλεμανσώ, συγκεντροῦσα τὴν θέλησιν πρὸς νίκην καὶ πατάσσουσα κάθε εἰρηνόφιλον κίνησιν καὶ κάθε ἀπέναντι ταύτης κυβερνητικὴν ἀδυναμίαν εἰς τὴν χώραν ταύτην. Εἰρηνόφιλοι κλονισμοὶ παρατηροῦνται καὶ εἰς ἄλλας χώρας, ἰδίως εἰς τὴν Γερμανίαν, τὴν Αὐστρίαν καὶ Ἰταλίαν, προκαλοῦντες καὶ ἀλλαγὰς πρωθυπουργῶν ἢ ὑπουργείων, ἀλλὰ παντοῦ ἐπιεπικρατεῖ τελικῶς ἡ ἄποψις τῆς μέχρις ἐσχάτων συνεχίσεως τοῦ ἀγῶνος.

Παρὰ πᾶσαν ὅμως καταδίωξιν τῶν εἰρηνοφίλων, παντοῦ ἀναπηδᾷ, εἴτε ἐκ μέρους τῶν σοσιαλιστικῶν κύκλων εἴτε ἐκ μέρους τῶν συνετωτέρων πολιτικῶν, ἡ ὑπόδειξις τῆς ἀνάγκης συμβιβασμοῦ. Οὕτως εἰς τὴν Ἀγγλίαν ὁ λόργος Λάνσδαουν ζητεῖ τὸν ἐκ νέου καθορισμὸν τῶν συμμαχικῶν πολεμικῶν σκοπῶν ἵνα γίνουν συμβιβαστικώτεροι, ὁ δὲ γερμανικὸς τύπος ὑποδέχεται μιτ' ἀνεπιφυλάκτου ἐγκρίσεως τὴν πρότασιν αὐτοῦ.

Ἀμέσως μετὰ τὴν ρωσικὴν ἀνακωχὴν, ἡ Ἀμερικὴ κυρήσσει τὸν πόλεμον καὶ κατὰ τῆς Αὐτρίας, παρακολουθεῖται δὲ καὶ ἀπὸ τὰς δημοκρατίας τοῦ Παναμᾶ καὶ τῆς Κούβας.

Καθ' ὅλον τὸ 1917, ὑπὸ τὴν πίεσιν τῶν λαϊκῶν ρευμάτων καὶ τῶν εἰρηνοφίλων τάσεων τῶν ἐντεινομένων ἕνεκα τῆς κρίσεως τῶν τροφίμων καὶ τῆς γενικῆς κακοδαιμονίας, δὲν παύει ἡ ἀπὸ τοῦ βήματος τῶν βουλῶν ὅλων τῶν ἐμπολέμων, διεθνὴς συζήτησις περὶ τῶν σκοπῶν τοῦ πολέμου καὶ τῶν ὅρων τῆς μελλούσης εἰρήνης. Εἰς τὸν Λόϋδ Τζώρτζ ἀπαντᾷ ὁ Γερμανὸς καγκελάριος, εἰς τοῦτον ὁ Γάλλος προθυπουργὸς, καὶ οὕτω καθεξῆς. Ὁ δὲ πρόεδρος Οὐΐλσων μὲ διαγγέλματα καθορίζει τὴν θέσιν τῆς Ἀμερικῆς εἰς τὸν συμμαχικὸν ἀγῶνα, ὡς συνεταίρου καὶ ὄχι συμμάχου, καὶ ὁρίζει τοὺς σκοποὺς δι' οὓς συνεταιρίσθησαν αἱ Ἡνωμέναι Πολιτεῖαι μὲ τοὺς συμμάχους τῆς Συνεννοήσεως.

Εἰς κάθε συζήτησιν, ὡς πένρα σκανδάλου παρίσταται ἡ Ἀλσατία-Λωραίνη, ὡς πρὸς τὴν ὁποίαν ἡ μὲν Γαλλία ἐπιμένει ἀπολύτως εἰς προσάρτησιν οἱ δὲ Γερμανοὶ φαίνονται ἀποκλίνοντες πλέον εἰς πρότασιν δημοψηφίσματος ἢ αὐτονομίας.

Ἐπιδιώκεται εἰς ὅλα τὰ κράτη τῆς Συνεννοήσεως, ἡ συστηματοποίησις τοῦ ἐφοδιασμοῦ καὶ τῆς τροφοδοσίας στρατοῦ καὶ λαοῦ, ἡ ἔντασις τῆς καλλιεργείας, ἡ ἐντατικὴ ναυπήγησις πλοίων εἰς ἀντικατάστασιν τῶν βυθιζομένων, ἡ κρατοποίησις τῶν μέσων τῆς διὰ ξηρᾶς μεταφορᾶς, ἡ ἐνιαία οἰκονομικὴ διαχείρισις τῶν παρεχομένων ὑπὸ τῆς Ἀμερικῆς δανείων, καὶ ἡ ἐνιαία διεύθυνσις τοῦ πολεμικοῦ ἀγῶνος.

Κατὰ τοὺς τρεῖς πρώτους μῆνας τοῦ ἔτους 1918 ἡ εἰκὼν τῆς καταστάσεως τῶν ἐμπολέμων εὐρωπαϊκῶν κρατῶν εἶναι ἡ ἰδία περίπου μὲ τὴν τῶν τελευταίων μηνῶν τοῦ 1917, ὅπως περιγράφεται ἀνωτέρω.

Ὁ πόλεμος ἐξακολουθεῖ, μετὰ τὴν προέλασιν τῶν Γερμανοαυστριακῶν εἰς τὴν Ἰταλίαν, ὡς ἀγὼν κατατριβῆς εἰς ὅλα τὰ μέτωπα, πλὴν τοῦ ρωσορουμανικοῦ ὅπου παρατείνεται ἡ ἀνακωχὴ μέχρις ἀποπερατώσεως τῶν διαπραγματεύσεων τῆς εἰρήνης. Ὁ ὑποβρύχιος πόλεμος ἐντείνεται ὡς καὶ ὁ ἐναέριος βομβαρδισμὸς ἀγγλικῶν καὶ γαλλικῶν πόλεων. Αἱ εἰρηνόφιλοι τάσεις ἐξακολουθοῦν, ὡς ἐπίσης, ἀφ' ἑνὸς μὲν αἱ βεβαιώσεις τῶν κυβερνήσεων ἀμφοτέρωθεν περὶ συνεχίσεως τοῦ πολέμου μέχρι τελικῆς νίκης, ἀφ' ἑτέρου δὲ αἱ δηλώσεις ἐπισήμων προσώπων περὶ τῶν ὅρων ὑπὸ τοὺς ὁποίους θὰ ἠδύνατο νὰ γίνῃ σκέψις περὶ εἰρήνης.

Τὴν 8 Ἰανουαρίου (ν. ἡ.) ὁ πρόεδρος Οὐΐλσων, εἰς διάγγελμά του πρὸς τὸ Κογκρέσον, διατυπώνει ὡρισμένον πρόγραμμα παγκοσμίου εἰρήνης, περιλαμβάνον δέκα τέσσαρας ὅρους. Ὀλίγας ἡμέρας πρωτήτερα ὁ κ. Λόϋδ Τζώρτζ καὶ ὁ κ. Ὀρλάνδο εἰς ἀγορεύσεις των, καθορίζουν καὶ πάλιν τοὺς συμμαχικοὺς σκοποὺς τοῦ πολέμου. Περὶ τὸ τέλος τοῦ ἰδίου μηνὸς ὁ κόμης Χέρτλιγκ καὶ ὁ κόμης Τσερνὶν ἀπαντοῦν εἰς τὰς περὶ τούτων δηλώσεις τῶν ἀντιπάλων των. Ἐπακολουθοῦν ἀνταπαντήσεις τούτων καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς.

Συνεχίζεται ἐπίσης καὶ ἡ καταδίωξις τῶν εἰνοφίλων. Οὕτω εἰς την Γαλλίαν συλλαμβάνεται καὶ φυλακίζεται ὁ πρώην πρωθυπουργὸς κ. Καγιὼ, καὶ ὁ γερουσιαστὴς καὶ ἐφημεριδογράφος Θὺμπὲρ· ὁ πρώην ὑπουργὸς τῶν ἐσωτερικῶν κ. Μαλβὺ καταδικάζεται εἰς ὑπερορίαν, οἱ δὲ Μπόλο καὶ Καβαλίνι εἰς θάνατον. Ἐν Ἀγγλίᾳ φυλακίζονται πολλοὶ ἀπὸ τοὺς «διὰ λόγους συνειδήσεως» ἀρνουμένους νὰ πολεμήσουν ἐνῷ ὁ λόρδος Λάνσδαουν δημοσιεύει δευτέραν ἐπιστολὴν συνιστῶν τὸν συμβιβισμὸν μὲ τὸν ἐχθρὸν. Εἰς τὴν Γερμανίαν διατάσσεται καταδίωξις κατὰ τοῦ πρίγκηπος Λιχνόφκη, τέως πρέσβεως εἰς Λονδίνον, δημοσιεύσαντος ὑπόμνημα μὲ ἀποκαλύψεις περὶ τῆς ἐνοχῆς τῆς γερμανικῆς κυβερνήσεως διὰ τὴν κήρυξιν τοῦ πολέμου.

Ἀναλόγως τῶν ἐπιτυχιῶν ἢ τῶν ἀποτυχιῶν τῶν οἰκείων πολεμικῶν ἐπιχειρήσεων, κυμαίνεται εἰς ἑκάστην ἐκ τῶν ἐμπολέμων χωρῶν ἡ ἐπικράτησις τῶν φιλοπολέμων ἢ φιλειρηνικῶν στοιχείων.

Ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τοῦ ἔτους 1918 γίνεται λόγος περὶ προμηνυμάτων γερμανικῆς ἐπιθέσεως εἰς τὸ δυτικὸν μέτωπον. Βεβαιόνεται γενικῶς ὅτι ἡ Γερμανία εἶνε ἀναγκασμένη νὰ προβῇ εἰς τὴν ἐπίθεσιν ταύτην πρὶν ἢ ὁ ἀμερικανικὸς στρατὸς εἰσέλθῃ εἰς τὸν ἀγῶνα, προσέτι δὲ ὅτι δύναται νὰ ἐνεργήσῃ δι' ὅλων τῶν δυνάμεών της κατὰ τῆς Ἀγγλίας καὶ Γαλλίας ἀφότου ἔπαυσε νὰ ἀπασχολῆται εἰς τὸ ρωσικὸν μέτωπον. Κατ' ἄλλους ἡ δικαιολογία τῆς μελλούσης ἐπιθέσεως στηρίζεται ἐπὶ τῆς κακῆς ἐσωτερικῆς καταστάσεως τῆς Γερμανίας, ἰδίως ἀπὸ οἰκονομικῆς ἀπόψεως. Ἐάν, ἔλεγον, ἡ κατάστασις τῆς Γερμανίας εἶνε τοιαύτη ὥστε νὰ ἐνδεικνύεται ἀπολύτως τερματισμὸς τοῦ πολέμου ἐντὸς ὀλίγων μηνῶν, πάσης παρατάσεως αὐτοῦ δυναμένης νὰ προκαλέσῃ ἐσωτερικὴν ἐπανάστασιν, τότε παρίσταται ὡς ἀναμφισβήτητον γεγονὸς ὅτι πρὶν ἢ σταματήσουν τὸν πόλεμον αἱ Κεντρικαὶ Δυνάμεις θὰ καταφέρουν τελευταῖον δεινὸν κτύπημα εἰς τὸ δυτικὸν μέτωπον, μὲ τὸ σύνολον τῶν δυνάμεών των καὶ μὲ τὸ ἀνώτατον ὅριον τῆς ἐντάσεως τῶν πολεμικῶν των μέσων. Ἡ ἐπίθεσις, κατὰ ταῦτα, θὰ ἀπετέλει τὴν μόνην πλέον πιθανότητα νίκης καὶ ἐπιβολῆς γερμανικῆς εἰρήνης.

Αἱ κρίσεις καὶ σκέψεις αὗται ἐγίνοντο καὶ εἰς τὰ κράτη τῆς Συνεννοήσεως ὅπως καὶ εἰς τὰ τοῦ ἀντιπάλου συνασπισμοῦ, τὸν δὲ Μάρτιον ἐξεδηλώνετο μὲ ὅλην της τὴν μεγαλειότητα ἡ ἐπίθεσις, προηγηθεῖσα ἀπὸ πυκνὰς ἐπιδρομὰς ἀεροπλάνων κατὰ τῶν Παρισίων καὶ ἀπὸ τὸν πρωτοφανῆ ἐξ ἀποστάσεως ὑπερεκατὸν χιλιομέτρων βομβαρδισμὸν τῆς γαλλικῆς πρωτευούσης ἀπὸ ὑπερμέγεθες τηλεβόλον. Ἔργον ἡμῶν δὲν εἶνε, εἰς τὴν στήλην ταύτην, νὰ παρακολουθήσωμεν τὰς στρατιωτικὰς ἐπιχειρήσεις, ἀναφέρομεν δ' αὐτὰς μόνον πρὸς συγχρονισμὸν τῶν γεγονότων καὶ καταστάσεων.

Ἤδη ἀπὸ τῆς ἰταλικῆς ὑποχωρήσεως τοῦ Ὀκτωβρίου 1917 εἶχεν ἀρχίσει νὰ πραγματοποιεῖται ἡ ἑνιαία διεύθυνσις τῶν πολεμικῶν ἐπιχειρήσεων τῶν Συμμάχων ἐξασφαλίζουσα ὁπωσδήποτε τὴν ἑνότητα τῶν στρατηγικῶν κινήσεων. Προκειμένου τώρα νὰ ἀντιμετωπισθῇ ὁ κίνδυνος τῆς μεγάλης γερμανικῆς ἐπιθέσεως, ἡ βρετανικὴ καὶ ἡ γαλλικὴ κυβέρνησις ἀποφασίζουν νὰ ὁρίσουν κοινὴν διοίκησιν τῶν ἀγγλογαλλικῶν στρατευμάτων καὶ διώρισαν κοινὸν ἀρχιστράτηγον ἐπὶ τοῦ δυτικοῦ μετώπου διὰ τὴν διάρκειαν τῶν παρουσῶν ἐπιχειρήσεων. Ὡς τοιοῦτον ἐξέλεξαν τὸν στρατηγὸν Φός, ὑποχωροῦντος τοῦ Σὲρ Ντούγλας Χέϊγκ. Ὁ κ. Λόϋδ Τζὼρτζ ἔσχε νὰ ἀντιμετωπίσῃ ἀρκετὰς δυσκολίας εἰς τὴν χώραν του προκειμένου περὶ τῆς ἀναθέσεως τῆς ἀρχιστρατηγίας καὶ τῶν ἀγγλικῶν στρατευμάτων εἰς ξένον στρατηγόν, ἀλλὰ κατώρθωσε τέλος ἐντεινομένου καὶ τοῦ κινδύνου, νὰ κατανικήσῃ τὴν ἀντίδρασιν, μὲ ἀντάλλαγμα τὴν ἀνάθεσιν εἰς τὸ ἀγγλικὸν ναυαρχεῖον τῆς ἀρχηγίας τοῦ κατὰ θάλασσαν πολέμου.

Τὸ ἠθικὸν τῶν κατοίκων τῶν Παρισίων καὶ τῶν Γάλλων ἐν γένει δὲν εἶχε κλονισθῇ τόσον ἀπὸ τὸν προηγηθέντα πανικὸν ἐκ τῶν ἐναερίων ἐπιδρομῶν καὶ τοῦ βομβαρδισμοῦ, ὅσον ἀπὸ τὴν μὴ ἀνάληψιν ἐπιθέσεως ἐκ μέρους τοῦ κοινοῦ ἀρχιστρατήγου.

Μετὰ τρεῖς ἀλλεπαλλήλους γερμανικὰς ἐπιθέσεις εἰς διάστημα τριῶν μηνῶν, ἡ ἔντασις τῆς γερμανικῆς πιέσεως ἐπὶ τοῦ συμμαχικοῦ μετώπου ἤρχισε καταπίπτουσα, ὁ κίνδυνος τῆς διασπάσεως τοῦ μετώπου τούτου ἢ τῆς καταλήψεως τῶν Παρισίων ἀπετράπη τὸν δὲ Ἰούλιον ἤρχισεν ἡ ἀντεπίθεσις τῶν συμμαχικῶν στρατευμάτων, ἐνισχυθέντων ἐπαρκῶς καὶ ἐν σπουδῇ διὰ τῶν ἀμερικανικῶν.

Οἱ Γερμανοὶ δὲν εἶχον συγκεντρώσει, ὡς ὑπετίθετο, ὅλας των τὰς δυνάμεις εἰς τὸ δυτικὸν μέτωπον, διότι ἀπησχόλουν αὐτούς, εἰς τὴν Ρωσίαν, στρατιωτικαὶ ἐπιχειρήσεις ἀποβλέπουσαι εἰς πολιτικοὺς σκοπούς. Προσεπάθουν νὰ ἐξασφαλίσουν εἰς μὲν τὴν Φινλανδίαν τὴν πολιτικήν της ἀνεξαρτησίαν ὑπὸ κυβέρνησιν τῆς ἀρεσκείας των, εἰς δὲ τὴν Οὐκρανίαν τὴν συνομολογηθεῖσαν εἰρήνην (9 Φεβρ. 1918 ν. ἡ.) καὶ τὴν εἰς τὴν ἀρχὴν παραμονὴν τῆς οὐκρανικῆς κυβερνήσεως μὲ τὴν

ὁποίαν εἶχον διαπραγματευθῇ τὴν εἰρήνην ταύτην, ἀποκλειομένων τῶν μπολσεβικικῶν στοιχείων. Εἰς τὴν Ρωσίαν, ὄχι μόνον δὲν ἐξεκένουν τὴν Λιβονίαν, Κουρλανδίαν καὶ Ἐσθονίαν, ἀλλὰ καὶ ὑπέθαλπον τὴν κίνησιν πρὸς συγκρότησιν τῶν βαλτικῶν ἐπαρχιῶν εἰς αὐτόνομα καὶ ἀνεξάρτητα κράτη. Προετοίμαζον δὲ καὶ ἐκστρατείαν κατὰ τῆς Πετρουπόλεως καὶ τῆς Μόσχας, μὴ ἔχοντες ἐμπιστοσύνην εἰς τὴν μπολσεβικικὴν κυβέρνησιν μὲ τὴν ὁποίαν εἶχον συνομολογήσει τὴν εἰρήνην τῆς 3 Μαρτίου 1918 (ν.ἡ.) Εἰσχωροῦντες εἰς τὸ ρωσικὸν καὶ οὐκρανικὸν ἔδαφος, εἴτε πολεμικῶς εἴτε καὶ εἰρηνικῶς, κατόπιν συμφωνιῶν μὲ τοὺς μπολσεβίκους, ἔφθασαν μέχρις Ὀδησσοῦ καὶ Σεβαστουπόλεως τὰς ὁποίας καὶ κατέλαβον. Πλὴν τούτου κατέλαβον καὶ τὴν Ρουμανίαν μὲ τὴν ὁποίαν ὑπέγραψαν εἰρήνην τὴν 7 Μαΐου 1918 (ν. ἡ.)

Διαρκούσης τῆς γερμανικῆς ἐπιθέσεως εἰς τὸ γαλλικὸν μέτωπον, ὁ κόμης Τσερνὶν εἰς δηλώσεις του δημοσίας ἀνακοινώνει πρότασιν διαπραγματεύσεων γενομένην ἀπὸ τὸν κ. Κλεμανσώ, ὁ ὁποῖος σπεύδει νὰ διαψεύσῃ τὸ γεγονός, καὶ κατόπιν τῆς ἐπιμονῆς τοῦ Τσερνὶν ἀποκαλύπτει ἐπιστολὴν τοῦ αὐτοκράτορος τῆς Αὐστρίας πρὸς τὸν πρόεδρον τῆς γαλλικῆς δημοκρατίας, διαβιβασθεῖσαν δια τοῦ πρίγκηπος Σίξτου τῶν Βουρβόνων, ἀδελφοῦ τῆς αὐτοκρατείρας. Εἰς ἀπάντησιν, ὁ αὐτοκράτωρ τῆς Γερμανίας τηλεγραφεῖ πρὸς τὸν Κάρολον βεβαιῶν αὐτὸν ὅτι οὐδέποτε ἀμφέβαλε περὶ τῆς πίστεώς του. Ἀλλ' ὁ κόμης Τσερνὶν παραιτεῖται καὶ ἀντικαθίσταται ὑπὸ τοῦ βαρώνου Μπούριαν.

Κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο τῶν ἓξ πρώτων μηνῶν τοῦ 1918, ὁ ὑποβρύχιος στόλος τῆς Γερμανίας ἐξακολουθεῖ τὸ καταστρεπτικόν του ἔργον, χωρὶς ὅμως νὰ ἀνταποκρίνεται πρὸς τὰς ἐλπίδας ὅσας ἐπ' αὐτοῦ ἐστήριζε τὸ γερμανικὸν ἐπιτελεῖον. Ἐξ ἄλλου, ἀφ' ἑνὸς μὲν ἡ παραγωγικότης τῶν γερμανικῶν ναυπηγείων φαίνεται ἐλαττουμένη, ἀφ' ἑτέρου δὲ ἡ καταστρεπτικότης τῶν ἀνθυποβρυχιακῶν μέσων τῶν Συμμάχων βαίνει αὔξουσα ἀπὸ μηνὸς εἰς μῆνα. Παραλλήλως δὲ πρὸς τὴν, ἐκ τῶν λόγων τούτων, ἐλάττωσιν τῆς ἐντάσεως τοῦ ὑποβρυχιακοῦ πολέμου, σημειοῦται καὶ αὔξησις παραγωγῆς πλοίων εἰς τὰς συμμαχικὰς χώρας, βοηθουμένας κυρίως εἰς τοῦτο ὑπὸ τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν, τῶν ὁποίων ἡ συμβολὴ ὑπῆρξεν ἀνεκτίμητος. Τὸν Μάϊον 1918 διὰ πρώτην φορὰν ἡ ναυπήγησις συμμαχικῶν πλοίων ὑπερβαίνει τὴν βύθισιν τοιούτων. Ἕτερον δὲ ἀξιοσημείωτον γεγονὸς εἶνε ὅτι παρ' ὅλα τὰ ὑποβρύχια κατωρθώθη νὰ μεταβιβασθοῦν ἐξ Ἀμερικῆς εἰς Εὐρώπην στρατεύματα ὑπερβαίνοντα τὸ ἑκατομμύριον ἀνδρῶν μὲ ἀπωλείας ἐκ τῶν ὑποβρυχίων μὴ ἀνερχομένας εἰς τρεῖς ἢ τέσσαρας ἑκατοντάδας. Ἐν τῷ μεταξὺ ἡ διασυμμαχικὴ οἰκονομικὴ ἐπιτροπὴ εἰς Παρισίους κανονίζει τὸ ζήτημα τοῦ καταμερισμοῦ τῶν ναυπηγουμένων πλοίων μεταξὺ τῶν συμμάχων κρατῶν.

Παραλλήλως πρὸς τὴν ἐξασφαλισθεῖσαν ἀμερικανικὴν ἐπικουρίαν εἰς ἄνδρας, εἰς χρῆμα, εἰς παντοειδῆ ἐφόδια, εἰς τρόφιμα καὶ εἰς πλοῖα, οἱ Σύμμαχοι διαπραγματεύονται κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο καὶ τὴν ἐπίτευξιν ἰαπωνικῆς βοηθείας, τοῦτο μὲν εἰς τὴν Σιβηρίαν κατὰ τῶν μπολσεβίκων καὶ εἰς τὴν Ρωσίαν κατὰ τῶν Γερμανῶν ὁμοῦ καὶ τῶν μπολσεβίκων, τοῦτο δὲ εἰς τὸ μέτωπον τῆς Θεσσαλονίκης, ἵνα δυνηθοῦν ἀφ' ἑνὸς μὲν νὰ ἀπασχολήσουν τὰ γερμανικὰ στρατεύματα τὰ δρῶντα ἐν Ρωσίᾳ καὶ νὰ παρεμποδίσουν αὐτὰ ἀπὸ τοῦ νὰ μεταφερθοῦν εἰς τὸ δυτικὸν μέτωπον, ἀφ' ἑτέρου δὲ ὅπως ἐλευθερώσουν τὰ εἰς τὸ μέτωπον τῆς Θεσσαλονίκης ἰδικά των στρατεύματα καὶ μεταφέρουν αὐτὰ εἰς τὸ δυτικόν.

Αἱ διαπραγματεύσεις ὅμως αὗται δὲν κατέληξαν εἰς εὐνοϊκὸν ἀποτέλεσμα, τῆς ἰαπωνικῆς κυβερνήσεως μὴ στεργούσης νὰ παρεμβῇ εἰμὴ μόνον ἐφ' ὅσον καὶ καθ' ὅσον ἴδια συμφέροντα τῆς Ἰαπωνίας θὰ τὴν ἐξηνάγκαζον πρὸς τοῦτο. Τὸ μόνον ὅπερ ἐπετεύχθη ἦτο ἡ ἀπόβασις ἰαπωνικοῦ στρατοῦ εἰς Βλαδιβοστόκ. Ἀλλ' ἡ ἰαπωνικὴ κυβέρνησις δηλώνει εἰς τὴν ρωσικὴν ὅτι ἡ ἀπόβασις αὕτη ἔγινε διὰ λόγους καθαρῶς τοπικούς. Ἡ Ἰαπωνία συνησθάνετο ὅτι δὲν ἐκινδύνευεν αὐτὴ ἐκ μέρους τῆς σοβιετικῆς Ρωσίας, καὶ ὅτι θὰ ἦτο μάταιον νὰ ἐμπλακῇ εἰς πόλεμον πρὸς ταύτην.

Ἡ ἐσωτερικὴ καὶ οἰκονομικὴ κατάστασις τῶν αὐστριακῶν χωρῶν καθίσταται ὁσημέραι πλέον ἀνησυχητικὴ διὰ τὴν κυβέρνησιν. Ἐπισιτιστικαὶ ἀνωμαλίαι ἐνισχύουν τὰς ἀπεργίας καὶ λαϊκὰς ἐξεγέρσεις. Στρατιωτικῶς καὶ οἰκονομικῶς ἡ Αὐστρία εἶναι ἀπὸ πολλοῦ ὑποχείριος εἰς τὴν γερμανικὴν ὀργάνωσιν καὶ διοίκησιν, ἀδύνατος δὲ καθίσταται εἰς αὐτὴν πᾶσα ἀνεξάρτητος πολιτικὴ ἐνέργεια καὶ οἱαδήποτε πολεμικὴ ἐπιχείρησις ἄνευ γερμανικῆς ἐπικουρίας. Ἐκ τούτου προέρχοναι ἀποτυχίαι τῶν νέων αὐστριακῶν ἐπιθέσεων εἰς τὸ ἰταλικὸν μέτωπον. Αἱ χωριστικαὶ τάσεις τῶν λαῶν τῆς Αὐστρίας ἐκδηλώνονται καθ' ἡμέραν ζωηρότεραι, ἐνισχυόμεναι παντοιοτρόπως ὑπὸ τῶν Συμμάχων.

Ὅσῳ ἐξασθενίζει ἡ Αὐστρία ὡς κράτος, τοσούτῳ μᾶλλον, κατὰ τὰ ἐπισημα ἀνακοινωθέντα τῶν Κεντρικῶν Αὐτοκρατοριῶν, συσφίγγονται οἱ δεσμοὶ της μὲ τὴν Γερμανίαν, ἐνῷ κατ' ἀλήθειαν ὑπετάσσετο ὁλοκληρωτικῶς εἰς τὴν γερμανικὴν αὐτοκρατορίαν. Ἡ νέα συνθήκη συμμαχίας μεταξὺ τῶν δύο κεντρικῶν Δυνάμεων εἶναι κατ' οὐσίαν καθυπόταξις τῆς δυαδικῆς μοναρχίας εἰς τὴν Γερμανίαν ἢ ἀπορρόφησις ἐκείνης ὑπὸ ταύτης, γεννᾷ δ δυσφορίαν ἐν Οὐγγαρίᾳ κατὰ τοῦ γερμανοφίλου κόμητος Τίσζα,

τοῦ ἐνισχύοντος τὸν μέχρις ἐσχάτων πόλεμον παρὰ τὸ πλευρὸν τῆς Γερμανίας.

Ἀλλὰ καὶ εἰς αὐτὴν τὴν Γερμανίαν παρατηρεῖται ἀσυνήθης δυσφορία κατὰ τοῦ πολέμου, τοῦ ὁποίου ἡ παράτασις δὲν φαίνεται προοιωνιζομένη τελικὴν νίκην. Ἀρχίζουν, εἰς τὸ ναυτιλον ἰδίως, νὰ ἐκδηλώνωνται τάσεις ἀπειθαρχίας. Ἔκφρασιν δημοσίαν καὶ ἐπίσημον τῆς τοιαύτης καταστάσεως τῶν πνευμάτων ἐμφανίζει ὁ λόγος τοῦ ὑπουργοῦ τῶν ἐξωτερικῶν ἐνώπιον τοῦ Ράϊχσταγ, καθ' ὃν ὁ κ. φὸν Κούλμαν ἀφ' ἑνὸς μὲν κολακεύει τοὺς παγγερμανιστὰς ἐνῷ συγχρόνως φαίνεται καὶ ὑποχωρητικὸς πρὸς τοὺς ὑποστηρίζοντας συμβιβαστικὴν εἰρήνην. Εἶναι καταφανὲς ὅτι δὲν πιστεύει πλέον εἰς τὴν δυνατότητα πλήρους νίκης τῆς Γερμανίας. Καὶ ἀναγκάζεται μὲν νὰ παραιτηθῇ κατόπιν τῶν δηλώσεών του, ἀντικατασταθεὶς ὑπό τινος ναυάρχου, ὀπαδοῦ τῶν ἄκρων, ἀλλ' ἡ ἀνησυχητικὴ κατάστασις ἥτις ἐπροκάλεσεν αὐτὰς δὲν ἔπαυσεν ὑφισταμένη.

Τὴν 15 Ἰουλίου (ν.ἡ.) ἡ ἐπανάληψις τοῦ βομβαρδισμοῦ τῶν Παρισίων διὰ τηλεβόλων μεγάλης ὁλκῆς προσημαίνει νέαν ἐπίθεσιν, ἴσως τελικήν.

Τὴν 18 Ἰουλίου (ν. ἡ.) ἀντεπίθεσις τῶν Συμμάχων ἐξαναγκάζει τοὺς Γερμανοὺς εἰς ὑποχώρησιν. Οἱ Γερμανοὶ εἶχον φθάσει εἰς 70 χιλιομέτρων ἀπόστασιν ἀπὸ τοὺς Παρισίους, ἤλπιζον δὲ νὰ κερδίσουν ἀκόμη 15—20 χιλιόμετρα πρὸς νότον τῆς Μάρνης καὶ νὰ φθάσουν εἰς ἀπόστασιν ὁπόθεν διὰ συστηματικοῦ ἐντόνου βομβαρδισμοῦ θὰ κατελαμβάνετο ἡ πόλις, μέλλουσα νὰ χρησιμεύσῃ ὡς ἐχέγγυον ἀνάλογον μὲ τὴν κατεχομένην βόρειον Γαλλίαν καὶ τὸ Βέλγιον, πρὸς ὑπαγόρευσιν ὅρων εἰρήνης αὐστηρῶν εἰς τοὺς Συμμάχους. Ἔκτοτε ἀρχίζει ἡ ὑποχώρησις τῶν γερμανικῶν στρατευμάτων τακτικὴ καὶ σταθερά. Ὁ ἀντίκτυπος ταύτης ἐπὶ τοῦ γερμανικοῦ λαοῦ καὶ τῶν στρατευμάτων ξηρᾶς καὶ θαλάσσης, καθίσταται ὁσημέραι φανερώτερος. Σημεῖα ἐξαντλήσεως καὶ ἀνυποταξίας ἐμφανίζονται εἰς τὸν στρατόν.

Ἀλλὰ καὶ οἱ σύμμαχοι τῆς Γερμανίας κλονίζονται ἐπικινδύνως, ἡ ἐσωτερική των ἐξάντλησις προηγεῖται τῆς τοῦ στρατεύματος καὶ κανονίζει αὐτήν.

Ἡ Γερμανία, ἐξασθενίζουσα ἐσωτερικῶς καὶ μὴ ἔχουσα νὰ ἀντιτάξῃ ἀρκετὰ στρατεύματα διὰ νὰ ἰσοφαρίσῃ τὰ καθ' ἡμέραν ὀγκούμενα ἀμερικανικά, συναισθάνεται ὅτι δὲν δύναται νὰ ἀντιμετωπίσῃ πλέον τὸν ἐχθρὸν μὲ ἐλπίδα ἔστω καὶ καδμείας νίκης, προσπαθεῖ δὲ μόνον νὰ ἀποφύγῃ τὸν ὄλεθρον. Αἱ ἀνάγκαι τὴν πιέζουν πανταχόθεν, οἱ σύμμαχοί της εἰς τὴν Ἀνατολὴν νικῶνται καὶ ζητοῦν ἀνακωχήν, ἐπιφέροντες οὕτω καίριον πλῆγμα εἰς τὴν πολεμικὴν θέσιν τῆς Γερμανίας. Ἡ Αὐστρία διὰ τοῦ βαρώνου Μπούριαν κάμνει, διὰ διακοινώσεως πρὸς τοὺς ἐμπολέμους καὶ οὐδετέρους, προτάσεις περὶ ἐνάρξεως διαπραγματεύσεων εἰς οὐδέτερον ἔδαφος. Ἡ Γερμανία προσπαθεῖ νὰ συνάψῃ χωριστὴν εἰρήνην μὲ τὸ Βέλγιον. Τῶν Συμμάχων αἱ ἀπαντήσεις εἶναι ἀρνητικαί.

Τὴν 30 Σεπτεμβρίου (ν.ἡ.) ἡ Βουλγαρία συνάπτει ἀνακωχὴν ἐν Θεσσαλονίκῃ, ἡ δὲ Τουρκία τὴν 30 Ὀκτωβρίου εἰς Μοῦδρον. Εἰς τὴν Αὐστρίαν ἐπικρατοῦν ὁριστικῶς αἱ χωριστικαὶ τάσεις, ὁ δὲ στρατός της διαλύεται κυριολεκτικῶς, οὕτως ὥστε τὴν 2αν Νοεμβρίου συνάπτει καὶ αὐτὴ ἀνακωχήν. Ἡ Γερμανία ἀπομένει μόνη ἀπέναντι τῶν Συμμάχων, ἀγωνιζομένη ἀκόμη, παρὰ τὰς ἐσωτερικάς της ἀνωμαλίας, τὰς λιποταξίας καὶ ἀνταρσίας τοῦ στρατοῦ καὶ τοῦ ναυτικοῦ. Οἱ κριτικοὶ κατακρίνουν τὴν Γερμανίαν α'.) ὅτι ἀφῆκεν εἰς τὴν Ρωσίαν δυνάμεις ποῦ θὰ ἐπέφερον τὴν νίκην, μεταβιβαζόμεναι εἰς τὸ δυτικὸν μέτωπον κατὰ τὰς ἐπιθέσεις τοῦ 1918, β'.) ὅτι ὁ στρατηγὸς Λούδενδορφ ἔκαμε τὴν 15 Ἰουλίου ἐπίθεσιν χωρὶς νὰ ὑπολογίσῃ τί θὰ συνέβαινε, ἐὰν ἡ ἐπίθεσις αὕτη, ἣν ἐγνώριζεν ὡς τελευταίαν, ἀπετύγχανε.

Τὰ ἐδάφη τῆς Αὐστρίας, Τουρκίας καὶ Βουλγαρίας κατακλύζονται ὑπὸ τῶν Συμμάχων. Εἰς τὴν Βουλγαρίαν παραιτεῖται ὁ Φερδινάνδος. Εἰς τὴν Αὐστρίαν ἐγκαθίσταται δημοκρατία. Τὸ μεγαλήτερον μέρος τῶν κατεχομένων γαλλικῶν καὶ βελγικῶν χωρῶν ἐκκενοῦται ὑπὸ τῶν γερμανικῶν στρατευμάτων.

Ὁ πόλεμος εἶχε τελειώσει. Τὴν 11 Νοεμβρίου καὶ οἱ Γερμανοὶ ὑπογράφουν τὴν ἀνακωχήν.

Προηγήθησαν ὅμως ταύτης ἀπὸ τῆς 4 Ὀκτωβρίου (ν. ἡ.) διπλωματικαὶ συζητήσεις δι' ἀνταλλαγῆς διακοινώσεων μεταξὺ τοῦ νέου Γερμανοῦ καγκελαρίου καὶ τοῦ προέδρου Οὐίλσωνος. Μετὰ τὴν παραίτησιν τοῦ κόμητος Χέρτλιγκ εἶχε διορισθῆ καγκελάριος ὁ πρίγκηψ Μὰξ τῆς Βάδης.

Τὴν 4ην Ἰουλίου ὁ Οὐίλσων, ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς ἐθνικῆς ἑορτῆς τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν, ἑορτασθείσης ἐν Ἀμερικῇ μετ' ἐνθουσιασμοῦ εἰς δὲ τὰ Σύμμαχα κράτη τῆς Εὐρώπης μετ' ἀγωνιώδους προσδοκίας ταχίστης ἀποστολῆς ἀμερικανικῶν ἐπικουριῶν πρὸς τελικὴν ἐπικράτησιν, ἐξεφώνησεν ἀξιοσημείωτον λόγον περὶ τῶν ὅρων τῆς εἰρήνης, μὴ δεχόμενος συμβιβασμοὺς ἀλλὰ προτείνων ὁριστικὰς λύσεις. Ἐξῆρε πρὸ πάντων τὴν ἀνάγκην τῆς καταργήσεως πάσης «αὐθαιρέτου ἐξουσίας» καὶ τῆς ὀργανώσεως μονίμου εἰρήνης διὰ τὸ μέλλον. Τὸν Σεπτέμβριον ἐκφωνεῖ νέον λόγον ἐπὶ τῶν αὐτῶν βάσεων. Οἱ Γερμανοὶ ἔκτοτε συνησθάνθησαν ὅτι δὲν θὰ ἠδύναντο νὰ προέλθουν εἰς διαπραγματεύσεις μὲ τὸν μέλλοντα νὰ ἐπιφέρῃ τὴν νίκην τῶν Συμμάχων ἀμερικανικὸν παράγοντα, παρὰ μόνον ἐὰν συνεμορφώνοντο πρὸς τὰς ἐξ Ἀμερικῆς ὑποδείξεις περὶ καταλύ-

σεως τοῦ αὐταρχισμοῦ. Καὶ αὐτὸς ὁ αὐτοκράτωρ Γουλιέλμος καὶ αὐτοὶ οἱ παγγερμανισταὶ εἶχον πεισθῆ βαθμηδὸν καὶ κατ᾽ ὀλίγον περὶ τῆς ἀνάγκης ταύτης. Ἐξ ἄλλου τὸ διασυμμαχικὸν ἐργατικὸν συνέδριον τοῦ Λονδίνου ἀποδέχεται ρητῶς τοὺς 14 ὅρους τοὺς προταθέντας ὑπὸ τοῦ Οὐΐλσωνος. Πανταχόθεν τὰ πράγματα ὠθοῦντο πρὸς τὴν εἰρήνην. Μετὰ τὴν Αὐστρίαν καὶ Τουρκίαν καὶ ἡ Γερμανία ἀπεφάσιζε τέλος νὰ ζητήσῃ ἀνακωχὴν προτείνουσα, κατὰ τὸ παράδειγμα τῶν συμμάχων της, διαπραγμάτευσιν ἀμέσου εἰρήνης ἐπὶ τῇ βάσει τῶν 14 ὅρων καὶ τῶν ἄλλων διακοινώσεων τοῦ Οὐΐλσωνος. Οὕτως ὥστε, ὅταν εἰς τὰς ἀπαντήσεις του πρὸς τὰς Γερμανικὰς διακοινώσεις περὶ ἀνακωχῆς ὁ Οὐΐλσων ἐτόνιζεν ἐπιμόνως, ὅτι πρὸ πάσης ἀνακωχῆς ἦτο ἀπαραίτητον ὅπως τὸ γερμανικὸν κυβερνητικὸν σύστημα μεταβληθῇ ὑπ᾽ αὐτοῦ τοῦ γερμανικοῦ λαοῦ καὶ ὅτι ἡ διαπραγμάτευσις θὰ διηυκολύνετο ἐὰν τὸ πολίτευμα ἐγίνετο συνταγματικόν, τὸ ἔδαφος ἐν Γερμανίᾳ ἦτο κατὰ πάντα ἕτοιμον πρὸς ἀνατροπὴν τοῦ καθεστῶτος. Αἱ ἀμερικανικαὶ δηλώσεις ἁπλῶς ἐπετάχυνον τὴν ἐξέλιξιν τῶν πολιτικῶν πραγμάτων εἰς τὴν χώραν ταύτην. Αἱ δημοκρατικαὶ ἐκδηλώσεις λαμβάνουν πλέον καθαρῶς ἐπαναστατικὸν χαρακτῆρα, ὁ δὲ Κάϊζερ μετὰ τὴν ἀνακωχὴν καταφεύγει εἰς Ὁλλανδίαν, ὅπου καὶ παραιτεῖται τοῦ θρόνου.

Σχηματίζεται προσωρινὴ δημοκρατικὴ κυβέρνησις ὑπὸ τοῦ Ἔμπερτ. Ὁμοίως παραιτεῖται καὶ ὁ αὐτοκράτωρ τῆς Αὐστρίας, καὶ ὅλοι οἱ βασιλεῖς καὶ πρίγκηπες τῶν γερμανικῶν κρατῶν, μεταβαλλομένων, ὡς καὶ ἡ Αὐστρία, εἰς δημοκρατικά, μέλη ἑνιαίας γερμανικῆς ὁμοσπονδίας.

Ἡ εἴδησις τῆς ἀνακωχῆς ἐωρτάσθη ὑπὸ τῶν λαῶν, ἐμπολέμων καὶ μή, μετ᾽ ἀκράτου ἐνθουσιασμοῦ ὡς τερματισμὸς τῶν μακροχρονίων δεινῶν τοῦ πολέμου, καὶ ὡς ἔναρξις νέας εὐτυχεστέρας ἐποχῆς.

Τὰ προεόρτια τῶν διαπραγματεύσεων τῆς εἰρήνης ἐγκαινιάζονται διὰ τῆς ἀφίξεως εἰς Παρισίους τοῦ ἀπεσταλμένου τοῦ Οὐΐλσωνος συνταγματάρχου Χάους. Κατὰ Δεκέμβριον φθάνει εἰς Παρισίους καὶ αὐτὸς ὁ Οὐΐλσων γενόμενος ἐνθουσιωδῶς δεκτός. Οἱ Σύμμαχοι τῆς Συνεννοήσεως, Ἀγγλία, Γαλλία καὶ Ἰταλία συνέρχονται εἰς τὸ Λονδίνον πρὸς κατάστρωσιν τῶν σχεδίων των ὡς πρὸς τοὺς ὅρους τῆς εἰρήνης. Μετὰ τοῦτο διεξάγονται ἐκλογαὶ εἰς τὴν Ἀγγλίαν, καθ᾽ ἃς ἐπιτυγάνει ὁ συνασπισμὸς τῶν συντηρητικῶν καὶ τῶν φιλελευθέρων φίλων τοῦ Λόϋδ Τζώρτζ.

Ἐννοεῖται ὅτι ἡ οἰκτρὰ οἰκονομικὴ δυσπραγία εἰς ὅλα μὲν τὰ κράτη τῆς Εὐρώπης, ἐμπόλεμα καὶ οὐδέτερα, ἰδιαίτατα δὲ εἰς τὰ ἡττηθέντα καὶ διατελοῦντα ἐν ἀποκλεισμῷ, δὲν ἐξηφανίσθη ὡς διὰ μαγείας κατόπιν τῆς ἀνακωχῆς, ἐγεννήθη ὅμως ἡ ἐλπὶς ὅτι συνομολογουμένης τὸ ταχύτερον τῆς εἰρήνης, θὰ ἀποκαθίσταντο τὰ πράγματα εἰς τὴν προτέραν ὁμαλότητα. Διὸ καὶ πάντων ἡ προσοχὴ ἐστράφη πρὸς τὸ μέλλον νὰ συγκληθῇ συνέδριον τῆς εἰρήνης, προητοιμάζετο δὲ πυρετωδῶς ἡ σύγκλησίς του.

Διαπραγματεύσεις εἰρήνης, ἐπαναστάσεις καὶ εἰρηνοπόλεμος.

Ἀπὸ τῶν πρώτων ἡμερῶν τοῦ Ἰανουαρίου 1919 ἀρχίζουν αἱ ἐπίσημοι διαπραγματεύσεις τῆς εἰρήνης, διεξαγόμεναι ἐν συνδιασκέψει εἰς τοὺς Παρισίους. Ἡ προσοχὴ ὅλου τοῦ κόσμου εἶνε συγκεντρωμένη ἐπὶ ἓξ μῆνας εἰς τὴν πόλιν αὐτήν. Ὅλοι περιμένουν κάτι ἀπὸ τὸ μέγα συνέδριον. Παραλλήλως δὲ μὲ τὰς διαπραγματεύσεις συνεχίζεται, παρὰ τὴν ἀνακωχήν, κατάστασις εἰρηνοπολέμου μεταξὺ τῶν ἐθνῶν, καὶ ἐπαναστάσεων ἐθνικῶν ἢ κοινωνικῶν. Ἡ περίοδος αὐτὴ τοῦ ἄνευ ἐπισήμων πολέμων διεθνοῦς σάλου ἐξακολουθεῖ ἕως σήμερα, καὶ ἄγνωστον πότε θὰ λήξῃ.

Δύο ἔντονοι ἐπιρροαὶ ἠσκήθησαν κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο ἐπὶ τῶν λαῶν καὶ ἐθνῶν τοῦ κόσμου, ἡ ἐπιρροὴ τῆς μπολσεβικικῆς Ρωσίας καὶ ἡ ἐπιρροὴ τῶν λόγων τοῦ Οὐΐλσωνος. Ἐνισχύθησαν ἐκ τούτων ἡ τάσις πρὸς κοινωνικὴν ἐπανάστασιν εἰς ὅλα τὰ κράτη, καὶ ἡ τάσις πρὸς ἐθνικὴν ἀνεξαρτησίαν τῶν ὑποδούλων ἢ ὑπὸ κηδεμονίαν ἐθνῶν.

Οὕτω σημειόνεται χωριστικὴ τάσις τῶν Καταλανῶν ἐναντίον τῆς Ἱσπανίας, ἔντασις τῆς ἐπαναστάσεως τῶν Ἰρλανδῶν κατὰ τῆς Ἀγγλίας, ἰνδικὰ κινήματα κατὰ τῆς αὐτῆς Λυνάμεως καταπνιγόμενα διὰ βιαίων μέσων, αἰγυπτιακὴ ἐπανάστασις κατὰ τοῦ ἀγγλικοῦ προτεκτοράτου, κομμουνιστικὴ ἐπανάστασις εἰς τὴν Βαυαρίαν καὶ Οὐγγαρίαν, ἀναβρασμὸς εἰς τὴν Ἑλλάδα κατὰ τοῦ βιαίως διὰ ξένης δυνάμεως ἐγκατασταθέντος τυράννου ἐμφανιζομένου ὡς ὀργάνου τῶν ξένων, κίνημα ἀνεξαρτησίας τῆς Κορέας κατὰ τῆς Ἰαπωνίας, ἀγὼν πολεμικὸς τοῦ Ἀφγανιστὰν κατὰ τῆς Ἀγγλίας, τῆς Συρίας κατὰ τῆς Γαλλίας, ἐπαναστατικὸς ὀργασμὸς τῆς Τριπολίτιδος καὶ Ἀλβανίας κατὰ τῆς Ἰταλίας, ἐκστρατεία τῶν Γερμανῶν κατὰ τῶν Βαλτικῶν ἐπαρχιῶν, πόλεμος τῶν Γερμανῶν καὶ Πολωνῶν, τῶν Πολωνῶν καὶ Τσεχολοσβάκων, τῶν Πολωνῶν καὶ Οὐκρανῶν, τῶν Ρουμάνων κατὰ τῶν Οὔγγρων, τούτων κατὰ τῶν Τσεχοσλοβάκων καὶ οὕτω καθεξῆς. Ἐπίσης σημειόνεται καὶ ἀγὼν πάντων κατὰ τῆς σοβιετικῆς Ρωσίας.

Ἡ Συνδιάσκεψις τῆς εἰρήνης ἤρχισε τὰς ἐργασίας της χωρὶς πλήρη προσυεννόησιν μεταξὺ τῶν νικητῶν. Τὰ πρὸς λύσιν ζητήματα ἦσαν δύσκολα, ποικίλα καὶ περίπλοκα, ὁ δὲ ἀριθμὸς τῶν μετεχόντων εἰς τὴν Συνδιάσκεψιν κρατῶν πολὺ μεγάλος. Τὴν προέχουσαν θέσιν ἔχει ὁ πρόεδρος Οὐΐλσων, συγκεντρώνων τὴν προσοχὴν καὶ τὸν σεβασμὸν ὅλων. Ἀλλὰ μετὰ

τὸν ἐνθουσιασμὸν τῶν πρώτων ἡμερῶν ἤρχισαν νὰ ἐμφανίζωνται αἱ δυσκολίαι, δυσκολίαι καὶ ὡς πρὸς τὴν μέθοδον τῶν ἐργασιῶν τοῦ συνεδρίου καὶ ὡς πρὸς τὴν ἐμφάνισιν τῶν ἀντικρουομένων συμφερόντων. Αἱ πέντε μεγάλαι Δυνάμεις, αἱ ὁποῖαι θὰ ἠμποροῦσαν, κατὰ τὴν φράσιν τοῦ κ. Κλεμανσώ, νὰ κανονίσουν τὴν τύχην τοῦ κόσμου χωρὶς νὰ συμβουλευθοῦν τὰς ἄλλας, παρεχώρησαν μέσα εἰς τὰς ἐπιτροπὰς τοῦ συνεδρίου, θέσιν ὅλως δευτερεύουσαν εἰς τὰ μικρὰ κράτη (puissances à intérêts particuliers) καὶ τὰ κατέταξαν ὅλα εἰς τὴν ἰδίαν τάξιν, ἐνῷ θὰ ἔπρεπε νὰ ἐγίνοντο διακρίσεις μεταξὺ αὐτῶν. Ἐκ τούτου προεκλήθησαν δυσαρέσκειαι. Κατόπιν ἐγεννήθησαν δυσαρέσκειαι ἀπὸ τὴν ἰδέαν περὶ διεθνοποιήσεως τῶν γερμανικῶν ἀποικιῶν καὶ τῆς, δυνάμει ἐντολῶν τῆς Κοινωνίας τῶν ἐθνῶν, διοικήσεώς των. Τὰ διάφορα κράτη ὑποβάλλουν τὰ αἰτήματά των. Ὁ στρατάρχης Φὸς καταθέτει τὴν ἔκθεσίν του περὶ τῶν ἐπιβλητέων στρατιωτικῶν ὅρων. Ἐπειδὴ τὰ ἐδαφικὰ ζητήματα δὲν εἶχον μελετηθῇ ἐπαρκῶς, ἀπεφασίσθη ἡ ἀποστολὴ διαφόρων ἀνακριτικῶν ἐπιτροπῶν ἐπὶ τόπου, εἰς Πολωνίαν καὶ ἀλλαχοῦ, πρὸς ἐξακρίβωσιν τῶν πραγμάτων. Ἕνεκα τῆς μὴ ὡριμάνσεως τῶν ἐδαφικῶν ζητημάτων καὶ ἕνεκα τῆς ἰδεολογικῆς ἐπιμονῆς τοῦ Οὐΐλσωνος, κατέγινε πρῶτον ἡ Συνδιάσκεψις μὲ τὴν Κοινωνίαν τῶν ἐθνῶν. Ἐν τῷ μεταξὺ τὰ ἐθνικὰ πάθη, ἐκ τῆς μὴ ἀμέσου λύσεως τῶν ἐδαφικῶν ζητημάτων ἐκτραχύνονται. Ἐν γένει παρατηρεῖται μεγάλη ἀνησυχία, εἰς τοὺς γαλλικοὺς ἰδίᾳ κύκλους, διὰ τὸν γερμανικὸν κίνδυνον, ὡς νὰ μὴ εἶχε νικηθῇ ἡ Γερμανία.

Τόσον εἶχον κάμει κατάχρησιν τοῦ ὅρου «γερμανικὸς μιλιταρισμὸς» οἱ Σύμμαχοι, τόσον εἶχον ἐπιμείνῃ εἰς τὴν καταστροφήν του, ὥστε ὅταν ἐξέλιπε καὶ ἀντελήφθησαν ὅτι μετ᾽ αὐτοῦ δὲν εἶχεν ἐκλείψει καὶ ἡ Γερμανία, ἀλλὰ τοὐναντίον ὠργανώνετο ἐπὶ νέων βάσεων, κατελήφθησαν ὑπὸ τρόμου διὰ τὸ μέλλον. Τὸ γαλλικὸν σχέδιον περὶ κατακερματισμοῦ τῆς Γερμανίας εἰς πολλὰ κρατίδια ἀπεδείχθη εὐσεβὴς πόθος. Ἡ ὑπόσχεσις τοῦ Λόϋδ Τζὼρτζ πρὸς τοὺς ἐκλογεῖς του τὸν Δεκέμβριον 1918 περὶ τιμωρίας τοῦ Γουλιέλμου Β΄ καὶ πληρωμῆς τῶν δαπανῶν τοῦ πολέμου ὑπὸ τῆς Γερμανίας, ἀποδεικνύετο χίμαιρα. Ἐσωτερικαὶ δυσαρέσκειαι ἐγεννῶντο ἐπίσης ἐκ τοῦ ὅτι δὲν ἦτο δυνατὸν ἀμέσως μετὰ τὴν ἀνακωχὴν νὰ ἀποστρατευθοῦν τὰ ἐμπόλεμα κράτη. Ἡ Ἀγγλία, κατ᾽ ἐπισήμους δηλώσεις, εἶχεν ἀνάγκην νὰ κρατῇ ὑπὸ τὰ ὅπλα 900.000 στρατοῦ διὰ τὴν μεταβατικὴν περίοδον μεταξὺ ἀνακωχῆς καὶ εἰρήνης. Κατὰ μείζονα λόγον ἡ Γαλλία δὲν ἠδύνατο νὰ ἀποστρατευθῇ ἐντελῶς. Ἡ μὴ ἀνακοίνωσις τῶν λεπτομερειῶν τῶν διαπραγματεύσεων, ὡς καὶ ἡ παράτασις αὐτῶν συνετέλεσαν ἐπίσης εἰς τὴν ἀνησυχίαν τῆς δημοσίας γνώμης. Ἀφοῦ ἐπὶ τρεῖς μῆνας παρεπέμποντο ὅλα τὰ ζητήματα εἰς διαιτητὰς καὶ ἐπιτροπάς, τὸν τέταρτον μῆνα οἱ πρωθυπουργοὶ τῶν τριῶν Μεγάλων Δυνάμεων καὶ ὁ πρόεδρος Οὐΐλσων συνέρχονται κατ᾽ ἰδίαν εἰς ἀνώτατον συμβούλιον, μὴ συμβουλευόμενοι πλέον κανένα. Κατελήφθησαν ὑπὸ μεγάλης σπουδῆς πρὸς λύσιν ὅλων τῶν ζητημάτων. Τὴν σπουδὴν ταύτην ἐγέννησεν ἡ ἐπανάστασις τῶν Σταρτάκων ἐν Βαυαρίᾳ καὶ ἡ ἐπικράτησις σοβιετικῆς κυβερνήσεως εἰς τὴν Οὐγγαρίαν. Οὕτως, ἀφοῦ εἰργάσθη ἡ Συνδιάσκεψις ὡς βουλὴ ἀντιπροσώπων, ἤρχισε τώρα νὰ ἐργάζεται ὡς ἐπιτροπὴ δημοσίας σωτηρίας.

Ἡ Ἰαπωνία δυσαρεστεῖται διὰ τὴν ὑποχρέωσιν, τὴν ὁποίαν θέλει νὰ τῆς ἐπιβάλῃ ἡ Συνδιάσκεψις κατ᾽ εἰσήγησιν τοῦ Οὐΐλσωνος, περὶ ἀποδόσεως τοῦ Κιάου-Τσάου εἰς τὴν Κίναν.

Οἱ Ἰταλοὶ ἀντιπρόσωποι, δυσηρεστημένοι κατὰ τοῦ Οὐΐλσωνος διὰ τὰς δηλώσεις του περὶ Φιοῦμε καὶ Δαλματίας, ἀποχωροῦν παταγωδῶς ἀπὸ τὴν Συνδιάσκεψιν καὶ φεύγουν εἰς τὴν Ἰταλίαν, οἱ δὲ Γερμανοὶ ἐπιχαίρουν διὰ τὴν ἀρχὴν διασπάσεως τῶν Συμμάχων. Ὅλοι ζητοῦν εἰρήνην «δικαίαν καὶ διαρκῆ», ἀλλὰ πρὸς ἐπίτευξιν τοιαύτης εἰρήνης δὲν συμφωνοῦν ὡς πρὸς τοὺς ὅρους. Ἐν τῷ μεταξὺ διαδίδονται φῆμαι περὶ ἀγγλο-γαλλο-ἀμερικανικῆς συμμαχίας κατὰ τῆς Γερμανίας.

Τέλος ἔρχονται οἱ ἀντιπρόσωποι τῆς Γερμανίας εἰς Βερσαλλίας καὶ οἱ τῆς Αὐστρίας εἰς Ἅγιον Γερμανόν, ἐπιδίδονται δὲ εἰς αὐτοὺς χωριστὰ οἱ ὅροι τῆς εἰρήνης καὶ ἀρχίζουν αἱ ἔγγραφοι δι᾽ ὑπομνημάτων συζητήσεις, καὶ αἱ συνήθεις παρελκύσεις τῶν ἡττημένων διὰ νὰ ἐπιτύχουν ὀλιγώτερον αὐστηροὺς ὅρους. Τὴν 28 Ἰουνίου (ν.ἡ.) ὑπογράφεται ἡ εἰρήνη μὲ τὴν Γερμανίαν, ἄνευ διατυπώσεων καὶ πανηγυρισμῶν. Εἰς τὴν ψυχὴν ὅλων ἐπικρατεῖ κάποια ἀπογοήτευσις, καὶ οὐδαμοῦ ἐμφανίζεται πάλιν ἡ ἄδολος ἐκείνη χαρὰ τῆς ἡμέρας τῆς ἀνακωχῆς. Ὁ Οὐΐλσων ἀπέρχεται εἰς Ἀμερικὴν μὲ μειωμένην τὴν ἐπιβολήν του ἐν Εὐρώπῃ, διότι συνετέλεσεν εἰς ὑπογραφὴν εἰρήνης συμβιβαστικῆς καὶ ὄχι ἀπολύτως κατακτητικῆς.

Ὁ Ἄγγλος πρωθυπουργὸς δὲν χαίρει τὴν ὁμόθυμον ὑποστήριξιν τῆς δημοσίας γνώμης τῆς χώρας του, μολονότι κατὰ τοὺς Γάλλους ἡ Ἀγγλία ἔλαβε τὴν μερίδα τοῦ λέοντος. Ὁ Γάλλος πρωθυπουργός, ὁ τόσον δημοφιλὴς κατὰ τὴν ἀνακωχήν, χάνει καὶ αὐτὸς μέγα μέρος τῆς δημοτικότητάς του, διότι δὲν ἐπέτυχε ὅσα ἐπερίμενεν ἡ δημοσία γνώμη. Κανεὶς δὲν φαίνεται εὐχαριστημένος ἀπὸ τὴν εἰρήνην καὶ πάντες τὴν κατακρίνουν, σοσιαλισταὶ καὶ ἐθνικισταὶ ὁμοίως, ἐξ ἀντιθέτων ἀπόψεων κρίνοντες τὰ πράγματα. Αἱ δοθεῖσαι λύσεις ὀνομάζονται νόθοι, καὶ ὑποστηρίζεται εἰς τοὺς συμμαχικοὺς κύκλους ὅτι ἐπεδείχθη ὑπερβολικὴ

πρὸς τοὺς ἡττημένους ἐπιείκεια ἢ τοὐναντιον ὑπερβολικὴ αὐστηρότης. Ἡ καταβύθισις ὑπὸ τοῦ Γερμανοῦ ναυάρχου τοῦ ἐν Σκάπα-Φλόου γερμανικοῦ στόλου καὶ ἡ καταστροφὴ τῶν ἐν Βερολίνῳ γαλλικῶν σημαιῶν, ἐξεγείρουν τὴν κοινὴν γνώμην εἰς τὴν Γαλλίαν. Τὸ μόνον ἀντιστάθμισμα διὰ τὰς ἀπογοητεύσεις αὐτὰς εἶναι ἡ εἴδησις περὶ συνομολογήσεως ἀμυντικῆς κατὰ τῆς Γερμανίας συμμαχίας τῆς Ἀγγλίας, Γαλλίας καὶ Ἀμερικῆς, ἥτις ἐν τοσούτῳ μειώνει εἰς τὰ ὄμματα τοῦ ὑπολοίπου κόσμου τὴν ἀξίαν τῆς Κοινωνίας τῶν Ἐθνῶν, ἀποδεικνυομένης οὕτω ἀνικάνου νὰ προλάβῃ μέλλοντας πολέμους. Μόλις ἐκυρώθη ἀπὸ τὴν γερμανικὴν συνέλευσιν ἡ συνθήκη τῶν Βερσαλλιῶν καὶ ἡ σύμβασις περὶ στρατιωτικῆς κατοχῆς τῶν παραρρηνείων ἐπαρχιῶν, αἴρεται ὁ οἰκονομικὸς ἀποκλεισμὸς τῆς Γερμανίας.

Τῆς αὐστριακῆς εἰρήνης αἱ διαπραγματεύσεις συνεχίζονται. Εἰς Παρισίους εἶχε κληθῆ καὶ τουρκικὴ ἀντιπροσωπεία, ἡ ὁποία ὅμως ἀποπέμπεται εἰς τὰ ἴδια διὰ τὴν καθ' ὑπερβολὴν εὔγλωττον ὑποστήριξιν τῶν τουρκικῶν ἀπόψεων περὶ ἀκεραιότητος τῆς ὀθωμανικῆς αὐτοκρατορίας.

Μετὰ τὴν παραίτησιν τοῦ Σονίνο, ἐπὶ κυβερνήσεως Νίττι ἡ ἰταλικὴ πολιτικὴ γίνεται διαλλακτικωτέρα καὶ τὰ ζητήματα Σμύρνης, Δωδεκανήσων καὶ Β. Ἠπείρου συζητοῦνται ἰδιαιτέρως μεταξὺ Τιττόνι καὶ Βενιζέλου, τὸ δὲ Ἀδριατικὸν μεταξὺ Ἰταλίας καὶ Γιουγκοσλαυίας ἀπ' εὐθείας,

Πλὴν τοῦ αὐστριακοῦ καὶ τοῦ τουρκικοῦ ζητήματος, εἰς τοὺς Παρισίους συζητοῦνται ἐπίσης οἱ ὅροι καὶ τῆς βουλγαρικῆς εἰρήνης, ἀφοῦ ἐγκατεστάθησαν τὴν 26 Ἰουλίου (γ. ἡ.) εἰς Νεϊγὺ οἱ Βούλγαροι ἀντιπρόσωποι, οἱ ὁποῖοι μὲ τὴν συνήθη των τέχνην ἀνέλαβον προπαγάνδαν ὑπὲρ τῆς χώρας των, προσπαθοῦντες κυρίως νὰ χρησιμοποιήσουν τὴν Ἀμερικὴν κατὰ τῆς ὁποίας δὲν εἶχον κηρύξει τὸν πόλεμον.

Τέλος ὑπογράφεται εἰς τὸν Ἅγιον Γερμανὸν ἡ εἰρήνη μὲ τὴν Αὐστρίαν, τὴν 10 Σεπτεμβρίου 1919, διὰ τῆς ὁποίας ἀπαγορεύεται εἰς αὐτὴν ἡ ἕνωσις μὲ τὴν Γερμανίαν. Ἡ Ρουμανία καὶ ἡ Σερβία ἀνέβαλον ἐπί τινα χρόνον τὴν ὑπογραφὴν τῆς συνθήκης ταύτης, λόγῳ τῶν διατάξεων περὶ μειονοτήτων. Ἡ Γερμανία ἐξαναγκάζεται νὰ τροποποιήσῃ τὸ Σύνταγμά της, ὡς ἀντιβαῖνον εἰς τὸν ὅρον τῆς συνθήκης τῶν Βερσαλλιῶν περὶ ἀπαγορεύσεως ἑνώσεως τῆς Αὐστρίας μὲ τὴν Γερμανίαν. Ἐπειδὴ τὸ ζήτημα τοῦ Φιοῦμε δὲν ἐλύθη διὰ τῆς αὐστριακῆς συνθήκης, Ἰταλοὶ νασιοναλισταὶ ὑπὸ τὸν Δανούντσιο καταλαμβάνουν στρατιωτικῶς τὸ Φιοῦμε, περιπλέκοντες οὕτω τὴν κατάστασιν. Ἐστηρίχθησαν ἐπὶ τῆς ἐλπίδος ὅτι ἡ μόλις ἀρχίσασα συζήτησις εἰς τὴν ἀμερικανικὴν γερουσίαν περὶ τῆς συνθήκης τῶν Βερσαλλιῶν καὶ τῆς Κοινωνίας τῶν Ἐθνῶν θὰ καταδείξῃ ὅλην τὴν ἀντίδρασιν τῶν ὑπερισχυόντων ρεπουμπλικάνων κατὰ τῆς ὅλης πολιτικῆς τοῦ Οὐίλσωνος, στρεφομένης καὶ κατὰ τῶν Ἰταλῶν ὡς πρὸς τὸ Φιοῦμε. Δὲν ἠπατήθησαν εἰς τὰς προβλέψεις των, διότι ἡ ἀμερικανικὴ γερουσία δὲν ἐνέκρινε οὔτε τὴν γερμανικὴν συνθήκην ὅπως εἶχε, οὔτε τὴν ἀγγλο-γαλλο-ἀμερικανικὴν συμμαχίαν, ὁ δὲ Οὐίλσων, ὁ ὁποῖος καὶ ἠσθένησε σοβαρῶς, περιέπεσεν εἰς πλήρη ἀδυναμίαν νὰ ἀναμιγνύεται πλέον ἐνεργῶς εἰς τὰ πράγματα τῆς Εὐρώπης. Ἴσως νὰ συνετέλεσεν εἰς τὴν ὑπὸ τῆς γερουσίας λῆψιν τῶν ἀποφάσεων τούτων καὶ ὁ φόβος ἀμερικανικῶν περιπλοκῶν μὲ τὸ Μεξικὸν καὶ μὲ τὴν Ἰαπωνίαν.

Τὴν 27 Νοεμβρίου (ν. ἡ.) ὑπογράφεται εἰς Νεϊγὺ καὶ ἡ βουλγαρικὴ εἰρήνη. Ὁ κ. Βενιζέλος μετὰ δεκάμηνον ἀπουσίαν ἐξ Ἑλλάδος ἐπανέρχεται εἰς τὰς Ἀθήνας διὰ νὰ ἀνακοινώσῃ τὰ προσδοκώμενα ἀποτελέσματα τῆς πολεμικῆς πολιτικῆς τῆς χώρας.

Ἕνεκα τῶν μεγάλων ἐσωτερικῶν ἀνωμαλιῶν εἰς τὴν Οὐγγαρίαν καὶ τῆς, μετὰ τὴν πτῶσιν τῆς κοινωνιστικῆς κυβερνήσεως τοῦ Μπέλα Κούν, ἀδυναμίας τοῦ νὰ σχηματισθῇ στερεὰ κυβέρνησις, ἐπεβραδύνθησαν αἱ διαπραγματεύσεις τῆς εἰρήνης μὲ τὴν χώραν ταύτην. Μόλις πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν, ἤτοι τὴν 4 Ἰουνίου 1920 (ν. ἡ.) ὑπεγράφη καὶ αὐτὴ ἡ συνθήκη.

Ὥστε ἀπομένει πλέον νὰ ὑπογραφῇ μόνον μία εἰρήνη, ἡ μετὰ τῆς Τουρκίας.

Ὁ κατὰ τῆς σοβιετικῆς Ρωσίας ἀκήρυκτος πόλεμος τῆς Εὐρώπης, βοηθουμένης ἐν μέρει καὶ ἀπὸ τὴν Ἰαπωνίαν καὶ τὴν Ἀμερικήν, ἤρχισε καὶ πρὸ τοῦ τέλους τοῦ εὐρωπαϊκοῦ πολέμου. Εἰς τὸν ἀγῶνα τοῦτον συμμετέχει καὶ ἡ Ἑλλάς, ὡς σύμμαχος τῶν Δυνάμεων τῆς Συνεννοήσεως, ἀντικαθιστῶσα τὴν Ἰταλίαν ἀρνουμένην, ἴσως ἐξ ἀδυναμίας ἐσωτερικῆς ἢ ὑπολογισμοῦ, νὰ διαθέσῃ στρατεύματα πρὸς τοῦτο. Ἡ ἐπέκτασις τοῦ μπολσεβικισμοῦ θεωρεῖται ἀπὸ τοὺς νικητὰς τῶν Γερμανῶν ὡς κίνδυνος κοινωνικὸς καὶ κρατικὸς μέγιστος, καταπολεμεῖται δὲ μὲ ὅλα τὰ δυνατὰ μέσα. Τὴν θέσιν τῶν Γερμανῶν εἰς τὴν Ρωσίαν λαμβάνουν οἱ Σύμμαχοι τῆς Συνεννοήσεως καταλαμβάνοντες ὅλας τὰς εἰς τὴν θάλασσαν σπουδαιοτέρας ἐξόδους τῆς Ρωσίας, εἰσχωροῦντες ὅσον τὸ δυνατὸν περισσότερον εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς χώρας, ἐνισχύοντες καὶ ἀναγνωρίζοντες τὰ ἐκ τῆς Ρωσίας ἱδρυόμενα ἀνεξάρτητα κράτη, ἀποκλείοντες τὴν μεγάλην χώραν πανταχόθεν ὥστε νὰ τὴν ἐξαναγκάσουν εἰς ἐπανάστασιν κατὰ τῶν μπολσεβίκων, παρέχοντες ὠργανωμένην βοήθειαν εἰς ἄνδρας, χρῆμα καὶ ἐφόδια πρὸς ὅλα τὰ ἀντιδραστικὰ στοιχεῖα, προσπαθοῦντες νὰ περιζώσουν αὐτὴν διὰ «ὑγειονομικῆς ζώνης» ἢ «συρματο-

πλέγματος» κρατῶν περιοίκων, συνεννοουμένων πρὸς τοῦτο ἐναντίον της.

Οὕτω, μετὰ τήν, καὶ διαρκοῦντος τοῦ πολέμου, ἀναγνώρισιν τῆς Φινλανδίας, Πολωνίας καὶ τῶν ἐν Σιβηρίᾳ ἀναλαβόντων κατὰ τῆς σοβιετικῆς Ρωσίας πολεμικὰς ἐπιχειρήσεις Τσεχοσλοβάκων, ὡς αὐτοπάρκτων ἐθνῶν, ἀναγνωρίζουν καὶ τὴν οὐκρανικὴν ἀνεξαρτησίαν καὶ τὴν σύστασιν κρατῶν Γεωργίας καὶ Ἀζερμπεϊτζὰν εἰς τὴν Μαύρην θάλασσαν, καὶ κρατῶν Λιθουανίας καὶ Λατβίας, περὶ τὸν φινλανδικὸν κόλπον. Προσπαθοῦν τὰ κράτη ταῦτα οἱ Σύμμαχοι νὰ τὰ στρέψουν ὅλα κατὰ τῶν μπολσεβίκων τῆς Μεγάλης Ρωσίας.

Οὕτω καταλαμβάνουν, μετὰ τὸ Βλαδιβοστὸκ, καὶ τὸν Ἀρχάγγελον, τὴν Ὀδησσὸν, τὴν Σεβαστούπολιν καὶ τὸ Βατούμ, οἱ δὲ Ἄγγλοι ἐγκαθίστανται στρατιωτικῶς καὶ εἰς τὸ Βακοῦ ἐπὶ τῆς Κασπίας, πρὸς κατάσχεσιν τῶν πετρελαιοφόρων περιφερειῶν τοῦ Καυκάσου.

Συνεννοοῦνται πρὸς τούτοις μὲ τοὺς Πολωνούς, τοὺς Τσεχοσλοβάκους καὶ τοὺς Ρουμάνους, ἐνισχύοντες τὰς ἀξιώσεις των ἐπὶ ἐδαφῶν ἀνηκόντων πρότερον εἰς τὸ ρωσικὸν κράτος, καὶ δι' ὀργανώσεως αὐτῶν μὲ Συμμαχικοὺς πυρήνας στρατευμάτων ἐπιχειροῦν νὰ ἐγκαταστήσουν δυτικῶς τῆς Ρωσίας ὑγειονομικὴν ζώνην.

Ἐπιχειροῦν ἐπίσης τὴν ἐκστρατείαν τῆς Οὐκρανίας, καὶ τὴν κατὰ τῆς Πετρουπόλεως, μὲ στήριγμα τοὺς εἰσελθόντας εἰς τὴν Βαλτικήν, τὸν φινλανδικὸν κόλπον καὶ τὴν Μαύρην θάλασσαν πολεμικούς των στόλους. Προέρχονται εἰς διαπραγματεύσεις μὲ τὴν Ἰαπωνίαν καὶ πρὸ τῆς λήξεως τοῦ μεγάλου πολέμου πρὸς ἐπιχείρησιν ἐκστρατείας κατὰ τῆς Σιβηρίας, τῆς ὁποίας τὴν κυβέρνησιν ὑποστηρίζουν ἐναντίον τῶν μπολσεβίκων τῆς Μόσχας. Αἱ διαπραγματεύσεις αὗται κατέληξαν εἰς μόνην τὴν διασυμμαχικὴν κατοχὴν τοῦ Βλαδιβοστόκ.

Ὅλος ὁ πολεμικὸς ὀργασμὸς τῶν κρατῶν τῆς Δύσεως κατὰ τῆς Γερμανίας στρέφεται πλέον κατὰ τῆς μπολσεβικικῆς Ρωσίας, ἀλλὰ καὶ ὅλαι αἱ ὑποστηρίξεις των πρὸς τοὺς ἀντιδραστικοὺς μισθοφορικοὺς στρατοὺς τῶν στρατηγῶν Ντενίκιν, Κολτσάκ, Γιούδενιτς καὶ τῶν ὁμοίων των, ὡς καὶ πρὸς τὴν Οὐκρανίαν, ἀποβαίνουν εἰς μάτην, μετά τινα βραχεῖαν περίοδον ἐπιτυχίας καὶ προαγωγῆς. Ὅλαι δὲ αἱ ἐπιχειρήσεις των, διπλωματικαὶ καὶ πολεμικαί, ἐγκαταλείπονται ἡ μία μετὰ τὴν ἄλλην. Φεύγουν ἀπὸ τὴν Οὐκρανίαν καὶ τὴν Ὀδησσόν. Ἐκδιώκονται ἀπὸ τὸ Βακοῦ, ἀποχωροῦν ἀπὸ τὴν Μουρμανίαν καὶ τὸν Ἀρχάγγελον, ἐγκαταλείπουν τὸ Βλαδιβοστόκ.

Ἡ τελευταία πολεμικὴ ἐπιχείρησις ἡ ὑποστηριζομένη ἔξωθεν, εἶνε τώρα περὶ τὴν δύσιν της, ἡ ἐκστρατεία τῆς Πολωνίας κατὰ τῆς Ρωσίας.

Οἱ μπολσεβίκοι, ἐγκατασταθέντες εἰς τὴν ἀρχήν, κατὰ τὸν Ὀκτώβριον τοῦ 1917, ἐξακολουθοῦν κατέχοντες αὐτὴν καὶ ἐπιμένουν εἰς τὸ νὰ ἐξαναγκάσουν ὅλα τὰ πολεμοῦντα αὐτοὺς κράτη τῆς Δύσεως νὰ συνθηκολογήσουν μαζί των. Πρὸς τοῦτο προβαίνουν εἰς ἐντατικὴν ὑπὲρ τοῦ κοινωνισμοῦ προπαγάνδαν καὶ εἰς ὅλα τὰ κράτη τῆς Εὐρώπης καὶ εἰς τὰ νεότευκτα περίοικα τῆς Ρωσίας, ἐπιτυχόντες πρόσκαιρον ἐπικράτησιν τοῦ μπολσεβικισμοῦ εἰς τὴν Οὐγγαρίσν, ὑποκινοῦν δὲ ἐπαναστάσεις ἐθνικὰς εἰς τὰ ὑπὸ κηδεμονίαν ἀγγλικὴν ἢ ἄλλην, κράτη τῆς Ἀσίας.

Ἡ ἐπίμονος ἀνάμιξις τῆς Εὐρώπης εἰς τὰ ἐσώτερικὰ τῆς Ρωσίας, δημιουργεῖ ἀντίδρασιν ἐθνικιστικὴν εἰς τὴν χώραν ταύτην κατὰ τῶν ξένων, κατὰ τρόπον ὥστε οἱ μπολσεβίκοι πλέον δὲν ἀντιπροσωπεύουν μόνον τὸν κοινωνισμὸν ἀλλὰ καὶ τὸν ἐθνικισμὸν τῶν Ρώσων. Οἱ πόλεμοί των ἔχουν προσλάβει χαρακτῆρα ἀμυντικοῦ ἐθνικοῦ πολέμου.

Μετὰ τὴν, κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ 1919, ὑπὸ τῆς Διασκέψεως τῆς εἰρήνης, πρόσκλησιν τῶν μπολσεβίκων εἰς τὴν Πρίγκηπον πρὸς συνεννόησιν, πρόσκλησιν ἡ ὁποία δὲν κατωρθώθη νὰ φθάσῃ εἰς ἀποτέλεσμά τι, πρῶτοι οἱ Ἄγγλοι, οἱ καὶ ἀμεσώτερον ἐνδιαφερόμενοι, λόγῳ τοῦ κινδύνου ὃν διατρέχουν ἐκ τῆς μπολσεβικικῆς προπαγάνδας ἐπὶ τῶν ὑπὸ τὴν κυριαρχίαν των ἢ τὴν προστασίαν των ἀσιατικῶν χωρῶν, ἀναγνωρίσαντες τὸ ἀδύνατον τῆς διὰ πολεμικῶν ἐπιχειρήσεων καταπνίξεως τῆς μπολσεβικικῆς ἐπικρατήσεως εἰς τὴν Ρωσίαν, καὶ ἐπιδιώκοντες τὸν ἐντοπισμὸν τοὐλάχιστον τοῦ μπολσεβικισμοῦ εἰς τὴν χώραν ταύτην, ὑπὸ τὴν πίεσιν καὶ τῆς φιλελευθέρας καὶ σοσιαλιστικῆς κατὰ τοῦ ἀντιρωσικοῦ πολέμου κοινῆς γνώμης τῶν ἐργατικῶν τάξεων τῆς ἰδίας των χώρας ὡς καὶ ὅλων τῶν κρατῶν τῆς Εὐρώπης καὶ αὐτῆς τῆς Ἀμερικῆς, πρὸ τῆς ἀρνήσεως τοῦ λαοῦ των νὰ ὑποστοῦν καὶ νέας πολεμικὰς θυσίας, ἔλυσαν τὸν ἀποκλεισμὸν τῆς Ρωσίας, ἐπέτρεψαν τὴν ἐπανάληψιν τῶν ἐμπορικῶν σχέσεων μεταξὺ τοῦ λαοῦ αὐτῆς καὶ τῶν συμμαχικῶν καὶ οὐδετέρων κρατῶν, ἐδέχθησαν δὲ τὴν ἀρχὴν τῆς ἐνάρξεως διαπραγματεύσεων πρὸς σύναψιν καὶ ἄλλων κανονικῶν σχέσεων μὲ τὴν χώραν ταύτην. Καὶ οὕτω εἰς τὸ Λονδίνον τώρα συνεννοοῦνται ἀντιπρόσωποι τῆς Ἀγγλίας μὲ ἀντιπροσώπους τῶν μπολσεβίκων. Καὶ τὰ λοιπὰ κράτη τῆς Εὐρώπης καὶ τῆς Ἀμερικῆς κατ' ἀνάγκην θὰ ἔλθουν καὶ αὐτά, παρὰ τὴν ἀντιπάθειαν τὴν κρατοῦσαν ἐναντίον τοῦ κοινωνισμοῦ, εἰς σχέσεις φιλικωτέρας πρὸς τοὺς μπολσεβίκους, τῶν ὁποίων ὁ ἀγὼν τὰ μέγιστα ἐπηρεάζει τὰς ἐργατικὰς τάξεις ὅλων τῶν χωρῶν τοῦ κόσμου. Ὁ κίνδυνος τῆς κρατούσης ἀστικῆς καὶ κοινωνικῆς ὀργανώσεως ἀπὸ τὸν μπολσεβικισμόν, ἐξαναγκάζει τὰ κράτη νὰ συμβιβασθοῦν μὲ τὴν ἑστίαν τοῦ ἐφηρμοσμένου κοινωνισμοῦ διότι

δὲν ἔχουν τὴν δύναμιν νὰ τὴν ἐξαλείψουν.

Ἐν τῷ μεταξὺ τὰ μικρὰ περίοικα ἀρτιγέννητα κράτη τῆς Βαλτικῆς καὶ τοῦ Καυκάσου, ὅσα ἀπεσπάσθησαν ἀπὸ τὴν Ρωσίαν κατὰ τὸ διάστημα τοῦ πολέμου ἢ μετ' αὐτόν, ὡς καὶ ἡ Ρουμανία, ἡ ὁποία ἀπέσπασε καὶ αὐτὴ τμῆμα τῆς Ρωσίας, τὴν Βεσαραβίαν, ἀφοῦ ἐχρησίμευσαν, ὡς ὄργανα τῶν Συμμάχων μεγάλων κρατῶν τῆς Δύσεως κατὰ τῆς σοβιετικῆς Ρωσίας, ἤρχισαν νὰ διαπραγματεύωνται εἰρήνην μὲ αὐτήν, κατανοήσαντα ὅτι συμφερώτερον εἶναι δι' αὐτὰ ἡ εἰρηνικὴ συμβίωσις μὲ γειτονικὸν μέγα κράτος, ἔστω καὶ σοβιετικόν. Ἀλλὰ καὶ ἡ Οὐκρανία, μ' ὅλας τὰς χωριστικάς της τάσεις ἀπὸ τὴν Μεγάλην Ρωσίαν, ἔγινε σοβιετική, καὶ προτιμᾷ εἰρηνικὴν συμβίωσιν μὲ τὴν γείτονά της, μὲ ροπὴν πρὸς ὁμοσπονδιακὸν σύνδεσμον μαζί της.

Μ' ὅλας τὰς διαπραγματεύσεις εἰς τὰς ὁποίας ἐξεβιάσθησαν οἱ Ἄγγλοι ἀπὸ τοὺς μπολσεβίκους, ἐξακολουθεῖ ἡ κατὰ τῆς ἀγγλικῆς ἡγεμονίας εἰς τὴν Ἀσίαν μπολσεβικικὴ πίεσις, μὲ κατεύθυνσιν πρὸς τὴν Περσίαν καὶ τὸ Ἀφγανιστάν, δηλαδὴ πρὸς τὴν μόνην ἀνοικτὴν ὁδὸν διὰ τὰς Ἰνδίας. Ὡς προπύργιον κατὰ τῆς μπολσεβικῆς ἐπεκτάσεως οἱ Ἄγγλοι εἶχον ἐγκαίρως ἐξαναγκάσει τὴν Περσίαν εἰς ἀποδοχὴν προτεκτοράτου ἀγγλικοῦ, εἶχον δὲ εὐνοήσει τὸν σχηματισμὸν τῶν κρατῶν τοῦ Καυκάσου καὶ τῆς Ἀρμενίας καὶ εἶχον καταλάβει τὴν Μεσοποταμίαν. Ἤλπιζον ὅτι διὰ σχηματισμοῦ ἀνεξαρτήτων κρατῶν μεταξὺ τῆς Ρωσίας καὶ τῆς Ἀσίας, θὰ ἀπέτρεπον τὴν ἐπέκτασιν τῆς μπολσεβικικῆς ἐπιρροῆς εἰς τὴν Ἀσίαν, ὅπου ἐν ὀνόματι τοῦ πανισλαμισμοῦ εἶναι κίνδυνος νὰ ἐξεγερθῇ ἡ παραβιαζομένη ἐθνικὴ συνείδησις τῶν λαῶν, θὰ ἐχώριζον δὲ σαφῶς τὸν μπολσεβικισμὸν ἀπὸ τὰς μουσουλμανικὰς χώρας ἐπὶ τῶν ὁποίων, ὡς κατ' ἐξοχὴν μουσουλμανικὴ δύναμις ἡ Ἀγγλία, ἔχει συμφέρον νὰ ἀσκῇ ἀποκλειστικὴν ἐπιρροὴν καὶ ἐκμετάλλευσιν.

Ἀλλ' ἡ μπολσεβικικὴ ὁρμὴ τείνει νὰ ἀνατρέψῃ τὰ πολιτικὰ σχέδια τῆς Ἀγγλίας καὶ ἀποβιβάζονται στρατεύματα ρωσικὰ ἐκ τῆς Κασπίας εἰς τὴν Περσίαν, συνομολογοῦν εἰρήνην οἱ Γεωργιανοὶ μὲ τὴν Μόσχαν, ἐκπέμπονται εἰς τὴν Κίναν χιλιάδες προπαγανδιστῶν Κινέζων διαπαιδαγωγηθέντων εἰς τὴν Μόσχαν καὶ ἔρχονται εἰς συνεννοήσεις οἱ μπολσεβίκοι μὲ τοὺς εἰς Ἀζερμπεϊτζὰν καταφυγόντας Νεοτούρκους, ἰδίως μὲ τὸν Ἐμβὲρ καὶ μὲ τὸ ἐθνικιστικὸν κίνημα τοῦ Μουσταφᾶ Κεμάλ.

Ἐννοεῖται ὅτι οἱ Τοῦρκοι ἐκμεταλλεύονται τὴν ὑποστήριξιν τῶν μπολσεβίκων πρὸς ἐπιδίωξιν ἐθνικιστικῶν σκοπῶν, δηλαδὴ πρὸς ἀνατροπὴν ἢ τοὐλάχιστον τροποποίησιν ἐπὶ τὸ εὐμενέστερον τῶν ὅρων τῆς εἰρήνης τοὺς ὁποίους ἐχάραξαν οἱ Σύμμαχοι ἐν Σὰν Ρέμο, καὶ θέλουν νὰ ἐπιβάλουν εἰς τὴν Τουρκίαν. Οἱ μπολσεβίκοι διὰ τοὺς Τούρκους παρίστανται ὡς σύμμαχοι κατὰ τῆς ἀγγλικῆς ἐπικρατήσεως εἰς τὴν χώραν των.

Οἱ ὅροι τῆς τουρκικῆς εἰρήνης, μελετηθέντες ἐπὶ μακρὸν καὶ δώσαντες ἀφορμὴν εἰς πλείστας διενέξεις μεταξὺ τῶν Συμμάχων, ἐπεδόθησαν πρὸ ἑνὸς μηνὸς εἰς τοὺς ἀντιπροσώπους τῆς Υ. Πύλης μὲ προθεσμίαν ἑνὸς μηνὸς διὰ τὴν ἀπάντησιν. Ἡ Τουρκία ἐζήτησε μηνιαίαν παράτασιν τῆς προθεσμίας ἀλλὰ τῆς ἐχορηγήθη μόνον δεκαπενθήμερος. Ἐλπίζεται νὰ ὑπογραφῇ ἡ εἰρήνη ἐντὸς τοῦ Ἰουλίου.

Ἡ Ἑλλάς, κατὰ τὴν περίοδον ποῦ ἐξετάζομεν, ἠγωνίσθη παρὰ τὸ πλευρὸν τῶν Συμμάχων εἰς τὸ μέτωπον τῆς Θεσσαλονίκης συντελέσασα εἰς τὴν νίκην αὐτῶν κατὰ τὸ μέτωπον τοῦτο, ὅπως οἱ Ἀμερικανοὶ εἰς τὸ δυτικὸν μέτωπον, διότι ἀπέναντι κουρασμένων στρατευμάτων ἀπὸ τριετῆ συνεχῆ πόλεμον, ἡ ἐμφάνισις καὶ παράταξις νωπῶν στρατευμάτων, ἀκουράστων, ἔφερε κατ' ἀρχὰς μὲν τὴν ἀπογοήτευσιν εἰς ἐκεῖνα, κατόπιν δὲ καὶ τὴν ὑποχώρησίν των καὶ συνθηκολόγησιν. Ἐνῷ οἱ Γερμανοὶ καὶ Βούλγαροι εἶχον ἐξαντλήσει τὰς ἐφεδρείας των, προσετίθετο, καθ' ἡμέραν πληθυνομένη, εἰς τὸ ἀντίθετον στρατόπεδον, ἡ ἀμερικανικὴ καὶ ἑλληνικὴ ἐπικουρία. Ἡ Ἑλλάς, λαβοῦσα μέρος εἰς τὸν πόλεμον ἀργά, ἐχρησίμευσε διὰ νὰ φέρῃ τὴν κρίσιν τοῦ ἀγῶνος εἰς τὸ μέτωπον τῆς Μακεδονίας. Μετὰ τὴν ἀνακωχὴν τῆς Θεσσαλονίκης καὶ τοῦ Μούδρου, ἡ Ἑλλὰς κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ 1919 ἔλαβε μέρος καὶ εἰς ἄλλην ἐκστρατείαν, τῆς Οὐκρανίας, κατὰ τῶν μπολσεβίκων, μετέσχε δὲ τῆς ἀποτυχίας τοῦ ὅλου συμμαχικοῦ ἐγχειρήματος κατὰ τῆς Ρωσίας. Ἀμέσως μετὰ τοῦτο ἐπετράπη εἰς αὐτὴν ὑπὸ τῆς Συνδιασκέψεως, ἢ μᾶλλον ὑπὸ τῆς διευθυνούσης τὴν Συνδιάσκεψιν Ἀγγλίας, ἡ ἀποστολὴ στρατευμάτων καὶ κατοχὴ τῆς Σμύρνης, ἐνῷ οἱ ἄλλοι Σύμμαχοι κατελάμβανον ἄλλα σημεῖα τοῦ τουρκικοῦ ἐδάφους, εἴτε πρὸς δημιουργίαν ζωνῶν ἐπιρροῆς, εἴτε πρὸς ἀπόσπασιν τμημάτων τῆς Τουρκίας, εἴτε πρὸς ἐπιβολὴν εἰς τὴν Τουρκίαν τῶν ὅρων τῆς εἰρήνης. Ἡ στρατιωτικὴ κατοχὴ τῆς Σμύρνης καὶ τῆς περιοχῆς της, μετετράπη εἰς ἀκήρυκτον νέον πόλεμον κατὰ τῆς Τουρκίας ἢ τῶν ἐθνικιστῶν, τῶν ὑπὸ τὸν Μουσταφᾶ Κεμάλ, οἱ ὁποῖοι, ἔχοντες ἀπόφασιν νὰ ἀντισταθοῦν κατὰ τῆς ὁλοκληρωτικῆς διαλύσεως τοῦ κράτους των, καὶ ὑποστηριζόμενοι ὑπὸ τρίτων, κινοῦντες δὲ ὑπὲρ αὐτῶν τὸ ἐνδιαφέρον τῶν μουσουλμάνων τῶν Ἰνδιῶν πρὸς ἐκβιασμὸν τῆς Ἀγγλίας, ἐκτελοῦν τὴν ἀπόφασιν ταύτην μὲ ἀξιοσημείωτον ἐπιμονὴν καὶ σταθερότητα, καὶ κτυποῦν τοὺς Γάλλους εἰς τὴν Κιλικίαν, τοὺς Ἄγγλους πρὸς τὸν Πόντον καὶ προχωροῦν πρὸς τὴν εἰς χεῖρας τῶν Ἄγγλων Κωνσταντινούπολιν, μὴ ἀφήνοντες ἡσύχους καὶ τοὺς Ἀρμενίους. Κατὰ τῆς γαλλικῆς κατοχῆς τῆς Συρίας, ἀνθίστανται καὶ οἱ Ἄραβες κάτοικοι αὐτῆς, ἐπιδιώκοντες πλήρη ἀνεξαρτησίαν. Οἱ Ἰταλοί, ἐπιζητοῦντες τὴν φιλίαν τῶν Τούρκων καὶ οἰκονομικὰ μόνον ἀνταλλάγματα, ἀποσύρονται ἀπὸ τὰ, μεταξὺ Ἀτταλείας, Ἰκονίου καὶ Ἀϊδινίου, κατεχόμενα ὑπ' αὐτῶν στρατιωτικῶς ἐδάφη, ἀφήνοντες ὑλικὸν πολέμου εἰς τοὺς Τούρκους. Πρὸς τούτοις προσπαθοῦν νὰ περιορίσουν εἰς τὸ ἐλάχιστον τὸ ἔδαφος τῆς ἑλληνικῆς κατοχῆς τῆς περιοχῆς Σμύρνης. Καὶ πρὸ τῆς ἐπιδόσεως τῶν ὅρων τῆς εἰρήνης εἰς τοὺς ἀντιπροσώπους τῆς Τουρκίας (Ἀπρίλιος 1920), οἱ Τοῦρκοι ἐθνικισταὶ εἰς τὴν Θράκην, ὑπὸ τὸν Τζαφὲρ Ταγιάρ, συνεννοημένοι καὶ μὲ Βουλγάρους κομιτατζῆδες καὶ ὑποκινούμενοι ὑπὸ τρίτων, προετοιμάζουν ἀντίστασιν κατὰ τῶν μελλόντων νὰ καταλάβουν τὴν χώραν Ἑλλήνων. Τὰ γαλλικὰ στρατεύματα ἀποσύρονται ἀπὸ τὴν παραχωρηθεῖσαν εἰς τὴν Ἑλλάδα λωρίδα τῆς Δυτικῆς Θράκης, μεταφέρονται εἰς Κιλικίαν πρὸς ἀντιμετώπισιν τῆς ἐκεῖ τουρκικῆς ἀντιστάσεως, ἀντικαθίστανται δὲ ὑπὸ ἑλληνικοῦ στρατοῦ.

Ἀπὸ τὸ ἰταλοκρατούμενον μέρος τῆς βορείου Ἠπείρου ἀποσύρονται τὰ ἰταλικὰ στρατεύματα, παραδίδοντα αὐτὸ ὡς καὶ τὸν ὁπλισμόν των εἰς τοὺς Ἀλβανούς, ὁμοίως δὲ πράττουν καὶ οἱ Γάλλοι τῆς Κορυτσᾶς, ἐνῷ ἀνεμένετο ἡ ἀντικατάστασις αὐτῶν ἀπὸ τοὺς Ἕλληνας, προελαύνοντας ἐκ Φλωρίνης.

Ἡ Ἀλβανία, ἀνακηρυχθεῖσα ὑπὸ τοῦ βαρώνου Σονίνο τὸ 1917 αὐτόνομος ὑπὸ ἰταλικὴν προστασίαν, διέρχεται περίοδον περιπετειῶν ἐσωτερικῶν καὶ ἐξωτερικῶν, προσπαθοῦσα νὰ γίνῃ ἐντελῶς ἀνεξάρτητος τῇ βοηθείᾳ τῶν Ἄγγλων καὶ Ἀμερικανῶν καὶ παρὰ τὴν θέλησιν τῆς ἐπισήμου Ἰταλίας, ἡ ὁποία συζητεῖ τώρα ἰδιαιτέρως μὲ τὴν Ἰουγκοσλαυίαν τὴν τύχην τῆς Ἀδριατικῆς καὶ τῆς Ἀλβανίας. Φαίνεται ὅτι ἡ Σκόδρα θὰ περιέλθῃ εἰς τοὺς Σέρβους. Ἡ ἀλβανικὴ ἐθνικιστικὴ κυβέρνησις, ἡ ἐγκατεστημένη εἰς Τύραννα, ὀργανώνει στρατὸν πρὸς ἄμυναν κατὰ Σέρβων, Ἑλλήνων καὶ Ἰταλῶν καὶ συγκρούεται μὲ τοὺς τελευταίους.

Ἀπὸ τὰς μέχρι τοῦδε ὑπογραφείσας συνθήκας εἰρήνης μετὰ τῆς Γερμανίας, Βουλγαρίας, Αὐστρίας καὶ Οὐγγαρίας, ὁ πολιτικὸς χάρτης τῆς Εὐρώπης ἐτροποποιήθη ὡς ἑξῆς:

Τὸ Βέλγιον, ἀποκατασταθέν, ἔλαβε τὴν περιφέρειαν Μαλμεντὺ ἀπὸ τὴν Γερμανίαν καὶ τὸ Λίμπουργκ ἀπὸ τὴν Ὁλλανδίαν.

Ἡ Δανία, μετὰ δημοψήφισμα, ἔλαβε τὸ βόρειον μέρος τοῦ Σλέσβιγκ, ἀπὸ τὴν Γερμανίαν.

Ἡ Νορβηγία ἔλαβε τὸ Σπίτσμπεργ.

Ἡ Γαλλία, τὴν Ἀλσατίαν καὶ Λωρραίνην, ὡς καὶ τὴν ἐκμετάλλευσιν τῆς κοιλάδος τοῦ Σάαρ ἐπὶ δεκαπενταετίαν. Ἡ ἀριστερὰ ὄχθη τοῦ Ρήνου θὰ κατέχεται στρατιωτικῶς ὑπὸ τῶν Συμμάχων μέχρι πλήρους ἐκπληρώσεως τῶν ὅρων τῆς εἰρήνης.

Ἡ Ἰταλία, τὸ Τρεντίνον, τὸ νότιον Τυρόλον καὶ τὴν Τεργέστην, τὴν Ἰστρίαν καὶ μέρος τῆς Δαλματίας ἀπὸ τὴν Αὐστρίαν.

Ἐσχηματίσθη Πολωνία ἀπὸ τὰ πολωνικὰ τμήματα τῆς Ρωσίας, Πρωσίας καὶ Αὐστρίας.

Ἡ περιφέρεια τοῦ Τέσεν τῆς Σιλεσίας, διὰ δημοψηφίσματος θὰ προσαρτηθῇ εἴτε εἰς τὴν Πολωνίαν εἴτε εἰς τὴν Τσεχοσλοβακίαν. Ἡ Πολωνία θὰ ἔχῃ διέξοδον εἰς τὴν θάλασσαν εἰς τὸ Δάντσιγκ καὶ διάδρομον ἕως ἐκεῖ, ἐμπορικόν.

Ἐσχηματίσθησαν ἀπὸ τὰς Βαλτικὰς ἐπαρχίας τῆς Ρωσίας τὰ κράτη Λιθουανίας, Λάτβιας. καὶ Ἐσθονίας. Ἡ Φινλανδία ἀπεχωρίσθη τῆς Ρωσίας, ἀποτελέσασα ἰδιαίτερον κράτος.

Ἀπὸ τὴν Αὐστρο-Οὐγγαρίαν, μετὰ τὴν ἀπόσπασιν τῶν ἰταλικῶν, πολωνικῶν καὶ τρανσυλβανικῶν περιφερειῶν, ὡς καὶ τῆς Μπουκοβίνας καὶ τοῦ Μπανάτου, ἐσχηματίσθησαν τέσσαρα κράτη, ἡ Ἰουγκοσλαυία μαζὶ μὲ τὴν Σερβίαν καὶ τὸ Μαυροβούνιον, ἡ Τσεχοσλοβακία μὲ μέρος τῆς Γαλλικίας, ἡ γερμανικὴ Αὐστρία καὶ ἡ Οὐγγαρία. Ἀπηγορεύθη ἡ ἕνωσις τῆς Αὐστρίας μὲ τὴν Γερμανίαν.

Ἀπὸ τὴν Ρωσίαν ἀπεσπάσθησαν, ἐκτὸς τῶν πολωνικῶν, φινλανδικῶν καὶ βαλτικῶν περιφερειῶν, καὶ ὁ Καύκασος, ὅπου ἀπετελέσθηαν τὰ κράτη Γεωργίας, Ἀζερμπεϊτζὰν καὶ Ἀρμενίας.

Ἐσχηματίσθη ἡ Ἀρμενία ἀπὸ τὰ ἀρμενικὰ τμήματα τῆς Ρωσίας καὶ Τουρκίας.

Ἡ Ἰουγκοσλαυία ἔλαβεν ἀπὸ τὴν Βουλγαρίαν ζώνην παραμεθόριον 2000 τετραγωνικῶν χιλιομέτρων περιλαμβάνουσαν καὶ τὴν Στρώμνιτσαν. Πρόκειται νὰ λάβῃ καὶ τὴν Σκόδραν.

Ἡ Ρουμανία ηὐξήθη διὰ τῆς Τρανσυλβανίας, Μπουκοβίνας, μέρους τοῦ Μπανάτου ἀπὸ τὴν Αὐστρίαν, καὶ διὰ τῆς Βεσαραβίας ἀπὸ τὴν Ρωσίαν.

Εἰς τὴν Ἑλλάδα παραχωρεῖται ἡ νοτία λωρὶς τῆς ὑπὸ τὴν Βουλγαρίαν δυτικῆς Θράκης, μὲ ὑποχρέωσιν νὰ ἀφήσῃ βουλγαρικὴν ἐμπορικὴν διέξοδον πρὸς τὴν θάλασσαν εἰς τὸ Δεδεαγάτς.

Διὰ τῶν ὅρων ***τῆς πρὸς τὴν Τουρκίαν εἰρήνης,*** ἡ ὁποία δὲν ὑπεγράφη ἀκόμη, ἐπέρχονται αἱ ἀκόλουθοι μεταβολαὶ εἰς τὴν Τουρκίαν. Ἡ Ἀραβία, ἀνακηρυχθεῖσα ὑπὸ τῶν Ἄγγλων εἰς ἀνεξάρτητον κράτος, ἀποσπᾶται ἀπὸ τὴν Τουρκίαν. Ἡ Μεσοποταμία καὶ Παλαιστίνη περιέρχονται ὑπὸ ἀγγλικὴν ἐντολήν. Ἡ Συρία ὑπὸ γαλλικήν. Τῆς Κιλικίας ἡ τύχη δὲν καθωρίσθη ἀκόμη, ἂν καὶ εἶχε συμφωνηθῇ γαλλικὴ ἐντολὴ δι' αὐτήν. Πιθανὸν ἡ ἐντολὴ νὰ μεταστραπῇ εἰς γαλλικὴν ζώνην ἐπιρροῆς. Ἡ Ἰταλία ἀποκτᾷ ζώνην ἐπιρροῆς ἐπὶ τῆς ἐκτάσεως τοῦ ἐδάφους ἀπὸ Μερσίνας δι' Ἰκονίου καὶ Ἀφιὸν-Καραχισὰρ μέχρι τοῦ Ἀδραμυττηνοῦ

κόλπου, ὡς ἐπίσης καὶ εἰς τὴν Ποντοηράκλειαν. Ἡ Ἰταλία, δι' ἰδιαιτέρας συμφωνίας μὲ τὴν Ἑλλάδα, παραχωρεῖ εἰς ταύτην τὰ Δωδεκάνησα πλὴν τῆς Ρόδου ἡ ὁποία ἠμπορεῖ καὶ αὐτὴ νὰ περιέλθῃ κατόπιν διὰ δημοψηφίσματος εἰς τὴν Ἑλλάδα, μετὰ τὴν ἐνδεχομένην παραχώρησιν εἰς αὐτὴν καὶ τῆς Κύπρου. Φαίνεται ὅτι, ἂν παραχωρηθῇ ἡ Κύπρος, ἡ Ἀγγλία θὰ κρατήσῃ τὴν χρῆσιν λιμένων τινῶν τῆς νήσου. Ἡ Σμύρνη καὶ κάποια περιοχή της, ἄνευ τοῦ Ἀϊδινίου, τῆς Φιλαδελφείας καὶ τῆς κοιλάδος τοῦ Μαιάνδρου, ποῦ μένουν εἰς τὴν ἰταλικὴν ζώνην, θὰ ἀποτελέσουν αὐτόνομον κράτος ἡμικυρίαρχον ὑπὸ ἑλληνικὴν διοίκησιν, μὲ δικαίωμα προσαρτήσεως εἰς τὴν Ἑλλάδα μετὰ πενταετίαν κατόπιν δημοψηφίσματος.

Ἡ Κωνσταντινούπολις μένει εἰς τὴν Τουρκίαν μέχρι Τσατάλτζας, ἀλλὰ μὲ περιορισμὸν δικαιώματος διατηρήσεως στρατοῦ ἐκεῖ. Ἡ λοιπὴ ἀνατολικὴ Θράκη παραχωρεῖται εἰς τὴν Ἑλλάδα, μὲ περιορισμὸν τῶν κυριαρχικῶν δικαιωμάτων της ἐπὶ τῆς Ἀδριανουπόλεως, τῆς χερσονήσου Καλλιπόλεως καὶ μιᾶς λωρίδος παραθαλασσίας ἐπὶ τῆς Προποντίδος. Περιορίζονται ἐπίσης τὰ κυριαρχικὰ δικαιώματα τῆς Ἑλλάδος ἐπὶ τῶν νήσων Σαμοθράκης, Ἴμβρου, Τενέδου, Λήμνου καὶ Μιτυλήνης.

Ὁμοίως περιορίζονται τὰ κυριαρχικὰ δικαιώματα τῆς Τουρκίας ἐπὶ τῆς ἀσιατικῆς παραλίας τῆς Προποντίδος. Ὁ περιορισμὸς τῶν κυριαρχικῶν δικαιωμάτων Ἑλλάδος καὶ Τουρκίας ἐπὶ τῶν ἀναφερομένων παραλίων καὶ νήσων γίνεται ὑπὲρ τῆς Ἀγγλίας, Γαλλίας καὶ Ἰταλίας, αἱ ὁποῖαι ἐγκαθιστοῦν ἰδιαίτερον καθεστὼς εἰς τὰ Στενὰ ὅπου θὰ ἔχουν μὲν τὴν πρωτοκαθεδρίαν αὐταὶ ὡς καὶ ἰδιαίτερα δικαιώματα, ἀλλὰ θὰ ἀντιπροσωπεύωνται ὁπωσδήποτε καὶ ἡ Ἑλλάς, Ρουμανία, Ρωσία, Βουλγαρία, Ἰαπωνία καὶ Ἡνωμέναι Πολιτεῖαι.

Ἀποσπῶνται ἀπὸ τὴν Τουρκίαν αἱ περιφέρειαι Ἐρζερούμ, Βὰν καὶ Βιτλὶς καὶ συναποτελοῦν μὲ τὰς ἀρμενικὰς περιφερείας τῆς Ρωσίας, ἀνεξάρτητον ἀρμενικὸν κράτος, τὴν ἐντολὴν τοῦ ὁποίου ἐπροτάθη νὰ λάβῃ ἡ Ἀμερική. Ἡ ἀμερικανικὴ γερουσία ἀποποιεῖται νὰ δεχθῇ τὴν πρότασιν ταύτην, παρὰ τὴν ἐπιμονὴν τοῦ Οὐίλσωνος.

Εἰς τὸ Κουρδιστὰν ἀναγνωρίζεται αὐτονομία μὲ δικαίωμα ἀποσπάσεως αὐτοῦ ἀπὸ τὴν Τουρκίαν μετὰ διετίαν. Εἰς τὸν Πόντον οὐδὲν ἰδιαίτερον δικαίωμα ἀναγνωρίζεται. Ἀλλ' ὁρίζεται προστασία τῶν χριστιανικῶν μειονοτήτων εἰς ὅλην τὴν Τουρκίαν, ἐξασκουμένη ἀπὸ τὴν Κοινωνίαν τῶν Ἐθνῶν. Ἡ Τουρκία παραιτεῖται τῶν τίτλων της ἐπὶ τῆς Αἰγύπτου, Μαρόκου, Τύνιδος καὶ Λιβύης, τῆς Κύπρου καὶ τῶν Δωδεκανήσων.

Αὐτοὶ εἶναι περίπου οἱ ἔδαφικοὶ ὅροι τῶν συνθηκῶν, ἀλλὰ πλὴν τούτων ἐτέθησαν καὶ ὅροι οἰκονομικοὶ καὶ ὅροι στρατιωτικοί, μὲ τάσιν πρὸς περιορισμὸν εἰς τὸ ἐλάχιστον τῶν στρατιωτικῶν, ναυτικῶν καὶ ἀεροπορικῶν δυνάμεων τῶν νικηθέντων κρατῶν. Ὡς πρὸς τοὺς οἰκονομικοὺς ὅρους παρατηροῦμεν μόνον ὅτι πολεμικαὶ ἀποζημιώσεις δὲν ὡρίσθησαν, ἀλλ' ἀποζημιώσεις διὰ καταστροφὰς γενομένας κατὰ τὸν πόλεμον εἰς βάρος τῶν νικητῶν. Ὡς πρὸς τὸ δημόσιον χρέος τῆς Τουρκίας ἀπεφασίσθη νὰ ἀναλάβουν αἱ ἀποσπώμεναι ἐπαρχίαι ἢ τὰ κράτη εἰς τὰ ὁποῖα προσαρτῶνται, τὸ ἀναλογοῦν εἰς αὐτὰς μέρος αὐτοῦ. Εἰς βάρος τῶν μικρῶν κρατῶν ἐτέθησαν διατάξεις εἰς ὅλας τὰς συνθήκας, ἀπὸ τῆς συνθήκης τοῦ Ἁγίου Γερμανοῦ, περὶ προστασίας τῶν ἐθνικῶν μειονοτήτων, ἀνατιθεμένης εἰς τὴν Κοινωνίαν τῶν Ἐθνῶν. Διὰ τοῦ ὅρου τούτου περιορίζονται ὁπωσδήποτε τὰ κυριαρχικὰ δικαιώματα τῶν μικρῶν κρατῶν, ποῦ θὰ ἀναγκασθοῦν κατόπιν τούτου νὰ τροποποιήσουν ἀναλόγως τοὺς καταστατικούς των χάρτας.

Εἰς ὅλας τὰς συνθήκας προσηρτήθη σύμβασις περὶ ὀργανώσεως τῆς ἐργασίας καὶ συμφωνία περὶ Κοινωνίας τῶν Ἐθνῶν. Ὁ καταρτισμὸς ὅμως τοῦ συνδέσμου τούτου τῶν ἐθνῶν δὲν παρέχει, παρ' ὅλα τὰ φαινόμενα, ἴσα δικαιώματα εἰς ὅλα τὰ ἔθνη, ἀλλ' ἀναγνωρίζει ἡγεμονίαν καὶ κηδεμονίαν τῶν πέντε μεγάλων κρατῶν ἐπὶ τῶν μικροτέρων ὡς καὶ ἐπὶ τῶν ἡττημένων, καὶ συνεχίζεται οὕτως, ὑπὸ ἄλλο ἔνδυμα, ἡ κυβέρνησις τοῦ κόσμου ὑπὸ τῆς χορείας τῶν Μεγάλων Δυνάμεων, μὲ μόνην τὴν διαφορὰν ὅτι, ἀντὶ τῆς νικηθείσης Γερμανίας, τῆς Αὐστρο-Οὐγγαρίας καὶ τῆς Ρωσίας μετέχουν τῆς χορείας ἡ Ἰαπωνία καὶ ἡ Ἀμερική. Διάταξις ἐξόχως ἐνδιαφέρουσα τῆς περὶ Κοινωνίας τῶν Ἐθνῶν συμφωνίας εἶναι ἡ ὁρίζουσα ὅτι τὰ διὰ τῶν συνθηκῶν κατακυρωθέντα ὡς πρὸς τοὺς ἐδαφικοὺς καὶ ἄλλους ὅρους ἐπιτρέπεται νὰ τροποποιῶνται ἑκάστοτε ἀπὸ τὴν Κοινωνίαν τῶν Ἐθνῶν. Ἄλλη παρατήρησις σημαντική, ἐν σχέσει πρὸς τὸν χαρακτῆρα τοῦ συγκροτήματος τοῦ ἐπονομασθέντος «Κοινωνία τῶν Ἐθνῶν» εἶναι ὅτι τὸ συγκρότημα τοῦτο εἶναι ὅλως πολιτικὸν ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ Συνέδριον τῆς Χάγης ποῦ εἶχε χαρακτῆρα διαιτητικοῦ δικαστηρίου.

Μὲ μίαν λέξιν, σύμφωνα μὲ τὴν ἀντίληψιν τοῦ ἐπιβαλόντος τὰς συνθήκας τῆς εἰρήνης πολιτικοῦ καὶ διπλωματικοῦ κόσμου, τίποτε δὲν μετεβλήθη ἀπὸ τὸν προπολεμικὸν χρόνον. Παρατηρεῖται δηλαδὴ μερικὴ ὑποχώρησις τῶν μεγάλων ἐθνῶν ἀπέναντι τῶν δικαίων κάθε ἔθνους, προσπάθεια πρὸς μερικὴν τούτων ἀποκατάστασιν, ἀλλὰ συγχρόνως καὶ καθυπόταξις τούτων εἰς τὴν ἐκμετάλλευσιν, πολιτικὴν καὶ οἰκονομικήν, τῶν μεγάλων καὶ ἰσχυρῶν. Ἀπὸ τὸν πόλεμον τοῦ 1914—1918 ἐξέρχονται νικήτριαι βέβαια ἡ Ἀγγλία καὶ ἡ Γαλλία,

ἀλλ' ἐξησθενισμέναι ὁπωσδήποτε ἀπέναντι δύο νέων μεγάλων Δυνάμεων, τῆς Ἰαπωνίας καὶ τῆς Ἀμερικῆς, αἱ ὁποῖαι ὑπέστησαν μικροτέρας θυσίας. Ἡ Ἰταλία, ἂν δὲν παραφερθῇ ἀπὸ ἰμπεριαλιστικὰς τάσεις, θὰ κατέχῃ προέχουσαν ἀσφαλῶς θέσιν εἰς τὴν Εὐρώπην, καὶ ἰδιαιτέρως εἰς τὴν Μεσόγειον, τὰ Βαλκάνια καὶ τὴν Μικρὰν Ἀσίαν. Ὁ μεγάλος ἀνταγωνισμὸς θὰ σημειωθῇ καθ' ὅλον τὸν κόσμον μεταξὺ Ἀγγλίας καὶ Ἀμερικῆς, ἡ δὲ Ἰαπωνία θὰ χρησιμεύσῃ πρὸς ἀποκατάστασιν τῆς ἰσορροπίας μεταξὺ τῆς ὁπωσδήποτε στασίμου ἀγγλικῆς καὶ τῆς αὐξανομένης ἀμερικανικῆς ναυτικῆς δυνάμεως. Ἡ Ἀμερική, ἐξελθοῦσα ἀπὸ τὴν ἀπομόνωσίν της, καθίσταται ὁσημέραι παγκοσμία δύναμις, παρ' ὅλας τὰς παρατηρουμένας ἀμφιταλαντεύσεις μεταξὺ δύο τάσεων, τῆς τάσεως τῶν στενῶς ρεπουμπλικάνων καὶ τῆς τάσεως τῶν δημοκρατικῶν ἰμπεριαλιστῶν. Τὴν ἐπικράτησιν τῆς μιᾶς ἢ τῆς ἄλλης τάσεως θὰ σημάνῃ πιθανῶς, ἡ περὶ τὸ τέλος τοῦ παρόντος ἔτους προεδρικὴ ἐκλογή.

Ἀλλ' ἡ εἰρήνη τοῦ 1919—1920 θὰ ἀντιμετωπίσῃ μετ' οὐ πολὺ τὴν ἀντίδρασιν τῶν νέων κοινωνικῶν ἀντιλήψεων, τῶν ὁποίων συνέπεια θὰ εἶναι ἡ, εἰς κάθε ἔθνος, κοινωνικὴ ἐπανάστασις ἢ τοὐλάχιστον μεταρρύθμισις τοῦ κρατοῦντος κοινωνικοῦ καθεστῶτος, ἡ τάσις πρὸς πλήρη ἐθνικὴν οἰκονομικὴν καὶ πολιτικὴν ἀνεξαρτησίαν ἀπὸ τὴν ἐπιροὴν τῆς ἐκμεταλλεύσεως τῶν μεγάλων κρατῶν ποῦ ἀσκοῦν κηδεμονίαν καὶ ἡγεμονίαν ἐπὶ τῶν μικροτέρων καὶ ἀδυνατοτέρων, καὶ ἡ τάσις πρὸς συνασπισμὸν διαφόρων γειτονικῶν ἐθνικῶν μονάδων, ἐχουσῶν κοινοὺς ὅρους ζωῆς, διὰ νὰ ἀποτινάξουν τὴν κηδεμονίαν καὶ ἡγεμονίαν τῶν μεγάλων.

Ἡ εἰρήνη τοῦ 1919—1920 εἶναι σταθμὸς τῆς ἱστορίας τῶν ἐθνῶν κατὰ τοῦτο, ὅτι εἰκονίζει τὴν ἀποκρυστάλλωσιν ***τῆς χωριστικῆς ἢ αὐτονομιστικῆς τάσεως τῶν ἐθνῶν,*** ὅσα ἀπέκτησαν ἰδίαν ἐθνικὴν συνείδησιν ἀνεξαρτήτως θρησκεύματος καὶ γλώσσης, καὶ προμηνύει ***συνασπισμοὺς ἐθνῶν εἰς ὁμοσπονδίας*** βασιζομένας ὄχι ἐπὶ κατακτητικῶν ἢ ἰμπεριαλιστικῶν διαθέσεων καὶ βλέψεων, ὄχι ἐπὶ δυναστικῶν συμφερόντων, ἀλλ' ἐπὶ κοινῶν γεωγραφικῶν καὶ βιωτικῶν ὅρων καὶ ἀνάγκης οἰκονομικῆς αὐταρκείας. Αἱ νέαι κοινωνικαὶ ἀντιλήψεις, ποῦ ἐμορφώθησαν μὲ τὴν διάδοσιν τοῦ σοσιαλισμοῦ καὶ συνεργατισμοῦ, προδιαθέτουν τοὺς ἀνθρώπους κατὰ τρόπον ὥστε βαθμηδὸν καὶ κατ' ὀλίγον νὰ μὴ ζητοῦν πλέον πολεμικὰς καὶ ἐμπορικὰς κατακτήσεις, ἀλλὰ διατηροῦντες τὸν ἐθνισμόν των καὶ τὴν ἐθνικήν των αὐθυπαρξίαν νὰ ἐπιδιώκουν ὅρους ζωῆς πλέον ὑποφερτούς, περισσοτέραν γενικὴν ἄνεσιν καὶ εὐτυχίαν. Οἱ δὲ πόλεμοι τοῦ μέλλοντος θὰ εἶναι πόλεμοι ἐθνικῆς ἀμύνης καὶ πόλεμοι πρὸς ἀποτίναξιν οἰκονομικῶν καὶ πολιτικῶν ζυγῶν μὴ φυσιολογικῶν, μὲ τάσιν σχηματισμοῦ φυσιολογικῶν διεθνῶν συνασπισμῶν, ἐξαρτωμένων ἀπὸ κοινοὺς ἱστορικοὺς γεωγραφικοὺς καὶ οἰκονομικοὺς ὅρους.

Δ.

ΑΝΑΣΚΟΠΗΣΙΣ ΤΩΝ ΕΣΩΤΕΡΙΚΩΝ ΓΕΓΟΝΟΤΩΝ

ΤΗΣ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑΣ ΤΡΙΕΤΙΑΣ

Τρία ὁλόκληρα συνεπληρώθησαν ἔτη ἀφότου, διακοπείσης τῆς ἐκδόσεως τῆς «Πολιτικῆς Ἐπιθεωρήσεως», ἔπαυσε νὰ γράφηται καὶ ἡ τακτικὴ αὕτη καθ' ἑβδομάδα ἀνασκόπησις τῆς ἐσωτερικῆς παρ' ἡμῖν πολιτικῆς καὶ κοινωνικῆς κινήσεως.

Ἀντὶ παντὸς γενικοῦ χαρακτηρισμοῦ τῆς τριετοῦς ταύτης περιόδου, μὴ τερματισθείσης δυστυχῶς εἰσέτι, ἀλλὰ συνεχιζομένης μετ' ἀμεταπτώτου ἐντάσεως εἰς βάρος τῶν ἰδανικωτέρων συναισθημάτων καὶ ἐθνικῶν ἀπασχολήσεων, ὡς καὶ τῶν ὑλικωτέρων βιωτικῶν ἀναγκῶν καὶ ἀντιλήψεων τοῦ ὅλου ἑλληνικοῦ ἔθνους, θ' ἀρκεσθῶμεν εἰς τὴν συνοπτικωτάτην ἐπὶ τοῦ παρόντος περίληψιν τῶν κυριωτέρων ἐκ τῶν κατὰ τὸ χρονικὸν αὐτὸ διάστημα συντελεσθέντων, διὰ νὰ ἐπανέλθωμεν οὕτως εἰς τὴν τακτικὴν καὶ λεπτομερῆ ἐφεξῆς ἐξιστόρησιν τῶν γεγονότων ἑκάστης ἑβδομάδος.

Πρὸ τριῶν ἀκριβῶς ἐτῶν «ὑπείκων εἰς τὴν βίαν καὶ ἐπιτελῶν καθῆκον πρὸς τὴν Ἑλλάδα, ἔχων δὲ πρὸ ὀφθαλμῶν αὐτῆς μόνης τὸ συμφέρον» ὁ Βασιλεὺς Κωνσταντῖνος «ἀνεχώρει ἐκ τῆς ἀγαπητῆς πατρίδος, ἀφίνων εἰς τὸν Θρόνον τὸν υἱόν του Ἀλέξανδρον».

Ὁ ἐπίτροπος τῶν δύο Δυτικῶν Δυνάμεων, Γαλλίας καὶ Ἀγγλίας, κ. Ζοννάρ, ἐνεργῶν ἐν συνεννοήσει μετὰ τοῦ ἀρχηγοῦ τοῦ εἰς Προσωρινὴν ἐν Θεσσαλονίκῃ Κυβέρνησιν ἐξελιχθέντος στασιαστικοῦ κινήματος, ἐπέτυχεν οὕτω, κατὰ τὸ δυνατόν, τὸ σπουδαιότερον μέρος τῆς ἀποστολῆς του. Τὰ συμμαχικὰ στρατεύματα, ὑπερβάντα τὴν ἱστορικὴν οὐδετέραν ζώνην, κατέκλυσαν τὴν Θεσσαλίαν καὶ ἔφθασαν μέχρι Λαμίας, ἐνῷ συγχρόνως ἀπεβιβάζοντο εἰς Πειραιᾶ καὶ κατελάμβανον τὰς Ἀθήνας.

Ὁ Ἐπίτροπος τῶν Δυνάμεων διὰ τοῦ ἀπὸ 11 Ἰουνίου 1917 (ν. ἡ.) συμπληρωματικοῦ ὑπομνήματός του ἐδήλου ὅτι «οὐδεμία ἀντεκδίκησις θ' ἀσκηθῇ, ἡ δὲ προκήρυξις γενικῆς

ἀμνηστείας θὰ μελετηθῇ ἀμέσως»· ἠξίου μόνον νὰ μὴ συμβῶσιν «ἀταξίαι, δυνάμεναι νὰ θέσωσιν εἰς κίνδυνον τὴν ζωὴν καὶ τὰ στενῶς συνδεδεμένα συμφέροντα τῶν ὑπηκόων αὐτῶν καὶ τοῦ ἑλληνικοῦ πληθυσμοῦ».

Καὶ ἐκ μέρους μὲν τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ οὐδεμία διεπράχθη ἀταξία. Ἀλλ' ὁ Ἐπίτροπος τῶν Δυνάμεων ἔσπευσε νὰ συλλάβῃ ἀναιτίως καὶ ἀπελάσῃ εἰς Κορσικὴν πολιτικὰς καὶ στρατιωτικὰς προσωπικότητας, πολιτευομένους, δημοσιογράφους καὶ ἁπλοῦς πολίτας Ἀθηνῶν, Πειραιῶς καὶ Πατρῶν, χαρακτηρισθέντας ὡς ἐπικινδύνους διὰ τὴν δημιουργηθεῖσαν νέαν κατάστασιν. Παρόμοιαι συλλήψεις ἐγένοντο ἐν εὐρυτάτῃ κλίμακι καὶ ἐν Θεσσαλίᾳ. Οἱ οὕτως ἀκρίτως καὶ ἀναπολογήτως, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον δὲ βαναύσως καὶ ἀπανθρώπως, στερηθέντες τῆς προσωπικῆς των ἐλευθερίας καὶ ποικιλοτρόπως βασανισθέντες ἐξαπεστάλησαν εἰς τὰ συρματοπλέγματα τῆς Λέσβου πρὸς συνάντησιν τῶν προηγηθέντων ἐκεῖ πολυπληθῶν ὁμοιοπαθῶν των ἐκ Μακεδονίας, ὁπόθεν ἄλλοι, ἔτι πολυπληθέστεροι, εἶχον προαποσταλῆ εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς Γαλλίας, ἀπαρτίσαντες διάφορα «στρατόπεδα συγκεντρώσεως» τινὲς δ' ἐξ αὐτῶν φιλοξενηθέντες εἰς τὸ περίφημον παρὰ τὴν Μασσαλίαν φρούριον Ἴφ, χρησιμεῦσαν ὡς εἱρκτὴ τοῦ μυθιστορικοῦ κόμητος Μοντεχρήστου.

Ἐκτὸς τῶν συλλήψεων καὶ ἀπελάσεων τούτων, ἐζητήθη καὶ ἡ ἐξ Ἀθηνῶν ἀπομάκρυνσις ὑπερεκατὸν ἄλλων προσώπων, πολιτευτῶν, στρατιωτικῶν καὶ ἁπλῶν πολιτῶν, μετατραπεῖσα εἰς ἁπλῆν ἀστυνομικὴν ἐπιτήρησιν. Συγχρόνως ἐκαλοῦντο εἰς τὸ Γαλλικὸν στρατηγεῖον διάφοροι δημοσιογράφοι καὶ ἠπειλοῦντο διὰ τυφεκισμοῦ, ἂν ἐξηκολούθουν γράφοντες ἐναντίον τῆς δημιουργηθείσης νέας καταστάσεως πραγμάτων. Πρὸς τούτοις ἐξηναγκάζοντο εἰς ἐγκατάλειψιν τοῦ πατρίου ἐδάφους καὶ οἱ ἐν Ἀθήνοις μένοντες ἀδελφοὶ τοῦ προαπελθόντος Βασιλέως, Νικόλαος, Ἀνδρέας, μετὰ τῶν οἰκογενειῶν των, καὶ Χριστόφορος.

Ὁ Ἐπίτροπος τῶν Δυνάμεων ἐζήτησεν ἀπὸ τὴν τότε κυβέρνησιν Ζαΐμη νὰ συγκαλέσῃ τὴν διαλυθεῖσαν Βουλὴν τῆς 31 Μαΐου 1915. Ὁ κ. Ζαΐμης ἠρνήθη νὰ πράξῃ τοῦτο καὶ ὑπέβαλε παραίτησιν. Ὁ κ. Ζοννὰρ ἐκάλεσεν ἐκ Θεσσαλονίκης τὸν κ. Βενιζέλον, ὅπως σχηματίσῃ κυβέρνησιν. Οὕτω μετεκομίσθη εἰς Ἀθήνας ὁλόκληρον τὸ συνεργεῖον τῆς Προσωρινῆς Κυβερνήσεως. Ὁ κ. Δαυΐδ, ἰδιαίτερος γραμματεὺς τοῦ κ. Ζοννάρ, ἐκόμισεν εἰς τὰ Ἀνάκτορα τὸν κατάλογον τῶν νέων ὑπουργῶν, πρὸς τυπικὴν ἔγκρισιν. Τὴν 14 Ἰουνίου 1917 ἔδιδε τὸν νενομισμένον ὅρκον, ἐνώπιον ἑνὸς ἀρχιμανδρίτου, ἡ νέα ὑπὸ τὸν κ. Βενιζέλον κυβέρνησις καὶ αὐθημερὸν ἀνελάμβανε τὴν ἐξουσίαν. Σημειωτέον ὅτι εἶχον ληφθῆ ὅλα τὰ κατάλληλα μέτρα, ὅπως ἡ εἰς Ἀθήνας ἄνοδος καὶ ἐγκαθίδρυσις τῆς νέας κυβερνήσεως διεξαχθῇ ἐν πληρεστάτῃ προσωπικῇ ἀσφαλείᾳ τῶν ὑπὸ τοιαύτας συνθήκας ἐγκαθισταμένων πρὸς διακυβέρνησιν τῆς Ἑλλάδος. Αἱ κυριώτεραι ὁδοὶ καὶ πλατεῖαι τῆς Πρωτευούσης εἶχον καταληφθῆ καὶ ὀχυρωθῆ διὰ συμμαχικῶν στρατευμάτων.

Διὰ τῆς κατὰ τὸν ἀνωτέρω τρόπον συντελεσθείσης κυβερνητικῆς μεταβολῆς ἐτέθη τέρμα εἰς τὴν διὰ τοῦ στασιαστικοῦ κινήματος δημιουργηθεῖσαν ἀπὸ τοῦ Σεπτεμβρίου τοῦ 1916 κατάστασιν καὶ ἔπαυσεν ὑφισταμένη ἡ ἐκ τοῦ κινήματος ἐκείνου ἀπορρεύσασα Προσωρινὴ Κυβέρνησις τῆς Θεσσαλονίκης, μεταβληθεῖσα ἤδη εἰς—κατ' ἐπίφασιν τοὐλάχιστον—κανονικὴν κυβέρνησιν τοῦ ὅλου Κράτους. Παρ' ὅλην ὅμως τὴν καταστατικὴν ταύτην μετουσίωσίν της ἡ νέα Κυβέρνησις διετήρησεν ἐσωτερικῶς ἀκεραίαν τὴν στασιαστικὴν προέλευσιν καὶ σύστασίν της, ἐξακολουθοῦσα μέχρι σήμερον ἀκόμη νὰ παρουσιάζῃ τὸ ἔκτροπον καὶ ἥκιστα σοβαρὸν φαινόμενον ὁπλαρχηγοῦ κρύπτοντος τὴν πανοπλίαν του ὑπὸ τὸ ράσον ἐφημερίου.

Ἡ σημερινὴ κυβέρνησις, ἀναλόγως τῶν ἑκάστοτε περιστάσεων καὶ ἀναγκῶν, ἐμφανίζεται ἄλλοτε μὲν ὡς κανονικὴ κυβέρνησις τῆς Ἑλλάδος, ἐν συνεχείᾳ τῶν προηγηθεισῶν αὐτῆς κυβερνήσεων, τηροῦσα τὰ προσχήματα τῆς κοινοβουλευτικῆς λειτουργίας τοῦ πολιτεύματος καὶ ἐρείδουσα τὴν ὕπαρξίν της εἰς τὴν πρὸ πενταετίας ἐκδηλωθεῖσαν ὑπὲρ αὐτῆς ἐτυμηγορίαν τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ, ἄλλοτε δὲ ὡς προϊὸν ἐπαναστάσεως ἢ ἀντεπαναστάσεως, ὁπότε τὸ Σύνταγμα καταπατεῖται ἀδιστάκτως, ὑπὸ τὴν ἔγκρισιν τῆς συγκληθησομένης Ἐθνοσυνελεύσεως, ἡ ὁποία προαγγέλλεται ὁτὲ μὲν ὡς Συντακτική, ὁτὲ δὲ ὡς Ἀναθεωρητική. Οὐχὶ σπανίως δὲ παρουσιάζεται καὶ ὡς ἐντεταλμένη τὴν διακυβέρνησιν τῆς Ἑλλάδος ἐν ὀνόματι καὶ διὰ λογαριασμὸν τῶν Δυτικῶν Δυνάμεων, διακηρύττουσα ὅτι τὰ συμφέροντα καὶ αἱ ἀντιλήψεις τῶν Δυνάμεων τούτων δὲν ἐπιτρέπουσι τὴν εἰς τὴν ἐξουσίαν ἄνοδον οἱουδήποτε ἄλλου πολιτικοῦ ἀνδρὸς ἢ κόμματος, ἔστω καὶ ἂν ἡ ἀξίωσις αὕτη εὑρίσκηται ἐν ἁρμονίᾳ πρὸς τὴν μεγάλην πλειοψηφίαν τοῦ κυριάρχου Ἑλληνικοῦ Λαοῦ.

Τὴν ἰδίαν ἡμέραν τῆς ἐγκαθιδρύσεώς της ἡ νέα κυβέρνησις ἐξέδιδε διάταγμα ἀναστέλλον τὴν περὶ ἰσοβιότητος τῶν δικαστικῶν λειτουργῶν διάταξιν τοῦ Συντάγματος, ὑπὸ τὸν ὅρον τῆς κυρώσεως τοῦ μέτρου τούτου ὑπὸ τῆς συγκληθησομένης Ἐθνοσυνελεύσεως. Μετά τινας ἡμέρας ἐπηκολούθησεν ἕτερον διάταγμα ἀναστέλλον τὰς περὶ μονιμότητος τῶν λοιπῶν δημοσίων ὑπαλλήλων νομικὰς διατάξεις. Τὸ διάταγμα τοῦτο ἐξεδόθη ὑπὸ τὸν ὅρον τῆς κυρώσεως ὑπὸ τῆς Βουλῆς, ἅμα συνερχομένης. Καὶ τὴν 28 Ἰουνίου ἐξεδίδετο διάταγμα, διὰ τοῦ ὁποίου ἀνεκαλεῖτο τὸ διαλῦον τὴν Βουλὴν τῆς

31 Μαΐου 1915 διάταγμα ἀπὸ 27 Ὀκτωβρίου 1915, ὡς παρὰ τὸ Σύνταγμα ἐκδοθέν, ἐκαλεῖτο δὲ ἡ εἰρημένη Βουλὴ εἰς Β'. τακτικὴν σύνοδον τὴν 12 Ἰουλίου 1917. Μακρὰ εἰσηγητικὴ ἔκθεσις προσεπάθει νὰ δικαιολογήσῃ τὸ ἔκτροπον τοῦτο μέτρον, ἡ κύρωσις τοῦ ὁποίου ἐπαφίνετο καὶ πάλιν εἰς τὴν ἐν εὐθέτῳ ὥρᾳ κληθησομένην Ἐθνοσυνέλευσιν. Τὴν παραμονὴν δὲ ἀκριβῶς τῆς ἐνάρξεως τῶν ἐργασιῶν τῆς οὕτως ἀναβιωσάσης Βουλῆς, ἐξεδίδετο καὶ νέον διάταγμα, ὑπὸ τὸν ὅρον τῆς ὑποβολῆς εἰς τὴν ψῆφον τῆς Βουλῆς, ἅμα αὕτη συνέλθῃ, δι' οὗ ἀνεστέλλοντο ὡρισμέναι διατάξεις τοῦ Καταστατικοῦ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος νόμου. Διὰ τοῦ διατάγματος τούτου ἐπετρέπετο ἡ ὑπὸ τῆς Πολιτείας ἀνασύστασις τῆς Ἱερᾶς Συνόδου καὶ ἡ ἵδρυσις ἐκκλησιαστικοῦ δικαστηρίου, τῇ προσλήψει καὶ ἱεραρχῶν ἐκ τῶν Νέων Χωρῶν, πρὸς ἐκδίκασιν τῶν λαβόντων μέρος εἰς τὸ γνωστὸν λαϊκὸν ἀνάθεμα κατὰ τοῦ Βενιζέλου.

Οἱ ἐν Ἀθήναις παρευρεθέντες ἀντικυβερνητικοὶ βουλευταὶ τῆς ἀναβιωσάσης Βουλῆς συνεσκέφθησαν μετὰ τῶν εἰς τὴν Βουλὴν τῆς 6 Δεκεμβρίου ἀνηκόντων συναδέλφων των περὶ τῆς τηρητέας παρ' αὐτῶν στάσεως ἀπέναντι τῆς δημιουργηθείσης πολιτειακῆς καταστάσεως μετὰ τῶν παρεπομένων αὐτῇ συνεπειῶν. Αἱ γνῶμαι ἐδιχάσθησαν. Οἱ μὲν ὑπεστήριζον ὅτι ἡ παράνομος σύγκλησις Βουλῆς ἀνυπάρκτου, καθὸ κανονικῶς διαλυθείσης καὶ ὑπ' ἄλλης ἀντικατασταθείσης, δὲν ἐπέτρεπεν εἰς τοὺς ἀντικυβερνητικοὺς βουλευτὰς τῆς Βουλῆς ἐκείνης νὰ λάβουν μέρος εἰς τὰς ἐργασίας της, διότι κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, καὶ ἂν δὲν ἐπεδοκίμαζον, πάντως ὅμως διὰ τῆς παρουσίας των θὰ ἐνίσχυον τὸ συντελεσθὲν κατὰ τοῦ Συντάγματος πραξικόπημα. Ἄλλοι ὅμως ἐγνωμάτευσαν ὅτι εὑρισκόμενοι πρὸ μιᾶς καταστάσεως πραγματικῆς, καθ' οἱονδήποτε τρόπον ἐπιβληθείσης, ἠδύναντο καὶ ὤφειλον νὰ τὴν παρακολουθήσουν ἐκ τοῦ σύνεγγυς, χρησιμοποιοῦντες τὴν παλαιὰν ἰδιότητά των ὡς ἀντιπρόσωποι τοῦ λαοῦ, ἀφοῦ βεβαίως διαμαρτυρηθῶσι προηγουμένως διὰ τὸν ἐν γένει ἔκθεσμον τρόπον τῆς ἐπικρατήσεως τοῦ νέου καθεστῶτος. Ὁπωσδήποτε, δὲν κατωρθώθη νὰ ληφθῇ ἀπόφασις ὑποχρεοῦσα ὅλους τοὺς ἀντικυβερνητικοὺς βουλευτὰς ν' ἀκολουθήσουν ὁμοφώνως τὴν μίαν ἢ τὴν ἄλλην γνώμην. Καὶ ἐπηκολούθησεν ἡ συμμετοχὴ μερικῶν καὶ ἡ ἀποχὴ τῶν λοιπῶν.

Ἡ γενικὴ ἀπὸ τῶν ἐργασιῶν τῆς ἀναβιωσάσης Βουλῆς ἀποχὴ θὰ ἦτο αὐτὴ καθ' ἑαυτὴν ἔντονος καὶ ἰσχυρὰ διαμαρτυρία, ὄχι μόνον εἰδικῶς διὰ τὴν ἀντισυνταγματικὴν αὐτὴν πρᾶξιν, ἀλλὰ καὶ διὰ τὰ καθόλου ἀποτολμηθέντα κατὰ τῆς ἀνεξαρτησίας καὶ αὐτοτελείας τοῦ Κράτους. Ἐξ ἄλλου, ἡ εἰς τὰς ἐργασίας τῆς Βουλῆς ταύτης συμμετοχὴ ἁπάντων τῶν ἀντικυβερνητικῶν βουλευτῶν, παρὰ τὴν ἀπουσίαν τῶν ἐξορισθέντων καὶ διωχθέντων εὐαρίθμων συναδέλφων, θὰ ἔφερεν εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς εἰς δυσχερεστάτην θέσιν τὴν Κυβέρνησιν, ἡ ὁποία θὰ ἐξηναγκάζετο ἐντὸς βραχέος διαστήματος ν' ἀποβάλῃ τὸ προσωπεῖον τοῦ ψευδοκοινοβουλευτισμοῦ καὶ ν' ἀναλάβῃ ὑπὸ τὴν εὐθύνην τῆς στασιαστικῆς καὶ ξενικῆς προελεύσεώς της τὴν καὶ παρὰ τὴν δημιουργίαν Βουλῆς κατ' οὐσίαν ὑπ' αὐτῆς ἀσκηθεῖσαν νομοθετικὴν ἐξουσίαν.

Ἡ Βουλὴ τῆς 31 Μαΐου 1915 κατὰ τὴν πρώτην σύγκλησίν της, τὴν 3 Αὐγούστου 1915, συνεκέντρωσε περὶ τὸ ὄνομα τοῦ βενιζελικοῦ προέδρου της 182 ψήφους ἀπέναντι 124 ἀντιθέτων, ἤτοι πλειοψηφίαν 58 ψήφων. Κατὰ τὴν ψηφοφορίαν τῆς 22 Σεπτεμβρίου 1915 συνεκεντρώθη ὑπὲρ τῆς κυβερνήσεως Βενιζέλου, μετὰ τῶν ἀποσχόντων ὑπουργῶν, ἀριθμὸς ψήφων 151 ἀπέναντι 102 ἀντιθέτων, ἤτοι πλειοψηφία 49 ψήφων. Κατὰ δὲ τὴν ψηφοφορίαν τῆς 22 Ὀκτωβρίου 1915 ἐψήφισαν ὑπὲρ τῆς κυβερνήσεως Ζαΐμη, μετὰ τῶν ἀποσχόντων ὑπουργῶν, 117 ἀπέναντι 147 βενιζελικῶν, τῶν ὁποίων ἡ ὑπεροχὴ ἐμειώθη οὕτως εἰς 30 μόνον ψήφους. Ἐὰν δὲ προστεθῇ καὶ ἡ λεπτομέρεια ὅτι κατὰ τὴν ψηφοφορίαν ταύτην ἀπουσίαζον 50 βουλευταί, ἐξ ὧν 15 μόνον βενιζελικοὶ ἀπέναντι 35 ἀντιθέτων, ἡ πραγματικὴ πλειοψηφία τῶν βενιζελικῶν καταπίπτει εἰς 10 μόνον ψήφους.

Αὐτὴ εἶνε ἡ ἐντὸς διαστήματος ὀλιγωτέρου τῶν τριῶν μηνῶν ἐξέλιξις τῆς πολυθρυλλήτου ἐκείνης λαϊκῆς ἐτυμηγορίας τῆς 31 Μαΐου 1915, ἡ ὁποία ἐχρησιμοποιήθη ὑπὸ τοῦ κόμματος τῶν φιλελευθέρων, ὅπως καταγγελθῇ ὡς παράνομος ἡ διάλυσις τῆς Βουλῆς ἐκείνης, γενομένη κατ' ἀναπόδραστον ἀνάγκην καὶ διὰ τῆς ἀσκήσεως ἀδιαφιλονεικήτου προνομίας τοῦ ἁρμοδίου πολιτειακοῦ παράγοντος, ἀκριβῶς, διὰ νὰ ἀποφανθῇ ἐκ νέου ὁ κυρίαρχος λαὸς καὶ προκύψῃ οὕτω βιώσιμος κυβέρνησις. Ἐν ὀνόματι τῆς γελοίας αὐτῆς πλειοψηφίας τῶν 10 ψήφων ἐπὶ 316 βουλευτῶν ἐξεμαιεύθη ἡ παρέμβασις τῶν Δυτικῶν Δυνάμεων πρὸς ἀποκατάστασιν δῆθεν τῆς κανονικῆς λειτουργίας τοῦ πολιτεύματος, ἀπολήξασα εἰς τὰ γνωστὰ γεγονότα, τὰς συνεπείας τῶν ὁποίων ὑφιστάμεθα ἔτι καὶ σήμερον.

Καὶ αὐτὴ ὅμως ἡ μηδαμινὴ πλειοψηφία τῶν 10 ψήφων εἶχεν ἐκλείψει κατὰ τὸν Ἰούλιον τοῦ 1917, ὁπότε οἱ ἐναπολειφθέντες πιστοὶ φιλελεύθεροι βουλευταὶ μόλις ἠριθμοῦντο εἰς 150. Εἰς τοσούτους περίπου, μετά τινων ἀπόντων, συνεποσοῦντο οἱ κατὰ τὴν ὀνομαστικὴν ψηφοφορίαν τῆς 13 Αὐγούστου 1917 παραταχθέντες ἐκ τῶν γνησίων βενιζελικῶν βουλευτῶν, ἐνισχυθέντες καὶ ὑπὸ 40 περίπου μεταστάντων ἢ ὑπερψηφισάντων ἰδιορρύθμων ἀντιπολιτευομένων. Ἐξ αὐτῶν βραδύτερον ἀ-

πεβίωσαν τέσσαρες, ἰσάριθμοι δὲ ἀνέλαβον ὑπηρεσίας ἀσυμβιβάστους πρὸς τὸ βουλευτικὸν ἀξίωμα. Οὕτως ἡ ἀρχικὴ δύναμις τῆς ἐν τῇ Βουλῇ κυβερνητικῆς φάλαγγος ὑποβιβάζεται εἰς 142 μόνον βουλευτάς. Ἡ μὴ ἐμφάνισις ἐν τῇ Βουλῇ συσσώμου καὶ συγκεκροτημένης τῆς Ἀντιπολιτεύσεως ἐπηρέασε μερικοὺς ἀσθενεῖς χαρακτῆρας ἀντικυβερνητικῶν βουλευτῶν, ἐξ ὧν περὶ τοὺς εἴκοσι (σχεδὸν ὅλοι ἐκ Μακεδονίας, ἕλληνες, μουσουλμάνοι καὶ ἰσραηλῖται), μετέστησαν εἰς τὸ κυβερνητικὸν στρατόπεδον καὶ ἐνίσχυσαν τὴν ἐκπνέουσαν πλειοψηφίαν του, ἰσάριθμοι δὲ πρὸς αὐτοὺς ἐτήρησαν στάσιν ἐπαμφοτερίζουσαν, ἀποτελοῦντες τὴν ἄκραν ἀριστερὰν τῆς συμπολιτεύσεως καὶ τὴν ἄκραν δεξιὰν τῆς ἀντιπολιτεύσεως.

Ἡ Ἀντιπολίτευσις εἶχε τὸ ἀτύχημα ν' ἀριθμήσῃ καὶ ἐξ ἀποβιώσεων ἀπωλείας πολὺ περισσοτέρας τῶν κυβερνητικῶν. Διὰ τὰ δημιουργηθέντα κενὰ 25 βουλευτικῶν θέσεων δὲν διενηργήθησαν ἀναπληρωματικαὶ ἐκλογαί, ἐκδοθέντος εἰδικοῦ ἐπὶ τοῦ προκειμένου διατάγματος, ὑπὸ τὸν ὅρον τῆς κυρώσεως καὶ τούτου ὑπὸ τῆς συγκληθησομένης Ἐθνοσυνελεύσεως. Συμπεριελήφθη ὅμως εἰς τὴν Βουλὴν τῆς 31 Μαΐου ὁ διὰ τὴν Βουλὴν τῆς 6 Δεκεμβρίου, πρὸς ἀναπλήρωσιν τοῦ ἀειμνήστου Γ. Θεοτόκη, ἐκλεγείς, ὁρκισθεὶς καὶ μετασχὼν αὐτῆς Θ. Βελλιανίτης, χαρακτηρισθεὶς οὕτως ὡς πολιτικὸς κληρονόμος τοῦ ἀειμνήστου ἡγέτου του, εἰς ἀμοιβὴν τῆς εἰς τὸ κόμμα τῶν φιλελευθέρων μεταστάσεώς του. Κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν παρείσδυσιν ταύτην, δὲν ἐγένοντο δεκτοὶ εἰς τὴν νεκραναστᾶσαν Βουλὴν οἱ βουλευταὶ τῆς Βορείου Ἠπείρου, οἱ ὁποῖοι ἐξελέγησαν μὲν συγχρόνως μὲ τοὺς βουλευτὰς τῆς 6 Δεκεμβρίου καὶ ἔλαβον μέρος εἰς τὴν Βουλὴν ταύτην, θὰ ἐξελέγοντο ὅμως, ὅπως μετάσχουν καὶ εἰς τὴν ἄλλην Βουλήν, ἂν δὲν διελύετο αὕτη, κατὰ τὴν ὁμόθυμον γνωμοδότησιν αὐτῆς τῆς ἰδίας.

Διὰ τῆς κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον κατασκευασθείσης Βουλῆς ἡ ἐκτελεστικὴ ἐξουσία ἠθέλησεν, ὡς εἴπομεν, νὰ περιβληθῇ μὲ ποιάν τινα κοινοβουλευτικὴν ἐμφάνισιν. Τὴν Βουλὴν αὐτὴν ἐχρησιμοποίησεν, ὅπως καλύψῃ τὴν στασιαστικὴν καὶ πολεμικὴν προέλευσίν της, θεραπεύουσα οὕτω ἐπιθυμίαν καὶ διεθνῆ ἀνάγκην τῶν Δυνάμεων τῆς Συνεννοήσεως περὶ νομιμοφανείας. Ὑπὸ τὸ νόθον τοῦτο κοινοβουλευτικὸν κατασκεύασμα κατεβλήθη προσπάθεια, ὅπως ἀποκρυβῇ ἡ κατ' οὐσίαν τυραννικὴ καὶ δικτατορική, παρὰ τὴν θέλησιν τοῦ κυριάρχου λαοῦ, διακυβέρνησις τῆς χώρας, ἡ κατὰ τὸν γνωστὸν τρόπον μετάβασις αὐτῆς ἀπὸ τῆς οὐδετερότητος εἰς ἐμπόλεμον κατάστασιν καὶ ἡ ἐν τῷ Συνεδρίῳ τῆς εἰρήνης αὐθαίρετος διαχείρισις τῶν Ἐθνικῶν ἡμῶν ζητημάτων.

Ἡ εἰς Β'. Σύνοδον κληθεῖσα Βουλὴ συνεκρότησεν, ἀπὸ τῆς 12 Ἰουλίου μέχρι τῆς 21 Αὐγούστου, καί, κατόπιν μηνιαίας διακοπῆς, ἀπὸ τῆς 18 Σεπτεμβρίου μέχρι τῆς 13 Ὀκτωβρίου 1917, τεσσαράκοντα ἐννέα ἐν ὅλῳ συνεδριάσεις. Ἐκ τῶν πρώτων ἔργων της ὑπῆρξεν ἡ κήρυξις τοῦ στρατιωτικοῦ νόμου, διατηρουμένου ἔκτοτε μέχρι σήμερον ὡς τοῦ κυριωτέρου κυβερνητικοῦ ἐρείσματος. Ἐλήφθη ἀπόφασις, ὅπως τὰ λεγόμενα ἐν τῇ Βουλῇ δημοσιεύωνται μόνον κατόπιν ἐγκρίσεως τοῦ Προέδρου. Ἔκτοτε ἐπεκράτησεν ἡ ἀρχή, ἵνα αἱ μὲν δηλώσεις τοῦ πρωθυπουργοῦ καὶ τῶν ὑπουργῶν, ὡς καὶ αἱ ἀγορεύσεις τῶν κυβερνητικῶν ρητόρων, δημοσιεύωνται σχεδὸν κατὰ λέξιν, ἐκ δὲ τῶν ἀγορεύσεων τῶν παρισταμένων ἀντιθέτων δίδωνται πρὸς δημοσίευσιν ὀλίγαι μόνον λέξεις, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἄνευ νοήματος. Πρωθυπουργός, ὑπουργοὶ καὶ κυβερνητικοὶ βουλευταὶ συνηγωνίζοντο ποῖος νὰ ἐκτοξεύσῃ περισσοτέρας καὶ χυδαιοτέρας ὕβρεις κατὰ τῶν ἀντιπάλων των, ὅλα δὲ τὰ λεγόμενά των ἐστηρίζοντο ἐπὶ θρασυτάτης διαστροφῆς τῆς ἀληθείας τῶν πραγμάτων. Ἡ ἐλευθερία τοῦ λόγου διὰ τοὺς ἀντιφρονοῦντας βουλευτὰς κατέστη προβληματική, πλὴν δὲ τῶν διὰ κραυγῶν ἀσχημιῶν δὲν ἔλειψαν καὶ αἱ ἐπιθέσεις ἐναντίον τῶν ἀπὸ τοῦ βήματος ἀγορευόντων, προσεπικουροῦντος καὶ σωματοφύλακος τοῦ πρωθυπουργοῦ.

Αἱ μᾶλλον ἄξιαι λόγου πολιτικαὶ συζητήσεις διεξήχθησαν ἐπὶ τῆς ἀπαντήσεως εἰς τὸν Βασιλικὸν λόγον, διὰ τὴν ὁποίαν ἡ παρισταμένη ἀντιπολίτευσις ὑπέβαλεν ἴδιον σχέδιον, ὅπου διεμαρτύρετο ἐντόνως διὰ τὴν ξενικὴν παρέμβασιν καὶ διὰ τὰς συνεπείᾳ ταύτης τολμηθείσας παραβιάσεις θεμελιωδῶν διατάξεων τοῦ Συντάγματος ἀποβλεπουσῶν τὴν Βασιλείαν, τὴν Ἐκκλησίαν, τὴν Δικαιοσύνην καὶ τοὺς λοιποὺς κλάδους τῆς διοικήσεως, ὡς καὶ τὴν προσωπικὴν ἐλευθερίαν τῶν πολιτῶν. Ὑπεβλήθησαν κατηγορητήρια κατὰ τῶν κυβερνήσεων Γούναρη, Σκουλούδη καὶ Λάμπρου, ἐξ ὧν τὸ πρῶτον ἀπεκρούσθη καὶ δὲν ἐπανῆλθε πλέον, τὰ δὲ ἕτερα δύο ἀπέληξαν εἰς παραπομπὴν τῶν ἀποτελεσάντων αὐτὰς ὑπουργῶν, πλὴν δύο, ἐνώπιον εἰδικῶν δικαστηρίων. Καὶ ἐξ αὐτῶν ὅμως ἡ ὑποδικία τῆς κυβερνήσεως Λάμπρου ἐσταμάτησεν εἰς τὸ στάδιον τῆς ἀνακρίσεως, ἐν τῷ μεταξὺ δὲ ἀπεβίωσαν τρεῖς ἐκ τῶν ὑποδίκων ὑπουργῶν, ἐξ ὧν οἱ δύο, Σπ. Λάμπρος, πρωθυπουργός, καὶ Εὐγ. Ζαλοκώστας, ὑπουργὸς τῶν ἐξωτερικῶν, ὑπέκυψαν εἰς τὰς κακουχίας συνεπείᾳ τῆς ἐπακολουθησάσης ἐκτοπίσεώς των εἰς Σκόπελον. Ἡ μόνη διεξαχθεῖσα δίκη τῆς κυβερνήσεως Σκουλούδη, κατόπιν διαφόρων φάσεων, ἐξεφυλίσθη εἰς τοιοῦτον βαθμόν, ὥστε νὰ διεξάγηται ἐν ἀπουσίᾳ σχεδὸν ὅλων τῶν ὑποδίκων, δικαζομένων ἐρήμην ἀλλὰ συγχρόνως καὶ κατ' ἀντιμωλίαν, νὰ φαίνωνται δὲ ὡς ὑπόδικοι οἱ μάρτυρες κατηγορίας, ὡς

συνήγοροι αὐτῶν οἱ κατήγοροι καὶ ὡς κατήγοροι μαρτύρων καὶ εἰσαγγελέων οἱ συνήγοροι τῶν ἀπόντων ὑποδίκων ὑπουργῶν.

Ἀπὸ τοῦ Νοεμβρίου τοῦ 1917 ἤρχισεν ἡ ἐφαρμογὴ τῶν ἀπελάσεων καὶ ἐκτοπίσεων, ἡ ὁποία ἐξηκολούθησε μέχρις ἐσχάτων καὶ ὑπέβαλε διαδοχικῶς εἰς ποικίλας ταλαιπωρίας χιλιάδας Ἑλλήνων πολιτῶν, μὴ βαρυνομένων μὲ βάσιμόν τινα κατηγορίαν, ἀλλ' ἁπλῶς ὑπόπτων διὰ τὰ ἀντικυβερνητικὰ αἰσθήματά των. Ὁ ποινικὸς νόμος ἐπλουτίσθη μὲ ἐξαιρετικὰς διὰ τὴν περίστασιν διατάξεις περὶ ἰδιωνύμων ἀδικημάτων, ἤρχισαν δὲ ἀθρόαι αἱ παραπομπαὶ καὶ αἱ καταδίκαι ἐπὶ δυσμενείᾳ κατὰ τοῦ καθεστῶτος, ἐπὶ δυσφημίσει τῶν συμμάχων καὶ ἐξυβρίσει τοῦ πρωθυπουργοῦ, δι' ἀπηγορευμένα ἄσματα καὶ δι' ἀπηγορευμένας εἰκόνας, ἐνῷ ἐξ ἄλλου ἐπεβάλλετο ὑπὸ τῆς ἀστυνομίας ἡ ἀνάρτησις τῆς εἰκόνος τοῦ εἰς Ἀρχηγὸν τῆς φυλῆς προχειρισθέντος Πρωθυπουργοῦ. Συγχρόνως ἀπελύοντο τῆς ὑπηρεσίας παμπληθεῖς δημόσιοι λειτουργοὶ καὶ ἐξεδιώκοντο ἀπὸ τὸ στράτευμα ὑπὲρ τοὺς χιλίους διακοσίους ἀξιωματικοὶ ξηρᾶς καὶ θαλάσσης. Τὸ μέτρον αὐτὸ ἐφηρμόσθη καὶ εἰς τὴν χωροφυλακὴν ἐπεκταθὲν καὶ ἐπὶ τῶν ὑπαξιωματικῶν. Ἀλλὰ καὶ μετὰ τὴν τοιαύτην ἀπόλυσιν καὶ ἀπόταξίν των δὲν ἀφίνοντο ἥσυχοι οἱ οὕτως ἀδίκως τινασσόμενοι εἰς τὰς ὁδούς. Οἱ περισσότεροι ἐξ αὐτῶν ἐξωρίζοντο εἰς τὰς νήσους, ὁπόθεν ἀνεκαλοῦντο, ἵνα δικασθῶσι καὶ καταδικασθῶσι διὰ φανταστικὰς κατὰ τὸ παρελθὸν ὑπερβασίας των. Οὕτω βαθμηδὸν αἱ φυλακαὶ ὑπερεπληρώθησαν μὲ ὑποδίκους καὶ καταδίκους, δημοσίους ὑπαλλήλους, πολίτας καὶ πολιτευομένους.

Ὁ Μητροπολίτης Ἀθηνῶν ἐξεδιώχθη διὰ βιαίας ἀστυνομικῆς ἐπεμβάσεως ἐκ τῆς ἀρχιεπισκοπῆς του καὶ περιωρίσθη εἰς Μονὴν μετ' ἄλλων συνοδικῶν ἀρχιερέων. Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος κατηρτίσθη κατ' ἔγκρισιν τῆς Κυβερνήσεως. Τῇ συναρωγῇ καὶ ἱεραρχῶν ἐκ τῆς Νέας Ἑλλάδος ἀπηρτίσθη ἐκκλησιαστικὸν δικαστήριον, τὸ ὁποῖον ἐπελήφθη, κατὰ κυβερνητικὴν ὑπόδειξιν, τῆς ἐκδικάσεως τῶν κατηγορηθέντων συναδέλφων των. Καὶ ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἐπεκράτησε τελεία σύγχυσις μεταξὺ δικαζόντων καὶ δικαζομένων. Τὸ γόητρον τῆς Ἐκκλησίας κατέπεσεν εἰς ἀπερίγραπτον βαθμόν. Ἡ κατόπιν γενομένη πλήρωσις τοῦ παρανόμως κηρυχθέντος ὡς χηρεύοντος Μητροπολιτικοῦ Θρόνου Ἀθηνῶν, διὰ τῆς μετακλήσεως τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Κιτίου, ὁ ἐν ἐξορίᾳ θάνατος τοῦ Μητροπολίτου Κρήτης, ἡ παρατεινομένη ἐγκάθειρξις, δίωξις καὶ ἀπὸ τῶν οἰκείων ἐπισκοπῶν ἀπομάκρυνσις ἱεραρχῶν τῆς Παλαιᾶς καὶ Νέας Ἑλλάδος καὶ πλεῖσται ἄλλαι λεπτομέρειαι, ἄξιαι ν' ἀποτελέσωσιν ἀντικείμενον ὅλως ἰδιαιτέρας μελέτης, ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὴν ἐν Θεσσαλονίκῃ ἱδρυθεῖσαν παρασυναγωγήν, ὑπὸ τὸ ὄνομα διοικητικοῦ συμβουλίου τῆς ἐν ταῖς Νέαις Χώραις Ἐκκλησίας, καὶ πρὸς τὴν δημιουργηθεῖσαν ἐν τῷ Οἰκουμενικῷ Πατριαρχείῳ ἀναρχίαν καὶ τὴν ὁποδούλωσιν τῆς ὅλης Ἐκκλησίας εἰς τὰς ἰδιοτελεῖς κομματικὰς ἀξιώσεις τῆς κυβερνώσης ὀλιγαρχίας, συμπληροῦσι τὴν ὅλην εἰκόνα τῆς ἐκ τῆς τοιαύτης ἐπεμβάσεως ἢ μᾶλλον ἐπιδρομῆς τῆς Πολιτείας δημιουργηθείσης καταστάσεως τῆς παρ' ἡμῖν Ὀρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας.

Διὰ τῆς ἐπικρατήσεως τῆς ἐν Θεσσαλονίκῃ Προσωρινῆς Κυβερνήσεως, ἡ Ἑλλὰς εὑρέθη εἰς ἐμπόλεμον κατάστασιν χωρὶς ὅμως νὰ εἶναι πρὸς τοῦτο παρασκευασμένη, ἕνεκα τοῦ προηγηθέντος διχασμοῦ τοῦ Κράτους καὶ ποικίλων ἄλλων γνωστῶν γεγονότων. Ἡ προπαρασκευὴ αὕτη, τόσον ἀπὸ ἀπόψεως ἐμψύχου ὑλικοῦ, ὅσον καὶ εἰς ἐφόδια πολεμικὰ καὶ διατροφῆς στρατοῦ καὶ λαοῦ, ἀπησχόλησε σοβαρῶς καὶ ἐπὶ μακρὸν χρόνον τὴν κυβέρνησιν. Ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς ὑπέστη φοβερὰν δοκιμασίαν κατὰ τὸ πρῶτον ἔτος μετὰ τὴν ἐπελθοῦσαν μεταβολήν, καθόσον τὰ μὲν πενιχρὰ ἀποθέματα εἶχον τελείως ἐξαντληθῆ, ὁ ἔξωθεν ἀνεφοδιασμὸς προσέκοπτεν εἰς μεγάλας δυσχερείας, λόγῳ τῶν πολεμικῶν ἀναγκῶν καὶ ἐπιχειρήσεων, τὰ δὲ συμμαχικὰ στρατεύματα εἶχον δικαίωμα προτεραιότητος ἐπὶ πάσης ἑλληνικῆς παραγωγῆς. Ἡ σκληρὰ αὕτη δοκιμασία, ὑπερβᾶσα καὶ αὐτὴν τὴν ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τοῦ ἀποκλεισμοῦ, ἐμετριάσθη βραδύτερον, ἐπεκράτησεν ὅμως ἔκτοτε καθ' ὅλην τὴν γραμμὴν ἡ αἰσχροκέρδεια, ὅπου κράτος καὶ λαός, δημόσιοι ἄνδρες καὶ ἐπιχειρηματίαι ἰδιῶται, προσκείμενοι εἰς τὸ κρατοῦν κυβερνητικὸν συκγρότημα, διεξήγαγον ἄγριον συναγωνισμὸν εἰς βάρος τῶν πιεζομένων ἀστικῶν ἰδίᾳ τάξεων. Ἡ κατάστασις αὕτη, παρὰ τὴν φαινομενικὴν ἀφθονίαν, ἐπικρατεῖ μέχρι σήμεραν. Αἱ ἐργατικαὶ ἑνώσεις, δι' ἀπεργιῶν καὶ ἄλλων ἐκδηλώσεων, ἐπέτυχον τὴν εἰς τὸ τριπλάσιον καὶ πλέον αὔξησιν τῶν ἡμερομισθίων. Διὰ τῆς ἀνίσου ταύτης καὶ μεροληπτικῆς προνοίας ἐνετάθη ἔτι μᾶλλον ἡ βιωτικὴ δυσφορία τῶν λοιπῶν ἀστικῶν τάξεων. ἐνῷ ἐξ ἄλλου ὅλοι οἱ παραγωγοὶ καὶ οἱ ἀσυνείδητοι ἐπιχειρηματίαι καὶ μεταπράται ἐπωφελήθησαν ἀπὸ τὴν περίστασιν, ὅπως δημιουργήσουν μεγάλας περιουσίας καὶ ἐπαυξήσουν τὴν ἐν τῇ διανομῇ τῶν ἀγαθῶν ἀρχικὴν ἀνισότητα.

Ἡ ἐπιστράτευσις τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ διὰ τὸν πόλεμον διεξήχθη βραδέως, μετὰ περισκέψεως καὶ κατὰ δόσεις. ἐκ παραλλήλου πρὸς τὸν ἐν τῷ μεταξὺ συμπληρούμενον ἀνεφοδιασμόν. Ἀποτέλεσμα τοῦ τρόπου καὶ τῶν μέσων, δι' ὧν ἐπεβλήθη ἡ δικτατορικὴ κυβέρνησις, ὑπῆρξεν ὀδυνηρά τις ἀμφιβολία τῆς λαϊκῆς συνειδήσεως περὶ τοῦ κατὰ πόσον αὕτη ἀντεπροσώπευε τὴν πατρίδα, ταύτης δὲ τῆς ἀμφιβολίας ἀπόρροια ὑπῆρξαν αἱ κατὰ τὰς ἀρχὰς

τοῦ ἔτους 1918 ἐκδηλωθεῖσαι ἐν Λαμίᾳ καὶ Θήβαις στασιαστικαὶ ἀπόπειραι· ἀπόδειξις ὅτι οὐδέποτε ἄλλοτε ἐν ἐπιστρατεύσει τοιαῦτα συνέβησαν. Ἡ Κυβέρνησις περιέστη εἰς κρίσιμον σημεῖον, μὴ δυναμένη δὲ ἐν τῇ παραζάλῃ της ν' ἀντιληρθῇ ὅτι τὰ κινήματα ἐκεῖνα, ὧν αὐτὴ ὑπεῖχε τὴν εὐθύνην, δὲν εἶχον οὐδ' ἠδύναντο νὰ ἔχουν χαρακτῆρα γενικῆς ὑποκινήσεως ἢ ἐπιδοκιμασίας πρὸς ἀνατροπὴν τοῦ ἐπιβληθέντος καθεστῶτος, προέβη εἰς ἀγρίας καὶ γενικὰς διώξεις, ἐπιβαλοῦσα διὰ συνοπτικῶν διαδικασιῶν ἀθρόας θανατικὰς ἐκτελέσεις καὶ ἐκτείνασα τὰς πιέσεις καὶ τοὺς διωγμοὺς ἔν τε τῇ πρωτευούσῃ καὶ εἰς τὰς ἐπαρχίας. Διὰ νὰ συμπεριληφθοῦν δὲ εἰς τὰ μέτρα ταῦτα καὶ ἐν ἐνεργείᾳ ἀντιπολιτευόμενοι βουλευταί, ἐκηρύχθη ἡ λῆξις τῆς Β'. Συνόδου τῆς Βουλῆς ἥτις ἐκλήθη μετ' ὀλίγας ἡμέρας εἰς Γ'. Σύνοδον.

Ἡ Γ'. Σύνοδος τῆς Βουλῆς περιέλαβε τριάκοντα τέσσαρας συνεδριάσεις, ἀπὸ τῆς 15 Φεβρουαρίου μέχρι τῆς 8 Ἀπριλίου 1918, ὁπότε διέκοψε τὰς ἐργασίας της, ἐσυνεχίσθη δὲ μετὰ τὴν ἀνακωχήν, συγκροτηθεισῶν ἑτέρων δέκα ἐννέα συνεδριάσεων, ἀπὸ τῆς 23 Νοεμβρίου μέχρι τῆς 15 Δεκεμβρίου 1918.

Ὀλίγον βραδύτερον μετὰ τὰ γεγονότα τῶν Θηβῶν καὶ τῆς Λαμίας ἐδόθη εὐκαιρία εἰς τὴν Κυβέρνησιν, ὅπως ἐπιδείξῃ τὴν ὠμότητα τῶν ἀντιλήψεών της, συνεπείᾳ ὁμοίας πρὸς τὰς ἀνωτέρω στάσεως ἔξωθεν τῆς Κοζάνης. Αἱ θανατικαὶ ἐκτελέσεις ἐφηρμόσθησαν ἐν εὐρυτάτῃ κλίμακι, πλήξασαι ἀπηνῶς καὶ ἀδιακρίτως, ἀθώους καὶ μή, μὲ τὴν ἀνεπαρκῆ δικαιολογίαν ὅτι ἐπεβάλλετο ὁ παραδειγματισμὸς πρὸς ἀποτροπὴν καὶ ἄλλων παρομοίων κινημάτων.

Ὁ Ἑλληνικὸς στρατὸς ἐν τῷ συνόλῳ αὐτοῦ, παρὰ τὰς δυσμενεστάας πολιτικὰς καὶ ψυχικὰς συνθήκας, ὑφ' ἃς ἐκινητοποιήθη καὶ διατελεῖ, ἐλθὼν εἰς ἐπαφὴν πρὸς τὸν ἐχθρόν, ἐπετέλεσε καὶ ἐπιτελεῖ τὸ καθῆκον του, προσθέσας καὶ νέας ἐνδόξους σελίδας εἰς τοὺς προσφάτους θριάμβους τῶν δύο προηγηθέντων πολέμων.

Μὲ τὴν συνομολόγησιν τῆς ἀνακωχῆς, ἐσημειώθη, ἀπὸ γενικῆς τοὐλάχιστον ἀπόψεως, ἡ λῆξις τοῦ πολέμου καὶ ἡ ἔναρξις διαπραγματεύσεων πρὸς καθορισμὸν τῶν ὅρων τῆς εἰρήνης. Ὁ ἑλληνικὸς λαὸς ἐνόμισεν ὅτι ἐπέστη πλέον ἡ ὥρα, ἵνα ρίψῃ ἓν βλέμμα περὶ ἑαυτὸν καὶ ἴδῃ εἰς ποίαν κατάστασιν εὑρίσκεται, ἐσωτερικῶς καὶ ἐξωτερικῶς, πολεμικῶς, πολιτικῶς καὶ ἐθνικῶς.

Καὶ ἀπὸ μὲν ἐσωτερικῆς ἀπόψεως εἶδεν ὅτι οὐδὲν μετεβλήθη, ἀλλ' ὅτι ἐξηκολούθουν αἱ μέχρι σήμερον ἔτι διατηρούμεναι συνέπειαι τῆς ἐμπολέμου καταστάσεως, ἥτις ἐδικαιολόγει μέχρι τινὸς τὰ ἔκτροπα κυβερνητικὰ μέτρα. Τῆς καταστάσεως ταύτης δημιούργημα ὑπῆρξε πρὸς τοῖς ἄλλοις καὶ ὁ σκανδαλώδης πλουτισμὸς ὀλίγων εἰς βάρος τῶν ἀφαντάστων βιωτικῶν ταλαιπωριῶν τῶν πολλῶν. Αἱ φυλακαὶ τοῦ Κράτους καὶ αἱ ὡραῖαι ἑλληνικαὶ νῆσοι ἔστενον ἐξ ὑπερπληρώσεως ὑπὸ καταδίκων, ὑποδίκων καὶ ἐκτοπισθέντων. Οὐχὶ ὀλίγοι ἦσαν καὶ οἱ πρὸς ἀποφυγὴν τῶν ταλαιπωριῶν καὶ ἐξευτελισμῶν τούτων προτιμήσαντες ν' ἀποκρύψωσιν ἑαυτούς, ὑποστάντες ὅμως ποικίλας ἄλλας κακουχίας. Πολλοὶ ἐκ τῶν οὕτω ταλαιπωρηθέντων ἐν φυλακῇ, ἐν ἐξορίᾳ, ἐν κρησφυγέτοις ὑπέκυψαν εἰς τὸ μιραῖον τέλος. Αἱ οἰκογένειαι τῶν διωχθέντων, παυθέντων καὶ ἀποταχθέντων λειτουργῶν τοῦ Κράτους καὶ ἰδιωτῶν ὑπέστησαν καὶ ὑφίστανται μυρίας στερήσεις καὶ ποικίλους ἐξευτελισμούς, μέχρις ἀφαντάστου καὶ ἀνομολογήτου βαθμοῦ. Ἡ ἀγρία ἐφαρμογὴ τοῦ περὶ ληστείας νόμου ἐπὶ τῶν οἰκογενειῶν τῶν ἀνυποτάκτων καὶ φυγοδικούντων ἐδημιούργησε καὶ νέαν πηγὴν δεινοπαθημάτων.

Τὸ χειρότερον ὅμως ὅλων ὑπῆρξεν ἡ βαθμηδὸν ἐκδηλωθεῖσα ἀποκάλυψις περὶ τοῦ προσγενομένου εἰς τὴν ἐθνικὴν ψυχὴν δυσθεραπεύτου κακοῦ. Ὁ Ἑλληνικὸς λαός, εὑρεθεὶς ἐν πλήρει ψυχικῇ διαστάσει πρὸς τὴν διὰ τῶν γνωστῶν μεθόδων τῆς στάσεως καὶ τῆς ξενικῆς βίας ἐπιβληθεῖσαν αὐτῷ δικτατορικὴν κυβέρνησιν, ἐπεξέτεινε τὴν ψυχικὴν ταύτην διάστασιν μέχρι σχετικῆς ἀδιαφορίας ὡς πρὸς τὴν ὑπὸ ξένης πρὸς τὴν ψυχὴν αὐτοῦ κυβερνήσεως γενομένην διαχείρισιν τῶν ἐθνικῶν ἡμῶν ζητημάτων, διακαῶς καὶ ἀποκλειστικῶς ποθῶν τὴν ταχίστην ἀπὸ τοῦ νέου τούτου ζυγοῦ ἀπολύτρωσιν καί τὴν ἐπανάκτησιν τῶν καταπατηθεισῶν ἐθνικῶν καὶ ἀτομικῶν αὐτοῦ ἐλευθεριῶν.

Ἀπὸ δὲ ἐξωτερικῆς ἀπόψεως, κατὰ τὴν συνομολόγησιν τῆς ἀνακωχῆς καὶ ἐπὶ πολὺν κατόπιν τούτης χρόνον, οὐδεὶς ἐγίνετο λόγος περὶ τῶν ἐθνικῶν τοῦ ἑλληνισμοῦ ἀξιώσεων, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὰς ὁμοίας διεκδικήσεις ἄλλων ἐμπολέμων λαῶν, ὄχι μόνον νικητῶν, ἀλλὰ καὶ ἡττημένων. Τὸ μόνον ἐκ τοῦ εὐτυχοῦς ὑπὲρ τῶν Συμμάχων ἡμῶν τερματισμοῦ τοῦ πολέμου ἄμεσον ἀγαθὸν ὑπῆρξεν ἡ ἀπὸ τῆς βουλγαρικῆς ἐπιδρομῆς ἀπαλλαγὴ τῆς πολυπαθοῦς καὶ μαρτυρικῆς Ἀνατολικῆς Μακεδονίας. Ἡ Κυβέρνησις ἔπραξε καὶ πράττει πᾶν τὸ δυνατὸν πρὸς ἐπούλωσιν τῶν πολλῶν πληγῶν τῆς δυστήνου ταύτης χώρας, μολονότι αἱ ἐκ πείνης, κακουχιῶν καὶ εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς Βουλγαρίας μετατοπίσεων ἀπώλειαι πληθυσμοῦ, ὡς καὶ αἱ λοιπαὶ διαρπαγαί, λεηλασίαι καὶ ἀτιμώσεις, ἀφῆκαν ἀνεπανόρθωτα κενά. Ἐξ ἄλλου ὅμως δὲν παρέλειψεν ἔκτοτε εὐκαιρίαν νὰ μὴ τονίζῃ μέχρις ἀηδίας τὸ ἀπελευθερωτικὸν καὶ ἐπανορθωτικὸν τοῦτο ἔργον, κατ' ἀντιδιαστολὴν πρὸς τὴν προδοτικὴν πολιτικὴν τῶν προκατόχων της, οἱ ὁποῖοι δὲν ἐδίστασαν, ἐκ πείσματος ἴσως πρὸς τοὺς στασιάσαντας φιλελευθέρους, ἢ ἐξ ἔρωτος πρὸς τοὺς Γερμανοβουλγάρους, νὰ παραδώσουν τὴν πολύτιμον ταύ-

την ἑλληνικὴν χώραν εἰς τοὺς προαιωνίους ἐχθροὺς τῆς φυλῆς. Τοιαῦτα ἰσχυριζομένη ἡ βενιζελικὴ κυβέρνησις, λησμονεῖ καὶ τὴν κατὰ τὸ μεταξὺ τῶν δύο βαλκανικῶν πολέμων διάστημα λιποψυχίαν της καὶ τὴν κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ 1915 πρότασιν ἀνταλλαγῆς ἐδαφῶν καί, κυρίως, τὴν ἕνεκα τῆς παρασκηνιακῆς καὶ στασιαστικῆς πολιτικῆς της δημιουργίαν τῆς ἐν Ἀνατολικῇ Μακεδονίᾳ καὶ ἐν τῷ ὅλῳ Κράτει καταστάσεως, ἀποτέλεσμα τῆς ὁποίας ὑπῆρξεν ἡ ὄντως καταστρεπτικὴ βουλγαρικὴ κατοχή. Τὸ ὑπὸ τῶν βουλγάρων καταπατηθὲν τμῆμα τῆς Δυτ Μακεδονίας. εἶχεν ἀπελευθερωθῆ πρὸ τῆς ἀνακωχῆς. Ἐκεῖ ὅμως αἱ συμφοραὶ τῶν κατοίκων δὲν ὠφείλοντο τόσον εἰς τὴν ἐχθρικὴν ἐπιδρομήν, ὅσον εἰς τὴν ἐκ μέρους αὐτῶν τῶν συμμάχων μας καὶ τῶν ὀργάνων τῆς βενιζελικῆς ἐξουσίας ἄσκησιν πάσης βίας καὶ τυραννίας. Ἐπίσης ἔργον ἐνόχου συμμαχικῆς, συγκεκριμένως δὲ γαλλικῆς, ἀναλγησίας ὑπῆρξεν ἡ κατ' Αὔγουστον τοῦ 1917 μεγάλη καὶ καταστρεπτικὴ πυρκαϊὰ τῆς Θεσσαλονίκης, ἡ ἀνοικοδόμησις τῆς ὁποίας εὑρίσκεται ἀκόμη ἐν σχεδίῳ, κατόπιν ἀσκόπου δαπάνης ἑκατομμυρίων.

Ἐδέησε νὰ παρέλθουν μῆνες πολλοὶ μετὰ τὴν συνομολόγησιν τῆς ἀνακωχῆς καὶ τὴν ἔναρξιν τῶν περὶ εἰρήνης διαπραγματεύσεων, διὰ νὰ δοθῇ εἰς τὴν Ἑλλάδα ἐντολὴ στρατιωτικῆς ἀποβάσεως εἰς Σμύρνην. Ἡ ἐντολὴ ὅμως αὕτη ἐδόθη τότε ὄχι ὡς ἐπίσημος ἀναγνώρισις τῆς αὐτοδιαθέσεως τῶν ἀλυτρώτων ἑλληνικῶν χωρῶν, κατὰ τὰς ἐπαγγελίας τοῦ διεξαχθέντος πολέμου καὶ τὰς διαφημισθείσας ἀρχὰς τῶν πρωτοστατούντων εἰς τὸ Συνέδριον τῆς Εἰρήνης φιλελευθέρων Κρατῶν, ἀλλ' ὡς ἀντάλλαγμα τῆς συμμετοχῆς τῆς Ἑλλάδος εἰς τὴν κατὰ τῆς Οὐκρανίας ἀτυχῆ ἐκείνην ἐκστρατείαν, ἡ ὁποία προσεκόμισε μὲν καὶ νέους ἐπαίνους διὰ τὴν ἀνδρείαν τοῦ ἕλληνος στρατιώτου, ἀλλ' ἐδημιούργησεν, ἐκτὸς τῶν ἀμέσων πολεμικῶν θυσιῶν καὶ ἀπωλειῶν, καὶ νέαν ἑστίαν ἀνθελληνικῶν διωγμῶν καὶ νέαν κάθοδον προσφύγων ἐκ τῶν εὐημερουσῶν καὶ πολυπληθῶν ἑλληνικῶν παροικιῶν τῆς νοτίου Ρωσίας.

Ἡ εἰς Σμύρνην ἀπόβασις τοῦ ἑλληνικοῦ στρατοῦ, γενομένη ἄνευ ἐπαρκοῦς ἐκ τῶν προτέρων πολιτικῆς καὶ στρατιωτικῆς προβλέψεως, ὑπὸ τὸ κράτος ἀσυγκρατήτων μὲν μέχρις ἑνὸς ὁρίου ἀλλὰ πάντως ἀφρόνων καὶ ὑπερβολικῶν ἐξάψεων καὶ ἐκδηλώσεων ἐκ μέρους στρατοῦ καὶ λαοῦ, ἐγένετο ἀντικείμενον ὑπούλως προετοιμασθείσης νεοτουρκικῆς καὶ λεβαντινικῆς πλεκτάνης καὶ ἐδημιούργησεν ἐξ ἀρχῆς κατάστασιν, ἡ ὁποία περιήγαγεν εἰς κίνδυνον ὁριστικῆς ματαιώσεως τὴν γενομένην ἀτελῆ ταύτην καὶ πλημμελῆ ἀπαρχὴν ἀπελευθερώσεως, ἐπὶ ζημίᾳ τῶν ἐθνικῶν ἡμῶν διεκδικήσεων. Ἡ μεγάλη καταστροφὴ τοῦ Ἀϊδινίου καὶ πλεῖσται ἄλλαι συμφοραὶ τῶν ἐντὸς καὶ ἐκτὸς τῶν ὁρίων τῆς στρατιωτικῆς κατοχῆς ἑλληνικῶν πόλεων καὶ χωρίων, ὡς καὶ ἡ παρατεινομένη μέχρι σήμερον ἐγκατάλειψις εἰς τὸ ἔλεος τῶν ὀρδῶν τοῦ Μουσταφᾶ Κεμὰλ τοῦ μείζονος μέρους τοῦ μικρασιατικοῦ ἑλληνισμοῦ, πρόκειται ἀψευδῆ μαρτύρια τῆς ἐλλείψεως πάσης ἐκ μέρους τῶν κυβερνώντων συναισθήσεως τῶν ἀπέναντι τοῦ ὅλου ἔθνους ὑπεχομένων εὐθυνῶν. Ἀδιαφοροῦντες πρὸς ὅλα οἱ διαχειριζόμενοι τὰς τύχας τοῦ ἔθνους ἀποβλέπουσι μόνον εἰς τὴν δημιουργίαν προσκαίρου δημοκοπικοῦ θορύβου χάριν κομματικῆς ἐκμεταλλεύσεως, μηδόλως ὅμως καὶ ταύτης ἐπιτυγχανομένης.

Ἡ εἰς Σμύρνην ἀποστολὴ ὡς Ἁρμοστοῦ τοῦ κ. Στεργιάδου ἔθεσε ποιάν τινα τάξιν εἰς τὴν δημιουργηθεῖσαν ἀπ' ἀρχῆς ἄκρως ἐθνοβλαβῆ ἀκαταστασίαν, ἡ ἀπέναντι ὅμως τοῦ ἑλληνικοῦ στοιχείου ἐπιδειχθεῖσα αὐστηρότης συνεδυάσθη μὲ τὴν εἰς τὸ ἄλλο ἄκρον ἐξιχθεῖσαν ἀπέναντι τοῦ μουσουλμανικοῦ πληθυσμοῦ συγκατάβασιν, ὁμοία τῆς ὁποίας παρατηρεῖται ἀπό τινος καὶ πρὸς τοὺς ἐν Μακεδονίᾳ μουσουλμάνους. Ἡ κυβέρνησις ἀνέλαβε καὶ διεθνεῖς ὑποχρεώσεις πρὸς δημιουργίαν προνομιακῶν καταστάσεων ὑπὲρ τῶν ἐν Ἑλλάδι ἀλλοδόξων καὶ ἀλλογλώσσων μειοψηφιῶν. Ἀσχέτως ὅμως πρὸς τὸ θέμα τοῦτο, ἡ κατ' ἀρχὴν ἐπιβαλλομένη προστασία τοῦ ἐντὸς τοῦ Ἑλληνικοῦ Κράτους περιληφθέντος καὶ περιληφθησομένου μουσουλμανικοῦ κόσμου καὶ ἡ ἐξασφάλισις τῆς εἰρηνικῆς καὶ ἁρμονικῆς αὐτοῦ μεθ' ἡμῶν συμβιώσεως διεξάγεται ὑπὸ τῆς σημερινῆς κυβερνήσεως μὲ τὸ αὐτὸ μέτρον τῆς ἀνειλικρινοῦς κομματικῆς ἐκμεταλλεύσεως, δυσαρεστοῦσα καὶ τὸ ἑλληνικὸν στοιχεῖον καὶ αὐτοὺς τοὺς μουσουλμάνους, οἱ ὁποῖοι οὕτω διατηροῦσιν εἰς τὸ ἀκέραιον τὸν τουρκισμόν των, ὡς ἰδέαν μᾶλλον πολιτικὴν καὶ ὀλιγώτερον ἐθνικοθρησκευτικήν, δὲν ἐξοικειοῦνται δὲ ἀκόμη μὲ τὸ γεγονὸς ὅτι εἶναι πλέον ἕλληνες πολῖται.

Πολὺ βραδύτερον ἐγένετο ἡ ὑπὸ τὴν ἀρχηγίαν τοῦ Γαλλικοῦ στρατηγείου κατάληψις τῆς Ξάνθης ὑπὸ ἑλληνικοῦ στρατοῦ, ἐσχάτως μόλις συμπληρωθεῖσα διὰ τῆς πλήρους ἀποχωρήσεως τῶν γαλλικῶν στρατευμάτων καὶ τῆς ὑπὸ τῶν ἡμετέρων ἐπεκτάσεως τῆς κατοχῆς ἐφ' ὅλου τοῦ παραλιακοῦ τμήματος τῆς Δυτικῆς Θράκης μέχρι Δεδεαγὰτς καὶ Καραγάτς, ὅπερ ἀποσπασθὲν ἀπὸ τῆς Βουλγαρίας ἐπεδικάσθη εἰς τὴν Ἑλλάδα ἐν τῷ σχεδίῳ τῆς ὑπὸ συζήτησιν Τουρκικῆς συνθήκης. Εἰς τὸ ἴδιον σχέδιον ἐπιδικάζεται εἰς τὴν Ἑλλάδα ἡ ἐκχώρησις καὶ τῆς Τουρκικῆς ἢ Ἀνατολικῆς Θράκης, μετά τινων ὅμως δουλειῶν ὑπὲρ τῆς Τουρκίας ἐν Ἀδριανουπόλει, ὑπὲρ τῆς Βουλγαρίας ἐν Δεδεαγὰτς καὶ ὑπὲρ τῆς Διεθνοῦς Ἐπιτροπῆς τῶν Στενῶν καθ' ὅλον τὸ μῆκος τῆς παραλίου Ἀνατολικῆς Θράκης. Εἰς τὴν τελευταίαν ταύ-

την δουλείαν ὑπάγονται καὶ αἱ νῆσοι τοῦ Αἰγαίου, Τένεδος, Ἴμβρος, Λῆμνος καὶ Λέσβος. Τὸ Καστελλόριζον ἐκχωρεῖται εἰς τὴν Ἰταλίαν, ἥτις λαμβάνει καὶ τὰ Δωδεκάνησα, ὑποσχομένη τὴν εἰς τὴν Ἑλλάδα ἀπόδοσιν τῶν λοιπῶν νήσων, πλὴν τῆς Ρόδου, τὴν ὁποίαν κρατεῖ ὡς ἰσοζύγιον τῆς ὑπὸ τῆς Ἀγγλίας κατοχῆς τῆς Κύπρου. Εἰς τὴν ἰδίαν συνθήκην προβλέπεται καὶ ὁ τρόπος τῆς ἑλληνικῆς κατοχῆς τῆς Σμύρνης μετὰ τῆς σχετικῆς ἐνδοχώρας, συνιστάμενος εἰς ἑλληνικὴν διοίκησιν ὑπὸ τουρκικὴν ἐπικυριαρχίαν καὶ λιμενικὴν συγκυριότητα καὶ μὲ τοπικὸν κοινοβούλιον, ἁρμόδιον ὅπως, μετὰ πενταετίαν ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς λειτουργίας του, ἀποφανθῇ περὶ τῆς εἰς τὴν Ἑλλάδα ὁριστικῆς προσαρτήσεως.

Μέγιστον μέρος τῆς ἑλληνικωτάτης νοτιοδυτικῆς Μικρασίας πρόκειται νὰ περιέλθῃ ὑπὸ ἰταλικὴν οἰκονομικὴν ἐπιρροήν, διατηρουμένης ἐπ᾽αὐτοῦ καὶ ἐπὶ τοῦ λοιποῦ ἐνδοτέρου τῆς χώρας μετὰ τοῦ ἑλληνισμοῦ τοῦ Πόντου τῆς τουρκικῆς κυριαρχίας καὶ διοικήσεως. Ἐλήφθη δὲ καὶ νέα δῆθεν πρόνοια περὶ τῶν δικαιωμάτων τῶν ἐντὸς τῆς ὑπολειπομένης Τουρκίας μειοψηφιῶν, λησμονηθέντων τῶν ἀπ᾽ αἰῶνος σκληρῶν διδαγμάτων.

Κατ᾽ ἀντίθεσιν πρὸς τὴν, ἔστω καὶ πλημμελῶς, κατὰ τὰ ἀνωτέρω, διεξαχθεῖσαν διεκδίκησιν τῶν πρὸς Ἀνατολὰς ἐθνικῶν ἡμῶν ἀξιώσεων, ὁ προϊστάμενος τῆς Κυβερνήσεως, μηδόλως συνετισθεὶς ἐκ τῶν κατὰ προηγουμένας περιστάσεις ὑποχωρητικῶν τάσεών του, ἔσπευσε νὰ δηλώσῃ, ἄνευ οὐδεμιᾶς ἀνάγκης, ὅτι ἡ Ἑλλὰς δὲν ἔχει πλέον ἀξιώσεις πρὸς βορρᾶν. Αἱ ἀξιώσεις αὗται περιλαμβάνουσι διὰ τὴν Μακεδονίαν τὸ Μοναστήριον, τὴν Γευγελῆν, Δοϊράνην, Στρώμνιτσαν καὶ Μελένικον. Ὁ κ. Βενιζέλος ὑπόσχεται νὰ διευκολύνῃ τὴν πρὸς νότον μετανάστευσιν τῶν κατοικούντων τὸ τμῆμα τοῦτο τῆς Μακεδονίας ἑλληνικῶν πληθυσμῶν, μὴ ἀντιλαμβανόμενος ὅτι κατ᾽αὐτὸν τὸν τρόπον, ἀντὶ ἑδραιώσεως τῆς ἐπιθυμητῆς πρὸς τὸ νέον Σερβο-κροατο-σλοβενικὸν κράτος φιλίας, δημιουργεῖται ἀφορμὴ ἀντιπαθείας καὶ μίσους. Αἱ δὲ πρὸς τὰ δυτικὰ ὅρια τῆς Ἑλλάδος ἀξιώσεις, αἱ περιλαμβάνουσαι τὴν πολυπαθῆ Βόρ. Ἤπειρον, διατελοῦσιν ἔτι ἐν πλήρει ἀσαφείᾳ. Διὸ ἐγένετο ἔναρξις προελάσεως τοῦ Ἑλληνικοῦ στρατοῦ πρὸς κατάληψιν τῆς Κορυτσᾶς, καὶ ἐσταματήσαμεν εἰς τὴν ἐντεῦθεν τῆς Βιγλίστης Φλωρεντιακὴν γραμμήν. Ἡ Κορυτσᾶ ὑπὸ τὴν γαλλικὴν στρατιωτικὴν κατοχὴν ὠργανώθη εἰς Ἀλβανικὴν δημοκρατίαν. Κάποιον πρωτόκολλον λέγεται ὅτι ὑπεγράφη ἐσχάτως ἐν Φλωρίνῃ μεταξὺ τῶν Ἀλβανῶν τῆς Κορυτσᾶς καὶ ἀντιπροσώπων τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως, τὸ ὁποῖον ἀναφέρεται εἰς τὴν γνωστὴν σύμβασιν τῆς Κερκύρας τοῦ 1914, ἀναγνωρίζουσαν τὴν Βόρειον Ἤπειρον ὡς Νότιον Ἀλβανίαν, μείνασαν δὲ ἔκτοτε ἀνεφάρμοστον, διότι εἶχεν ἐκλείψει ἡ ὅλη Ἀλβανία. Εἰς τὸ Ἀργυρόκαστρον, ἐφ᾽ ὅσον ἀποχωροῦν οἱ Ἰταλοὶ, προχωροῦν αἱ τουρκαλβανικαὶ συμμορίαι καὶ ἐφαρμόζουν τὰς γνωστὰς ἐκπολιτιστικὰς καὶ ἐξανθρωπιστικὰς μεθόδους των.

Ἐν τῷ μεταξὺ τὰ στρατοδικεῖα δὲν ἔπαυσαν λειτουργοῦντα μεθ᾽ ὅλης τῆς δυνατῆς ἐντάσεως. Μία ἐκ τῶν κυριωτέρων μεταξὺ τῶν διεξαχθεισῶν δικῶν ἦτο ἡ τῶν Ἔσσλιν, Μερκούρη, Σαγιᾶ, Παπούλα, Κωνσταντινοπούλου, κατηγορουμένων ἐπὶ ἐσχάτῃ προδοσίᾳ κατὰ τὰ Νοεμβριανά. Οἱ τρεῖς πρῶτοι κατεδικάσθησαν εἰς θάνατον, ἡ ποινὴ των ὅμως μετεβλήθη σιωπηλῶς εἰς ἐγκάθειρξιν ἐν τῷ Ἰζεντὶν τῆς Κρήτης. Ὁ Ἔσσλιν, μεταφερθεὶς εἰς Ἀθήνας, ἀπεβίωσεν ἐν τῷ Πολιτικῷ Νοσοκομείῳ. Ἑτέρα πολύκροτος δίκη ὑπῆρξεν ἡ ἑκατὸν ὅλας συνεδριάσεις τοῦ Στρατοδικείου ἀπασχολήσασα δίκη τῶν Ἐπιτελῶν Δούσμανη, Στρατηγοῦ, Ἑξαδακτύλου καὶ Μεταξᾶ, δικαζομένου ἐρήμην. Ὁ τελευταῖος κατεδικάσθη εἰς θάνατον, ὁ δὲ πρῶτος εἰς ἰσόβια δεσμά· οἱ δύο ἄλλοι ἠθωώθησαν. Πρόσφατος ἔτι εἶνε ἡ δίκη τῆς συνωμοσίας, καταλήξασα εἰς καταδίκην τοῦ Λυμπρίτη, Δερλερέ, Κακάβου καὶ λοιπῶν εἰς ἰσόβια δεσμὰ καὶ ἄλλων εἰς ὀλιγοχρονιωτέραν φυλάκισιν. Ἐξακολουθεῖ ἀκόμη ἡ δίκη τῶν ἀξιωματικῶν τοῦ Γκαῖρλιτς, κατηγορουμένων ἐπὶ ἐσχάτῃ προδοσίᾳ διεξαχθείσῃ ἐπὶ Γερμανικοῦ ἐδάφους κατὰ τοῦ Βενιζελικοῦ καθεστῶτος. Τὰ Νοεμβριανὰ ἔδωκαν τροφὴν εἰς πλείστας ἄλλας δίκας καὶ καταδίκας σημαινόντων ἐν τῇ πολιτείᾳ, τῇ κοινωνίᾳ καὶ τῷ στρατῷ προσώπων. Οἱ δημοσιογράφοι συνέβαλον εὐρύτατα εἰς τὴν ἀπασχόλησιν στρατοδικῶν καὶ δεσμοφυλάκων. Αἱ βασιλικαὶ χάριτες ἐδόθησαν μετὰ φειδοῦς, καὶ τώρα τελευταῖον ἀκόμη, ὁπότε ἠκούσθησαν ἐπαγγελίαι περὶ γενικῆς ἀμνηστείας καὶ γενικῆς ἄρσεως τῶν πιεστικῶν μέτρων. Ὁ στρατιωτικὸς νόμος ἤρθη ὑπὸ περιορισμοὺς ἐπὶ βραχὺ μόνον διάστημα, ἀπέναντι ὅμως τῆς ἐπὶ τὸ ἐμφανέστερον καταδειχθείσης δυσφορίας τῆς κοινῆς γνώμης, μὴ ἀνεχομένης ἐπὶ πλειότερον ἔτι χρόνον τὴν παράτασιν τῆς σημερινῆς τυραννίας, ἐτέθη καὶ πάλιν ἐν ἰσχύϊ πρὸς στήριξιν τοῦ καθεστῶτος, ἐπὶ τῇ προφάσει τῆς διαρκούσης δῆθεν ἐμπολέμου θέσεώς μας πρὸς τὴν Τουρκίαν.

Δὲν εἶναι ὅμως μόνον τοῦ στρατιωτικοῦ νόμου ἡ λειτουργία ἡ συνεπαγομένη τὴν δυσφορίαν τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ καὶ δημιουργοῦσα τὴν πρωτοφανῶς ἔκτροπον διὰ τὴν Ἑλλάδα κατάστασιν. Ἡ δημιουργία εἰδικοῦ σώματος ἀσφαλείας, εἴδους πραιτωριανῆς φρουρᾶς σωματοφυλάκων, ὑπὸ τὴν ἀρχηγίαν ἀφωσιωμένου εἰς τὸν πρωθυπουργὸν τέως ὁπλαρχηγοῦ· ἡ συντήρησις πληθύος χαφιέδων, εἰς μηδὲν λογιζομένων τὴν κατάδοσιν φιλησύχων πολιτῶν, πρὸς δικαιολόγησιν τῆς ἰδίας ὑπάρξεως των,

ἡ χρησιμοποίησις ὅλων τῶν ὀργάνων τῆς ἐξουσίας, μηδ᾽αὐτῶν τῶν δικαστῶν καὶ τῶν κληρικῶν ἐξαιρουμένων, πρὸς καταπίεσιν τῶν ἀντιφρονούντων· ἡ ἐπικειμένη δημιουργία ἐθελοντικοῦ στρατοῦ, μὲ δελεαστικὰς παροχάς, ἐξ ἀνδρῶν στρατολογουμένων πάντοτε μεταξὺ τῶν ἐξοικειωμένων πρὸς τὰς κυβερνητικὰς μεθόδους καὶ ἀντιλήψεις· ἡ μεροληπτικὴ στάσις τῶν πλείστων ἐκ τῶν λειτουργῶν τοῦ Κράτους ὑπὲρ τῶν δηλούντων ὅτι πρόσκεινται εἰς τὴν Κυβέρνησιν· ἡ ἐν γένει ἀνοίκειος συμπεριφορά, ἰδίᾳ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις, τῶν ὑπαλλήλων ἀπέναντι τῶν τριπλοῦν φόρον αἵματος, χρήματος καὶ ἐργασίας καταβαλλόντων πολιτῶν· ἡ ἀνεπαρκὴς γενικῶς, καὶ εἰδικῶς ἄνισος, ἀμοιβὴ τῶν δημοσίων λειτουργῶν· ἡ ἐκ τῆς ἀπολύσεως χιλιάδων ἀντιφρονούντων προκληθεῖσα δυσφορία κατ᾽ ἀντίθεσιν πρὸς τὴν ἐκ τῆς δημιουργίας ἀπειραρίθμων ἀργομισθιῶν καὶ νέων κλάδων πολυτελοῦς ἀλλ᾽ ἀνωφελοῦς διοικήσεως καὶ ὀργανώσεως προξενουμένην ἀλόγιστον σπατάλην· ἡ ἐφεύρεσις τῶν ποικίλων ἀνὰ τὴν Εὐρώπην, τὴν Ἀμερικὴν καὶ τὰς νεωστὶ καταλαμβανομένας χώρας πολυδαπάνων ἀποστολῶν πρὸς ἱκανοποίησιν τῶν προσκειμένων εἰς τὸ κυβερνητικὸν καθεστὼς καὶ διαθρυπτόντων τὴν ἐγωπάθειαν καὶ τὴν δοκησισοφίαν τοῦ κ. Βενιζέλου· ἡ ἐπὶ κεφαλῆς ὅλων σχεδὸν τῶν δημοσίων ὑπηρεσιῶν μετάκλησις καὶ τοποθέτησις ξένων ὀργανωτῶν, ἐπεμβαινόντων καὶ εἰς τὴν κατ᾽ οὐσίαν διακυβέρνησιν τῆς χώρας· ἡ οἰκονομικὴ πολιτικὴ τῆς κυβερνήσεως, ὁμοία πρὸς τὴν λοιπὴν ἐσωτερικὴν καὶ ἐξωτερικὴν αὐτῆς πολιτικήν, ἡ ἄνευ οὐδενὸς σχεδίου καὶ οὐδεμιᾶς βάσεως, ἡ ἀδιαφοροῦσα διὰ τὸ μέλλον, βιαστικὴ δ᾽ἑκάστοτε, ὅπως καταφέρῃ ἐκ τοῦ προχείρου τὰ συντελοῦντα εἰς τὴν ὁπωσδήποτε διατήρησίν της ἐν τῇ ἀρχῇ· αἱ ὡς ἐκ τῆς ἀβελτηρίας τοῦ ὑπουργείου τοῦ ἐπισιτισμοῦ διενεργούμεναι σκανδαλώδεις καταχρήσεις καὶ ἀσύστολος αἰσχροκέρδεια, ὡς καὶ ἡ ἔλλειψις οἱασδήποτε λογοδοσίας διὰ τὴν ἀπὸ τετραετίας ἤδη γινομένην διαχείρισιν δισεκατομμυρίων· ἡ ἐπὶ ζημίᾳ τοῦ ἐμπορίου καὶ τῶν καταναλωτῶν ἐν γένει ἄστοχος ἐπέμβασις τοῦ Κράτους ἐν τῇ διαρρυθμίσει τοῦ ἐξωτερικοῦ συναλλάγματος· ἡ εἰς τὸ Κράτος ὑποδούλωσις τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης καὶ ἡ ἐπαύξησις εἰς ἓν δισεκατομμύριον καὶ ἑπτακόσια πεντήκοντα ἑκατομμύρια δραχμῶν τοῦ κυκλοφοροῦντος χαρτονομίσματος, γενικευθείσης τῆς καταναγκαστικῆς κυκλοφορίας διὰ τῆς κατ᾽ οὐσίαν καταργήσεως τοῦ νόμου ΓΧΜΒ καὶ τῆς μὴ ὑποχρεωτικῆς ἀπέναντι χρυσοῦ ἢ συναλλάγματος εἰς τὸ ἄρτιον ἀνταλλαγῆς τῶν τραπεζογραμματίων, ἀκόμη καὶ αὐτῶν τῶν προνομιακῶς ὑπὸ τῆς Τραπέζης ἐκδεδομένων· ἡ ἀοριστία τῶν οἰκονομικῶν τοῦ Κράτους, παρουσιάζουσα ἐτήσια ἐλλείμματα ὑπερβαίνοντα τὸ δισεκατομμύριον καὶ ἀναβιβάζουσα τὸ δημόσιον χρέος εἰς τέσσαρα μέν, κατὰ τὰς δηλώσεις τῆς Κυβερνήσεως, εἰς ἑπτὰ δὲ ἢ ὀκτώ, κατὰ ἰδιωτικοὺς ὑπολογισμούς, δισεκατομμύρια δραχμῶν· ἡ διαρκὴς μεταρρύθμισις τῆς φορολογίας ἄνευ σταθερᾶς τινος δημοσιονομικῆς πολιτικῆς, ἀλλὰ πρὸς τὸν σκοπὸν μόνον ἀφθονωτέρας ταμιευτικῆς ἀποδόσεως. Ὅλα αὐτὰ καὶ πλεῖστα ἄλλα, τῶν ὁποίων καὶ ἡ συνοπτικωτάτη ἔτι ἀπὸ τῶν στηλῶν τούτων μνημόνευσις καθίσταται ἀδύνατος, ἐντείνουσιν εἰς τὸν ὑπέρτατον βαθμὸν τὴν ἀγανάκτησιν τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ.

Ἡ νεκραναστᾶσα Βουλὴ τῆς 31 Μαΐου 1915 ἐτερμάτισε τὸν ἀρχικὸν τετραετῆ βίον της τὴν 31 Μαΐου 1919. Διὰ διατάγματος, ἀνήκοντος εἰς τὸν τύπον τῶν κληθέντων συντακτικῶν διαταγμάτων, ὡς ὑποκειμένων εἰς τὴν κύρωσιν τῆς συγκληθησομένης Συντακτικῆς Ἐθνοσυνελεύσεως, παρετάθη ὁ βίος της ἐπὶ ἓξ μῆνας, μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1919. Τὴν 21 Νοεμβρίου συνῆλθεν εἰς Δ΄. Σύνοδον τῆς Κ΄. Περιόδου, συνεκρότησε δὲ μέχρι τῆς 21 Δεκεμβρίου συνεδρίας εἴκοσι τέσσαρας. Ἐν τῷ μεταξὺ παρέτεινε τὸν βίον της, οἰκείᾳ βουλήσει καὶ ὑπὸ τὸν ἀνωτέρω συντακτικὸν ὅρον, διὰ μίαν ἀκόμη τετραμηνίαν, μέχρι τῆς 31 Μαρτίου 1920. Εἰς τὰς 16 Ἰανουαρίου ἐπανέλαβε τὰς ἐργασίας της καὶ συνῆλθεν εἴκοσι ἓξ φορὰς μέχρι τῆς 3 Μαρτίου. Ληξάσης καὶ τῆς δευτέρας τετραμήνου παρατάσεως, νέον ἐξεδόθη συντακτικὸν διάταγμα, ἐγκριθὲν καὶ ὑπ᾽ αὐτῆς τῆς Βουλῆς προκαταβολικῶς, διὰ τρίτην, τρίμηνον τώρα, παράτασιν μέχρι τῆς 30 Ἰουνίου τρέχοντος. Ἀπὸ τῆς 23 Ἀπριλίου μέχρι τῆς 25 Μαΐου ἡ Βουλὴ συνεκρότησεν ἑτέρας εἴκοσι συνεδριάσεις καὶ διέκοψε τὰς ἐργασίας της, ἀφοῦ ἔδωκεν ἐκ τῶν προτέρων τὴν συγκατάθεσίν της διὰ μίαν ἀκόμη, τετάρτην αὐτήν, δίμηνον ἤδη, παράτασιν τῆς ὑπάρξεώς της, μέχρι 31 Αὐγούστου 1920. Θὰ εἶναι ἄρά γε ἡ τελευταία; Ἂς τὸ ἐλπίσωμεν.

Οἱ κατὰ τὴν Β΄. καὶ Γ΄. Σύνοδον τῆς Βουλῆς ταύτης μετασχόντες ὁπωσοῦν τῶν ἐργασιῶν της ἀντικυβερνητικοὶ βουλευταὶ ἐσκέφθησαν ν᾽ ἀπόσχουν ὁλοσχερῶς ἐπὶ τῇ ἐνάρξει τῆς Δ΄. Συνόδου. Δὲν κατωρθώθη ὅμως πάλιν νὰ ληφθῇ γενικὴ καὶ ὁμόφωνος ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἀπόφασις. Ὁπωσδήποτε, ἠλαττώθη πολὺ ἡ ἀριθμητικὴ παράστασις τῶν ἐν τῇ Βουλῇ ἀντικυβερνητικῶν βουλευτῶν, εἰς οὐδεμίαν δὲ ἀξίαν λόγου ἀντιμετώπισιν τῆς Κυβερνήσεως ἠδυνήθησαν νὰ προβῶσιν οἱ βουλευταί οὗτοι. Εἴς τινα ζητήματα, νομοθετικὰ καὶ διοικητικοῦ ἐλέγχου, ἐγίνοντο ὁπωσοῦν ἀνεκτοί, διὰ νὰ παράγηται ἡ ἐντύπωσις κοινοβουλευτικῆς λειτουργίας τοῦ πολιτεύματος, χάριν ἰδίᾳ τῆς εἰς τὸ ἐξωτερικὸν ἐντυπώσεως. Κατὰ τὴν σύνοδον ταύτην ἐκυρώθησαν αἱ μετὰ τῆς Γερμανίας, Αὐστρίας καὶ Βουλγαρίας συνομολογηθεῖσαι συνθῆκαι εἰρήνης.

Ἐν τῷ μεταξὺ διεξήχθησαν συνεννοήσεις μεταξὺ διαφόρων κορυφαίων παραγόντων τῆς Ἀντιπολιτεύσεως, ὅπως ἐπιτευχθῇ ἡ ἑνιαία αὐτῆς ὀργάνωσις πρὸς ἀντιμετώπισιν τῆς δημιουργηθείσης καταστάσεως. Αἱ συνεννοήσεις αὗται ἀπέληξαν εἰς τὴν σύμπηξιν τῆς ἀπὸ τῶν ἀρχῶν περίπου τοῦ τρέχοντος ἔτους συνεργαζομένης Ἀντιπολιτεύσεως, τὴν ὁποίαν ἀπήρτισαν, πλὴν ἐλαχίστων ἀτομικῶν ἐξαιρέσεων, ὅλοι σχεδὸν οἱ ὁμαδικοὶ ὀργανισμοὶ καὶ οἱ περισσότεροι ἐκ τῶν γνωστῶν ἐν τῷ πολιτευομένῳ κόσμῳ ἀνεξαρτήτων πολιτευτῶν. Ἡ συνεργασία αὕτη ἔτυχε τῆς γενικῆς ἐπιδοκιμασίας ἐκ μέρους τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ, τοῦ ὁποίου ἄλλως ἀπετέλει γενικὴν καὶ ἐπιτακτικὴν ἀξίωσιν, ὡς καὶ τῆς ἀμερίστου ὑποστηρίξεως ἐκ μέρους τοῦ ἀντιπολιτευομένου τύπου τῆς πρωτευούσης καὶ τῶν ἐπαρχιῶν, ὁ ὁποῖος μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης εἶχε διεξαγάγει μόνος, μὲ θαυμαστὴν ἐθελοθυσίαν καὶ ἀφοσίωσιν, τὸν δυσχερῆ ἀγῶνα κατὰ τῶν κυβερνητικῶν ὑπερβασιῶν. Εἰς τὴν συνεργαζομένην Ἀντιπολίτευσιν ἐδόθη εὐκαιρία, ὅπως ἔλθῃ τετράκις μέχρι τοῦδε εἰς ἐπικοινωνίαν πρὸς τὸν ἑλληνικὸν λαόν δι' ἀνακοινωθέντων ἐγκαλούντων τὴν ὅλην ἐμ ράνισιν καὶ δρᾶσιν τοῦ κυβερνητικοῦ καθεστῶτος. Ἤδη ἀσχολεῖται μὲ τὴν ποδηγέτησιν πρὸς συστηματικὴν λειτουργίαν τῶν ὑπὸ ἵδρυσιν ἀπανταχοῦ τοῦ Κράτους λαϊκῶν πολιτικῶν συλλόγων, ἐπὶ τῆς προσφόρου ὀργανώσεως καὶ δράσεως τῶν ὁποίων πολλαὶ καὶ καλαὶ στηρίζονται ἐλπίδες διὰ τὴν ὅσον τὸ δυνατὸν ἀνωδυνοτέραν καὶ ὁμαλωτέραν ἐκκαθάρισιν τῆς ἀφορήτου ἐσωτερικῆς καταστάσεως.

Μπ.

ΑΙ ΕΛΛΗΝΙΚΑΙ ΝΗΣΟΙ
ΚΑΙ
Η ΔΙΑΣΥΜΜΑΧΙΚΗ ΔΙΟΙΚΗΣΙΣ ΕΠΙ ΤΩΝ ΣΤΕΝΩΝ

Ἡ ἐπέκτασις ἐπὶ τῶν Ἑλληνικῶν νήσων Λήμνου, Ἴμβρου, Μυτιλήνης, Τενέδου καὶ Σαμοθράκης τῆς δικαιοδοσίας τῆς διασυμμαχικῆς Διοικητικῆς Ἐπιτροπῆς τῶν Στενῶν τῶν Δαρδανελλίων, ἀκόμη ὑφ' ἣν μορφὴν παρουσιάζεται αὕτη ὑπὸ τοῦ τελευταίου ἀνακοινωθέντος τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως, ἔχει σημασίαν ἐξαιρετικήν, οὐ μόνον ὅσον ἀ ρορᾷ τὴν ἀδικαιολόγητον μείωσιν τῶν κυριαρχικῶν δικαιωμάτων τῆς Ἑλλάδος ἐπὶ τῶν νήσων τούτων, ἀλλὰ πρὸ πάντων διότι εἶναι χαρακτηριστικὴ τῆς δυσπιστίας τῶν συμμάχων πρός τε τὴν Ἑλλάδα καὶ πρὸς ἀλλήλους. Ὀφείλεται δ' ἡ δυσπιστία αὕτη εἰς τὴν ἀοριστίαν ἥτις κυριαρχεῖ ἐπὶ τῆς πολιτικῆς ἑκάστου τῶν συμμάχων, ὡς ἐκ τῆς ἐμβρυώδους πολιτικῆς καταστάσεως εἰς ἣν εἰσέτι εὑρίσκεται ἡ ἐκ τοῦ κολοσσιαίου πολέμου ἐκκολαφθεῖσα Νέα Εὐρώπη.

Ἐξ ὅσων τοὐλάχιστον κατέστη μέχρι τοῦδε γνωστόν, ἐπεκτεινομένης διὰ τῆς Συνθήκης ταύτης τῆς «*ζώνης τῶν Στενῶν*» καὶ ἐπὶ τῶν Ἑλληνικῶν τούτων νήσων, ἐκτὸς τῆς κατεδαφισεως τῶν ἀμυντικῶν ἔργων ἐπ' αὐτῶν, ἅτινα ὁπωσδήποτε εἶναι σήμερον πράγματι ἄχρηστα (ὁρμητήριον Μούδρου) καὶ τῆς ἀπαγορεύσεως τῆς κατασκευῆς ἀμυντικῶν ἔργων, στρατιωτικῶν ὁδῶν, σιδηροδρόμων προσφόρων διὰ τὴν ταχεῖαν μεταφορὰν κινητῶν πυροβολαρχιῶν, ἡ Γαλλία, Ἀγγλία καὶ Ἰταλία ἔχουν ἐπίσης τὸ δικαίωμα νὰ διατηροῦν ἐπ' αὐτῶν ὅσας δυνάμεις στρατιωτικὰς ἤθελον κρίνει ἀναγκαίας, τῆς Ἑλληνικῆς χωροφυλακῆς τιθεμένης ὑπὸ τὴν Διασυμμαχικὴν στρατιωτικὴν διοίκησιν. Ἐν γένει ἡ Ἑλλὰς ἀποδέχεται πραγματικῶς τὰς αὐτὰς ὑποχρεώσεις, ἃς καὶ ἡ Τουρκία (Μέρ. III) καὶ λαμβάνεται ἐπὶ πλέον καὶ πρόνοια ἐναντίον ταραβιάσεων ἐκ μέρους τῶν ἑλληνικῶν δικαστηρίων, ἄγνωστον εἰσέτι ποία (The Near East, May 20 1920).

Ἀληθῶς ἡ μετὰ τῆς Τουρκίας συνθήκη, ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἐξασφάλισιν τῆς ἐλευθεροπλοΐας τῶν Στενῶν τῶν Δαρδανελλίων δὲν ἔχει ἁπλῶς τὴν μορφὴν ἐκείνης τῶν Παρισίων τοῦ 1856 διὰ τὴν ἐλευθεροπλοΐαν τοῦ Δουνάβεως, ὡς ἐτροποποιήθη διὰ τῆς συνθήκης τοῦ Βερολίνου τοῦ 1878 καὶ τῆς τοῦ Λονδίνου τοῦ 1884, δι' ὧν μόνον ἀμυντικὰ ἔργα ἀπαγορεύονται, ἢ τῆς τοῦ 1888 διὰ τὴν ἐλευθεροπλοΐαν τῆς διώρυγος τοῦ Σουὲζ δι' ἧς οὔτε κἂν οὐδετεροποιοῦνται αἱ ἀκταὶ τῆς διώρυγος κατὰ τὸν Bonfils. Τοὐναντίον καὶ τὸ πνεῦμα, ἀλλὰ καὶ αὐτὸ τὸ γράμμα τῆς τουρκικῆς συνθήκης, ἔνθα γίνεται χρῆσις (Μέρ.Ε') τοῦ ὅρου c o n t r o l ὅστις ἀγγλιστὶ δὲν σημαίνει ἁπλῶς ἔ***λεγχον***, ἀλλὰ μᾶλλον ***Διοίκησιν***, εἶναι χαρακτηριστικὴ δυσπιστίας ἐκ μέρους τῶν Μ. Δυνάμεων πρὸς τοὺς κατόχους τῶν δύο ἀκτῶν τῶν Στενῶν, τὴν Τουρκίαν καὶ τὴν Ἑλλάδα. Ἐκτὸς ὅμως τούτου, ἐν ἀντιθέσει πρὸς ὅ,τι συμβαίνει εἰς τὰς ἀνωτέρω συνθήκας, κατὰ τὴν περίπτωσιν τῶν Στενῶν τῶν Δαρδανελλίων δὲν ἀρκοῦνται αἱ Μ. Δυνάμεις εἰς τὴν εἰλικρίνειαν τῶν συμβαλλομένων κατόχων τῶν Στενῶν, ἀλλ' ἐπιβάλλουν πρὸς μείζονα ἀσφάλειαν καὶ πραγματικὸν ἔλεγχον ἐπ' αὐτῶν, ἐπιτρέπουν τὴν διατήρησιν συμμαχικῶν στρατευμάτων ἐπὶ τῶν νήσων καὶ ἐγκαθιδρύουν ἰδίαν αὐτοτελῆ Διοίκησιν, ἧς ἡ ἁρμοδιότης ἐπεκτείνεται καὶ ἐπὶ τῶν πέριξ νήσων ἐφ' ὧν ἦτο αὐτόδηλον, ὅτι ἡ πρὸ τοῦ πολέμου πλήρης ἑλληνικὴ κυριαρχία καὶ παρὰ τῶν ἐχθρῶν τῆς Ἑλλάδος οὐχὶ δὲ πλέον παρὰ τῶν Συμμάχων αὐτῆς, δὲν ἦτο ποτὲ δυνατὸν νὰ ἀμφισβητηθῇ.

Πράγματι, ἡ ἐπιδίωξις τῆς ἐξασφαλίσεως τῆς ἐλευθεροπλοΐας τῶν Στενῶν, ἐκδηλουμένη διὰ τῆς ἀπαγορεύσεως τῆς παρὰ τῆς Ἑλλάδος ἐκτελέσεως ἀμυντικῶν ἔργων ἐπὶ τῶν νήσων,

στρατιωτικῶν ὁδῶν ἢ σιδηροδρόμων καὶ ἡ ἐνάσκησις παρ' αὐτῶν ἐποπτείας ἀκόμη καὶ εἰς τὰς κινήσεις τῆς χωροφυλακῆς, εἶναι νομίζω χαρακτηριστικὴ φόβου τῶν Δυνάμεων ὅτι ἦτο ποτὲ δυνατὸν νὰ ἀμφισβητηθῇ παρὰ τῆς Ἑλλάδος εἰς αὐτὰς τὸ δικαίωμα ἐγκαταστάσεως πολεμικῶν βάσεων τῶν Συμμάχων ἐπὶ τῶν νήσων καὶ ἡ χρησιμοποίησις τῶν ὁρμητηρίων Λήμνου καὶ Μυτιλήνης παρ' αὐτῶν. Τῶν ὁρμητηρίων ὅμως τούτων, ἐξ ὧν κατὰ τὴν κτηθεῖσαν ἤδη πεῖραν ὁρμᾶται εὐχερῶς πᾶσα ἐπιχείρησις πρὸς παραβίασιν ἐκ νότου τῶν Στενῶν, θὰ εἶχον οἱ Σύμμαχοι ἀνάγκην μόνον ἐν ᾗ περιπτώσει θὰ ἠναγκαζόντο νὰ δράσουν ἀπὸ θαλάσσης ἐναντίον ἐπικρατειῶν αἵτινες τυχὸν ἤθελον ἔχει συμφέρον ὅπως καταστῶσι κύριοι ἀπόλυτοι τῆς Κωνσταντινουπόλεως καὶ ἀπειλήσουν τὴν ἐλευθεροπλοΐαν τῶν Στενῶν. Τοιαῦται ἐπικράτειαι θὰ ἠδύναντο νὰ εἶναι ἡ Τουρκία, κατέχουσα τὴν ἀσιατικὴν ἀκτήν, ἡ Ἑλλὰς κατέχουσα συμφώνως τῇ μετὰ τῆς Τουρκίας ὑπὸ ὑπογραφὴν συνθήκῃ τὴν εὐρωπαϊκὴν ἀκτήν, καὶ αἱ πέραν τῶν Στενῶν Βουλγαρία, πάσχουσα ἐκ βουλιμιώδους μεγαλομανίας καὶ Ρωσσία, ἥτις εἶναι σχεδὸν βέβαιον ὅτι οἱανδήποτε μορφὴν καὶ ἂν ἀποκτήσῃ τελικῶς τὸ πολίτευμά της, δὲν θὰ παραιτηθῇ ποτὲ τῶν ἀξιώσεών της ἐπὶ τῶν πολυτίμων θυρῶν τοῦ Εὐξείνου καὶ τῆς Κωνσταντινουπόλεως.

Ἐκ τούτων ἡ Ἑλλάς, οὐ μόνον ἕνεκα λόγων τιμῆς καὶ τῶν παλαιῶν δεσμῶν φιλίας καὶ αἵματος πρὸς τοὺς Συμμάχους δὲν δύναταί ποτε νὰ τεθῇ ἀντιμέτωπος αὐτῶν, ἀλλ' οὔτε κἂν νὰ φαντασθῇ ὅτι εἰμπορεῖ καὶ νὰ ζήσῃ ἀκόμη, πολὺ δὲ περισσότερον νὰ χρησιμοποιήσῃ τὰ ἐπὶ τῶν νήσων ἀμυντικὰ ἔργα της, ἐὰν καὶ πρὸς στιγμὴν ἀκόμη στερηθῇ τῶν θαλασσίων συγκοινωνιῶν, εὑρισκομένων ἀποκλειστικῶς εἰς χεῖρας τῶν Μεγάλων Συμμάχων ναυτικῶν Δυνάμεων. Μόνον ἐὰν ἐπρόκειτο νὰ ἀγωνισθῇ ὑπὲρ ἑστιῶν καὶ βωμῶν, ἀπηλπισμένη ὡς κατὰ τὸ 1821, θὰ ἀπεφάσιζε τὴν παραφροσύνην ταύτην.

Ἡ Βουλγαρία, χωριζομένη μὲ πατροπαράδοτον, ἀρχαιότερον τοῦ πρὸς τοὺς Τούρκους μίσους ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, βαίνουσα τυχὸν πρὸς τὰ Στενὰ θὰ ἔδει προηγουμένως νὰ πατήσῃ ἐπὶ τοῦ πτώματος τῆς Ἑλλάδος. Ἄλλως τε ἡ ναυτικὴ ἐναντίον της δρᾶσις, θὰ ἦτο πάντοτε εὐχερής, καθόσον δὲν θὰ ἠδύνατο ἐκ τοῦ προχείρου νὰ διαθέτῃ τὸν ἀπαιτούμενον εἰδικὸν διὰ τὴν ἄμυναν τῶν στενῶν ὁπλισμόν, οὕτως ὥστε δὲν θὰ ὑπῆρχεν ἀνάγκη ἐξασφαλίσεως ὁρμητηρίων διὰ τὴν ναυτικὴν ἐκστρατείαν ἐναντίον της, δεδομένου ὅτι καὶ ἡ Ἑλλὰς θὰ εἶχε προηγουμένως τεθῇ κατ' ἀνάγκην ἀντιμέτωπος τῆς Βουλγαρίας. Μόνον ὡς πρόσκοπος τῆς Ρωσσίας θὰ ἠδύνατο αὕτη νὰ καταστῇ ἐπικίνδυνος, ὡς θὰ ἴδωμεν.

Τοὐναντίον ἡ Τουρκία, μάλιστα ἐν συμμαχίᾳ πρὸς τὴν Ρωσσίαν, ἣν διευκολύνει πρὸς τοῦτο τὸ ρωσσικὸν μπολσεβικικὸν καθεστώς, δύναται πραγματικῶς νὰ καταστῇ ἐπικίνδυνος εἰς τὴν ἀσφάλειαν τῶν Στενῶν, κατέχουσα τὴν Ἀσιατικὴν ἀκτὴν καὶ μὴ ἐπηρεαζομένη σπουδαίως ἀπὸ θαλάσσης, μάλιστα ὡς διαμορφοῦται ἤδη αὕτη εἰς καθαρὸν ἠπειρωτικὸν Κράτος, ὁπωσοῦν ἀνεξάρτητον τῆς ἀνάγκης τῶν θαλασσίων συγκοινωνιῶν. Ἀλλ' ἀκριβῶς πρὸς ἀποσόβησιν τῆς Τουρκικῆς ἀπειλῆς ταύτης οἱ Σύμμαχοι εἶχον σπουδαῖον στρατιωτικὸν συμφέρον νὰ ἐπιβάλουν εἰς τὴν Ἑλλάδα, τοὐναντίον, τὴν ὀχύρωσιν ἰδίᾳ τῶν δύο εἰς ἀπόστασιν βολῆς κειμένων ἀπὸ τῆς ἀσιατικῆς ἀκτῆς νήσων Μυτιλήνης καὶ Τενέδου, ἵνα ἐξασφαλισθῇ ἡ ἐν ἀνάγκῃ ἐγκατάστασις ἐπ' αὐτῶν παρὰ τῶν Συμμάχων πολεμικῶν βάσεων καὶ ἀποσοβηθῇ πᾶσα τυχὸν πειρατικὴ ἀπόπειρα ἀποβάσεως, ἥτις ὑπὸ τὴν σκέπην τῶν πυροβολείων ἀπὸ τῆς ἀσιατικῆς ἀκτῆς ἠδύνατο νὰ καταστῇ ἐνοχλητική.

Δὲν φαίνεται ἐκ πρώτης ὄψεως εὔκολον τὸ νὰ φαντασθῇ τις ὅτι οἱ Σύμμαχοι παρεῖδον τόσον ἐπιπολαίως τὴν ἄποψιν ταύτην, ἐπιβάλλοντες τελευταίως εἰς τὴν Ἑλλάδα ἄσκοπον καὶ ἐπικίνδυνον μείωσιν τῶν ἐπὶ τῶν ἑλληνικῶν νήσων κυριαρχικῶν της δικαιωμάτων, ἐξ ἧς ἐκτὸς τῶν στρατιωτικῶν τούτων ἀτόπων, ποικίλαι ἄλλαι προστριβαὶ καὶ δυσχέρειαι δύνανται πιθανῶς νὰ προέλθουν κατὰ τὴν ἐνάσκησιν τῶν ἀστυνομικῶν καὶ ἄλλων καθηκόντων τῶν ἑλληνικῶν ἀρχῶν, καὶ ἰδίᾳ τῶν τελωνειακῶν μέσων διὰ τὴν καταδίωξιν τοῦ λαθρεμπορίου ὅπερ τόσον εὐνοεῖ ἡ μικρὰ ἀπὸ τῶν τουρκικῶν ἀκτῶν ἀπόστασις τῶν ἑλληνικῶν νήσων. Καὶ ταῦτα ἀνεξαρτήτως τῶν κινδύνων τῆς κατ' ἀρέσκειαν ἑκάστοτε καὶ κατ' ἐπέκτασιν ἑρμηνείας τῶν διατάξεων τούτων τῆς συνθήκης εἰς τὸ μέλλον.

Εἰς τὴν παραδοχὴν ὅμως τῶν μέτρων τούτων ἤγαγον τοὺς Συμμάχους τάσεις διάφοροι ἑκάστου ἐξ αὐτῶν, συμπίπτουσαι ὅμως εἰς τὴν ἐκλογὴν τῶν μέσων τῆς ἐξυπηρετήσεως τῶν διαφόρων τούτων τάσεων. Ἐκτὸς τῆς Ἰταλίας, ἥτις πάνυ προθύμως θὰ ἔστεργε κατ' ἀρχὴν εἰς πᾶσαν μείωσιν τῆς ἑλληνικῆς κυριαρχαίας, διὰ τὴν Γαλλίαν καὶ Ἀγγλίαν ὑπῆρχεν ἐπὶ πλέον κεκτημένη ταχύτης ἐκ τοῦ πολέμου, ὁπότε ἡ Λῆμνος εἶχε καταληφθῇ ὑπὸ τῶν Ἄγγλων, ἡ δὲ Μυτιλήνη ὑπὸ τῶν Γάλλων. Ἡ ἐγκαρδιότης τῶν ἀγγλοελληνικῶν σχέσεων ἐπὶ τῆς εὐρωπαϊκῆς ἀκτῆς διήγειρε τὴν καχυποψίαν τῶν Γάλλων καὶ τὴν ἐπιθυμίαν αὐτῶν ὅπως διαμορφώσωσιν ἀπὸ τοῦδε περιπτώσεις ἐπιτρεπούσας τὴν εἰς τὸ μέλλον πραγματικωτέραν προσέγγισίν των εἰς τὴν ἀσιατικὴν ἀκτὴν τῶν Στενῶν, καλύπτοντες οὕτω προσχηματικῶς εἰς ἀντιστάθμισμα ποιάν τινα σταυροφορικὴν Ἀεννατολῇ τάσιν

ὑπὸ τῆς ὁποίας, ἀσυναισθήτως ἴσως, πάντοτε διαπνέεται ἡ γαλλικὴ ἐν Ἀνατολῇ πολιτική. Ἡ διπλωματία ἄλλως τε γενικῶς τείνει νὰ δημιουργῇ ὁπωσδήποτε τίτλους διὰ τὸ μέλλον.

Ἐνῷ δὲ ἡ Γαλλία κατὰ πᾶσαν πιθανότητα εἰσηγεῖτο τὰ μέτρα ταῦτα προκειμένου περὶ τῆς Μυτιλήνης εἰς ἣν εἶχεν ἐγκατασταθῆ κατὰ τὸν πόλεμον καὶ πρὸς ἣν ἀνέκαθεν ὑπῆρξε γνώριμος, ἀφοῦ καὶ τὰ τελωνεῖα αὐτῆς εἶχεν ἄλλοτε καταλάβει πρὸς ἐκβιασμὸν τῆς Τουρκίας, ἡ Ἀγγλία, ἔχουσα ἀνέκαθεν σπουδαίαν ἰδέαν περὶ τῆς χρησιμότητος τοῦ ὁρμητηρίου τοῦ Μούδρου, ἐξ οὗ οἱ Ἕλληνες κατὰ τὸ 1912 διηύθυναν τὴν πολεμικήν των ἐνέργειαν κατὰ τῆς Τουρκίας, ἐδέχθη παρόμοιον μέτρον καὶ διὰ τὴν Λῆμνον καὶ τὰς ἄλλας νήσους. Ἡ Ἀγγλία στερῶς ἐχομένη τῆς συντηρητικῆς πατροπαραδότου πολιτικῆς της, διατηρεῖ, ὡς φαίνεται, τὴν παλαιὰν ἀντίληψιν περὶ τῆς ἀξίας τῶν Στενῶν, ἤτοι ἐν σχέσει ἰδίᾳ πρὸς τὴν Ρωσσίαν μόνον. Ἴσως μάλιστα ἡ ἐμμονὴ εἰδικῶς εἰς τὴν ἀντίληψιν ταύτην ἐξέθεσεν εἰς κίνδυνον κατὰ τὴν ἀρχὴν τοῦ πολέμου τὴν ἐπὶ τῆς Αἰγύπτου θέσιν τῆς Ἀγγλίας, μὴ οὔσης παρασκευασμένης διὰ τὴν ἀπίθανον Γερμανοτουρκικὴν συνεργασίαν. Καίτοι ἑπομένως οὐδέποτε ἡ ἀγγλικὴ πολιτικὴ ἐφαντάσθη ὅτι ἦτο δυνατὸν νὰ εὕρῃ ἀντιμέτωπον εἰς τὸν δρόμον της τὴν Ἑλλάδα, ἀλλὰ θέλουσα νὰ προλάβῃ τὴν περίπτωσιν καθ' ἣν ἡ Ἑλλὰς πιεζομένη ὑπὸ τοῦ σημαντικωτέρου τῶν ἐπὶ τῶν Στενῶν ἐχθρῶν τῆς Ἀγγλίας, τῆς Ρωσσίας, εἴτε μόνης εἴτε μετὰ τῆς Βουλγαρίας, ἤθελε προτιμήσει πολιτικὴν αὐστηρᾶς οὐδετερότητος καὶ ἀντιστῇ κατὰ τῆς χρησιμοποιήσεως παρὰ τῶν Συμμάχων, ἰδίᾳ τῆς Ἀγγλίας, τῶν νήσων, ἐναντίον τῆς ρωσσικῆς πρὸς κατάκτησιν τῶν Στενῶν ἐνεργείας. Ἡ τόσον ἐμπειρικὴ ἀγγλικὴ πολιτικὴ στηρίζεται ἴσως εἰς τὴν στάσιν τῆς Ἑλλάδος κατὰ τὸν κριμαϊκὸν πόλεμον, ἀλλ' ἰδίᾳ εἰς τὰς ὀλεθρίας παρεξηγήσεις αἵτινες καὶ ἐσωτερικῶς καὶ ἐξωτερικῶς ἔλαβον χώραν κατὰ τὸν τελευταῖον πόλεμον, ὁπότε ἀπεδόθη εἰς τὴν Ἑλλάδα ἡ πρόθεσις νὰ διατηρήσῃ τὴν οὐδετερότητά της μέχρι τέλους. Καὶ ἡ ἀγγλικὴ πολιτικὴ ἠθικὴ ἐπιθυμεῖ ἀπὸ τοῦδε νὰ ἄρῃ πᾶσαν αἰτίαν ἐπαναλήψεως εἰς τὸ μέλλον τῶν ἐναντίον τῆς ἑλληνικῆς οὐδετεπότητος μέτρων, οἷα ἠναγκάσθη νὰ ἐνασκήσῃ ὅταν βίᾳ κατελάμβανεν τὸ ὠχυρωμένον ἀλλὰ μὴ ἀντιστᾶθὲν ἑλληνικὸν ναυτικὸν ὁρμητήριον τοῦ Μούδρου.

Οἱ Σύμμαχοι ἐν τούτοις πρέπει νὰ γνωρίζουν ὅτι, ἄνευ παρεμβάσεώς των πρὸ πάντων ἐν Ἑλλάδι, οὐδεὶς ἦτο ἱκανὸς νὰ παρεμποδίσῃ τὴν Ἑλλάδα μέχρι τέλους ἀπὸ τοῦ νὰ ταχθῇ εἰς τὸ πλευρόν των. Ἡ παρεξήγησις τῆς στάσεως τῆς Ἑλλάδος ὀφείλεται εἰς διαφωνίαν ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἐκλογὴν τοῦ καταλλήλου χρόνου πρὸς ἐνέργειαν. Δεδομένου ὅτι ἡ Στρατηγικὴ ἀσχολεῖται εἰς τὴν ἐκλογὴν τοῦ καταλλήλου χρόνου καὶ τόπου τῆς ἐνεργείας, θὰ δύναταί τις νὰ εἴπῃ ἀσφαλῶς, ὅτι ἡ μεταξὺ τῶν Συμμάχων καὶ τῆς Ἑλλάδος παρεξήγησις ἐν ἀρχῇ τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ πολέμου ἦτο φύσεως καθαρῶς στρατηγικῆς, οὐδέποτε πολιτικῆς. Ἡ Ἑλλὰς ἠθέλησεν ἑλληνικὴν καθαρῶς στρατηγικήν, ἐνῷ οἱ σύμμαχοι ἐπεθύμουν γενικωτέραν στρατηγικὴν συμμαχικήν, διαφέρουσαν τῆς πρώτης κατὰ χρόνον καὶ τόπον. Ὡς ὅμως διὰ τῆς τουρκικῆς συνθήκης διαμορφοῦται ἡ Ἑλλάς, εἶναι προφανὲς ὅτι εἰς τὸ μέλλον, καὶ χρονικῶς καὶ τοπικῶς ἡ ἑλληνικὴ στρατηγικὴ θὰ συμπίπτῃ ἀναποδράστως πρὸς τὴν συμμαχικὴν καὶ ἰδίᾳ τὴν ἀγγλικήν. Τοῦτο ἀποτελεῖ ἐξαιρετικῆς σημασίαν πολιτικοστρατηγικὴν ἐπιτυχίαν τῶν συμμάχων ἐκ τῆς Τουρκικῆς συνθήκης, ἀλλὰ ὅμως καὶ καθιστᾷ ἀδικαιολόγητον καὶ ἀποθαρρυντικὴν τὴν ἐνάσκησιν περιοριστικῶν μέτρων παρὰ τῶν Συμμάχων ἐναντίον τῆς ἑλληνικῆς ἐπὶ τῶν νήσων κυριαρχίας.

ΠΕΡΙΚΛΗΣ Δ. ΡΕΔΙΑΔΗΣ

Η ΑΥΣΤΡΙΑ
ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΚΑΤΑΡΡΕΥΣΙΝ

I

Ἀπὸ τῆς Αὐτοκρατορίας εἰς τὴν Δημοκρατίαν.

Κατὰ τοὺς τελευταίους μῆνας τοῦ ἔτους 1918 ἤρχισε νὰ γίνεται φανερὰ πλέον λόγος ἐν τῷ Αὐστριακῷ Συμβουλίῳ τῆς Ἐπικρατείας καὶ εἰς ὅλους τοὺς πολιτικοὺς κύκλους περὶ τῆς σοβαρᾶς πολιτειακῆς κρίσεως καὶ περὶ τῆς πιθανότητος διαμελισμοῦ τῆς Μοναρχίας, περὶ τοῦ ὁποίου αἱ μέχρι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης φῆμαι εἶχον τὸν χαρακτῆρα ἀορίστων μᾶλλον διαδόσεων. Ἂν καὶ ἐνετείνοντο αἱ ἀνησυχίαι, οὐδεὶς ἐν τούτοις ἐν Αὐστρίᾳ ἐπίστευεν ἀπολύτως ὅτι τὸ ἐνδεχόμενον τοῦτο ἠδύνατο ν' ἀποβῇ πραγματικότης, ἀλλ' οὐδ' αὐτοὶ ἔτι οἱ Τσέχοι προέβλεπον τοιαύτην ἐντελῆ διάλυσιν τοῦ Κράτους τῶν Ἁψβούργων οἷα συνετελέσθη βραδύτερον. Χαρακτηριστικὸν τούτου εἶναι ὅτι δύο μόλις ἡμέρας πρὸ τῆς ἐκδόσεως τοῦ Ὀκτωβριανοῦ Διαγγέλματος τοῦ Αὐτοκράτορος Καρόλου, ὅπερ ὡς ἀπαίσιον νεκρικὸν σήμαντρον ἀντήχησε καθ' ἅπασαν τὴν Αὐτοκρατορίαν, ἐλάμβανεν ἐν τῇ Γερουσίᾳ τὸν λόγον ὁ ἡγέτης τῶν Τσέχων εὐγενῶν Πρίγκηψ Λόμπκοβιτς ἵνα διατρανώσῃ τὴν πεποίθησιν ὅτι ἡ Βοημία ἤθελε προαχθῇ εἰς ἀνεξάρτητον βασίλειον ὑπὸ τὸ σκῆπτρον τοῦ Αὐτοκράτορος Καρόλου καὶ ἐν τῷ πλαισίῳ τῆς Ἁψβουργικῆς Μοναρχίας.

Ἀλλὰ μετὰ τὴν διάσπασιν τοῦ Βουλγαρικοῦ πολεμικοῦ μετώπου ἐπῆλθον ραγδαίως ὅσον καὶ αἰφνιδίως τὰ γεγονότα. Ὁ κόμης Μιχαὴλ

Κάρολυ ὃν εἶχον ἐπιβάλει εἰς τὸν Αὐτοκράτορα ὡς Πρωθυπουργὸν τῆς Οὐγγαρίας ἔδωκε τὸ σύνθημα. Ἐπωφεληθεὶς σκοπίμως προκληθείσης διαφωνίας αὐτοῦ πρὸς τὴν Ἀνωτάτην τοῦ Στρατοῦ Διοίκησιν, ἔδωκεν εἰς τὰ ἐπὶ τοῦ Ἰταλικοῦ μετώπου πολεμοῦντα Οὐγγρικὰ στρατεύματα τὴν διαταγὴν νὰ καταθέσωσι τὰ ὅπλα καὶ νὰ ἐπανέλθωσιν εἰς τὰς ἑστίας των, ἐνῷ ταὐτοχρόνως ἐκήρυσσε τὴν ἀπόσπασιν τῆς Οὐγγαρίας ἀπὸ τῆς Αὐστρίας. Διὰ τῆς πράξεως ταύτης ἀπεκόπτετο ὁ πολιτικὸς καὶ στρατιωτικὸς δεσμός, ὁ συγκρατῶν λαούς τε καὶ Κράτη καὶ ἐδίδετο τὸ σύνθημα τῆς μοναδικῆς ἐν τῇ Ἱστορίᾳ καταστροφῆς. Αἱ στρατιωτικαὶ μονάδες καὶ ὀργανώσεις διεσπῶντο καὶ διεσπείροντο τῆδε κακεῖσε, πάντες ἐτρέποντο εἰς ἄτακτον φυγὴν προσπαθοῦντες νὰ φθάσωσιν εἰς τὰ ἴδια, ὁ δὲ Αὐστρο-Οὐγγρικὸς στρατὸς ἐν ἀφαντάστῳ ταχύτητι διελύετο εἰς τὰ ἐξ ὧν συνετέθη.

Τὸν πολιτικὸν ἀποχωρισμὸν τῆς Οὐγγαρίας ἠκολούθησαν μετ' οὐ πολὺ αἱ μὴ Γερμανικαὶ χῶραι τῆς Αὐτοκρατορίας. Ἐν Πράγᾳ ἐκηρύσσετο τὸ ἀνεξάρτητον Τσεχο-Σλοβακικὸν Κράτος, ἡ Γαλικία προσηρτᾶτο εἰς τὴν Πολωνίαν, αἱ Νοτιοσλαυϊκαὶ χῶραι ἠνοῦντο μετὰ τῆς Γιουγκοσλαυΐας, ἡ Βουκοβίνα καὶ τὸ Ἑπτατύργιον (Siebenbürgen) μετὰ τῆς Ρουμανίας, ἡ δὲ Τεργέστη, ἡ Ἰστρία καὶ τὸ μεσημβρινὸν ἢ ἰταλικὸν Τυρόλον μετὰ τῆς Ἰταλίας.

Οὕτω κατέρρεεν ἐντὸς ἡμερῶν τινων μόλις τὸ μεγαλοπρεπὲς οἰκοδόμημα τὸ δι' ἐπιμόχθου ἐργασίας πολλῶν ἑκατονταετηρίδων ἀνεγερθὲν ὑπὸ τῶν Ἁψβούργων. Ὅλα τὰ Ἔθνη καὶ αἱ Χῶραι τῆς ὑπερηφάνου ἐκείνης Αὐτοκρατορίας ἀπέδρων οὕτως εἰπεῖν διὰ νυκτός, ἐξ ὅλου δὲ τοῦ ὄγκου καὶ τοῦ μεγαλείου δὲν ἀπέμεινε πλέον ἢ ἡ ἄλλοτε πρωτεύουσα καὶ αὐτοκρατορικὴ ἕδρα ἡ Βιέννη καὶ αἱ παλαιαὶ κληρονομικαί, ὡς καλοῦνται, αὐστριακαὶ χῶραι, ἡ Ἄνω καὶ Κάτω Αὐστρία, ἡ Στυρία, τὸ Σαλτσβοῦργον, τὸ Τυρόλον καὶ τὸ Φοραλμπεργκ, ἤτοι τὰ ἀποκλειστικῶς Γερμανικὰ ἐδάφη τῶν ὁποίων οἱ κάτοικοι μόνοι ἐξεπροσώπουν ἐφεξῆς τὸν πληθυσμὸν τῆς Αὐστρίας.

Τί ὤφειλον οὗτοι ἤδη νὰ πράξωσιν; Ἡ μεγάλη πλειονότης τῶν Γερμανικῶν πολιτικῶν κομμάτων ἐπίστευεν ἀκραδάντως μέχρι τέλους ἐπὶ τὴν νίκην τῶν Γερμανικῶν ὅπλων, ἀλλ' οὐδ' ἐφαντάζοντο ποτὲ δυνατὴν τὴν κατάρρευσιν τῆς γηραιᾶς Μοναρχίας: Εὐρέθησαν λοιπὸν πάντες ἀποροῦντες καὶ ἀπαράσκευοι πρὸ τῶν καταπληκτικῶν γεγονότων, ἐν ἀπολύτῳ συγχύσει ἀγνοοῦντες τί ποιητέον. Ἦτο ἆρά γε δυνατὸν καὶ συμφέρον, ὡς ἐσκέφθησαν τινές, νὰ ἐξακολουθήσῃ ἡ ἐπὶ τῶν αὐτῶν βάσεων διακυβέρνησις τῆς Αὐστρίας καὶ νὰ ἐπιχειρηθῇ ἡ ἀπὸ τῆς Βιέννης ὡς κέντρου βαθμιαία συναρμογὴ τοῦ διασπασθέντος Κράτους, ἢ ἦτο προτιμώτερον νὰ καταλίπωσι, κατὰ μίμησιν τῶν ἄλλων, καὶ οὗτοι τὸ παρελθὸν καὶ νὰ ἑνωθῶσι μετὰ τῶν ἐκεῖ πέραν ἀδελφῶν τοῦ Γερμανικοῦ Κράτους, ἢ ἀκόμη ν' ἀνεγείρωσι νέον ἐθνικὸν οἰκοδόμημα ἐλεύθερον καὶ ἀνεξάρτητον;

Τὰ πλεῖστα τῶν Γερμανικῶν πολιτικῶν κομμάτων συνέπεσε κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην τῆς ὑπερτάτης ἀνάγκης καὶ ἀπογνώσεως νὰ στερῶνται ἡγετῶν ἱκανῶν καὶ ἐπιβολῆς ὡς καὶ προγράμματος, οὕτω δὲ εἰσεχώρησαν καὶ ἀνέλαβον τὴν Ἀρχὴν οἱ Σοσιάλ-δημοκρατικοί, καθότι οὗτοι εὑρέθησαν πρὸ τῶν ἀνακυψάντων αἰφνιδίως προβλημάτων πλειότερόν πως παρεσκευασμένοι ἢ τὰ ἀστικὰ κόμματα. Ὁ Σοσιάλ-δημοκρατικὸς βουλευτὴς Δρ. Ρέννερ μικρὸν πρὸ τῶν περιγραφομένων γεγονότων λαβὼν τὸν λόγον ἐν τῷ Αὐστριακῷ Κοινοβουλίῳ, ἐζήτησε, κατὰ τρόπον παραγαγόντα πολλὴν αἴσθησιν, τὴν μετατροπὴν τῆς Αὐστρο-Οὐγγαρίας εἰς Ὁμοσπονδίαν ἐλευθέρων καὶ ἀνεξαρτήτων Κρατῶν καὶ διέγραψεν ἐν ταὐτῷ σχέδιον Γερμανο-Αὐστριακῆς Πολιτείας ἐν τῇ ὁποίᾳ πάντες ὅσοι ἐν Αὐστρο-Οὐγγαρίᾳ εἶχον ἐθνικὸν αἴσθημα καὶ γλῶσσαν γερμανικὴν ἐδικαιοῦντο νὰ εἶναι πολῖται τοῦ Κράτους τούτου. Ὅτε λοιπὸν ἐπῆλθον αἱ θλιβεραὶ ἡμέραι καθ' ἃς τὰ πάντα κατέρρεον καὶ ἐπρυτάνευεν ἡ ἀπορία καὶ ἡ ἀβουλία, ἀνεφάνη τὸ πρόγραμμα τοῦ Δρος Ρέννερ ὡς τὸ μόνον μέσον νὰ καθοδηγήσῃ τοὺς κατεπτοημένους Γερμανο - Αὐστριακοὺς πρὸς ἐλευθέραν τινὰ διέξοδον. Οὕτω δὲ τὸ σχέδιον ἐκεῖνο κατέστη τὸ κέντρον ἐπὶ τοῦ ὁποίου συνηντήθησαν ἐν κοινῷ πόθῳ πρὸς ἀναμορφωτικὴν ἐργασίαν οἱ Σοσιάλ-δημοκρατικοὶ καὶ τὰ Ἀστικὰ κόμματα τοῦ ἀπομείναντος ἠκρωτηριασμένου κορμοῦ τῆς Αὐστρο-Οὐγγαρίας.

Προθύμως ἠκολούθησαν τὰ τελευταῖα ταῦτα καὶ ἐτάχθησαν ὑπὸ τὴν πολιτικὴν ἡγεσίαν τῶν Σοσιάλ-δημοκρατικῶν, τοιουτοτρόπως δὲ ἐπανηνέχθη εἰς τὴν ζωὴν τὸ Γερμανο-αὐστριακὸν κράτος, τὸ ὁποῖον ἔμελλε νὰ περιλάβῃ πάσας τὰς Γερμανικὰς χώρας τῆς πάλαι Αὐτοκρατορίας. Ὁ δρ. Ρέννερ ἐγένετο ἀνάδοχος καὶ ἀρχικαγγελάριος τοῦ νεοπαγοῦς Κράτους, μιμούμενος δὲ τὴν Γερμανίαν, ἀπέκοψε καὶ οὗτος τὸ νῆμα μετὰ τῆς Ἁψβουργικῆς Δυναστείας. Ἐν τῷ ψηφισθέντι Συντάγματι ὁρίζεται ὅτι ἡ Γερμανο-Αὐστρία εἶναι Δημοκρατία καὶ ἀποτελεῖ ἀναπόσπαστον τμῆμα τῆς Γερμανικῆς Ἐπικρατείας. Ἡ νέα Δημοκρατία ἠξίωσε πρὸς τούτοις νὰ περιλάβῃ οὐ μόνον τὰς παλαιὰς Αὐστριακὰς Χώρας, ἤτοι τὴν Ἄνω καὶ Κάτω Αὐστρίαν, τὴν Στυρίαν, τὸ Σαλτσβοῦργον, τὸ Τυρόλον καὶ τὸ Φοραλμπὲργκ ἀλλὰ καὶ τὰς γερμανοκατωκημένας ζώνας τῆς Βοημίας, τῆς Μοραβίας, τῆς Καρινθίας καὶ τῆς Δυτικῆς Οὐγγαρίας. Ἡ ὁδὸς ὅμως ἀπὸ τῆς συστάσεως τοῦ Γερμανο-αὐστριακοῦ κράτους μέχρι τῆς Συνθήκης εἰρήνης τοῦ Ἁγ.

Γερμανοῦ ὑπῆρξεν αὐτόχρημα ἡ ὁδὸς τοῦ μαρτυρίου κατὰ τὴν ἐπίπονον διαδρομὴν τῆς ὁποίας ἠναγκάσθη ἡ ἀρτιγέννητος Δημοκρατία νὰ ἀποστρηθῇ τοῦ πλείστου τῶν ἐπὶ τὸ μέλλον ἐλπίδων της.

II

Ἡ Συνθήκη τοῦ Ἁγ. Γερμανοῦ.—Ἐσωτερικοὶ καὶ ἐξωτερικοὶ ἀγῶνες.

Τὸ νέον Γερμανο-αὐστριακὸν Κράτος εἶχε νὰ παλαίσῃ εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς πρὸς τὰς πλέον ἀφαντάστους δυσχερείας, ὡς καὶ πρὸς τὴν ἐπιδεικτικὴν ἀθυμίαν καὶ δυσφορίαν τῶν πολιτῶν του, κατεχομένων ὡς εἰκὸς ὑπὸ βαθυτάτης λύπης καὶ κατηφείας ἐνώπιον τῆς τοσοῦτον δοκιμαθείσης καὶ ἐξευτελισθείσης πατρίδος των. Διότι πρέπει νὰ σημειωθῇ ὅτι ἡ Γερμανο-αυστριακὴ δημοκρατία δὲν ἦτο ἔργον τῆς ἐλευθέρας βουλήσεως τῶν Γερμανῶν τῆς παλαιᾶς Αὐστρίας, ἐθνικῷ καὶ πολιτικῷ τούτων δικαιώματι καὶ ἑκουσίᾳ ἀποφάσει, ἀλλὰ μᾶλλον δημιούργημα τῆς βίας καὶ τῆς ἀνάγκης. Τὰ ἄλλα ἀποσπασθέντα ἔθνη εἶχον παραλάβει μεθ' ἑαυτῶν ἐκ τοῦ γηραιοῦ ἐδάφους τῆς Αὐστρο-Οὐγγαρίας ὅ,τι καλλίτερον καὶ πολυτιμώτερον ὑπῆρχε καὶ διὰ τῶν μερῶν ἐκείνων συνέπηξαν τὰ ἑαυτῶν Κράτη, ἀφήσαντα εἰς τοὺς Γερμανοὺς ἠρημωμένα μόνον καὶ καθημαγμένα τμήματα κατὰ τὸ πλεῖστον ἄγονα. Εἰς ἐπίμετρον σφοδρὰ θύελλα τοῦ χάους καὶ τῆς ἀναρχίας ἐπῆλθεν ὑπὲρ τὴν Βιέννην καὶ τὰς Χώρας. Ἡ πάλαι ποτὲ μεγαλοπρεπὴς καὶ ἐπιβλητικὴ Αὐτοκρατορικὴ ἰσχὺς καὶ ἡ ἔννομος τάξις εἶχον ἐκλείψει ἀνεπιστρεπτεί, ὁ Αὐτοκρατορικὸς στρατὸς δὲν ὑφίστατο, ὁ δὲ τρόμος τοῦ Μπολσεβικισμοῦ ἐπεχείρει νὰ ἐπικρατήσῃ. Ρῶσσοι καὶ Οὐγγροι ἀναρχικοὶ ἀνέσκαπτον τὰς ὁδούς, ἤνοιγον εἰς τοὺς βαρυποίνους τὰς θύρας τῶν φυλακῶν, καὶ ἐκ τῶν ἀποβρασμάτων τῶν ἀγυιῶν συνεκρότουν Ἐρυθρὰν Φρουρὰν ἥτις ἐπεχείρει νὰ οἰκειοποιηθῇ τὴν Διοίκησιν καὶ νὰ ἐπιβάλῃ ἐπὶ τῶν ἐρειπίων τῆς γηραιᾶς Αὐστριακῆς Αὐτοκρατορίας τὴν ἐπικινδυνοστέραν κυριαρχίαν τῶν ἀγυρτῶν προλεταρίων.

Ἐξετάζοντες τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἐκ τῶν ὑστέρων ὀφείλομεν ν' ἀναγνωρίσωμεν ὅτι ὑπῆρξεν ἀσυνήθως δυσχερὲς ἔργον ἡ δημιουργία ἐκ τῆς χαώδους ἐκείνης καταστάσεως τοῦ νέου Αὐστρο-Γερμανικοῦ κράτους, ὁσονδήποτε μικρὸν καὶ πενιχρὸν τοῦτο εἶχε καταντήσει. Ἡ ἐπίτευξις αὕτη ὀφείλεται ἀποκλειστικῶς εἰς τὸ γεγονὸς ὅτι κατὰ τὰς θυελλώδεις ἐκείνας ἡμέρας ἀνέλαβον τὴν Κυβέρνησιν ἡνωμένα τὰ τρία μεγάλα πολιτικὰ κόμματα, ἤτοι οἱ Σοσιὰλ-Δημοκρατικοί, οἱ Καθολικοὶ-Σοσιαλισταὶ καὶ οἱ Γερμανοὶ-Ἐθνικόφρονες, ἀντέταξαν δ' οὕτω ἐν θαυμαστῇ συμπνοίᾳ ἰσχυρὸν καὶ συμπαγῆ φραγμὸν κατὰ τῆς ἀναρχίας.

Ἀλλ' ἡ σύμπραξις αὕτη δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ διαρκέσῃ ἐπὶ πολὺ καθότι τὰ ἀποτελοῦντα αὐτὴν κόμματα ἐχώριζον ἀντιθέσεις ἀντιλήψεων ἐπὶ τῶν οὐσιωδεστέρων τῆς πολιτικῆς ζητημάτων, πρόδηλον δ' ἦτο ὅτι θᾶττον ἢ βράδιον αἱ ἀντιγνωμίαι ἐκεῖναι ἤθελον ἐκσπάσῃ εἰς σφοδρὰς διαμάχας ἐπὶ τῆς ἐσωτερικῆς καὶ ἐξωτερικῆς πολιτικῆς. Ὅσον μὲν ἀφορᾷ τὰ ἐξωτερικὰ ζητήματα ἡ νέα Δημοκρατία ἠξίου τὴν ἕνωσιν μετὰ τῆς Γερμανίας καὶ τὴν προσάρτησιν τῶν ὑπὸ Γερμανῶν κατοικουμένων ἐδαφῶν, ἤτοι τῶν Γερμανικῶν τμημάτων τῆς Βοημίας, Μοραβίας, Καρινθίας καὶ Δυτικῆς Οὐγγαρίας. Αἱ ἀξιώσεις αὗται προεκάλεσαν, ὡς ἦν ἐπόμενον, πάραυτα σύγκρουσιν τοῦ Γερμανο-Αὐστριακοῦ Κράτους πρὸς τὰς Δυνάμεις τῆς Συνεννοήσεως, κυρίως δὲ τὴν Γαλλίαν, ἀλλὰ ταὐτοχρόνως καὶ πρὸς πάντα τὰ ἐκ τοῦ ἐδάφους τῆς ποτὲ Αὐτοκρατορίας σχηματισθέντα νέα Κράτη. Ἂν καὶ ἡ Γερμανο-Αὐστριακὴ Δημοκρατία ἐοτήριζε τὰ δίκαιά της ἐπὶ τῆς ἀρχῆς τοῦ αὐτοκαθορισμοῦ τῶν λαῶν, εἶδε πανταχόθεν ὀρθουμένους ἐχθρούς, τὰ δὲ πάθη, τὰ μίση καὶ αἱ ἀντιζηλίαι, ἃς εἶχεν ἐπισύρῃ ἄλλοτε ἡ Αὐτοκρατορικὴ ἀπολυταρχία, μετεφέροντο ἤδη ἐπηυξημένα ἴσως δὲ καὶ ὀξύτερα ἐπὶ τῆς Γερμανο-Αὐστριακῆς Δημοκρατίας.

Ἀφ' ἑτέρου τὰ ἐσωτερικὰ ζητήματα δὲν ἐνεφανίζοντο καὶ ταῦτα ὑπὸ εὐνοϊκωτέραν ὄψιν.

Τὸ Σοσιαλ-δημοκρατικὸν κόμμα εἶχεν ἀποτόμως μεταστῆ ἀπὸ τοῦ στρατοπέδου τῆς σφοδρωτέρας ἀντιπολιτεύσεως εἰς τὸ τῆς Κυβερνήσεως, κατέλαβε τὰ ἀνώτερα τοῦ Κράτους ὑπουργήματα καὶ ἐπεζήτει κατ' ἀπαίτησιν τῶν ἐπιφανεστέρων ὀπαδῶν του νὰ ἐκτελέσῃ τὸ σοσιαλιστικὸν αὐτοῦ πρόγραμμα. Ἐν τῇ Κυβερνήσει ὅμως ἀντεπροσωπεύοντο εἰσέτι ἐπαρκῶς καὶ τὰ μεγάλα ἀστικὰ κόμματα, ἅτινα ἐρρωμένως ἀντέστησαν κατὰ τῆς πραγματοποιήσεως τοῦ προγράμματος ἐκείνου, δεχόμενα μὲν τὸ Δημοκρατικὸν πολίτευμα ἀποκρούοντα ὅμως τὸ Σοσιαλιστικόν. Ἐκ τῶν κυριωτέρων τούτων ἀντιθέσεων προῆλθον δριμεῖαι ἐπιθέσεις καὶ προστριβαί, αἵτινες ἐγένοντο τοσούτῳ μᾶλλον αἰσθηταὶ καὶ ἐπικίνδυνοι, καθόσον ὄπισθεν τῶν πολιτικῶν κομμάτων ἐξεκολάπτοντο φατρίαι ριζοσπαστικαὶ μεθ' ὅλων τῶν παρακολουθημάτων ἐκείνων, ἅτινα συνεπάγεται ἡ παράλυσις τῆς δημοσίας τάξεως, καὶ αἱ ὁποῖαι προσεπάθουν νὰ κατευθύνωσι τὴν ἐξέλιξιν τῶν γεγονότων ὁτὲ μὲν πρὸς τὴν μίαν ὁτὲ δὲ πρὸς τὴν ἄλλην διεύθυνσιν. Εἰς ἐπίμετρον δὲ τῆς ἤδη τόσον περιπεπλεγμένης καταστάσεως, ἐπήρχετο ἐκ τοῦ αὐστηροτάτου ἀποκλεισμοῦ λιμός, ἀκρίβεια ἀφόρητος, ἔλλειψις τῶν ἀπαραιτήτων εἰς τὸν βίον εἰδῶν καὶ ἔλλειμμα ἐν τῇ κοινωνικῇ καὶ οἰκιακῇ οἰκονομίᾳ, οὕτως ὥστε ὁ κίνδυνος μπολσεβικικῆς ἀνατροπῆς ἐκρέματο ὡς σπάθη Δαμοκλέους ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν τῆς νεαρᾶς δημοκρατίας.

Ὑπὸ τοιαύτας δυσμενεστάτας περιστάσεις ἀπήρχοντο τέλος εἰς Γαλλίαν οἱ ἀντιπρόσωποι τῆς Αὐστρίας. Ἡ συνθήκη τοῦ Ἁγίου Γερμανοῦ, ἣν ἐκόμισαν ἐπανερχόμενοι, ἐθεωρήθη ὑπὸ σύμπαντος τοῦ λαοῦ ὡς καταδίκη εἰς θάνατον. Ἡ πρὸς τὴν Γερμανίαν ἕνωσις εἶχεν ἀπαγορευθῆ. Τὰ γερμανικὰ τμήματα τῆς Βοημίας καὶ τῆς Μοραβίας προσηρτήθησαν εἰς τὴν Τσεχο-Σλοβακίαν, ὁλόκληρον τὸ μεσημβρινὸν Τυρόλον εἰς τὴν Ἰταλίαν, ἡ δὲ Γερμανο-Αὐστρία ὑπεχρεώθη νὰ καλῆται τοῦ λοιποῦ μόνον Δημοκρατία τῆς Αὐστρίας.

Ἡ ἐφαρμογὴ τῆς συνθήκης τοῦ Ἁγ. Γερμανοῦ προσέκοψεν εις νέας μεγάλας δυσχερείας. Καὶ εἶναι μὲν ἀληθὲς ὅτι ἡ Ἐθνοσυνέλευσις ἐκύρωσε τὴν συνθήκην καὶ ὑπέγραψε τὸν ὅρον τῆς παραιτήσεως τῆς πρὸς τὴν Γερμανίαν ἑνώσεως ὡς καὶ τῶν ἀξιώσεων ἐπὶ τῶν ἐκτεταμένων Γερμανικῶν ἐδαφῶν, περὶ ὧν ἐγένετο ἤδη λόγος, ἀλλ' ὁ λαὸς τῆς οὕτω δημιουργηθείσης Αὐστρίας συναισθάνεται ἔκτοτε ὅτι τὸ μικρὸν καὶ μόνον ἐπὶ τῶν ἀγόνων ὀρέων καὶ κοιλάδων τῶν Αὐστριακῶν Ἄλπεων περιορισθὲν Κράτος δὲν δύναται νὰ ᾖ βιώσιμον, ἀσφαλῶς δὲ μέλλει νὰ καταρρεύσῃ, ἐὰν δὲν τῷ ἐπιτραπῇ νὰ ἑνωθῇ ὑπὸ οἱανδήποτε μορφὴν πρὸς χώραν ἐξασφαλίζουσαν αὐτῷ εὐρυτέραν οἰκονομικὴν ὑπόστασιν. Ἀπελπισία, ἀτονία καὶ ἀθυμία ἐκυρίευσαν ἔκτοτε τὸν λαὸν ὁλόκληρον, ἡ δὲ νίκη τῶν Σοσιὰλ-δημοκρατικῶν κατὰ τὰς ἐκλογὰς διὰ τὴν ἐθνοσυνέλευσιν καὶ τὰς δημοτικὰς ἐκλογὰς τῆς Βιέννης ἐν ἔτει 1919 εἶναι βεβαίως ἡ κυριωτέρα ἀφορμὴ τῆς ψυχολογικῆς ταύτης καταστάσεως. Ἡ ἐπιτυχία τοῦ κόμματος τούτου, ἥτις συμπεριέλαβε καὶ τὴν διοίκησιν τῆς πρωτευούσης, ἤδη εὑρισκομένης εἰς τὰς χεῖρας τῶν Σοσιαλιστῶν, ἠνέῳξε βαθὺ χάσμα μεταξὺ τῶν ἀγροτικῶν πληθυσμῶν τῆς Κάτω καὶ Ἄνω Αὐστρίας, τοῦ Σαλτσβούργου, τῆς Στυρίας καὶ τοῦ Τυρόλου, πάντων γενικῶς καθολικῶν καὶ συντηρητικῶν φρονημάτων ἀφ' ἑνός, καὶ τῆς «Ἐρυθρᾶς Βιέννης» ἀφ' ἑτέρου, τὸ δὲ χάσμα τοῦτο περικλείει κινδύνους δυναμένους ν' ἀποβῶσιν ὀλέθριοι εἰς αὐτὸ τοῦτο τὸ Κράτος.

III

Ἡ Βιέννη καὶ αἱ Αὐστριακαὶ Χῶραι.

Ἡ Δημοκρατία τῆς Αὐστρίας ἀποτελεῖται ἐκ τῆς πόλεως Βιέννης, τῆς καὶ πρωτευούσης αὐτῆς, ἐχούσης περὶ τὰ δύο ἑκατομμύρια πληθυσμὸν καὶ τῶν καλουμένων κληρονομικῶν χωρῶν ἤτοι τῆς Ἄνω καὶ Κάτω Αὐστρίας, Στυρίας, Σαλτσβούργου, Τυρόλου καὶ Φοραλμπέργκ, ἃς συνεῖχε πρὸς τὴν Βιέννην κυρίως ἡ Ἁψβουργικὴ Δυναστεία.

Μετὰ τὴν ἔκπτωσιν τῶν Ἁψβούργων ἤρχισαν αἱ χῶραι ἐκεῖναι νὰ αἰσθάνωνται κάπως πλειοτέραν ἀνεξαρτησίαν, ἐφ' ὅσον δὲ ἐμπεδοῦτο ἐν Βιέννῃ ἡ ἐξουσία τῶν Σοσιαλ-δημοκρατικῶν ἐπὶ τοσοῦτον ηὔξανον καταφανῶς αἱ κατὰ τῆς πρωτευούσης δυσαρέσκειαι καὶ αἱ ἀποχωριστικαὶ τάσεις. Γνωστὸν εἶναι ὅτι ἑκάστη αὐστριακὴ χώρα κέκτηται ἰδίαν τοπικὴν Κυβέρνησιν καὶ Κοινοβουλευτικὴν ἀντιπροσωπείαν ἐνῷ ἐν Βιέννῃ ἑδρεύει ἡ κεντρικὴ Κυβέρνησις καὶ τὸ Κεντρικὸν Κοινοβούλιον ἢ Ἐθνοσυνέλευσις. Τὸ μῖσος ὅμως καὶ ἡ ἀποστροφὴ τῶν συντηρητικῶν χωρῶν πρὸς τὴν Σοσιαλιστικὴν Βιέννην ἔσχον ὡς συνέπειαν, ἵνα αἱ χῶραι εὐρύνωσι σημαντικῶς τὸν κύκλον τῆς ἀρμοδιότητος τῶν τοπικῶν Κυβερνήσεών των εἰς βάρος τῆς κεντρικῆς ἐξουσίας καὶ μάλιστα ἐπὶ τοσοῦτον ὥστε νὰ ἀναπτυχθῇ μεταξὺ Χωρῶν καὶ Βιέννης αὐτόχρημα αἴσθημα ἐχθρότητος, ἕνεκα τῆς ὁποίας ἐμειοῦτο ὁλοὲν τὸ κῦρος τῶν ὀφορωσῶν τὰς Χώρας ἀποφάσεων τῆς Κεντρικῆς Κυβερνήσεως. Καὶ ἡ μὲν Βιενναία πολιτικὴ φρονεῖ ὅτι ἡ Βιέννη εἶναι ἡ κεφαλὴ αἱ δὲ Χῶραι τὰ μέλη τοῦ Αὐστριακοῦ Κράτους, ὅτι δὲ κύριος πολιτειακὸς παράγων εἶναι ἡ Κεντρικὴ ἐξουσία, ἐξ ἧς ἐκπορεύονται αἱ τῶν Χωρῶν προνομίαι. Αἱ Χῶραι ἀντιθέτως δοξάζουσιν ὅτι αὐταὶ πρωτοστατοῦσιν, ὅτι ἐξ αὐτῶν πηγάζει ἡ ἰσχὺς καὶ ἡ ἐξουσία ὧν μέρος μεταβιβάζεται εἰς τὸ Κράτος. Ἡ ἔρις αὕτη εἶναι μεγίστης σημασίας καθότι ἐκ τοῦ ζητήματος ἐὰν θὰ καταστῇ δυνατὴ ἡ ἐξομάλυνσις τῆς ἀντιθέσεως ἐπὶ τοῦ σοβαροῦ τούτου θέματος ἐξαρτᾶται αὐτὴ αὕτη ἡ ὕπαρξις τοῦ νέου Αὐστριακοῦ Κράτους. Ἐν τοσούτῳ ἡ Βιέννη σκέπτεται συγκεντρωτικῶς, αἱ Χῶραι σκέπτονται ἀποκεντρωτικῶς καὶ ἀπαιτοῦσι τὴν ἀναδημιουργίαν τῆς Δημοκρατίας ἐπὶ βάσεως ὁμοσπονδιακῆς.

Αἱ ἐν τοιαύτῃ ἐννοίᾳ τῶν Χωρῶν ἀξιώσεις ἔχουσιν ὡς ἀποτέλεσμα ὅτι τὸ Κράτος εἶναι ἠναγκασμένον, παρὰ τὴν πρόσφατον αὐτοῦ σύστασιν, ν' ἀναθεωρήσῃ καὶ ἐκ τρίτου τὸν Συνταγματικὸν αὐτοῦ Χάρτην. Τὸ ἀρχικὸν Σύνταγμα ἐψηφίσθη κατὰ τὴν ἵδρυσιν τῆς Γερμανο-αὐστριακῆς δημοκρατίας, ἤτοι εὐθὺς μετὰ τὴν μεταπολίτευσιν. Ἡ ἰσχὺς αὐτοῦ ἐξετείνετο ἐπὶ πασῶν τῶν Γερμανικῶν χωρῶν τῆς πρώην Αὐστρο-Οὐγγρικῆς Μοναρχίας, ὥριζε δ' ὅτι ἡ Γερμανο-Αὐστρία ἀποτελεῖ ἀναπόσπαστον μέρος τοῦ Γερμανικοῦ κράτους.

Μετὰ τὴν συνθήκην τοῦ Ἁγ. Γερμανοῦ ἐδέησε ν' ἀναθεωρηθῇ τὸ Σύνταγμα ἐκεῖνο καὶ νὰ τροποποιηθῇ συμφώνως πρὸς τοὺς ὅρους αὐτῆς, οὕτω δὲ προέκυψε τὸ δεύτερον Σύνταγμα. Ἤδη εὑρίσκεται τὸ Κράτος καὶ πάλιν πρὸ νέας ἀναθεωρητικῆς κρίσεως, πρόκειται δὲ, ὡς λέγεται, νὰ ὑποβληθῶσι τροποποιήσεις ἱκανοποιοῦσαι τὰς ὁμοσπονδιακὰς ἀξιώσεις τῶν Αὐστριακῶν χωρῶν. Συμφώνως πρὸς ταύτας ἡ Αὐστριακὴ Δημοκρατία ἤθελε μετατραπῇ εἰς κράτος Ὁμοσπονδιακὸν συγκροτούμενον ἐξ ἀπολύτως ἀνεξαρτήτων καὶ αὐτονόμων πολιτειῶν ἀντιπροσωπευομένων ἐν τῇ Κεντρικῇ Ὁμοσπονδιακῇ Κυβερνήσει ἐν Βιέννῃ διὰ τὰ γενικὰ κοινὰ συμφέροντα.

Οἱ «Συγκεντρωτικοὶ» παρατηροῦσιν ὅτι τοιαύτη τις μεταβολὴ ἤθελεν ἐπιφέρει τὴν κατάτμησιν τῆς Αὐστρίας εἰς ἀσημάντους πολιτειακοὺς σχηματισμοὺς καθόσον ὁ ὅλος σήμερον πληθυσμὸς αὐτῆς ἀνέρχεται μόλις εἰς ἓξ ἑκατομμύρια, ἐξ ὧν τὰ δύο ἀνήκουσιν εἰς τὴν Βιέννην τὰ δὲ λοιπὰ τέσσαρα, κατανεμόμενα εἰς ὅλας τὰς Αὐστριακὰς χώρας ὁμοῦ, ἤτοι τὴν Ἄνω καὶ Κάτω Αὐστρίαν, Στυρίαν, Σαλτοβοῦργον, Τυρόλον καὶ Φοραλμπέργκ θὰ ἀποδώσωσι μικροσκοπικοὺς καὶ καχεκτικοὺς κυβερνητικοὺς καὶ διοικητικοὺς ὀργανισμοὺς ὑστεροῦντας καὶ αὐτῶν ἀκόμη τῶν μικρῶν κρατιδίων τοῦ παλαιοῦ Ρωμαϊκο-γερμανικοῦ Κράτους.

Βεβαίως ἀφθονοῦσι τὰ ἐπιχειρήματα κατὰ τῆς τοιαύτης διαιρέσεως τῆς ἤδη ἐπὶ τοσοῦτον σμικρυνθείσης Αὐστρίας, ἀλλ' ἐφ' ὅσον ταῦτα παρατάσσονται τόσῳ μᾶλλον αὐξάνει ἐν ταῖς Χώραις τῆς ἀπὸ τῆς Βιέννης χειραφετήσεως ἡ ἐπιμονή. Παράδοξον καὶ καταπληκτικὸν ἀληθῶς ἐν τῇ ἀναλογίᾳ του σύμπτωμα ἀναμιμνήσκει τὸ ἐγγὺς ἀκόμη παρελθόν. Ὅπως ἄλλοτε αἱ μὴ Γερμανικαὶ χῶραι καὶ οἱ λαοὶ τῆς Αὐτοκρατορίας ἠγωνίζοντο ν' ἀποσπασθῶσι τῆς Βιέννης καὶ ἀπῄτουν τὴν μετατροπὴν τῆς Ἀψβουργικῆς Μοναρχίας εἰς Κράτος Ὁμοσπονδιακόν, οὕτω καὶ νῦν παρατηροῦμεν ὅτι καὶ αἱ εὐάριθμοι ἐναπομείνασαι εἰς τὴν Αὐστρίαν καθαρῶς Γερμανικαὶ χῶραι ὁμοίως ἀγωνίζονται ν' ἀποσπασθῶσι τῆς Βιέννης καὶ τῆς Αὐστριακῆς ἐξουσίας, ἀξιοῦσαι τὸν μετασχηματισμὸν εἰς Ὁμοσπονδιακὸν τοῦ μικροῦ καὶ ἀποκλειστικῶς γερμανικοῦ Αὐστριακοῦ Κράτους. Φαίνεται ὅτι ὑπάρχει τι τὸ ἀσυμβίβαστον ἐν τῇ τελουμένῃ ἐν Βιέννῃ πολιτικῇ, ἀλλ' ὁπωσδήποτε αἱ ἔριδες αὗται ἀνὰ μέσον Βιέννης καὶ Αὐστριακῶν χωρῶν προοιωνίζονται σοβαροὺς καὶ εὐρυτάτους κινδύνους εἰς τὴν Αὐστριακὴν Δημοκρατίαν καὶ τὸν τοσούτῳ δοκιμασθέντα πληθυσμόν της. Τὸ ἀποχωριστικὸν κίνημα προσέλαβεν ἤδη ἀπειλητικὴν ὄψιν εἴς τινας χώρας· τὸ Τυρόλον, τὸ Σαλτσβοῦργον καὶ ἡ Ἄνω Αὐστρία ἐπιτακτικῶς ἐπικαλοῦνται τὴν ἕνωσίν των μετὰ τῆς Γερμανίας, τὸ Φοραλμπέργκ ἔχει ἤδη τὸν ἕνα πόδα ἐπὶ τῆς Ἑλβετίας, ἡ δὲ Στυρία ἀπειλεῖ ν' ἀνακαλέσῃ τοὺς βουλευτάς της ἐκ τῆς ἐν Βιέννῃ ἐθνοσυνελεύσεως, ἐὰν αὕτη ὡς καὶ ἡ Κυβέρνησις δὲν δεχθῶσι τὸ ταχύτερον τὴν ὑπὸ μορφὴν Ὁμοσπονδιακοῦ πολιτεύματος τροποποίησιν τοῦ Συντάγματος κατὰ τοὺς ὑπὸ τῶν Χωρῶν ἐκφρασθέντας πόθους. Ἑπομένως ὁ κίνδυνος ἐξακολουθεῖ νὰ ὑφίσταται διότι καὶ ἐὰν μία μόνη τῶν Αὐστριακῶν χωρῶν ἀποσπασθῇ τῆς πολιτειακῆς δέσμης καὶ λάβῃ τὴν ὁδὸν πρὸς τὸν Γερμανικὸν γείτονα θὰ δώσῃ τὸ σύνθημα καὶ εἰς τὰς ἄλλας τῆς γενικῆς καὶ τελικῆς ἐξοντώσεως.

Καὶ εἶναι μὲν ἀληθὲς ὅτι ἡ Συνθήκη τοῦ Ἁγ. Γερμανοῦ προφυλάσσει ἐπὶ τοῦ παρόντος τὴν Αὐστρίαν ἀπὸ τοιούτου τινὸς κινδύνου, ἀλλὰ δέον νὰ μὴ παροραθῇ ὅτι οἱ λαοὶ ὠθούμενοι ὑπὸ τῆς ἐσχάτης ἀνάγκης διαρρυγνύουσι πᾶσαν ἐπιταγὴν καὶ πᾶσαν Συνθήκην καὶ δύνανται νὰ καταστήσωσι τεμάχιον χάρτου ἄνευ ἀξίας καὶ αὐτὴν τὴν Συνθήκην τοῦ Ἁγ. Γερμανοῦ. Ὅθεν τὸ ζήτημα τοῦτο ἀνὰ μέσον Βιέννης καὶ Αὐστριακῶν Χωρῶν εἶναι μεγίστης σπουδαιότητος διότι ἐν αὐτῷ περιέχεται κεκαλυμμένον τὸ πρόβλημα τῆς ὑπάρξεως ἢ μὴ τῆς Αὐστρίας.

IV

Αἱ σχέσεις τῆς Αὐστριακῆς Δημοκρατίας πρὸς τὰ Διάδοχα Κράτη.—Ἕνωσις μετὰ τῆς Γερμανίας ἢ Ὁμοσπονδία τοῦ Δουνάβεως.

Τὰ ἐπὶ τοῦ ἐδάφους τῆς πρῴην Αὐστρο-Οὐγγρικῆς Μοναρχίας σχηματισθέντα διάδοχα Κράτη, ἡ Τσεχο-Σλοβακία, ἡ Γιουγκοσλαυία, ἡ Πολωνία, ἡ Οὐγγαρία κτλ. εἶχον, ἀμέσως μετὰ τὴν ἵδρυσιν τῆς Γερμανο - Αὐστριακῆς Δημοκρατίας ἀποκαταστήσει διπλωματικὰς μετ' αὐτῆς σχέσεις καὶ ἀποστείλει πρεσβευτὰς εἰς Βιέννην, ἀλλ' αἱ φιλοφρονήσεις αὗται ἦσαν μᾶλλον τυπικαὶ τὸ δὲ μόνον ἐνδιαφέρον ζήτημα ἦτο νὰ ἐξασφαλίσωσι τὴν κληρονομικὴν αὐτῶν μερίδα ἐκ τῆς περιουσίας τῆς διαμελισθείσης Μοναρχίας. Πρὸς τὸ νέον Γερμανο-Αὐστριακὸν Κράτος ἐνεφοροῦντο μόνον ὑπὸ αἰσθημάτων ἐχθρότητος, εἶχον δὲ πάντα προσχωρήσει πρὸς τὸ μέρος τῶν νικητῶν. Τὰ πρὸς τὴν Αὐστρίαν σύνορά των ἀπέκλεισαν ἑρμητικῶς καὶ συμπεριεφέροντο πρὸς αὐτὴν ὡς πρὸς ὑπὸ λεπρῶν κατοικουμένην χώραν, πρὸς τὴν ὁποίαν καθημερινῶς καὶ εἰς πᾶσαν εὐκαιρίαν ἐβόων τὸ «οὐαὶ τοῖς ἡττημένοις.» Οὕτως ἡ Γερμανο-Αὐστριακὴ Δημοκρατία εὑρέθη περιστοιχιζομένη ὑπὸ πλήθους νέων ἐχθρῶν, ματαίως δ' οἱ κυβερνῆται αὐτῆς ἐτόνιζον ὅτι δὲν ἐπρόκειτο πλέον περὶ τῆς παλαιᾶς Αὐστρίας ἀλλὰ περὶ νέου, ὡς ἐκεῖνα, ἐλευθέρου Κράτους. Οὐδεὶς ἔδιδε προσοχήν, οὐδεὶς διέθετε τεμάχιον ἄρτου ἢ ἄνθρακος διὰ τὴν εἰς ἐντελῆ ἔνδειαν περιελθοῦσαν καὶ ἐκ τῆς πείνης καὶ τοῦ ψύχους θνήσκουσαν Αὐστρίαν, τῆς ὁποίας εἶχον ἀφαιρέσει τὰς εὐφορωτέρας πεδιάδας, τὰ ἀνθρακωρυχεῖα καὶ τοὺς πλουσίους σιτοβολῶνας.

Μόνον ἀφοῦ ὑπεγράφη ἡ Συνθήκη τοῦ Ἁγ. Γερμανοῦ καὶ συνετελέσθη ἡ διανομὴ τῆς Ἀψβουργικῆς κληρονομίας, αἱ δὲ διπλωματικαὶ ἀποστολαὶ τῶν Κρατῶν τῆς Συνεννοήσεως ἐνεκατεστάθησαν ἐν Βιέννῃ, ἤρχισαν νὰ ὑποχωρῶσι πως αἱ ἐχθρικαὶ ἐκεῖναι διαθέσεις καὶ νὰ καθίστανται αἱ σχέσεις ἀνὰ μέσον Αὐστρίας καὶ τῶν διαδόχων Κρατῶν κάπως ὁμαλώτεραι. Οἱ διπλωμάται τῆς Συνεννοήσεως ἄλλως τε κατενόουν, ὅτι συμφέρον ἦτο νὰ ἐπέλθωσι τὸ ταχύτερον ἀγαθαὶ καὶ ὅσον τὸ δυνατὸν φιλικώτεραι ἐπικοινωνίαι μεταξὺ Αὐστρίας καὶ Διαδόχων Κρατῶν καὶ τούτων πρὸς ἄλληλα, μέχρι τοῦδε ὅμως δὲν κατέστησαν δυναταὶ αἱ τοιαῦται προσεγγίσεις. Αἰτία τούτου εἶναι ἀφ' ἑνὸς μὲν ἡ ἀνεξάλληπτος ἀνὰ μέσον τῶν Κρατῶν ἐκείνων δυσπιστία, ἀφ' ἑτέρου δὲ τὸ γεγονὸς ὅτι ὑφίστανται εἰσέτι ἄλυται μεταξύ των διαφοραὶ ἐπὶ ἐδαφικῶν ζητημάτων. Ὑπερέχει δὲ τῶν δύο τούτων λόγων ὁ πάντοτε ὑπολανθάνων φόβος τῆς Μοναρχικῆς ἀνατροπῆς καὶ ἀποκαταστάσεως τῶν Ἀψβούργων. Τὸ ψυχολογικὸν τοῦτο φαινόμενον παρετηρήθη ἰδίως ὅτε ἐνῷ ἐπί τινα καιρὸν δυσπίστως ἠτένιζον οἱ ἐν Πράγᾳ πρὸς τὴν Βιέννην καὶ μᾶλλον φιλαρέσκως προσεμειδίων τῇ Μπολσεβικικῇ Οὐγγαρίᾳ τοῦ Μπέλα-Κοὺν διότι ἐφοβοῦντο ὅτι ἡ Μοναρχικὴ ἀνατροπὴ καὶ ἡ ἐπαναφορὰ τῆς Δυναστείας ἐβυσοδομοῦντο ἐν Βιέννῃ, μετεβλήθη αἴφνης ἡ εἰκὼν ἐντελῶς ἀπὸ τῆς ἐν Οὐγγαρίᾳ νικης τῶν ὀπαδῶν τῆς Μοναρχίας. Ἡ Πράγα ἐφάνη κάπως διαλλακτικωτέρα πρὸς τὴν Βιέννην, στραφεῖσα καχυπόπτως πρὸς τὴν Οὐγγαρίαν καὶ τὴν Πολωνίαν, καθόσον ἐκεῖθεν εἰκάζεται ὅτι δύναται νὰ προέλθῃ ἤδη ὁ κίνδυνος Μοναρχικοῦ ἀνατρεπτικοῦ κινήματος.

Κατὰ ταῦτα αἱ μὲν σχέσεις τῶν διαδόχων Κρατῶν πρὸς ἄλληλα κατατρύχονται πανταχόθεν ὑπὸ ἀφορήτου δυσπιστίας καὶ διατελοῦσι καθ' ὅλας τὰς διευθύνσεις ἄνευ διεξόδου, ἡ δὲ Αὐστρία παραπαίει ἀβοήθητος ἐν μέσῳ αὐτῶν ἀγνοοῦσα ποῦ καὶ πῶς νὰ ζητήσῃ καὶ εὕρῃ τὸ ἀπαραίτητον ἔρεισμα. Οἱ πάντες ἐν Αὐστρίᾳ ἀντιλαμβάνονται ὅτι ἡ μορφὴ ὑπὸ τὴν ὁποίαν διεπλάσθη τὸ Κράτος τοῦτο ὑπὸ τῆς Συνθήκης τοῦ Ἁγ. Γερμανοῦ οὐδὲ τὸν βίον αὐτοῦ ἐξασφαλίζει οὐδὲ τὴν διάρκειαν τῆς ἐθνικῆς του ὑπάρξεως ἐγγυᾶται. Φαίνεται ὅτι ἐν Παρισίοις καὶ ἐν Λονδίνῳ ἀναγνωρίζουσιν ἐπίσης ὅτι ἡ Αὐστρία διὰ νὰ ζήσῃ πρέπει νὰ συνδεθῇ πρὸς ἰσχυρότερον τινὰ οἰκονομικὸν παράγοντα. Ἐν τῇ ἐννοίᾳ ταύτῃ ὑπάρχουσι δύο πιθανότητες, ἡ μετὰ τῆς Γερμανίας ἕνωσις ἢ ἡ ἵδρυσις Δουναβικῆς Ὁμοσπονδίας. Γνωστὸν εἶναι ὅτι ἡ Γαλλία ἀντετάχθη κατὰ τῆς πρώτης τῶν δύο ὑποθέσεων καὶ παρεκώλυσε ταύτην διὰ τῆς ἀπαγορευτικῆς σχετικῆς διατάξεως τῆς Συνθήκης τοῦ Ἁγ. Γερμανοῦ. Τοὐναντίον ἐφάνη ὑποστηρίζουσα μετὰ πολλοῦ ἐνδιαφέροντος τὴν ἰδέαν περὶ Δουναβικῆς Ὁμοσπονδίας. Ὁ ἐν Βιέννῃ πρεσβευτὴς τῆς Γαλλίας κ. Ἀλλιζὲ ἐκόμισε μεθ' ἑαυτοῦ ἐντελῶς καθωρισμένα περὶ τούτου σχέδια ὁ δὲ τότε πρωθυπουργὸς κ. Κλεμαγσὼ ὑπέδειξεν ὅλως ἰδιαιτέρως ἐν Παρισίοις εἰς τὸν πρόεδρον τῆς Αὐστριακῆς Δημοκρατίας Δρ. Ρέννερ νὰ μεταβῇ εἰς Πράγαν καὶ Βελιγράδιον καὶ νὰ ἐπιζητήσῃ στενωτέραν ἐπαφὴν καὶ συνάφειαν πρὸς νέον τινὰ συνασπισμὸν Κρατῶν, αἱ πρὸς ἄλληλα συνεννοήσεις τῶν ὁποίων θὰ ἔτεινον εἰς τὸ νὰ συναντηθῶσιν ἐπὶ τοῦ οἰκονομικοῦ πεδίου ἡ Πράγα μετὰ τῆς Βιέννης καὶ τοῦ Βελιγραδίου μὴ ἀποκλειομένης τῆς ἐπεκτάσεως μέχρι Βουκουρεστίου καὶ Ἀθηνῶν. Εἰς τὰς σχετικὰς ὅμως εἰσηγήσεις ἐπεφυλάσσετο τόσον ἐν Πράγᾳ ὅσον καὶ ἐν Βελιγραδίῳ ψυχρὰ μᾶλλον ὑποδοχή, ἀπερρίπτοντο δὲ διαρρήδην αἱ περὶ Ὁμοσπονδίας τοῦ Δουνάβεως προτάσεις τοῦ κ. Ἀλλιζὲ ἐκ φόβου μὴ ἡ τοιαύτη Ὁμοσπονδία γίνῃ ἀφετηρία ἐπανορθώσεως τῆς Ἀψβουργικῆς Μοναρχίας.

Ἡ πράγματι μὴ ἀνεπιτυχὴς ἰδέα Δουναβικῆς Ὁμοσπονδίας, ἥτις θὰ ἐπέφερε τὴν σύσφιγξιν τῶν οἰκονομικῶν τοὐλάχιστον σχέσεων τῶν Διαδόχων Κρατῶν καὶ θὰ ἐξυπηρέτει ἀμοιβαίως τὰ ἑαυτῶν συμφέροντα, παρεμερίσθη λόγῳ τῆς ἀρνητικῆς στάσεως τῶν Κρατῶν τούτων, ἡ δὲ μᾶλλον εὐνοϊκῶς πρὸς τὸ σχέδιον ἐκεῖνο διακειμένη Αὐστρία ἀπέμεινε καὶ πάλιν μεμονωμένη ἐπὶ τοῦ ἰσχνοῦ αὐτῆς ἐδάφους. Ἀλλ' ἡ ἀποτυχία τῶν περὶ ὧν ἐλέχθη διαπραγματεύσεων ἀνερρίπισε παρὰ τῷ λαῷ τὴν ἐπιθυμίαν τῆς εἰς τὴν Γερμανίαν προσαρτήσεως μετὰ πλείονος ἴσως ἢ πρὶν ζωηρότητος. Αἱ ἐλπίδες νέας ζωῆς καὶ εὐημερίας αἴτινες πρὸς στιγμὴν προσεμειδίασαν διὰ τῆς πιθανότητος τῆς Δουναβικῆς Ὁμοσπονδίας, διεψεύσθησαν κατόπιν τῆς ἀποφασιστικῆς ἀρνήσεως τῶν Διαδόχων Κρατῶν, οὕτω δὲ μετὰ τῆς ἀπαγορευτεύσεως ἀνέλαμψεν ἐκ νέου ὁ ἐθνικὸς ἑνωτικὸς πόθος.

Ἡ ψυχολογικὴ αὕτη κατάστασις προσέλαβεν ἐσχάτως ἰδιαιτέραν ὅλως ἔντασιν ἐν Τυρόλῳ, Ἄνῳ Αὐστρίᾳ καὶ Σαλτσβούργῳ καὶ τοῦτο διὰ δύο λόγους. Ὁ εἷς ἀποδοτέος εἰς τὴν ἐκ λόγων ἐσωτερικῆς πολιτικῆς ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον ὀξυνομένην ἀντιγνωμίαν ἀνὰ μέσον Χωρῶν καὶ Βιέννης, ὁ δ' ἕτερος εἰς σοβαρὰν ἀντίθεσιν, ἐθνικῆς φύσεως, μεταξὺ Αὐστριακοῦ λαοῦ καὶ τῆς Γαλλικῆς πολιτικῆς. Φαίνεται ὅτι ἡ Γαλλία εἶχεν εἰσηγηθῆ τὸν σχηματισμὸν νέας ὁμάδος Κρατῶν ἧς θὰ προΐσταντο οἱ Τσέχοι. Ἡ ὁμὰς αὕτη θὰ συνεκροτεῖτο ἐκ τῆς Τσεχο-Σλοβακίας, τῆς Γιουγκοσλαυίας καὶ τῆς Πολωνίας, ἐνδεχομένως δὲ θὰ συνέπραττον αὐτῇ ἡ Ρουμανία καὶ ἡ Ἑλλάς, κύριος δὲ σκοπὸς τοῦ συνασπισμοῦ τούτου θὰ ἦτο νὰ συνέχῃ καὶ συγκρατῇ τὴν Γερμανίαν ἀπὸ πάσης πρὸς νότον ἐπιροῆς. Ἐν τῷ κύκλῳ τούτῳ ἡ Αὐστρία θὰ παρίστα τὴν γέφυραν μεταξὺ τοῦ πρὸς Βορρᾶν καὶ τοῦ πρὸς Νότον Σλαυισμοῦ. Ἀλλ' ἡ ἐθνικὴ τοῦ Αὐστριακοῦ λαοῦ ὑπερηφάνεια ἀντετάχθη ἐρρωμένως κατὰ τῶν σχετικῶν διαβημάτων, ἡ δὲ νέα αὕτη ἀποτυχία ἐπανέφερε μετὰ ζωηροτέρας θέρμης εἰς τὴν λαϊκὴν ψυχὴν τὸν πόθον τῆς ἐθνικῆς παγγερμανικῆς ἀποκαταστάσεως.

Ἐκ τούτων δύναταί τις ἴσως νὰ συναγάγῃ ὅτι τὰ ζωτικὰ ταῦτα διὰ τὴν Αὐτρίαν ζητήματα μοιραίως φέρονται πρὸς λύσιν τινά. Αἱ δυνάμεις τῆς Συνεννοήσεως θὰ εὑρεθῶσι πιθανὸν εἰς τὴν ἀνάγκην ν' ἀποφασίσωσι θᾶττον

ἢ βράδιον τίνι τρόπῳ θὰ παράσχωσιν εἰς τὴν Δημοκρατίαν τῆς Αὐστρίας τὰ μέσα τῆς περαιτέρω ὑπάρξεώς της.

Ν. ΞΥΔΑΚΗΣ

ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΣΙΣ ΕΚ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ

Κων]πολις. τῇ 25 Μαΐου 1920.

Ὅταν μετὰ τὸν Βαλκανικὸν πόλεμον οἱ Νεότουρκοι, ἀπελπισθέντες τελείως ἀπὸ τὴν πολιτικὴν **τοῦ ἐξοθωμανισμοῦ**, ἀνέγραψαν ὡς πρόγραμμα πρὸς σωτηρίαν τοῦ Ὀθωμανικοῦ Κράτους τὸν **ἐκτουρκισμὸν** αὐτοῦ, τὸ μόνον μέσον ὅπερ ἐφαντάσθησαν πρὸς ἐπιτυχίαν αὐτοῦ ἦτο ἡ ἐξόντωσις καὶ ἡ ἐκμηδένισις τῶν συνοίκων ἀλλογενῶν καὶ ἀλλοθρήσκων λαῶν. Ὁ Μέγας εὐρωπαϊκὸς πόλεμος εὗρε τοὺς Νεοτούρκους ἐν τῇ ἐφαρμογῇ τῶν ἐξωφρενικῶν σχεδίων των. Δὲν εἶχεν ἀπομείνει περιφέρεια τοῦ Ὀθωμανικοῦ κράτους, ὅπου δὲν εἶχον ὀργανωθῆ ὑπὸ τῶν Νεοτούρκων ἄγριοι διωγμοί, φόνοι, ἀτιμώσεις κατὰ τῶν ἀντιφρονούντων, ἀδιακρίτως φυλῆς καὶ θρησκεύματος. Μετὰ τὴν ἥτταν, ὁ βασανιστὴς ἔμεινε κατεπτοημένος· ἀλλ' ἡ μελλητικὴ πολιτικὴ τῶν Συμμάχων ἀφῆκε νὰ παρέλθῃ πλέον τοῦ ἔτους διὰ νὰ ἀποφανθῇ περὶ τῆς τύχης τῆς Τουρκίας, ἐν τῷ μεταξὺ δὲ ὁ Νεοτουρκισμὸς ἀνεθάρρησε καὶ ὡπλίσθη πάλιν διὰ ν' ἀντισταθῇ κατὰ τῶν ἀποφάσεων τῶν Συμμάχων νικητῶν. Οὕτως ἡ Τουρκία σήμερον εὑρίσκεται ἐν πλήρει ἀναβρασμῷ. Ἀπὸ τῆς πρώτης ἡμέρας καθ' ἣν ἤρχισε νὰ ἐκδηλώνεται οὗτος, ὡς μόνον ἀντίδοτον κατ' αὐτοῦ εὑρέθη ἡ κατάληψις τῆς Κωνσταντινουπόλεως ὑπὸ Ἀγγλικῶν δυνάμεων. Ἡ κατάληψις αὕτη κυρίως γίνεται αἰσθητὴ εἰς τὰ ὑπουργεῖα τῶν Στρατιωτικῶν καὶ Ναυτικῶν, ὅπου ἅπασαι αἱ ὑπηρεσίαι αὐτῶν εἶναι τεθειμέναι ὑπὸ τὸν Ἀγγλικὸν ἔλεγχον. Ὁμοίως ἡ τηλεγραφικὴ καὶ τηλεφωνικὴ συγκοινωνία εὑρίσκεται εἰς χεῖρας τῶν Ἄγγλων.

Ὁ Ἑλληνισμὸς τῆς Κων]πόλεως οἰστρηλατηθεὶς καὶ οὗτος ὑπὸ τῆς ἄκρας πίστεως, ἣν εἶχεν ἐμπνεύσει αὐτῷ ἡ δεξιότης τῶν ἀπείρων μέσων ὧν ἐγένετο χρῆσις πρὸς παράστασιν τοῦ κ. Βενιζέλου ὡς τοῦ Μεσίου τῆς φυλῆς, μὲ μεγάλην ἀποκαρδίωσιν ἐδέχθη τὰς μετ' ἐγκαυχήσεως ἐν τῇ Βουλῇ γενομένας δηλώσεις τοῦ κ. Προέδρου τῆς Κυβερνήσεως περὶ τῆς ἐπιτεύξεως τοῦ πρὸ τριακονταετίας προνομιακοῦ καθεστῶτος, θεωρηθέντος ὡς τοῦ καταλληλοτέρου νέου καταστατικοῦ χάρτου τοῦ ἐν Τουρκίᾳ Ἑλληνισμοῦ. Περὶ τούτου ὅμως θὰ γράψω ἰδιαιτέρως εἰς τὴν προσεχῆ ἀνταπόκρισιν.

Ἀλλὰ δέον νὰ ἐπιστηθῇ ἡ προσοχὴ τῆς Ἑλλ. Κυβερνήσεως ἐπὶ τοῦ μεγάλου σάλου τοῦ γεννηθέντος μεταξὺ τῶν οἰκείων πληθυσμῶν ἐκ τῆς γνώσεως τῶν ἀποφάσεων τῆς ἐπιδοθείσης εἰς τοὺς Τούρκους συνθήκης, ἐν σχέσει πρὸς τὴν τύχην τῶν ἐπιδικαζομένων αὐτοῖς διὰ τοῦ 3ου ἄρθρου τοῦ περὶ προστασίας τῶν μειοψηφιῶν σχεδίου τῆς Συνθήκης καθ' ὃ ἡ Τουρκικὴ Κυβέρνησις ἀναλαμβάνει τὴν ὑποχρέωσιν νὰ διευκολύνῃ εἰς τοὺς ἐκδιωχθέντας βιαίως τῶν ἑστιῶν ἀπὸ τῆς 1 Αὐγούστου 1914 τὴν ἐπάνοδον εἰς τὰς πατρίδας των καὶ τὴν ἀπόδοσιν τῶν κινητῶν καὶ ἀκινήτων κτημάτων των. Ὡς εἶναι γνωστὸν, μέγα μέρος τούτων εἶχεν ἐξωσθῆ καὶ πρὸ τῆς εἰρημένης χρονολογίας, μὴ συμπεριλαμβανόμενον μεταξὺ τῶν ἐπανερχομένων εἰς χώρας ἐπιδικαζομένας διὰ τῆς συνθήκης εἰς τὴν Ἑλλάδα. Ὅλοι οἱ πληθυσμοὶ τῆς ὑπαίθρου χώρας τῶν ἀνατολικῶν παραλίων τῆς Προποντίδος, τοῦ Ἑλλησπόντου καὶ τοῦ Ἀδραμυττηνοῦ κόλπου, οἱ μέλλοντες νὰ συμπεριληφθῶσιν εἰς τὸ οὐδετεροποιηθὲν καὶ οἱονεὶ διεθνοποιηθὲν μέρος τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, ἀποκλείονται νὰ ἐπανέλθωσιν εἰς τὰς ἑστίας αὐτῶν. Ἡ Ἑλλ. Κυβέρνησις ἄλλοτε, ἥτις ἦτο ἡ Κυβέρνησις τοῦ κ. Βενιζέλου, εἶχε δεχθῇ τὴν ἀνταλλαγὴν τῶν πληθυσμῶν τούτων καὶ εἶχεν ὡς ἐπιθανολογεῖτο καὶ τότε, δεσμευθῇ δι' ἐπὶ τούτῳ συμβάσεως, ἀγνώστου παραμεινάσης εἰς τοὺς ἀτυχεῖς πληθυσμοὺς τοὺς ἀποσπασθέντας ἀγρίως ἀπὸ τῆς γῆς τῶν πατέρων των. Ἀλλὰ τί ἠμπόδιζε σήμερον, ἀφοῦ διὰ τοῦ πολέμου οὐδεμία σύμβασις ἔμεινεν ἐν ἰσχύϊ, νὰ μεταλλάξῃ σκέψιν ἡ Κυβέρνησις καὶ νὰ μὴ ἐμποδίσῃ διὰ τῆς ἀποδοχῆς τῆς ὡς ἄνω περισταλτικῆς διατάξεως τὴν ἐπιστροφὴν τῶν πληθυσμῶν τούτων εἰς τὸ προσφιλὲς πάτριόν των ἔδαφος, ἀφοῦ γινώσκει καλῶς, ὅτι καὶ οἱ εἰς τὰς πόλεις τῶν εἰρημένων χωρῶν κατοικοῦντες πληθυσμοὶ θὰ ὑποστῶσι τὰς συνεπείας τῆς ἐρημώσεως τῆς ὑπαίθρου χώρας ἐκ τῶν περιοίκων ὁμογενῶν, θὰ εἶναι δὲ ἀδύνατος οὐχὶ πλέον ἡ βελτίωσις τῆς θέσεώς των ἐν τῷ ἀγρίῳ οἰκονομικῷ συναγωνισμῷ, εἰς ὃν θὰ ἀποδοθῶσιν αὔριον ὅλοι οἱ σύνοικοι λαοί, ἀλλ' οὐδὲ ἡ διατήρησις ἐν τῷ πατρίῳ ἐδάφει.

Ἐν μέσῳ τοῦ ἐνθουσιασμοῦ τοῦ Ἑλληνισμοῦ τῶν ἀπελευθερωθεισῶν χωρῶν, ἀγωνία κρατεῖ εἰς τὸν Πόντον, οὐδὲ καθησύχασαν, βεβαίως, τὸν ἐκεῖ Ἑλληνισμὸν αἱ διὰ τὴν ἐν Ἑλλάδι κοινὴν γνώμην ὄψιμοι δηλώσεις τοῦ κ. Πρωθυπουργοῦ ἐν τῇ Βουλῇ τὸν Ἀπρίλιον· διότι ἡ ὅλη πολιτικὴ τῆς Ἑλλ. Κυβερνήσεως δεικνύει ἐπίμονον τάσιν ἀπεμπολήσεως τῆς ἑλληνικωτάτης πρωτευούσης τοῦ ποτὲ Βασιλείου τῆς Τραπεζοῦντος. Ἀλλ' ἂς ἐλπίσωμεν εἰς τὴν ἀπόφασιν τοῦ Οὐίλσωνος εἰς ὃν ἀνετέθη ὁ καθορισμὸς τῶν ὁρίων τῆς Ἀρμενίας.

Χ.

Τακτικῶς ἡ «Πολιτικὴ Ἐπιθεώρησις» θὰ ἐκδίδεται 16σέλιδος, ἐκτάκτως δὲ εἰς περισσοτέρας σελίδας. Τὸ σημερινὸν φυλλάδιον ἀπαρτίζεται ἐκ 32 σελίδων λόγῳ τῆς ἀνασκοπήσεως τῶν γεγονότων ὁλοκλήρου τριετίας.

Ἀθῆναι, 14 Ἰουνίου 1920. Τιμὴ φύλλου: λεπτὰ 80.

ΙΔΡΥΘΗ ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ ΤΩ 1910

ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Γ'. ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΕΤΟΣ Α'. ΑΡΙΘ. 2

ΙΔΡΥΤΑΙ
ΙΩΝ ΔΡΑΓΟΥΜΗΣ
ΓΕΩΡΓΙΟΣ Α. ΜΠΟΥΣΙΟΣ
Α. ΣΟΥΛΙΩΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΣ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΑΠΑΞ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ & ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
Α. ΣΟΥΛΙΩΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ
Ὁδὸς Κοραῆ, 10
καὶ Πανεπιστημίου, 43

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ
Ἐσωτερικοῦ . . . Δρ. 35
Ἐξωτερικοῦ . . . » 40
Ἀμερικῆς . . . . » 50

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Κύριον Ἄρθρον.
Ἐξωτερικὴ Ἐπιθεώρησις.
Ἐσωτερικὴ Ἐπιθεώρησις
Ἀνταπόκρισις ἐκ Κων)πόλεως
Ἀλβανικά.
Εἰδήσεις

14 Ἰουνίου 1920

Ὥστε ἡ Ἑλλὰς ἀνέλαβε νὰ ἐπιβάλῃ αὐτὴ μόνη εἰς τὴν Τουρκίαν τὰς ἀποφάσεις τῶν νικητριῶν Μεγάλων Δυνάμεων. Τοῦτο, κατὰ τὰς ἐπισημοτέρας πληροφορίας, διότι αἱ Δυνάμεις αὗται ἔκριναν ὅτι, ἕνεκα τῶν ἐσωτερικῶν καὶ ἐξωτερικῶν περιστάσεών των, ἡ διὰ τοῦ ἑλληνικοῦ στρατοῦ πίεσις εἶναι τὸ προχειρότερον ἀλλὰ καὶ τὸ παρουσιάζον ὀλιγώτερα ἐλαττώματα πειθαναγκαστικὸν κατὰ τῆς Τουρκίας μέσον.

Ἀφ' ἧς ἤρχισεν συζητουμένη ἡ μετὰ τῆς Τουρκίας συνθήκη, οἱ Τοῦρκοι καὶ οἱ καλοθεληταὶ αὐτῶν ὡς ἐπιχειρήματα κατὰ τῆς παραχωρήσεως τῆς Θράκης καὶ τῆς Σμύρνης εἰς τὴν Ἑλλάδα φέρουσι τὴν ἐσωτερικὴν ἡμῶν κατάστασιν καὶ τὴν δῆθεν ἐχθρότητα μεγάλου μέρους Ἑλλήνων κατὰ τῶν Δυνάμεων τῆς Συνεννοήσεως· οἱ βενιζελικοὶ ἀγρίως καταδιώκοντες καὶ συστηματικῶς συκοφαντοῦντες τοὺς συμπατριώτας των ἡμᾶς, δίδουσι τὰ ἐπιχειρήματα ταῦτα εἰς τοὺς ἐχθροὺς τῆς Ἑλλάδος. Εὐτυχῶς ἡ ὑπὸ τῶν Δυνάμεων ἀνάθεσις εἰς τὴν Ἑλλάδα ἐντολῆς τόσον ἐμπιστευτικῆς ὅσον ἡ ἀγγελθεῖσα, δεικνύει ὅτι οὐδέποτε αὗται ἐπίστευσαν σοβαρῶς τὰς κατὰ τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ συκοφαντίας· διότι ὁ ἑλληνικὸς λαὸς δὲν ἤλλαξεν ἀπὸ τῆς χθές, τέκνα δὲ αὐτοῦ, ὡς αὐτὸς αἰσθανόμενα καὶ σκεπτόμενα, εἶναι οἱ ὑπὸ τὰ ὅπλα Ἕλληνες, οἵτινες πρόκειται πάλιν νὰ πολεμήσωσιν ἵνα ἐπιβληθῶσιν εἰς τὴν Τουρκίαν αἱ θελήσεις τῶν Μεγάλων Δυνάμεων. Ἐλπίζομεν ὅτι καὶ ὅταν ὁ ἑλληνικὸς λαὸς θελήσῃ ἐκπληρώσει τὴν εἰς αὐτὸν ἀνατεθεῖσαν ἐντολὴν οἱ Μεγάλοι ἡμῶν Σύμμαχοι δὲν θὰ θελήσωσι νὰ ἀκούσωσι τὰς αὐτὰς συκοφαντίας ὁθενδήποτε προερχομένας.

Εἶναι ἤδη γνωστὸν τί κερδίζομεν ἡμεῖς κατὰ τοὺς ὅρους τῆς ἐπιδοθείσης εἰς τοὺς Τούρκους συνθήκης καὶ τὶ οἱ μεγάλοι Σύμμαχοί μας. Δὲν πρόκειται νὰ ἀπαριθμήσωμεν τὰς παντοειδεῖς θυσίας εἰς τὰς ὁποίας ὑπεβλήθη ἡ Ἑλλὰς κατὰ τὸν Εὐρωπαϊκὸν πόλεμον. Δίκαιος κριτής, ὁ ὁποῖος θὰ ἐλάμβανεν ὑπ' ὄψει τὰ ἱστορικὰ δικαιώματά μας, τὴν ταλαιπωρίαν τῶν τόσων ὑπὸ ζυγὸν ἀδελφῶν μας, τὴν μεγάλην τοῦ ἑλληνισμοῦ ἐκπολιτιστικὴν δύναμιν, τὴν ποικιλόμορφα ἐμφανιζομένην ἕως τ' ἀποκεντρώτερα τῆς μέχρι τοῦδε Τουρκίας, τὸ ὅτι τέλος ἡ καθ' ἡμᾶς Ἀνατολὴ εἶναι τὸ μόνον μέρος γῆς ὑπὸ τὸν ἥλιον ὅπου δυνάμεθα ὡς ἔθνος νὰ ζήσωμεν καὶ ν' ἀναπτυχθῶμεν. δίκαιος κριτὴς βεβαίως δὲν θὰ εὕρισκεν ὅτι δωρεὰν λαμβάνομεν ὅσα ἡ μετὰ τῆς Τουρκίας συνθήκη μᾶς παραχωρεῖ. Ἀπ' ἐναντίας, θ' ἀνεγνώριζεν ὅτι ἀναλαμβάνοντες τὴν τελευταῖον ἀνατεθεισαν εἰς ἡμᾶς ἐντολὴν, ἀκριβοπληρώνομεν μάλιστα τὴν ἀνάκτησιν τῶν δικαίων μας. Δὲν παραπονούμεθα. Ἐμάθομεν πλέον ὅτι, μικρὸς λαὸς ἡμεῖς, πρέπει νὰ ὑφιστάμεθα μεγαλειτέρας τῶν ἄλλων θυσίας διὰ νὰ εἴμεθα σεβαστοί. Ὑπέρ ποτε δὲ τώρα ἐπείσθημεν ὅτι εὔνοια τῶν ἰσχυρῶν ξένων πρὸς ἓν πρόσωπον, εἴτε πρωθυπουργός, εἴτε δικτάτωρ, εἴτε βασιλεὺς ἡμῶν εἶναι, δυνατὸν μὲν νὰ ὠφελῶσι τὸ πρόσωπον τοῦτο, οὐδόλως ὅμως τὸ Ἔθνος. Εἴμεθα ἀκόμη βέβαιοι ὅτι, ἂν εἴχομεν κυβερνήτην ὀλιγώτερον τοῦ κ. Βενιζέλου ἐπαινούμενον διεθνῶς, θὰ ἐθυσιάζομεν μὲν ὀλιγώτερα θὰ ὠφελοῦμεν δὲ καὶ θὰ ὠφελούμεθα περισσότερον. Καὶ ταῦτα ἐννοοῦντες, θεωροῦμεν καὶ θὰ θεωρήσωμεν πάντοτε ὡς ἀνηθικότητα μὲν τὴν ὑπὸ τοῦ κ. Βενιζέλου προσωπικὴν ἢ κομματικὴν ἐκμετάλλευσιν τῶν ἐκ τοῦ πολέμου ἐθνικῶν κερδῶν, ἀδικίαν δὲ τὴν ἐν ὀνόματι αὐτῶν ἐπέμβασιν εἰς τὰ ἐσωτερικά μας οἱουδήποτε ξένου.

Δὲν θὰ εἴπωμεν βέβαια τώρα ἂν καὶ πῶς ἄλλη ἔπρεπε νὰ ἦτο σήμερον ἡ θέσις καὶ ἡ ἐνέργεια τοῦ Ἔθνους ἡμῶν. Καὶ τ' ἀνωτέρω, ἀμέσως συμπεραινόμενα ἐκ τῆς ἀναθέσεως εἰς τὴν Ἑλλάδα τῆς νέας ἐντολῆς, σημειοῦμεν μόνον διὰ τὸ μέλλον. Ἐλπίζομεν ἀκόμη νὰ ὑπαχθῶσιν ἐγκαίρως οἱ λεγόμενοι Νεότουρκοι εἰς τὴν ἀνάγκην τῶν πραγμάτων. Ἄλλως, τόσον τὸ χειρότερον δι' αὐτοὺς τοὺς καὶ κυρίως αἰτίους τῶν σήμερον ἐν τῇ καθ' ἡμᾶς Ἀνατολῇ συμβαινόντων. Οἱ Ἕλληνες θ' ἀναλάβωμεν τὸ νέον ἀγῶνα

ἡνωμένοι ἐν τῇ κοινῇ ὁρμῇ, ἀποφασισμένοι νὰ νικήσωμεν καλῶς καὶ ταχέως. Καὶ ἡ νίκη, ἡ ἀπὸ τοῦ πολέμου τοῦ 1913 μὴ ἐγκαταλείψασα τὰ Ἑλληνικὰ ὅπλα, θὰ στέψῃ αὐτὰ καὶ εἰς τὴν χώραν, ἀνὰ τὴν ὁποίαν ἄλλοτε ὥδευσε μετὰ τῶν στρατιῶν τοῦ Ἀγησιλάου, τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου καὶ τῶν Βυζαντινῶν Βασιλέων. Δὲν γνωρίζομεν ποίαν χρῆσιν θὰ κάμωσι τῆς Ἑλληνικῆς νίκης οἱ μεγάλοι ἡμῶν Σύμμαχοι. Ἀλλὰ τὰ ἔθνη τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, ὅταν λήγοντος τοῦ πολέμου θὰ τείνωμεν πρὸς αὐτὰ τὴν χεῖρα, καλοῦντες εἰς συμφιλίωσιν καὶ σύμπραξιν, τὰ ἔθνη αὐτά, μεθ' ὧν τόσα ἔχομεν κοινὰ συμφέροντα, θὰ ἔχουν ἐκτιμήσει καὶ ἐκ τοῦ πολέμου τούτου τὴν Ἑλληνικὴν ἰσχὺν καὶ εὐγένειαν.

Σ.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

13 Ἰουνίου 1920

Τὴν 13)25 Ἰουνίου, ἤτοι σήμερον, συμπληρώνεται ἡ προθεσμία τῆς ἐπιδόσεως ἀπαντήσεως τῆς Ὑ. Πύλης περὶ τῶν ὅρων τῆς εἰρήνης τῶν χαραχθέντων ἀπὸ τὴν συνδιάσκεψιν τοῦ Σὰν Ρέμο. Ὅσῳ ἐπλησίαζεν ἡ λῆξις τῆς προθεσμίας ταύτης, τόσῳ ἐνετείνετο ἡ ἐπαναστατικὴ ἐνέργεια τοῦ Μουσταφᾶ Κεμὰλ εἰς τὴν Ἀνατολήν, ἐνῷ συγχρόνως ὁ Τζαφὲρ Ταγιὰρ, μὲ τὴν βοήθειαν καὶ Βουλγάρων, ὠργάνωνε τὸ κίνημά του εἰς τὴν Θράκην ἐναντίον τῶν Ἑλλήνων τῶν ὁποίων ἡ κατοχὴ ἔφθασεν ἕως τὸν Ἕβρον.

Σκοπὸς καὶ τῶν δύο κινημάτων ἄμεσος εἶναι ἡ ἀνατροπὴ τῶν ὅρων τοῦ Σὰν Ρέμο καὶ ἡ ἐνθάρρυνσις οὕτω τῆς κυβερνήσεως τῆς Πόλεως εἰς τὴν αἴτησιν ἀναθεωρήσεως τοῦ σχεδίου τῆς συνθήκης. Καὶ ἐνῷ ὁ μέγας Βεζύρης Δαμὰτ Φερὴτ πασᾶς μεταβαίνει εἰς Παρισίους διά νὰ προετοιμάσῃ τὴν ἀπάντησιν τῆς Πύλης, νὰ ζητήσῃ νέαν δεκαπενθήμερον παράτασιν τῆς προθεσμίας, καὶ νὰ ἐπιδώσῃ τέλος τὴν ἀπάντησιν ζητῶν ἀναθεώρησιν, τὰ σώματα τοῦ Κεμὰλ εἰς τὴν Μικρὰν Ἀσίαν γίνονται ἐπιθετικώρα. Μετὰ τὴν σύναψιν κάποιας ἀνακωχῆς ἢ ἐκεχειρίας μὲ τοὺς Γάλλους εἰς τὴν Κιλικίαν. συνεκέντρωσεν ὁ Κεμὰλ δυνάμεις περισσοτέρας πρὸς τὴν Προποντίδα, καὶ μετὰ τὰ Δαρδανέλλια ἐπετέθη κατὰ τῆς Νικομηδείας καὶ τῆς Ποντοηρακλείας. Εἶναι πιθανὸν ὅτι, ἐν συνεννοήσει μὲ τὸν Ταγιὰρ, ἑτοιμάζει ἐπίθεσιν πρὸς κατάληψιν τῆς Κωνσταντινουπόλεως.

Ἡ ἐνέργεια αὐτὴ τῶν ἐθνικιστῶν ἤρχισε νὰ ἀνησυχῇ σοβαρῶς τὰς εὐρωπαϊκὰς Δυνάμεις, καὶ ἔγινε, κατὰ τὴν τελευταίαν δεκαπενθημερίαν, πολὺς λόγος εἰς τὸν τύπον περὶ ἀναθεωρήσεως τῶν ὅρων τοῦ Σὰν Ρέμο ὑπὲρ τῆς Τουρκίας. Ἰδίως ὁ γαλλικὸς καὶ ἰταλικὸς τύπος ὑπεστήριζαν τὴν ἀνάγκην τῆς ἀναθεωρήσεως ταύτης πρὸς ἀποφυγὴν νέου πολέμου καὶ τὴν ἀνάγκην περιορισμοῦ τῶν ἑλληνικῶν διεκδικήσεων· ὑπῆρχαν δὲ πληροφορίαι ὅτι καὶ αἱ κυβερνήσεις τῶν δύο τούτων κρατῶν θὰ ἐνεκολπώνοντο τὰς ἀπόψεις ταύτας. Ἡ μᾶλλον ἀνησυχοῦσα Δύναμις εἶνε ἡ Ἀγγλία, ἡ ὁποία ἔχει νὰ ἀντιμετωπίσῃ καὶ τὸν κίνδυνον τῆς μπολσεβικικῆς προελάσεως εἰς τὴν Περσίαν καὶ τὸν, ὡς ἀποτέλεσμα μπολσεβικικῆς προπαγάνδας, ἐμφανιζόμενον ἐθνικιστικὸν ἀναβρασμὸν εἰς τὴν Ἀσίαν, ἐνῷ τῶν ἄλλων δύο Δυνάμεων ἡ ἀνησυχία στρέφεται μᾶλλον περὶ τὴν ἀγγλικὴν ἐπικράτησιν εἰς τὴν Ἀνατολήν. Ἐν τούτοις ἡ Ἀγγλία φαίνεται ὀλιγώτερον διατεθειμένη νὰ παραδεχθῇ ἀναθεώρησιν τῶν ὅρων τοῦ Σὰν Ρέμο, καὶ ἀφ' ἑνὸς μὲν διαπραγματεύεται πρὸς τοὺς μπολσεβίκους, ἀφ' ἑτέρου δὲ προσπαθεῖ νὰ εὕρῃ στρατιωτικὰς δυνάμεις, ἱκανὰς νὰ κατασυντρίψουν τὴν ἀντίστασιν τοῦ Μουσταφᾶ Κεμὰλ, καθ' ὃν χρόνον ἡ Ἰταλία καὶ ἡ Γαλλία δείχνουν ὅλην τὴν δυνατὴν διαλλακτικότητα πρὸς τὸ ἐθνικιστὸν κίνημα καὶ τὴν Τουρκίαν ἐν γένει.

Ἡ ἔλλειψις ἀρκετῶν ἀγγλικῶν δυνάμεων δυνάμεων ἀναγκάζει τὴν Ἀγγλίαν νὰ προσπαθῇ μὲ εἰρηνικὰ μέσα νὰ περιορίσῃ τὴν ὁρμὴν τῶν μπολσεβίκων, νά σκεφθῇ δέ, ὡς πρὸς τοὺς Τούρκους, τὴν χρησιμοποίησιν ξένου στρατοῦ πρὸς ἐπιβολὴν τῶν ὅρων τῆς εἰρήνης.

Ἡ ἀληθινὴ κατάστασις τῶν πραγμάτων ἐφανερώθη εἰς τὴν συνάντησιν τοῦ Χάϊθ, ἀπροόπτως γενομένην πρὸ τῆς διασκέψεως τῆς Βουλώνης.

Μόλις ἤρχισεν ὁ θόρυβος τοῦ εὐρωπαϊκοῦ τύπου περὶ ἀναθεωρήσεως τῶν ὅρων τῆς τουρκικῆς εἰρήνης, ὁ κ. Βενιζέλος καὶ ὁ Ἕλλην πρεσβευτὴς τῶν Παρισίων προέβησαν εἰς δηλώσεις πρὸς ἀγγλικὰς καὶ γαλλικὰς ἐφημερίδας, βεβαιώνοντες ὅτι ἡ συνθήκη τῆς εἰρήνης, ὡς ἐχαράχθη εἰς τὸν Σὰν Ρέμο, εἶναι τελείως ἐκτελεστὴ καὶ βιώσιμος καὶ ὅτι ἡ Ἑλλὰς εἶναι ἑτοίμη νὰ ἀναλάβῃ τὴν ἐφαρμογήν της διὰ τῶν ἰδίων αὐτῆς μέσων χωρὶς νὰ ζητήσῃ τίποτε ἀπὸ κανένα. Ὁ κ. Βενιζέλος μὲ ἔμφασιν ἰδιαιτέραν ἐτόνιζεν ὅτι: «ἐὰν ἐπετρέπετο ὑπὸ τῶν Συμμάχων εἰς τὰ ἑλληνικὰ στρατεύματα νὰ ὑπερβοῦν τὴν οὐδετέραν ζώνην, θὰ ἠδύναντο εὔκολα νὰ διασκορπίσουν καὶ νὰ καταστρέψουν ὅλας τὰς δυνάμεις τοῦ Κεμάλ».

Ὁριστικὴν καὶ κατηγορηματικὴν πρότασιν περὶ ἀναλήψεως ὑπὸ τῆς Ἑλλάδος τοῦ ἀγῶνος κατὰ τῶν ἐθνικιστῶν Τούρκων, ὑπέβαλεν εἰς τοὺς κ. Λόϋδ Τζὼρτζ καὶ Μιλλεράν ὁ κ. Βενιζέλος κατὰ τὴν συνάντησιν τοῦ Χάϊθ. Πρότασις

τοιαύτη γενομένη καθ' ἣν στιγμὴν τὰ ἀγγλικὰ στρατεύματο ὑφίσταντο ζωηρὰν ἐπίθεσιν εἰς τὴν Νικομήδειαν ἐκ μέρους τῶν Τούρκων, ἦτο εὐπρόσδεκτος ἔστω καὶ μόνον ὡς καθιστῶσα δυνατὸν προσωρινὸν ἀντιπερισπασμὸν ἀπὸ τὴν Σμύρνην πρὸς τὸ ἐσωτερικόν, ἔστω καὶ ἂν δὲν πρύκειται νὰ ἐμμείνῃ ἕως τὸ τέλος ἡ ἀγγλικὴ πολιτικὴ εἰς τὴν ἀπόκρουσιν τῆς ἀναθεωρήσεως τῶν ὅρων τοῦ Σὰν Ρέμο, τόσῳ μάλλον ὅσῳ, κατὰ τὰς ἐφημερίδας, ὁ κ. Βενιζέλος ἐπρότεινε νὰ ἀποστείλῃ μίαν μεραρχίαν ἑλληνικὴν καὶ εἰς τὴν Νικομήδειαν, ἀκριβῶς ἐκεῖ ὅπου ὑφίστανται τὴν ἐπίθεσιν οἱ Ἄγγλοι.

Ἡ ἑλληνικὴ ἐκστρατεία εἰς τὴν Μικρὰν Ἀσίαν ἠμπορεῖ τῷ ὄντι νὰ ἀποβλέπῃ εἰς δύο τινά, ἢ εἰς τὴν ἐνέργειαν ἁπλοῦ προσωρινοῦ ἀντιπερισπασμοῦ πρὸς ἀπαλλαγὴν τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἀπὸ τὸν παρόντα κίνδυνον τῶν ἐθνικιστῶν, ἕως ὅτου ἡ Ἀγγλία δυνηθῇ νὰ συγκεντρώσῃ καὶ ἄλλας δυνάμεις περὶ τὴν πρωτεύουσαν, ἢ ἀποβλέπει εἰς ἀπόδειξιν πρὸς τοὺς Τούρκους, ἐθνικιστὰς καὶ μή, ὅτι οἱ Σύμμαχοι ἐννοοῦν σταθερῶς νὰ ἐπιβάλουν ἀμεταβλήτους τοὺς ὅρους τῆς εἰρήνης ὅπως τοὺς ἐχάραξαν εἰς τὸ Σὰν Ρέμο.

Ἐὰν κατορθώσουν νὰ κρατήσουν τὴν Κωνσταντινούπολιν οἱ Σύμμαχοι, τότε θὰ ἐξακολουθήσουν νὰ ὑπάρχουν δύο τουρκικὰ κράτη, τὸ ἓν ὑποχείριον τῶν Συμμάχων περὶ τὴν πρωτεύουσαν, τὸ ἄλλο μὲ ἕδραν τὴν Ἄγκυραν, εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, μακρὰν κάθε εὐρωπαϊκῆς ἐπιβολῆς. Τὸ ζήτημα τώρα εἶναι, ὄχι ἂν δύνανται, ἀλλ' ἐὰν θέλουν οἱ Σύμμαχοι, καὶ ἰδιαιτέρως οἱ Ἄγγλοι, νὰ διατηρήσουν τὸν χωρισμὸν τῆς Τουρκίας εἰς δύο κράτη, ἢ μήπως θεωρήσουν ὅτι εὐκολώτερον θὰ ἐπεβάλλοντο εἰς τὸν Μουσταφᾶ Κεμὰλ ἐὰν ἐγκαθίστατο οὗτος εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν καὶ εὑρίσκετο ὑπὸ τὸ πρόχειρον μέσον ἐπιβολῆς, ὁποῖον εἶναι, εἰς τὴν διάθεσίν των, τὰ τηλεβόλα τῶν στόλων.

Ἐὰν πάλιν οἱ Σύμμαχοι, εἴτε δὲν εἰμπορέσουν εἴτε δὲν θελήσουν νὰ κρατήσουν τὸν Μουσταφᾶ Κεμὰλ μακρὰν τῆς Κωνσταντινουπόλεως, καὶ παύσῃ ὁ διχασμὸς τοῦ κράτους, περιερχομένου ὁλοκλήρου εἰς τὴν ἐξουσίαν τῶν ἐθνικιστῶν, τότε πρὸς αὐτοὺς καὶ μόνους θὰ διαπραγματευθοῦν τὴν εἰρήνην.

Καὶ εἰς τὰς δύο περιπτώσεις ὁ ἀγὼν τοῦ ἑλληνικοῦ στρατοῦ εἰς τὴν Μικρὰν Ἀσίαν καὶ εἰς τὴν Θράκην θὰ τείνῃ ὁπωσδήποτε εἰς ἐπιβολὴν τῶν ὅρων τῆς εἰρήνης εἰς τοὺς Τούρκους, εἴτε αὐτονοίων ὡς καθωρίσθησαν εἰς τὸ Σὰν Ρέμο, εἴτε καὶ τροποποιουμένων κατά τι, τόσῳ μόνον ὅσῳ νὰ μὴ θιγοῦν καιρίως τὸ γόητρον καὶ τὰ συμφέροντα τῶν συμμάχων τῆς Ἑλλάδος.

Τὴν 8ην Ἰουνίου συνῆλθεν ἡ διάσκεψις εἰς τὴν Βουλώνην, μετέσχον δὲ αὐτῆς ἡ Ἀγγλία, ἡ Γαλλία, ἡ Ἰταλία, ἡ Ἰαπωνία, τὸ Βέλγιον καὶ ἡ Ἑλλάς. Ἔλαβεν ἀποφάσεις ἐπὶ τοῦ κατ' ἀρχήν, εἰς τὴν πρώτην συνάντησιν τοῦ Χάϊθ πρὸ τριῶν ἑβδομάδων, λυθέντος ζητήματος τῆς γερμανικῆς ἀποζημιώσεως, ἐπίσης συνεζήτησε τὸ ζήτημα τοῦ περιορισμοῦ τῆς δυνάμεως τοῦ γερμανικοῦ στρατοῦ, τὸ τῆς ἐπαναλήψεως τῶν σχέσεων μὲ τὴν Ρωσίαν, ὡς καὶ τὸ τουρκικόν.

Ὡς πρὸς τὸ τελευταῖον τοῦτο, ὁ ὑπουργὸς τῶν ἐξωτερικῶν τῆς Ἰταλίας ἐπρότεινεν εἰς τὴν διάσκεψιν νὰ ἔλθῃ εἰς διαπραγματεύσεις ἀπ' εὐθείας μὲ τὸν Μουσταφᾶ Κεμὰλ, καὶ νὰ ἀναθεωρηθῇ ἡ τουρκικὴ συνθήκη, ἀλλ' ὁ Λόϋδ Τζώρτζ ὑπέστηριξε τὴν πρότασιν τοῦ κ. Βενιζέλου περὶ βιαίας ἐπιβολῆς τῶν ὅρων τῆς εἰρήνης ἐπὶ των ἐθνικοφρόνων. Ἀπερρίφθη δὲ καὶ ἡ αἴτησις τῆς τουρκικῆς ἀντιπροσωπείας περὶ δεκαπενθημέρου νέας παρατάσεως τῆς προθεσμίας πρὸς ἀπάντησιν.

Ἡ πρότασις τοῦ κ. Βενιζέλου, ὑποβληθεῖσα πρῶτον κατὰ τὴν συνάντησιν τοῦ Χάϊθ καὶ κατόπιν εἰς τὴν διάσκεψιν τῆς Βουλώνης συνοψίζεται εἰς τὰ ἑξῆς:

Νὰ ἐπιτραπῇ εἰς τὴν Ἑλλάδα νὰ χρησιμοποιήσῃ τὰς 90000 ἀνδρῶν ποῦ μένουν ἐντοπισμένοι εἰς τὴν Σμύρνην, ἐναντίον τοῦ Μουσταφᾶ Κεμὰλ ποῦ διεξάγει πόλεμον κατὰ τῶν Συμμάχων καὶ δὲν φαίνεται καθόλου διατεθειμένος νὰ ὁμιλήσῃ μὲ αὐτοὺς περὶ εἰρήνης. Ἀναλαμβάνει τὴν ὑποχρέωσιν ὁ κ. Βενιζέλος νὰ καταστήσῃ τὸν ἀρχηγὸν τῶν ἐθνικιστῶν ὀλιγώτερον πολεμικὸν καὶ μᾶλλον προσιτὸν εἰς τὴν ἰδέαν τῆς εἰρήνης. Προτείνων προέλασιν τοῦ ἑλληνικοῦ στρατοῦ δὲν προβάλλει κανέναν ὅρον, δὲν ζητεῖ ἀπὸ τοὺς Συμμάχους οὔτε ἐφόδια οὔτε ἀνταλλάγματα, οὔτε ἐδαφικὰς ἐπεκτάσεις, οὔτε τίποτε ἄλλο, διότι ἔχει ὑπ' ὄψει του μόνον τὴν γενικὴν εἰρήνευσιν πρὸς τὸ συμφέρον τῆς Εὐρώπης καὶ τῆς Ἑλλάδος.

Καὶ ἀπὸ τὸ τηλεγράφημα ποῦ ἔστειλε ὁ κ. Βενιζέλος πρὸς τὸν ἀρχιστράτηγον κ. Παρασκευόπουλον συνάγεται ὅτι δὲν πρόκειται νὰ ζητηθῇ κανὲν ἀντάλλαγμα διὰ τὰς νέας πολεμικὰς θυσίας τῆς Ἑλλάδος. «Τὸ ἀνώτατον συμβούλιον, λέγει τὸ τηλεγράφημα, ἐνέκρινε προέλασιν... Ἡ ἐπιτυχία τῆς ἐπιχειρήσεως ταύτης δὲν θὰ βοηθήσῃ μόνον ἀμέσως τοὺς συμμάχους ἡμῶν, ἀλλὰ θὰ ὑψώσῃ συγχρόνως τὸ στρατιωτικὸν γόητρον ἡμῶν καὶ θὰ πορίσῃ δαψιλεῖς ὠφελείας, ἐξασφαλίζουσα τὴν ἐπιβολὴν τῶν ὅρων τῆς συνθήκης εἰς τοὺς Τούρκους.»

Ἀπὸ τὰς τηλεγραφικὰς πληροφορίας τῶν ἐφημερίδων συνάγεται ἐπίσης ὅτι ἐδόθη ἐξουσιοδότησις εἰς τὴν Ἑλλάδα νὰ δράσῃ πολεμικῶς εἰς τὴν Μικρὰν Ἀσίαν ὅπως ἐκκαθαρίσῃ αὐτὴν ἀπὸ τὰ σώματα τῶν ἐθνικιστῶν. Θὰ ἐνεργήσῃ δὲ ὑπὸ ἰδίαν της εὐθύνην καὶ εἰς οὐδεμίαν περίπτωσιν θὰ ἐκθέσῃ τὰ συμμαχικὰ στρατεύματα εἰς τὴν ἐπιχείρησιν αὐτήν. Περὶ τῆς Θράκης δὲν γίνεται λόγος, μολονότι ἐλέχθη κατ' ἀρχὰς ὅτι ὡς ὅρους τῆς στρατιωτικῆς ἐνεργείας τῆς Ἑλλάδος εἰς τὴν Ἀσίαν, ὁ κ. Βενιζέλος εἶχε

θέσει α!) οἰκονομικὴν ὑποστήριξιν ἐκ μέρους τῶν Συμμάχων καὶ β!) ἄδειαν ὅπως καταληφθῇ ἀμέσως ἡ Ἀνατολικὴ Θράκη.

Εἰς τοὺς Συμμάχους, ἢ μᾶλλον εἰς τὴν Ἀγγλίαν καὶ τὴν Γαλλίαν, διότι ἡ Ἰταλία δὲν δείχνει διάθεσιν νὰ ἐπεμβῇ στρατιωτικῶς κατὰ τῶν Τούρκων, ἀπομένει ἡ φροντὶς διὰ τὴν ἄμυναν τῆς Κων]πόλεως καὶ τῶν Στενῶν. Πρὸς τοῦτο ἀποστέλλεται στόλος ἀγγλικός, ἀλλὰ καὶ τοῦ ὑπάρχοντος γαλλικοῦ θὰ χρησιμοποιηθῇ ἡ βοήθεια, διότι εἰς ἄλλας θυσίας δὲν εἶναι διατεθειμένη ἡ γαλλικὴ κυβέρνησις. Κατά τινα τηλεγραφήματα καὶ ἡ Ρουμανία προσεφέρθη νὰ συνεργασθῇ κατὰ τὸ δυνατὸν εἰς τὴν ἄμυναν τῆς Κωνσταντινουπόλεως.

Οὕτως εἰσερχόμεθα εἰς νέον πόλεμον εἴκοσι μῆνας μετὰ τὴν ἀνακωχὴν τοῦ 1918. Ἡ εἰρήνη μὲ τὴν Τουρκίαν ἔπρεπε νὰ εἶχε συνομολογηθῇ ἀμέσως μετὰ τὴν ἀνακωχήν. Μὴ συνομολογηθεῖσα ἐγκαίρως, ἐπέτρεψε εἰς τοὺς Τούρκους νὰ κάμουν ὅλας τὰς δυνατὰς παρελκύσεις καὶ νὰ προετοιμασθοῦν πρὸς ἀντίστασιν, ἐπωφελούμενοι τῆς ἀσυμφωνίας μεταξὺ τῶν Συμμάχων. Τὸ κίνημα τῶν ἐθνικιστῶν Τούρκων ὑπεστήριξαν ἐμπράκτως μερικοὶ ἀπὸ τοὺς Συμμάχους, ἀλλ' ἡ Ἀγγλία φρονεῖ ὅτι πρέπει νὰ κτυπηθῇ τὸ κίνημα αὐτό. Μὴ ἔχουσα διαθεσίμους δυνάμεις ἀρκετὰς, ἀναθέτει εἰς τὴν Ἑλλάδα τὴν φροντίδα περὶ τούτου. Εἰσερχομένη εἰς τὸν νέον τοῦτον πόλεμον ἡ Ἑλλὰς πρέπει νὰ ἔχῃ πρὸ ὀφθαλμῶν ὅτι θὰ ἔχῃ νὰ ἀντιμετωπίσῃ ἐπὶ ἐκτεταμένου ἐδάφους καὶ ὠργανωμένας ἐχθρικὰς δυνάμεις, ἀλλὰ καὶ ἄτακτα σώματα καὶ πληθυσμοὺς ἐχθρικῶς διακειμένους πρὸς αὐτήν. Ἡ ἀλληλεγγύη μεταξὺ συμμάχων, ἐπιβάλλουσα ὑποχρεώσεις εἰς τὴν Ἑλλάδα ἀπέναντι τούτων, γεννᾷ ἀντιστοίχους ὑποχρεώσεις καὶ αὐτῶν ἀπέναντί της. Ἑπομένως δικαιολογεῖται νὰ ἀναμένῃ ἡ Ἑλλὰς πᾶσαν ὑποστήριξιν καὶ ἐπικουρίαν ἐκ μέρους τῶν συμμάχων της. Ἀλλὰ πλὴν τούτου, ἀφοῦ ἡ νέα ἐκστρατεία ἀναλαμβάνεται ὑπὸ μόνης τῆς Ἑλλάδος καὶ πρὸς τὸ συμφέρον ὄχι μόνον αὐτῆς ἀλλὰ καὶ τῆς ὅλης συμμαχίας, ἔχει δικαίωμα ἡ Ἑλλὰς νὰ ζητήσῃ καὶ ἀνταλλάγματα, φύσεως ἐδαφικῆς ἢ ἄλλης.

Ὡς πρὸς τὴν ἀναθεώρησιν τῆς συνθήκης τοῦ Σὰν Ρέμο, πρέπει νὰ θεωρηθῇ ὅτι ὁ ἀναλαμβανόμενος ἀπὸ τὰ ἑλληνικὰ στρατεύματα νέος ἀγὼν ἀποκλείει ἐντελῶς πᾶσαν τροποποίησιν ἐπιβλαβῆ διὰ τὴν Ἑλλάδα τῶν ὅρων τῆς τουρκικῆς εἰρήνης, ἀφοῦ ἀνελήφθη ὁ ἀγὼν αὐτὸς ἀκριβῶς πρὸς ἀποφυγὴν τῆς ἀναθεωρήσεως.

Ὁ νέος πρωθυπουργὸς τῆς Ἰταλίας κ. Τζιολίτι, εἰς ἀνταποκριτὴν τοῦ πρακτορείου Χαβᾶς ἐδήλωσεν ὅτι, ὅπως ἡ Γαλλία εἶναι φίλη τῆς Ἰταλίας, οὕτω καὶ ἡ Ἰταλία εἶναι φίλη τῆς Γαλλίας, καὶ ὑπενθύμισεν ὅτι κατὰ τὴν κήρυξιν τοῦ πολέμου συνεβούλευσε αὐτὸς νὰ δηλώσῃ ἀμέσως ἡ Ἰταλία οὐδετερότητα, πρᾶγμα ποῦ ἐξυπηρέτει σπουδαιότατα τὴν Γαλλίαν τότε. Εἰς τοὺς πρωθυπουργοὺς Ἀγγλίας καὶ Γαλλίας ἀπηύθυνεν ὁ κ. Τζιολίτι τηλεγράφημα ταυτόσημον ὅπου τονίζεται ἡ πατροπαράδοτος φιλία τῶν χωρῶν τούτων μὲ τὴν Ἰταλίαν, παγιωθεῖσα διὰ κοινῶν ἀγώνων ἐπὶ τετραετίαν χάριν κοινοῦ σκοποῦ. Δίδεται δὲ ἡ διαβεβαίωσις ὅτι πᾶσα ἐνέργειά του θὰ ἐμπνέεται ἀπὸ τὸ αἴσθημα τοῦ ἀγαθοῦ τῶν οἰκείων χωρῶν καὶ τῆς ἀνάγκης παγκοσμίου εἰρήνης.

Ἐξεδηλώθησαν ἀμφιβολίαι διὰ τὴν συνέχισιν τῆς ἑλληνοϊταλικῆς συμφωνίας μετὰ τὴν ἄνοδον εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ κ. Τζιολίτι, ἀλλ' ἕως τώρα δὲν ἐφάνησαν σημεῖα δεικνύοντα διάθεσιν ἀλλαγῆς κατευθύνσεως τῆς ἰταλικῆς πολιτικῆς. Ὁ ὑφυπουργὸς τῶν ἐξωτερικῶν τῆς Ἀγγλίας, ἐπερωτώμενος διὰ τὴν τύχην τῶν Δωδεκανήσων, ἀπήντησεν ὡς ἑξῆς:

«Συμφωνίαι ἐπετεύχθησαν ἐν Παρισίοις μεταξὺ τῶν ἀντιπροσώπων τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς Ἰταλίας σχετικῶς μὲ τὴν τύχην τῶν Δωδεκανήσων. Αἱ συμφωνίαι αὗται ἦσαν καθαρῶς τοπικοῦ χαρακτῆρος, ἀφορῶσαι ὑπόθεσιν, ἐπὶ τῆς ὁποίας ὑπῆρχε διαφορὰ ἀντιλήψεων μεταξὺ τῆς Ἰταλικῆς καὶ τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως.

«Τὸ Ἀνώτατον Συμβούλιον ἔλαβε γνῶσιν τοῦ γεγονότος ὅτι αἱ συνεννοήσεις αὗται εὑρίσκοντο ἐν καλῇ ὁδῷ καὶ ἐνθουσιωδῶς ἐπεδοκίμασε τὴν ἄμεσον λύσιν τοῦ ζητήματος αὐτοῦ διὰ τῆς συνεννοήσεως μεταξὺ Ἑλληνικῆς καὶ Ἰταλικῆς Κυβερνήσεως».

Πρέπει νὰ σημειωθῇ ὅτι διὰ τῶν ὅρων τῆς συνθήκης τοῦ Σὰν Ρέμο παραιτεῖται ἡ Τουρκία ὑπὲρ τῆς Ἰταλίας παντὸς τίτλου καὶ δικαιώματος αὐτῆς ἐπὶ τῶν Δωδεκανήσων καὶ ὅτι εἰς τὰ Δωδεκάνησα περιλαμβάνεται καὶ τὸ Καστελόριζον, τὸ ὁποῖον ἀφαιρεθὲν κατὰ Δεκέμβριον τοῦ 1915 ἀπὸ τὴν ἑλληνικὴν κατοχὴν ὑπὸ Γάλλου ναυάρχου, ἄγνωστον εἰς ἡμᾶς εἶναι εἰς τίνος κατοχὴν εὑρίσκεται τώρα. Παρεδόθη εἰς τὴν κατοχὴν τῆς Ἰταλίας ὅπως καὶ τὰ ἄλλα Δωκεκάνησα, ἢ παραμένει ὑπὸ γαλλικὴν κατοχήν;

Καὶ ἄλλης περιφερείας ὑπὸ ἑλληνικὴν κατοχὴν ἐστερήθη ἡ Ἑλλὰς ὑπὸ τῶν Γάλλων, τῆς Κορυτσᾶς, ὅπου κατελύθησαν αἱ ἀρχαὶ τὸν Δεκέμβριον τοῦ 1916. Καὶ ἐνῷ ἀνεμένετο ἡ ἀπόδοσις τῆς περιφερείας αὐτῆς εἰς τὸν νόμιμον κάτοχον, αἴφνης, ἀποχωρούντων τῶν γαλλικῶν στρατευμάτων, παραδίδεται ἡ χώρα εἰς τοὺς Ἀλβανούς, ὅπως καὶ ἡ λοιπὴ Βόρειος Ἤπειρος ὑπὸ τῶν Ἰταλῶν.

Τὸ ἐθνικιστικὸν κίνημα τῶν Ἀλβανῶν κατὰ τῆς Ἰταλίας εἶχε φυσικὰ ἀντίκτυπον καὶ εἰς τὴν Βόρειον Ἤπειρον, ὅπου οἱ Ἕλληνες κάτοικοι ὑφίστανται ποικίλας πιέσεις. Καὶ περὶ τοῦ ζητήματος τούτου ἐπερωτηθεὶς ὁ Ἄγγλος ὑφυπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν κ. Χάρμσουερθ εἶπε:

«Ἐπειδὴ παρουσιάσθησαν ἀπρόοπτοί τινες δυσχέρειαι, ἐδέησε ν' ἀναβάλωμεν τὸν ὁριστικὸν διορισμὸν ἐπισήμου Ἄγγλου ἀντιπροσώπου ἐν Ἀλβανίᾳ· ἀλλ' ἔχομεν πάντοτε ὑπ' ὄψει ὅτι εἶναι ἐπιθυμητὸν νὰ διορίσωμεν ἀντιπρόσωπον.

«Λυπούμεθα ὅτι δὲν ἔχομεν πληροφορίας ἐπισήμους ἐπὶ τῆς ἐν Ἀλβανίᾳ καταστάσεως. Ἐν τούτοις μανθάνομεν ἐκ πηγῶν μὴ ἐπισήμων ὅτι οἱ Ἀλβανοὶ κατέλαβον τοὺς Ἁγίους Σαράντα καὶ τὴν Χειμάραν καὶ ὅτι μέχρι τοῦδε ἡ στάσις των ἐφάνη ἐχθρικὴ ἔναντι τῶν Ἑλλήνων κατοίκων.

«Συμμεριζόμεθα τὰς ἀνησυχίας τὰς ἐκδηλωθείσας ἐν τῷ περιβόλῳ τούτῳ ὡς πρὸς τὸ ζήτημα τῆς παρούσης καταστάσεως τῶν ἑλληνικῶν κοινοτήτων ἐν τῇ Βορείῳ Ἠπείρῳ. Ἡ κατάστασις αὕτη εἶνε συγχρόνως σκοτεινὴ καὶ λεπτή, ἀλλ' εἴμεθα σχεδὸν βέβαιοι ὅτι αἱ Κυβερνήσεις Ἑλληνικὴ καὶ Ἰταλικὴ εὑρίσκονται εἰς συνεννόησιν ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου καὶ θὰ πράξωσι πᾶν τὸ δυνατόν, ὅπως ἐμποδίσωσι νὰ διατρέξωσιν οἱ πληθυσμοὶ οὗτοι σοβαροὺς κινδύνους.»

Παρὰ τὰς συκοφαντίας μερίδος τοῦ Ἰταλικοῦ τύπου κατὰ τῆς Ἑλλάδος ὡς ὑποκινούσης δῆθεν τοὺς Ἀλβανοὺς ἐναντίον τῆς Ἰταλίας, ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι ὁ σημερινὸς ἀγὼν τῶν Ἀλβανῶν σκοπὸν ἔχει τὴν ἐπίτευξιν πλήρους ἀνεξαρτησίας τῆς χώρας των ἀπὸ κάθε ξένην κατοχήν, προστασίαν ἢ βλέψιν.

Τὸ γραφεῖον τοῦ ἀλβανικοῦ τύπου εἰς Παρισίους ἐδημοσίευσεν ἀνακοινωθὲν τὸ ὁποῖον μεταξὺ ἄλλων λέγει ὅτι πρόκειται περὶ ἀγῶνος τοῦ ἀλβανικοῦ ἔθνους ποῦ ζητεῖ νὰ ἐλευθερωθῇ ἀπὸ τὴν ξενικὴν κυριαρχίαν καὶ προσθέτει·

«Οἱ Ἀλβανοὶ ἀπευθύνουν κατὰ τῆς Ἰταλίας πολλὰ παράπονα ἕνεκα τῆς ἐχθρικῆς στάσεώς της κατὰ τῆς ἀλβανικῆς κυβερνήσεως καὶ ἕνεκα τῶν συνεννοήσεων αὐτῆς μετὰ τῶν γειτόνων τῆς Ἀλβανίας πρὸς ἐπίτευξιν τοῦ διαμελισμοῦ της».

Εἰς τὰς χθεσινὰς ἐνώπιον τῆς βουλῆς δηλώσεις του ὁ κ. Τζιολίτι ἀνεκοίνωσεν ὅτι ἡ Ἰταλία παραιτεῖται τῆς ἐπὶ τῆς Ἀλβανίας προστασίας μὴ θέλουσα ἄλλο τι παρὰ τὴν ἀνεξαρτησίαν τῆς χώρας ταύτης.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

13 Ἰουνίου 1920

Ὁ ἑλληνικὸς κόσμος ἐναγωνίως ἀνέμενε τὴν ὑπογραφὴν τῆς μετὰ τῆς Τουρκίας συνθήκης, θεωρῶν αὐτὴν ὡς τέρμα πολυετῶν ἀγώνων καὶ ποικίλων ἐπ' ἐσχάτων δοκιμασιῶν καὶ ὡς ἀφετηρίαν πρὸς ἔναρξιν τακτοποιήσεως τῶν κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη δημιουργηθεισῶν ἀνωμαλιῶν. Ἐπανακτῶν οὕτω τὴν ψυχικὴν ἠρεμίαν καὶ ἑνότητά του, θὰ ἠδύνατο μὲ νέαν ἀκμὴν νὰ συνεχίσῃ τὸν σπουδαῖον ἐν τῇ Ἀνατολῇ ἐκπολιτιστικὸν προορισμόν του.

Πρὶν ἢ φθάσῃ ὅμως εἰς τὸ προσδοκώμενον τοῦτο τέρμα, καλεῖται εἰς νέον ἀγῶνα, ἡ σπουδαιότης τοῦ ὁποίου οὐδένα διαφεύγει. Ἡ νέα ἐμπόλεμος κατάστασις ἐξεδηλώθη δι' ἁπλῆς πρὸς τὸν στρατὸν διαταγῆς τοῦ κ. πρωθυπουργοῦ πρὸς προέλασιν, ἥτις καὶ ἤρχισεν ἐκτελουμένη, σημειώσασα ἐξ ἀρχῆς ἐπιτυχῆ ἀπώθησιν τοῦ ἀντιπάλου.

Διὰ τῆς νέας ταύτης ἐθνικῆς περιπετείας, εἰς τὸν κ. πρωθυπουργὸν καὶ τοὺς λοιποὺς κυβερνῶντας τὴν Ἑλλάδα συνεταίρους του παρέχεται νέα πάλιν εὐκαιρία πρὸς παράτασιν τῆς ὑπὸ τὰς γνωστὰς συνθήκας ἐπιβληθείσης παραμονῆς των ἐν τῇ ἐξουσίᾳ, μὲ ὅλας τὰς παρομαρτούσας ἀπολαυὰς, πρὸς νέαν ἀναβολὴν τῆς ἡμέρας τῆς κρίσεως καὶ νέας ἐπιθέσεις κατὰ τῆς Ἀντιπολιτεύσεως, τῆς μεγάλης δηλαδὴ πλειονότητος τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ, ἐν συνεχείᾳ τῶν μέχρι τοῦδε ἐπιδειχθεισῶν ἀντιλήψεων καὶ μεθόδων των. Ὅσον καὶ ἂν προσπαθήσῃ τις νὰ συγκεντρώσῃ τὴν προσοχήν του, ὅπως παρακολουθήσῃ ἀπερίσπαστος, μετὰ τοῦ προσήκοντος ἄκρου ἐνδιαφέροντος, τὸν ἀρξάμενον νέον ἀγῶνα, δὲν δύναται νὰ μὴ προσκόψῃ εἰς κάθε βῆμα καὶ εἰς κάθε βλέμμα του ἐνώπιον τῆς παρατεινομένης ἐσωτερικῆς κατσδυναστεύσεως καὶ κακοδαιμονίας.

Ἀναχωρήσας διὰ τὸ τελευταῖον ταξείδιόν του ὁ κ. πρωθυπουργὸς ὡμίλησε πρὸς τὸ πλήρωμα τοῦ φέροντος αὐτὸν πλοίου «Λέοντος» διὰ τὰ ἐθνικὰ ἡμῶν ζητήματα καὶ εἶπεν ὅτι «ἡ Ἀντιπολίτευσις ἐπέδειξεν ἀθλίαν στάσιν, ὡς ἐκ τῆς ὁποίας ὑπάρχει κίνδυνος ν' ἀναθεωρηθοῦν αἱ ἀποφάσεις τοῦ Σὰν Ρέμο. Ἂς ὄψωνται οἱ αἴτιοι.» Καὶ ταῦτα λέγων ἐξήγαγε τὸ μανδήλιόν του καὶ ἀπέμαξε τὰ δάκρυά του. Εἰς Λονδῖνον ἐδήλωσεν ὅτι «ἐπανέφερε τὸν στρατιωτικὸν νόμον λόγῳ τῆς στάσεως τῆς Ἀντιπολιτεύσεως, ὅτι δὲν θὰ δεχθῇ ἐν Ἑλλάδι ἀναρχίαν, ὅτι καὶ αὐτὸς καὶ ὁ ἑλληνικὸς λαὸς εἶναι εὐχαριστημένοι ἀπὸ τὸ παρὸν πολίτευμα καὶ προτιμοῦν τὴν μοναρχίαν, διότι παρουσιάζει μονιμότητά τινα». Εἰς Παρισίους ἐδήλωσεν ὅτι ὁ «Βασιλεὺς Κωνσταντῖνος ἐκλόνισεν ἰσχυρῶς τὸ οἰκοδόμημα τῆς βασιλείας ἐν Ἑλλάδι, ὅτι ἡ Ἑλλὰς δὲν θ' ἀλλάξῃ οὔτε μονάρχην οὔτε πολιτικήν, ἀλλ' ἴσως ἐξωθηθῇ εἰς τὸν πειρασμὸν, ὅπως ἀλλάξῃ πολίτευμα.» Διασαφηνίζων δὲ τὴν τελευταίαν ταύτην δήλωσίν του, εἶπεν ὅτι «πλανῶνται ὅσοι στηρίζουν τὸ ζήτημα τῆς εἰς τὸν θρόνον τῆς Ἑλλάδος ἐπανόδου τοῦ Κωνσταντίνου ἐπὶ τῆς

διὰ τῶν προσεχῶν ἐκλογῶν ἐκδηλωθησομένης σχετικῆς ἐτυμηγορίας τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ, διότι τοιαύτην ἐτυμηγορίαν θεωρεῖ ἀδύνατον, ἀλλ' ὅτι ἔλαβε συγχρόνως ἀπὸ τώρα τὴν ἀπόφασιν, ὅπως ἀντεπεξέλθῃ ἐναντίον τοιούτου τινὸς ἐνδεχομένου, κηρυττόμενος κατὰ τῆς βασιλείας καὶ ὑπὲρ τῆς δημοκρατίας.» Δι' ὅλων τούτων τῶν δηλώσεών του ὁ κ. πρωθυπουργὸς οὐδὲν ἄλλο κατώρθωσε πλὴν τῆς προσθήκης καὶ νέων ἔτι σελίδων εἰς τὴν πληθὺν τῶν γνωστοτάτων μέχρι τοῦδε ἀνακολουθιῶν καὶ ἀσυναρτησιῶν του.

Ἐδηλώθη ἐπισήμως ὅτι διὰ τὴν ἀντιμετώπισιν τοῦ ἀρξαμένου νέου ἀγῶνος δὲν ὑπάρχει ἐπὶ τοῦ παρόντος σκέψις περὶ συμπληρωματικῆς ἐπιστρατεύσεως. Πρὸ ὀλίγων ἄλλως ἡμερῶν ἐκλήθησαν ὑπὸ τὰ ὅπλα οἱ κληρωτοί τοῦ 1921, ἐδημοσιεύθη δὲ καὶ ἐγκύκλιος περὶ ἐθελουσίας κατατάξεως εἰς τὸν ἐνεργὸν στρατὸν ἀνδρῶν ἀνηκόντων εἰς τὰς ἀπολυθείσας κλάσεις, κεκτημένων ἢ μὴ τὴν ἑλληνικὴν ἰθαγένειαν ὁμογενῶν, ἡλικίας ἐτῶν 20 μέχρι 40. Εἰς τοὺς οὕτω κατατασσομένους χορηγεῖται πλὴν τῶν λοιπῶν ἀποδοχῶν, ἡμερησίου μισθοῦ, συσσιτίου, ἱματισμοῦ κλπ., πρόσθετον ἐπίδομα ἐκ δρ. 100, 125 καὶ 150 κατὰ μῆνα καὶ δρ. 150, 300 καὶ 500 ἐφάπαξ, ἀναλόγως τῆς τριμήνου, ἐξαμήνου ἢ ἐτησίας θητείας των. Συγχρόνως καὶ ὁ διοικητὴς τοῦ στρατοῦ κατοχῆς τῆς Δυτικῆς Θράκης ἐκάλεσεν ὑπὸ τὰ ὅπλα δέκα ἡλικίας, ἤτοι τὰς κλάσεις 1911—1920, ἐκ τῶν κατοικούντων ἢ καταγομένων ἐκ τῶν μερῶν τῆς καταληφθείσης χώρας Ἑλλήνων τὴν καταγωγήν.

Κυβερνητικῇ πρωτοβουλίᾳ εἶχε γίνει ἔναρξις συγκροτήσεως συλλαλητηρίων πρὸς ἔκφρασιν εὐγνωμοσύνης διὰ τὰς ληφθείσας ἐν Σὰν Ρέμο ἀποφάσεις. Τὸ πρῶτον ἐκ τῶν συλλαλητηρίων τούτων ὠργανώθη ἐν Πειραιεῖ, σημειῶσαν πλήρη ἀποτυχίαν. Τὸ ἐν Ἀθήναις συγκροτηθὲν παρουσίασε κατ' ἀρχὰς ποιάν τινα συρροὴν κόσμου. κατόπιν ὅμως τῶν κομματικῶν ἐκδηλώσεων ὑπὲρ τῶν ἐν τῇ ἐξουσίᾳ προσώπων, κατέληξε καὶ αὐτὸ εἰς ὅμοιον κατάντημα. Ἠγγέλθησαν καὶ ἐκ τινων ἐπαρχιῶν παρόμοιαι συγκεντρώσεις. Ἀγνοεῖται ἂν θὰ συνεχισθοῦν, κατόπιν τῶν νέων γεγονότων. Ἐρρίφθη ἡ ἰδέα. ὅπως κληθῇ ὁ ἀντιπολιτευόμενος λαὸς εἰς ἰδιαίτερα συλλαλητήρια διὰ τὸν αὐτὸν σκοπόν. Μὴ ὑποστηριχθεῖσα δεόντως ἡ ἰδέα αὕτη ἐσταμάτησε, πιθανῶς δὲ θὰ ἐγκαταλειφθῇ καθ' ὁλοκληρίαν. Ἡ Ἀντιπολίτευσις δέον ν' ἀρκεσθῇ ἐπὶ τοῦ παρόντος εἰς τὴν συλλογικὴν ὀργάνωσιν τῶν ὁμοφρόνων πολιτῶν. Ὅλαι αἱ εἰς τὰς ἐπαρχίας συσταθεῖσαι ἐπὶ τοῦ προκειμένου προσωριναὶ ἐπιτροπαὶ ἀναμένουν τὴν ἵδρυσιν τοῦ ἐν τῇ πρωτευούσῃ Συλλόγου, ἵνα ἀναπτύξωσι καὶ αὐταὶ ἀνάλογον ζῆλον. Ἐζητήθη ἤδη ἡ ἄδεια τῆς προκαταρκτικῆς συνελεύσεως διὰ τὴν ἐν Ἀθήναις ἵδρυσιν Συλλόγου τῆς Ἀντιπολιτεύσεως, οὐδεὶς δὲ ὑπάρχει λόγος διὰ νὰ μὴ χορηγηθῇ αὕτη ὑπὸ τῆς ἁρμοδίας στρατιωτικῆς ἀρχῆς.

Μολονότι πρὸ ὀλίγων μόλις ἡμερῶν ἐδημοσιεύθησαν λεπτομερῶς ὅλαι αἱ ἀπαγορευτικαὶ διατάξεις τοῦ στρατιωτικοῦ νόμου ἐν σχέσει πρὸς τὴν δημοσίευσιν πάσης ἐνγένει πληροφορίας, κρίσεως ἢ συμβολικῆς παραστάσεως περὶ τῶν ἡμετέρων καὶ τῶν συμμαχικῶν πολεμικῶν συνθέσεων καὶ ἐπιχειρήσεων, ἡ κυβέρνησις ἔθεσεν ἀπὸ προχθὲς εἰς ἐφαρμογὴν καὶ τὴν προληπτικὴν ἐπὶ τοῦ τύπου λογοκρισίαν, μὲ τὴν διασάφησιν ὅτι καὶ τὸ μέτρον τοῦτο ἀποβλέπει εἰς τὸν ἴδιον σκοπόν. Ἡ προληπτικὴ λογοκρισία. δυσχεραίνουσα εἰς μέγαν βαθμὸν τὸ ἐκτυπωτικὸν ἔργον τῆς δημοσιογραφίας, δὲν καλύπτει κἂν ἐπαρκῶς τοὺς ὑπευθύνους· ἔχομεν παραδείγματα καταδίκης δημοσιογράφων διὰ δημοσιεύσεις ἐγκριθείσας ὑπὸ τῆς λογοκρισίας, ὡς καὶ διὰ μὴ δημοσιευθείσας, συνεπείᾳ μὴ ἐγκρίσεως. Πρόσφατοι δὲ εἶναι αἱ καταδίκαι τοῦ ἐν Βόλῳ δημοσιογραφοῦντος Κ. Νταϊφᾶ, δημοσιεύσαντος εἴδησιν ληφθείσαν ἐκ τοῦ Ἀθηναϊκοῦ τύπου, καὶ τοῦ ὑπευθύνου τῆς Ἀθηναϊκῆς διὰ τὴν ὑπ' ἄλλου, ἀθωωθέντος, ἐξύβρισιν τοῦ πανιερ. κ. Μελετίου Μεταξάκη. Ἀξία μνείας ἐπίσης εἶναι καὶ ἡ κατόπιν προφυλακίσεως τώρα μόλις ἀρξαμένη ἀνάκρισις τοῦ δημοσιογράφου Κατωπόδη, κατηγορουμένου ἐπὶ διενεργείᾳ προπαγάνδας ἐν Λονδίνῳ κατὰ τοῦ ἐνταῦθα καθεστῶτος.

Δυνάμει εἰδικοῦ νόμου, ἄρτι ψηφισθέντος ὑπὸ τῆς Βουλῆς, ἐδόθη ἡ ἄδεια εἰς τοὺς βουλευτὰς κατηγόρους τῆς κυβερνήσεως Σκουλούδη νὰ ἀποσύρουν ἐν ὅλῳ ἢ ἐν μέρει τὴν ἐναντίον τινῶν ἐκ τῶν ὑποδίκων κατηγορίαν. Συνεπείᾳ τῆς ἀδείας ταύτης ἐζητήθη καὶ ἐνεκρίθη ἡ ὁλοκληρωτικὴ ἀπαλλαγὴ τῶν κ. κ. Δ. Ράλλη καὶ Στ. Δραγούμη. Ἡ δίκη ἐξακολουθεῖ διὰ τοὺς λοιπούς, τέσσαρας ἀπόντας καὶ ἕνα μόνον παρόντα. Ἐγένετο καὶ ἰατρικὴ ἐξέτασις τοῦ μὴ προσερχομένου, λόγῳ ἀσθενείας, κ. Στ. Σκουλούδη ἐξ ἧς ἀπεδείχθη ὅτι δύναται μὲν νὰ προσέλθῃ ἀλλ' οὐχὶ ἄνευ κινδύνου διὰ τὴν ζωήν του. Ἐξακολουθεῖ ἐπίσης καὶ ἡ δίκη τῶν ἀξιωματικῶν τοῦ Γκαῖρλιτς. Ἡ εἰς θάνατον καταδίκη τοῦ κ. Σπ. Μερκουρη μετεβλήθη εἰς 15ετῆ δεσμά, ἡ δὲ ἰσόβιος ἐγκάθειρξις τοῦ κ. Παπούλα εἰς 20ετῆ. Παρεχωρήθη χάρις εἰς τοὺς κ.κ. Ὑψηλάντην, Βοῦρον, Κορδελλαν καὶ τινας ἄλλους πολιτικοὺς καταδίκους, ὡς καὶ στρατιώτας καταδικασθέντας ἐπὶ λιποταξίᾳ. Ἡ κίνησις τῶν ἐγκαθείρκτων ἁμιλλᾶται πρὸς τὴν λοιπὴν κοσμικὴν κίνησιν τῆς πρωτευούσης καὶ τῶν ἐπαρχιῶν. Παρατηρεῖται ὅμως καὶ μεταξὺ τῶν ἐπισήμων ἀρκετὴ κίνησις. Ὁ ὑπουργὸς τῶν Ἐσωτερικῶν μετέβη εἰς Θράκην, ὁπόθεν ἐπέστρεψεν ἀναγγείλας τὴν ἐκεῖ ἐγκατάστασιν καὶ καλὴν λειτουργίαν τῶν ἑλληνικῶν ἀρχῶν. Οἱ ὑπουργοὶ τῆς Δικαιοσύνης καὶ τῆς Παιδείας ἐξῆλθον εἰς προεκλογικὴν περιοδείαν ἀνὰ τὰς οἰκείας περιφερείας. Ὁ ὑπουργὸς τῆς Συγκοινωνίας μετέβη εἰς Θεσσαλονίκην, διὰ ποσοστὴν ἀρά γε φοράν, ἵνα ἐπιθεωρήσῃ τὰ σχέδια τῆς

ἀνοικοδομήσεως. Ἐπρόκειτο νὰ μεταβῇ ἐκεῖ καὶ ὁ ὑπουργὸς τῆς Ἐθν. Οἰκονομίας, διὰ νὰ καθορίσῃ τὴν ἐλευθέραν ζώνην τοῦ λιμένος. Εἰς Σμύρνην μετέβη καὶ ἐπανῆλθεν, ἵνα μεταβῇ καὶ πάλιν, εἷς ἐκ τῶν μελῶν τοῦ Ἐλεγκτικοῦ Συνεδρίου, ὡς νομικὸς σύμβουλος, διὰ τὴν προπαρασκευὴν τοῦ ὀργανικοῦ χάρτου, ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ ὁποίου θὰ διοικηθῇ τὸ τμῆμα ἐκεῖνο. Ἐπέστρεψεν ἐκ Σερβίας ὁ κ. Γ. Κοφινᾶς ἀποκομίζων ὑποσχέσεις περὶ παροχῆς σερβικοῦ σίτου ἐκ τῆς νέας ἐσοδείας, ἀπέναντι διαφόρων διευκολύνσεων ὑπὲρ τοῦ σερβικοῦ ἐμπορίου, ἀπὸ τοῦδε ἐφαρμοσθεισῶν, ὡς καὶ παροχῆς δανείου ἐκ 15 ἑκατομ. δραχμῶν, πρὸς ἀγορὰν ἑλληνικῶν καπνῶν, χάρις εἰς τὸ ὁποῖον, ὡς καὶ εἰς τὰ λοιπὰ αὐστηρῶς ἀπαγορευτικὰ μέτρα ἐναντίον πάσης ἔξωθεν εἰσαγωγῆς, τὸ σερβικὸν δηνάριον ὑπερετιμήθη εἰς τὸ διπλάσιον περίπου, ἐντὸς 20 ἡμερῶν.

Ὁ ἐν Παρισίοις γενόμενος φόνος τοῦ Ἀλβανοῦ Ἐσσὰτ πασσᾶ ἀπεκάλυψε τὴν λανθάνουσαν ὕπαρξιν ἕδρας ἀλβανικῆς κυβερνήσεως ἐν Θεσσαλονίκῃ, παρ' ᾗ μάλιστα ὑπῆρχε διαπεπιστευμένος καὶ πρεσβευτὴς τῆς Ἑλλην. Κυβερνήσεως. Ὑπῆρχεν ἀκόμη ἐν Θεσσαλονίκῃ ἀλβανικὴ ἀντιπροσωπεία, ἀλβανικὴ ἀστυνομία καὶ ἀλβανικὸν στρατιωτικὸν σῶμα μὲ πολεμικὸν ὑλικόν, μὲ ἐπιτεταγμένα οἰκήματα, μὲ κατασκηνώσεις καὶ μὲ γαλλικὴν προστασίαν, ἡ ὁποία ὅμως οὐδόλως ἐφάνη ὠφέλιμος πρὸ τῆς τελεσιγραφικῆς ἀξιώσεως τοῦ ἡμετέρου στρατιωτικοῦ διοικητοῦ, συνεπείᾳ τῆς ὁποίας διελύθη ὅλη αὐτὴ ἡ ἀλβανικὴ σκηνοπηγία, ἐξ ἧς ἠπειλεῖτο ἡ δημοσία τάξις τῆς πολυπαθοῦς Μακεδονικῆς πρωτευούσης.

Συνέπεια τῆς τελευταίας κατὰ τῶν Ἰταλῶν ἀλβανικῆς ἐξεγέρσεως εἰς τὰ πέριξ τοῦ Αὐλῶνος ὑπῆρξεν ἡ ὑπὸ τῶν Ἀλβανῶν κατάληψις πρὸς τοῖς ἄλλοις καὶ τῆς Χειμάρρας. Ὁ ἐν Ἰωαννίνοις Γεν. Διοικητὴς συνηντήθη μετά τινος Ἀλβανοῦ νομάρχου, Τρομάρα ὀνομαζομένου, ἴσως διὰ τὴν περίστασιν, ἔλαβε δὲ παρ' αὐτοῦ διαβεβαιώσεις περὶ τῶν φιλικῶν διαθέσεών του ἀπέναντι τοῦ Ἑλληνικοῦ πληθυσμοῦ.

Εἰς Γένουαν συνεκροτήθη Ναυτικὸν Συνέδριον, διὰ τὸ ὁποῖον εἶχεν ἐκλεγῆ ὡς ἀντιπρόσωπος τῶν ναυτικῶν σωματείων τῆς Ἑλλάδος ὁ κ. Ἰ. Σπετσιώτης, εἰς ὃν ὅμως ἠρνήθη τὴν ἀναγνώρισιν ἡ Ἑλλ. κυβέρνησις διὰ λόγους πολιτικούς, ἀποστείλασα ἐκεῖ τὸν κ. Σοφιανόπουλον μεθ' οὗ ὁ κ. Ἰ. Σπετσιώτης ἦλθε καὶ εἰς διαπληκτισμούς. Τὸ Συνέδριον ἀπεδέχθη νὰ ἐκφράσῃ διαμαρτυρίαν κατὰ τῆς Ἑλληνικῆς κυβερνήσεως.

Ἐγεννήθη ζήτημα ἐν Σουηδίᾳ διὰ τὴν τύχην τῶν ἐν Ἑλλάδι κρατουμένων εἰσέτι αἰχμαλώτων Βουλγάρων, ἀνετέθη δὲ εἰς τὸν διάσημον τοῦ Βορείου Πόλου ἐξερευνητὴν κ. Νάνσεν νὰ κατέλθῃ εἰς Ἑλλάδα καὶ πληροφορηθῇ περὶ τοῦ ζητήματος τούτου. Ὁ κ. Νάνσεν ἔρχεται εἰς κατάλληλον ἐποχήν, ἵνα δυνηθῇ μὲ τὴν εὐκαιρίαν ταύτην νὰ κάμῃ καὶ συγκριτικὰς μελέτας μεταξὺ τοῦ παγωμένου Βορρᾶ καὶ τῆς διακεκαυμένης ζώνης τῶν Ἀθηνῶν.

Τὸ Ἐμπορικὸν Ἐπιμελητήριον Ἀθηνῶν ἐπελήφθη τῆς μελέτης τῆς παρατηρουμένης τελευταῖον προϊούσης στασιμότητος τοῦ ἐμπορίου, προοωνιζομένης πιθανὴν δημιουργίαν κρίσεως μὲ σημαντικὰς συνεπείας. Γνωρίζοντες ἐκ προηγουμένης πείρας τὴν συντηρητικότητα τοῦ ἐμπορικοῦ ἡμῶν κόσμου ὡς πρὸς τὴν λῆψιν γενικῶν καὶ ῥιζικῶν ἀποφάσεων, δυναμένων νὰ ἐξαγάγουν ἐκ τῆς κομματικῆς ἰδιοτελείας καὶ τῆς ἐγκληματικῆς ἀδιαφορίας τοὺς κυβερνῶντας τὴν χώραν, δὲν ἔχομεν μεγάλας ἐλπίδας ὡς πρὸς τὸ ἀποτέλεσμα τῶν συνεδριῶν τοῦ Ἐπιμελητηρίου. Παρ' ἡμῖν ἀνέκαθεν, δυστυχῶς, ἰδίᾳ δὲ κατά τὰ τελευταῖα ἔτη, ἀντὶ πάσης σκέψεως πρὸς δημιουργίαν γενικῆς ἀνακουφίσεως, ἐπικρατεῖ ἡ ἀντίληψις τῆς ἀτομικῆς ἰδιοτελείας· ἕκαστος περιθάλπει τὸ ἴδιον συμφέρον, ὅπως ἐπωφεληθῇ μᾶλλον ἐκ τῆς γενικῆς δυσφορίας, ἀντὶ ν' ἀποβλέψῃ εἰς τὴν ἄρσιν ἢ τὸν μετριασμόν της. Εἰς ἐνίσχυσιν δὲ τῆς ἐμφύτου ταύτης ἰδιοτελείας τοῦ ἀτόμου ἔρχεται καὶ ἡ κρατικὴ παρέμβασις, δημιουργός ποικίλης ἀμέσου καὶ ἐμμέσου αἰσχροκερδείας καί παντοίων καταδολιεύσεων πάσης τυχὸν σπανίας καλῆς θελήσεως.

Τὸ Ὑπουργεῖον τοῦ Ἐπισιτισμοῦ ἰσχυρίσθη ὅτι ὑφίστατο μεγάλας ζημίας ἐκ τῆς μέχρι τοῦδε διατιμήσεως τοῦ μονοπωληθέντος ἄρτου καὶ προέβη εἰς τὴν ὑπερτίμησίν του, κατὰ 33 % διὰ τὸν λευκὸν καὶ κατὰ 20% διὰ τὸν πιτυροῦχον. Ἀπεφάσισε ἐπίσης νὰ ὑπερτιμήσῃ καὶ τὴν παρεχομένην ζάκχαριν. Δὲν παρουσιάζει ὅμως οὔτε εἰς τὸν λαόν. οὔτε εἰς τὴν Βουλήν, οὔτε εἰς τὸ Ἐλεγκτικὸν Συνέδριον, κανένα ἀπολογισμὸν τῆς μέχρι τοῦδε διαχειρίσεώς του, διὰ νὰ φανῇ ἐὰν ὄντως ὑπάρχῃ ζημία, ἢ ὄχι, καὶ ἂν ἡ τυχὸν ὑπάρχουσα ζημία ὀφείληται εἰς λόγους πραγματικούς, ἀξίους ἐκτιμήσεως, ἢ μᾶλλον εἰς λόγους ἀσώτου, ἀναλγήτου καί χαριστικῆς προμηθείας, συντηρήσεως καὶ διανομῆς τῶν χορηγουμένων εἰδῶν. Ὅλαι αἱ δημόσιαι διαχειρίσεις καὶ ὅταν ἀκόμη προϋποθέτουν κοινοβουλευτικὴν ἐμπιστοσύνην, ὑπόκεινται πάντως εἰς ἔλεγχον, οὐδεμία δὲ εἶναι ἀπηλλαγμένη λογοδοσίας πρὸς τὸν φορολογούμενον ἢ τροφοδοτούμενον λαόν.

Ἐγένετο ἀπόπειρα νὰ ἐπιρριφθῇ ἡ ὑπερτίμησις τοῦ ἄρτου εἰς τὴν ὕψωσιν τῶν ἐργατικῶν, ἐδόθη ὅμως ἁρμοδία ἀπάντησις ἀποδεικνύουσα ὅτι μόνον εἰς 3 1]2 λεπτὰ τὴν ὀκᾶν τοῦ ἄρτου ἀναλογεῖ ἡ αὔξησις τῶν ἐργατικῶν, ἐνῷ ὁ ἄρτος ὑπερετιμήθη κατὰ 20 καὶ 40 λεπτὰ τὴν ὀκᾶν. Τὸ ἐργατικὸν κέντρον Ἀθηνῶν προέβη εἰς ἔντονον διαμαρτυρίαν διὰ τὴν γενικὴν αὔξησιν τῆς τιμῆς τῶν τροφίμων, ἰδίᾳ δὲ τοῦ ἄρτου, καὶ ἐζήτησεν ἀπὸ τὴν κυβέρνησιν νὰ λάβῃ σύντονα καὶ ὁριστικὰ μέτρα πρὸς πάταξιν τῆς λυμαινομένης τὸν λαὸν καὶ ἀκαταδιώκτου παραμενού-

σης αἰσχροκερδείας, ἀπειλοῦν ὅτι ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει θὰ κηρύξῃ γενικὴν ἀπεργίαν. Εἶχεν ἀποφασισθῆ καὶ ἡ συγκρότησις συλλαλητηρίου διὰ τὸ ζήτημα τοῦτο, ἀλλ' ἀπηγορεύθη ὑπὸ τῆς κυβερνήσεως.

Ἀξιοσημείωτος εἶναι καὶ ἡ ἔνοχος ἀβελτηρία τῶν ἁρμοδίων, ἕνεκα τῆς ὁποίας 200 χιλ. ὀκ. κρέατος κατεψυγμένου, ἀντὶ νὰ πωληθοῦν ἐγκαίρως εἰς χαμηλὴν τιμήν, ἀπαγορευομένης ἐπί τι διάστημα τῆς σφαγῆς ἐντοπίων βωδινῶν, κατεδικάσθησαν εἰς ἀποσύνθεσιν καὶ ἔθεσαν εἰς κίνδυνον τὴν δημοσίαν ὑγείαν μέχρι τῆς ἐνταφιάσεώς των. Ἕτερον μέγα φορτίον παρηγγέλθη, ἀφίχθη καὶ ἐλλείψει ψυγείων ἔπεστ ἄφη μὲ ὑπέρογκον ζημίαν. Μὲ τὴν ὑπὸ τοῦ Κράτους ἀνάληψιν τῆς σιδηροδρομικῆς κινήσεως τὰ εἰσητήρια τῶν ἐπιβατῶν καὶ τὰ κόμιστρα τῶν τροφίμων ὑπερετιμήθησαν εἰς ἀσύγκριτον βαθμόν. Ἡ ὑπερτίμησις τῶν κομίστρων ἰδίᾳ ἔσχεν ἄμεσον ἀντίκτυπον ἐπὶ τῆς τιμῆς τῶν κρεάτων, λαχανικῶν, ὀπωρικῶν, γαλακτερῶν, λιγνίτου καὶ λοιπῶν ὁμοίων εἰδῶν, κατόπιν δέ πολλῶν πολλαχόθεν παραπόνων ἀπεφασίσθη ἡ ἐλάττωσίς των. Καὶ μὲ ὅλας ὅμως τὰς γενομένας ὑπερτιμήσεις ἡ κρατικὴ ἐκμετάλλευσις τῆς συγκοινωνίας ζημίαν μόνον θὰ παράγῃ εἰς βάρος τοῦ δημοσίου, ἕνεκα τῆς ἀλογίστου καὶ ἐδῶ σπατάλης. Ἐπίκειται δὲ ἡ εἰς τὸ Κράτος παράδοσις καὶ τῆς σιδηροδρομικῆς γραμμῆς Θεσ)νίκης—Δεδεαγάτς—Κων)πόλεως. Καὶ συγχρόνως μελετᾶται ἡ χάραξις τῆς γραμμῆς Καλαμπάκας—Ἰωαννίων - Αὐλῶνος.

Ἡγροτικὴ πολιτικὴ τῆς κυβερνήσεως κατώρθωσε δι' ἐμπαθοῦς, πεισματικῆς, ἀδίκου καὶ ὅλως ἀμελετήτου ἐφαρμογῆς ἀρχικῶς ὀρθοῦ καὶ ἐπιβαλλομένου, μέτρου νὰ δημιουργήσῃ ὄχι μόνον παράπονα ἐξ ἀμφοτέρων τῶν ἐνδιαφερομένων μερῶν, ἀλλὰ καὶ συνεπείας γενικωτέρας ὡς πρὸς τὴν ἐθνικὴν οἰκονομίαν τῆς χώρας, ἕνεκα τῆς παρατηρουμένης χαλαρώσεως τῆς εἰς τὴν καλλιέργειαν τῆς γῆς ἐπιδόσεως ἐκ μέρους τῶν τε ἰδιοκτητῶν καὶ τῶν ἐπιμόρτων, λόγῳ τῆς ἐπικρατούσης ἐκκρεμότητος καὶ τῆς ἐνταθείσης δυσαρμονίας. Ἡ διάταξις ἰδίᾳ περὶ τῆς «ἠρτημένης» προσεχοῦς ἐσοδείας, τῆς ὁποίας σκοπεῖται ἡ ἀφαίρεσις ἀπὸ τῶν δικαιούχων ἰδιοκτητῶν καὶ παράδοσις εἰς τοὺς κολλήγους, πρὶν ἢ γίνωσιν ἀκόμη αὐτοὶ ἰδιοκτῆται καὶ μόνοι καλλιεργηταί, ἐδημιούργησε σοβαρὸν ζήτημα δημοσίας τάξεως. Τὸ Ἐπιμελητήριον Βόλου δι' ἐντοιβεστάτου καὶ σοβαρωτάτου ἐγγράφου του ἐπέστησε τὴν προσοχὴν τῆς κυβερνήσεως ἐπὶ τοῦ προκειμένου καθαρῶς δημευτικοῦ καὶ ἀναρχικοῦ μέτρου, συντελοῦντες εἰς τὴν ἐπιβράδυνσιν τῆς συγκομιδῆς ἐπὶ κινδύνῳ τῆς ἐσοδείας, ὡς καὶ εἰς τὴν ὑπερτίμησιν καὶ ἀπόκρυψιν τῆς ἐγχωρίας παραγωγῆς δημητριακῶν καὶ ὀσπρίων. Ἡ δὲ νέα ἐπὶ τοῦ προκειμένου ὑπουργικὴ ἐγκύκλιος δὲν εἶναι δυστυχῶς τοιαύτη, ὥστε νὰ διευκολύνῃ τὸ ζήτημα.

ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΣΙΣ ΕΚ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ

Ἐν Κων)πόλει, τῇ 5ῃ Ἰουνίου 1920

Ἐγγίζει ἡ λῆξις τῆς ἐπιπροσθέτου δεκαπενθημέρου προθεσμίας πρὸς ἐποδοχὴν ἐκ μέρους τῶν Τούρκων τῶν ὑποβληθέντων ὅρων τῆς Συνθήκης τοῦ Σὰν Ρέμο, τὰ πάντα δὲ προμηνύουσιν, ὅτι εἴμεθα εἰς τὰς παραμονὰς τῆς κροτήσεως τοῦ τηλεβόλου. Πρὸ ἑνὸς καὶ ἡμίσεος ἔτους μία δρὰξ Κομιτατικῶν, ἐπὶ κεφαλῆς ἔχουσα τὸν Μουσταφᾶ Κεμάλ, κατέφυγεν εἰς τὴν Ἐρζερούμ καὶ συνεκάλεσεν ἓν εἶδος Ἐθνοσυνελεύσεως, δι' ἧς ἀπεκήρυξε τὴν Κυβέρνησιν τοῦ Δαμὰτ Φερὴτ Πασᾶ, τὴν σχηματισθεῖσαν μετὰ τὴν διάλυσιν τῆς Κομιτατικῆς Βουλῆς, ὀλίγον χρόνον μετὰ τὴν σύναψιν τῆς ἀνακωχῆς μετὰ τῶν Τούρκων ἐν Μούδρῳ. Καὶ ἐνῷ ὁ Μουσταφᾶς Κεμὰλ παρεσκεύαζε τὸ Ἐθνικιστικὸν κίνημα, ὁ Ναπολέων τῆς Νέας Τουρκίας, ὁ Ἐμβέρ, συνεπήγνυε τὸν Τουρκικὸν σύνδεσμον, οὗτινος τὰ νήματα εὑρίσκονται παρὰ τῇ ἐν Γερμανίᾳ καταφυγούσῃ σπείρᾳ τῶν θλιβερῶν ἡρώων τοῦ Κομιτάτου, Ταλαὰτ, Ἀζεμὰλ καὶ λοιπῶν, οἵτινες συνενωθέντες μετὰ τῶν παλαιῶν συνεργατῶν των, εἰς οὓς προσετέθησαν καὶ οἱ Μπολσεβῖκοι, ἐπεδόθησαν εἰς τὴν δι' ὅλων τῶν μέσων ἐπιδίωξιν τῆς ματαιώσεως τῶν ἀποφάσεων, ἃς θὰ ἐπέβαλλον εἰς τὴν ἡττηθεῖσαν Τουρκίαν οἱ νικηταὶ Σύμμαχοι.

Ἐὰν ἡ διπλωματία τῶν ἀντιζηλιῶν δὲν ἔκλειε τὰ ὄμματά της εἰς τὴν ἐφαρμογὴν τῶν σχετικῶν ὅρων τῆς ἀνακωχῆς, ὁ Τουρκικὸς στρατὸς θὰ ἀφωπλίζετο τελείως, θὰ ἐγίνετο ἀκριβὴς ἡ παράδοσις τῶν τηλεβόλων καὶ πολεμεφοδίων καὶ δὲν θὰ ἐξεθρασύνοντο τόσον οἱ ὀπαδοὶ τοῦ Ἐθνικιστικοῦ κινήματος, ὥστε καὶ εἰς διαπραγὰς πολεμεφοδίων ἀπὸ τὰς χεῖρας τῶν Συμμάχων φρουρῶν καὶ εἰς φόνους καὶ σφαγὰς πολλάκις τῶν φρουρῶν νὰ προβαίνωσι. Διὰ τῆς ἐπιδειχθείσης ἀνοχῆς τῶν Συμμάχων καὶ τῆς μονονουχὶ ὑποστηρίξεως ἐνίων ἐξ αὐτῶν, ἐπετεύνθη, ὥστε αἱ ἀσθενεῖς κατ' ἀρχὰς Κεμαλικαὶ δυνάμεις νὰ ἐξελιχθῶσιν εἰς Ἐθνικιστικὸν κίνημα ὠργανωμένον, συμπεριλαμβάνοντος σήμερον πολλὰ μέρη τῆς Ἀνατολῆς, μὲ πρωτεύουσαν τὴν Ἄγκυραν. Ποῖός τίνος ἡ συνελθοῦσα ἐκεῖ ἐθνοσυνέλευσις ἐκήρυξεν ἑαυτὴν νομοθετικὴν καὶ ἐκτελεστικὴν ἐξουσίαν, ἐπιληφθεῖσα δὲ τοῦ νομοθετικοῦ της ἔργου. ἐψήφισε νόμον, κηρύσσοντα ἔγκλημα ἐσχάτης προδοσίας «πᾶσαν ἀντίπραξιν, ἔμπρακτον, προφορικὴν ἢ γραπτὴν κατὰ τῆς νομιμότητος τῆς Ἐθνοσυνελεύσεως, καταστισθείσης πρὸς ἀπελευθέρωσιν τοῦ Καλιφάτου καὶ τοῦ Θρόνου καὶ τῶν Ὀθωμανικῶν χωρῶν ἀπὸ τοὺς ξένους καὶ πρὸς ἀντίστασιν κατὰ πάσης κατ' αὐτῶν προσβολῆς». Ὁμοίως δι' ἑτέρου νόμου ἐκήρυξεν «ἀναρμοδίους νὰ ἀποφασίσωσι διὰ τὰς τύχας τοῦ Ἔθνους οἱουσδήποτε ἄλλους, ἐκτὸς τῶν

παρὰ τῇ Συνδιασκέψει πληρεξουσίων τῆς Ἐθνοσυλεύσεως». Ἐπέρριψε δὲ εἰς τοὺς ἀντιπάλους της τὴν εὐθύνην τοῦ ἀδελφικοῦ αἵματος, τὸ ὁποῖον μέλλει νὰ χυθῇ πρὸς κατάπνιξιν τῆς κατ' αὐτῆς ἀντιστάσεως.» Καὶ ἀδελφικὸν μὲν αἷμα δὲν ἐχύθη, διότι εἶναι γνωστὴ ἡ ἐπακολουθήσασα συμπαιγνία τῆς Κυβερνήσεως Ριζᾶ Πασᾶ, τοῦ διαδεχθέντος τὴν πρώην Κυβέρνησιν τοῦ Δαμὰτ Φερὴτ, καὶ τῆς σημερινῆς τὸ δεύτερον Κυβερνήσεως τοῦ ἰδίου Δαμὰτ Φερὴτ μετὰ τῶν Ἐθνικιστῶν τοῦ Κεμάλ. Ἀλλὰ φαντάζεταί τις ὑπὸ τοιούτους ὅρους τὰ μαρτύρια, τὰ ὁποῖα ὑφίσταται ὁ Ἑλληνισμὸς τῶν μερῶν, εἰς τὰ ὁποῖα ἐπεκτείνεται τὸ Ἐθνικιστικὸν κίνημα. Εὐτυχῶς ἡ περίοδος τῆς λύσεως τοῦ ὁράματος εἶναι ἐγγύς.

Ἠδύνατο ἡ ἀπελευθέρωσις, ἣν ἡ Συνθήκη τοῦ Σὰν Ρέμο ὑπεσχέθη εἰς τοὺς ἀλυτρώτους πληθυσμοὺς νὰ γίνῃ ἀναιμάκτως σχεδόν, ἐὰν ἐπετρέπετο εἰς τὰ Ἑλληνικὰ στρατεύματα νὰ ὑπερβῶσιν ἀπὸ πολλοῦ τὴν οὐδετέραν ζώνην, καὶ νὰ καταστρέψωσιν εὐκόλως τὰς ἐν ἀρχῇ περισυλλεγείσας Κεμαλικὰς δυνάμεις. Δὲν θὰ ἐγεννᾶτο δὲ οὕτω ἡ ἀφορμὴ καὶ εἰς τὸν Ταγιὰρ νὰ ζηλεύσῃ δόξαν Κεμὰλ καὶ νὰ δημιουργήσῃ τὸ αὐτό, ἀλλ' ἐν μικρογραφίᾳ ἀσθενὲς Ἐθνικιστικὸν κίνημα ἐν Θράκῃ. Ἡ ἰδία κωμῳδία ἐπαίχθη μεταξὺ τῆς ἐπισήμου Τουρκικῆς Κυβερνήσεως καὶ τοῦ Ταγιάρ, μετὰ μόνης τῆς διαφορᾶς, ὅτι οὗτος δὲν κατεδικάσθη ἐρήμην εἰς θάνατον, ὡς ὁ Κεμάλ. Καὶ ὁ λόγος εἶναι προφανής. Διότι ἡ δυσκολία τῆς ἐκτελέσεως τῆς κατ' αὐτοῦ δικαστικῆς ἀποφάσεως δὲν ἦτο ἡ αὐτή. Ἕνεκα τούτου ἀκριβῶς τοῦ λόγου ἡ ἐπίσημος Κυβέρνησις, ἀφοῦ ἐκάμμυσε τοὺς ὀφθαλμούς της εἰς τὸν πρὸ μηνῶν ὑπ' αὐτοῦ διενεργηθέντα ὁπλισμὸν τοῦ Τουρκικοῦ λαοῦ καὶ τὸν ἀφοπλισμὸν τοῦ Ἑλληνικοῦ, ἔσπευσε νὰ τὸν προσκαλέσῃ εἰς Κωνσταντινούπολιν καὶ ἀπεδέχθη τὴν διαβεβαίωσίν του περὶ πλήρους ὑποταγῆς εἰς τὰ κελεύσματα τῆς ἐπισήμου Κυβερνήσεως.

Ἀφεθεὶς ἐλεύθερος τῇ συνοδείᾳ Γάλλου ἀξιωματικοῦ, ἀνεχώρησεν εἰς Ἀδριανούπολιν, ὅπου μετὰ συντόνου προσπαθείας ἐπεδόθη, τῇ βοηθείᾳ καὶ τῶν Κεμαλιστῶν, μεθ' ὧν ἤρχισε νὰ συνεννοῆται, εἰς τὴν διοργάνωσιν τοῦ Κινήματος συστηματικώτερον, ἐξαπέλυσε δὲ τὴν ἐξῆς ἐγκύκλιον.

«Αἱ Συνεννοητικαὶ Δυνάμεις ἐξεχώρησαν τὴν Θράκην εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἕνεκα λόγων ἀποκλειστικῶς πολιτικῶν. Πλειοψηφία 80)οο Τουρκομουσουλμάνων, ἀπὸ αἰώνων ἐσχηματισμένη, δὲν δύναται νὰ τεθῇ ὑπὸ τὴν κυριαρχίαν τῆς Ἑλληνικῆς μειονοψηφίας, ἥτις ἐπανειλημμένως καὶ μυσαρῶς ἀπέδειξε τὸν φανατισμὸν καὶ τὰ ἄγρια καὶ αἱμοβόρα ἔνστικτά της. Αἱ συνεννοητικαὶ Δυνάμεις ἐπαφῆκαν εἰς τὸν Ἑλληνικὸν Στρατὸν ἀποκλειστικῶς, τὴν κατάληψιν τοῦ ἐκχωρηθέντος εἰς τὴν Ἑλλάδα μέρους, ἐδήλωσαν δὲ, ἐπὶ τῇ βάσει γνωμοδοτήσεως τῶν στρατιωτικῶν εἰδικῶν των, ὅτι οὐδὲ ἕνα ἄνδρα ἐννοοῦσι νὰ ἀποστείλωσι διὰ τοιαύτην ἀβεβαίας ἐκβάσεως ἐκστρατείαν. Συνεπῶς ἡμεῖς τώρα εὑρισκόμεθα εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ πολεμήσωμεν κατὰ τῶν Ἑλλήνων, τοὺς ὁποίους πολλάκις ἐνικήσαμεν καὶ ἐξωλοθρεύσαμεν, διότι δεν ἔχουν καμμίαν πολεμικὴν ἀξίαν. Διὰ τοῦτο ὅλοι ἐυπνεόμεθα ἀπὸ ἀπόλυτον πεποίθησιν ὡς πρὸς τὴν ἔκβασιν. Μὴ ἀνησυχῆτε διὰ τὰς οἰκογενείας σας. Ἐὰν οἱ Ἕλληνες προβῶσιν εἰς παραμικρὰν ὠμότητα κατὰ τῶν Τουρκομουσουλμάνων εἰς τὰ μέρη, τὰ ὁποῖα θὰ κατορθώσουν νὰ καταλάβουν, θὰ τιμωρήσωμεν δεκαπλασίως τοὺς Ἕλληνας τῆς Ἀνατολικῆς Θράκης, τοὺς ὁποίους κρατοῦμεν ὁμήρους εἰς χεῖράς μας.

«Αἱ φιλάνθρωποι καὶ φιλοδίκαιαι Δυνάμεις, αἱ ἀναγνωρίσασαι τὰ ἀπαραβίαστα δικαιώματα τῆς κυριαρχίας ἡμῶν ἐν Θράκῃ, εἶναι ἕτοιμαι νὰ μᾶς ὑποστηρίξωσι παντοιοτρόπως ἐν τῇ ἀμύνῃ τῆς ὑποθέσεώς μας, ἡ δὲ Βουλγαρία, ἡ κινδυνεύουσα περισσότερον ἡμῶν, ἐν περιπτώσει προσαρτήσεως τῆς Θράκης εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἔθεσεν εἰς τὴν διάθεσίν μας τὰς Μεραρχίας Τούντζας καὶ Χιζαργράδ, τελείως ἐφοδιασμένας, ἀνέλαβε δὲ πᾶσαν ὑποστήριξιν, τόσον ἀπὸ ἀπόψεως ἐπισιτισμοῦ, ὅσον καὶ πυρομαχικῶν. Συνεπῶς, τόσον ἡ ὑλική, ὅσον καὶ ἡ ἠθική μας θέσις εἶναι πολὺ ἰσχυρὰ καὶ ἀπρόσβλητος. Μέχρις ὅτου λοιπὸν ἡ Εὐρώπη λάβῃ δικαίαν τινὰ ἀπόφασιν, δὲν θὰ καταθέσωμεν τὰ ὅπλα, ἀμυνόμενοι μέχρι τέλους, τόσον τῆς ἀνεξαρτησίας τῆς Χαλιφείας καὶ τοῦ Σουλτάνου, ὅσον καὶ τῶν δικαίων συμφερόντων τῆς Θράκης».

«Αἱ ἀποφάσεις αὗται πρέπει νὰ ὑποβληθῶσι μέχρι καὶ τοῦ κατωτέρου ἀξιωματικοῦ καὶ τοῦ τελευταίου στρατιώτου.»

«Τὰ τσετικὰ στρατεύματα τοῦ στρατιωτικοῦ σώματος ἔλαβον διαταγὰς ὅπως, ἐν καιρῷ τῷ δέοντι, ἐπεμβῶσιν εἰς τὰς ἐχθροπραξίας καὶ δὴ τὸ πυροβολικόν, τὸ μηχανικὸν καὶ τὰ μυδραλιοβόλα.»

Ἀνέφερον εἰς τὴν προηγουμένην μου ἀνταπόκρισιν, ὅτι ὁ Ἑλληνισμὸς τῆς Κωνσταντινουπόλεως μετ' ἀποκαρδιώσεως ἐδέχθη τὰς ἐν τῇ Βουλῇ ὁηλώσεις τοῦ Προέδρου τῆς Κυβερνήσεως, περὶ τῆς ἐπιτεύξεως τοῦ πρὸ τριακονταετίας προνομιακοῦ καθεστῶτος, ὡς τοῦ καταλληλοτέρου καταστατικοῦ χάρτου τοῦ Ἑλληνισμοῦ τῆς Τουρκίας.

Ἡ τοιαύτη ἀποκαρδίωσις λόγον ἔχει οὐχὶ τὴν μὴ ἐκπλήρωσιν τοῦ ὀνείρου του, τῆς Ἐθνικῆς του ἀποκαταστάσεως, εἰς ἣν καὶ οἱ μᾶλλον ὀνειροπόλοι ἐκ τῶν ὁραματιστῶν ἀπὸ ἀοκετοῦ χρόνου δὲν ἐπίστευον πλέον, ἀλλὰ τὴν ὑπόκυψίν του ὑπὸ σύστημα, τὸ ὁποῖον ἡ πρὸ τριακονταετίας ἤδη γεννεὰ ἐθεώρει ὡς ἀνεπαρκὲς διὰ τὴν ἐν γένει προκοπὴν τοῦ Ἑλληνισμοῦ τῆς Τουρκίας. Καὶ διερωτᾶται τις διατὶ ἀφοῦ κατεδικάσθη

νὰ ζήσῃ καὶ πάλιν ὑπὸ τὸν ζυγὸν τοῦ ραγιαδισμοῦ, τὸν ὁποῖον μάτην ζητοῦσιν οἱ παρηγοροῦντες αὐτὸν νὰ παραστήσωσιν, ὅτι αἱ ἐν Τσατάλτζᾳ Ἑλληνικαὶ λόγχαι θὰ τὸν καταστήσωσιν ἤττον ἐπαχθῆ καὶ δυσβάστακτον, διατὶ ἀφοῦ ἡ στυγνὴ μοῖρα του ἦτο νὰ ἐξακολουθήσῃ ζῶν ὑπὸ τὸ ραγιαδικὸν σύστημα τῆς ἀναγνωρίσεως προνομίων ὑπὸ τῆς κυριάρχου φυλῆς εἰς τὴν καὶ ἐφεξῆς μέλλουσαν νὰ ἄρχηται καὶ νὰ καταδυναστεύηται Ἑλληνικὴν ἐθνότητα, διατὶ τοὐλάχιστον δὲν ἐπεδιώκετο συντόνως, ὥστε τὸ προνομιακὸν τοῦτο καθεστὼς νὰ προσλάβῃ τὴν μορφήν, ἣν ἐγκαίρως τὸ Πατριαρχεῖον ἔσπευσε νὰ φέρῃ εἰς γνῶσιν τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως δι' ὑποβολῆς ὑπομνήματος ἀναλύοντος τὴν ἀληθῆ μορφήν, ἣν δέον νὰ προσδώσῃ ἡ Συνθήκη εἰς προνομιακὸν τοῦτο καθεστὼς, ἐὰν θὰ κατήντα τοῦτο μόνον νὰ ἀποκομίσῃ ὁ Ἑλληνισμὸς τῆς Τουρκίας μετὰ τὴν διὰ τῶν συμμαχικῶν ὅπλων ἐπικρατήσασαν ἀρχὴν τῆς ἐλευθέρας ἀναπτύξεως τῶν λαῶν καὶ τὴν ἀποκατάστασιν ὅλων τῶν ἐθνῶν τοῦ κόσμου.

Οἱ ἐν Τουρκίᾳ Ἑλληνοορθόδοξοι δὲν ἔποεπε νὰ ἐκληφθοῦν ὡς μειονοψηφία καθ' ὁμοιότητα τῶν μειοψηφιῶν, περὶ ὧν ἐπρονόησεν ἡ Συνθήκη τοῦ Ἁγίου Γερμανοῦ· δὲν ἦσαν ποτὲ κοινότητες μειοψηφοῦσαι, ἀλλ' ἔθνος ἀναγνωριζόμενον ἔκπαλαι καὶ ἐξ ἀρχῆς καὶ ὑπ' αὐτῶν τῶν Τούρκων· καὶ δι' ἄλλων μὲν, ἀλλὰ καὶ δὴ διὰ τῶν Ἐθνικῶν Κανονισμῶν, ὥστε πᾶσα βελτίωσις τῆς θέσεως αὐτῶν ἔδει νὰ ἀναζητηθῇ οὐχὶ μόνον ἐν τῇ ἐπικυρώσει κεκτημένων ἀτελῶν ἰσοπολιτειακῶν δικαιωμάτων, ἀλλ' ἐν τῇ ἀναγνωρίσει, ἂν οὐχὶ καθαρῶς πολιτικῶν αὐτονομιστικῶν δικαιωμάτων, δηλουμένων εἰς ἀνεξάρτητον σύστημα διοικήσεως, τοὐλάχιστον δικαιωμάτων Ἐθνοτήτων, δι' ὧν ἤθελεν ἐξασφαλισθῆ ἐν ἀναλόγῳ μοίρᾳ μετὰ τῶν κυριάρχων ἡ ἐπὶ τῆς αὐτόχθονος χώρας συγκυριαρχία τῶν Ἑλλήνων μετὰ παντὸς οἱουδήποτε κυριάρχου των.

Ἀλλὰ καὶ τοῦτο ἂν ἐκοίθη ὡς διεπίτευκτον, μένει ἀνεξήγητον διατὶ δὲν ἐπεζητήθη τοὐλάχιστον νὰ ποοσδοθῇ τελειοτέρα τις μορφὴ εἰς τὸ πολυποίκιλον καὶ ἀλληλοσυγκρουόμενον ἀνατολικὸν τοῦτο κατασκεύασμα τοῦ ποονομιακοῦ λεγομένου καθεστῶτος, οὗτινος ἡ παραδοχὴ καὶ μόνον τῆς ἐμμονείας πολλῶν διατάξεων αὐτοῦ, ἠδύνατο σημαντικῶς νὰ ἐπεκτείνῃ τοῦτο καὶ πολλὰς αὐτοῦ νὰ ἄοη διαμισοβητήσεις. Ὅμως ὀλίγον εὐοέως νὰ ἐμμονευθῶσιν οἱ ὅροι τῆς ἐξασκήσεως τῶν ποονομίων τῶν ἀναφεοομένων εἰς τὴν δικαστικὴν ἐξουσίαν λ. χ., διὰ νὰ συμπεοιληφθοῦν ἅπασαι αἱ διαφοραί. αἱ ἀφοοῶσαι τὴν ποοσωπικὴν κατάστασιν τῶν Ἑλληνοοθοδόξων, αἱ ἀναφεοόμεναι ἐν γένει εἰς τὴν σφαῖραν τοῦ οἰκογενειακοῦ καὶ κληοονομικοῦ δικαίου, ἐνῷ διὰ τῶν ὑπαγόντων ποονομίων αὗται περιοοίζονται εἰς τὰς ἐκ τοῦ γάμου καὶ τῶν διαθηκῶν μόνον ἀποορεούσας διαφοράς. Διατὶ νὰ μὴν ἀναγνωρισθῇ π. χ. δικαστικὴ ἐξουσία καὶ ἐπὶ τῆς ἐξ ἀδιαθέτου κληρονομίας, αἱρομένου τοῦ δικαιώματος τῆς ἐπιλογῆς, ὡς οἱ σημερινοὶ Ἐθνικοὶ Κανονισμοὶ ζητοῦσιν, ὡς καὶ ἐπὶ τῶν θεμάτων τῶν ἀναφερομένων εἰς τὴν πατρικὴν ἐξουσίαν, ἐπιτροπείαν, κηδεμονίαν καὶ λοιπῶν.

Ἡ ἐπιβεβαίωσις πάλιν ἄλλων δικαιωμάτων, μὴ ἀναγνωριζομένων μὲ τὸ ὑπάρχον καθεστὼς τῶν προνομίων, ὡς τὸ περὶ συντάξεων ληξιαρχικῶν πράξεων, θεωρουμένων ὡς δημοσίων ἐγγράφων, καὶ τὰ τούτοις παρόμοια, ἐὰν προσεπικυροῦντο ὑπὸ τῆς συνθήκης, θὰ ἦρον ἐκ τοῦ μέσου τὰς πολυποικίλους καὶ συστηματικὰς διαμφισβητήσεις, οἵτινες εὐθὺς ἀπὸ τῆς ἐπαύριον τῆς ὑπογραφῆς τῆς συνθήκης, θὰ γεννηθῶσι μεταξὺ πάσης οἱασδήποτε Κυβερνήσεως, ἐντεταλμένης τὴν ἐφαρμογὴν τῶν διατάξεων τούτων καὶ τῶν Πατριαρχείων. Μένει ἄρά γε καιρὸς νὰ ἐλπίζῃ τις καὶ νὰ εὐχηθῇ τὴν διόρθωσιν τῶν παραλείψεων τούτων ;

Χ.

ΑΛΒΑΝΙΚΑ

Ἡ Πολιτικὴ Ἐπιθεώρησις» παρηκολούθησεν ἀπὸ τῆς ἐκδόσεώς της τὰ Ἀλβανικὰ πράγματα, δι' εἰδικῆς συνεργασίας, καὶ τὴν ἐξέλιξιν αὐτῶν μὲ ὅλας τὰς σχετικὰς λεπτομερείας μέχρι τῆς διακοπῆς της. Τώρα πάλιν, ὁπότε ἐπαναλαμβάνει τὴν ἔκδοσίν της, θεωροῦμεν καλὸν, χάριν τῶν ἀναγνωστῶν της, ἀλλὰ καὶ γενικώτερον, χάριν αὐτοῦ τούτου τοῦ ζητήματος, τὸ ὁποῖον οὐχὶ μόνον ὡς ζήτημα Βαλκανικόν, ἀλλὰ καὶ ὡς μερικόν, ἐνδιαφέρει καθ' ἡμᾶς τὰ μάλιστα τὸν Ἑλληνισμὸν, θεωροῦμεν καλὸν ἐν συντόμῳ νὰ περιλάβωμεν τὰ διατρέξαντα κατὰ τὴν τελευταίαν τριετίαν, ὡς ἀναγκαῖον συμπλήρωμα τῶν ἐν Ἀλβανίᾳ ἐκτυλιχθέντων, ὡς ἀπαραίτητον δὲ συγχρόνως ἐφόδιον διὰ τοὺς μέλλοντας νὰ παρακολουθήσωσι τοῦτο ἐν τῇ περαιτέρῳ ἐξελίξει του.

Κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ 1917 Βουλγαρικὸς καὶ Αὐστριακὸς στρατὸς εἶχον κατέλθει μέχρι Σβέσδας, Μοσχοπόλεως, Λίμνης Σβιρίνης, Κολωνίας, Τεπελενίου καὶ τῆς δεξιᾶς ὄχθης τοῦ Ἀόου ποταμοῦ. Οἱ Ἰταλοὶ, ἅμα τῇ εἰσόδῳ των εἰς τὸν πόλεμον, κατέλαβον τὸν Αὐλῶνα μέχρι τῆς ἀριστερᾶς ὄχθης τοῦ Ἀόου καὶ μέχρι Βασιάρι. τὸ μικρὸν δὲ τοῦτο τμῆμα εἶχον μεταβάλει εἰς ὀχυρωμένον στρατόπεδον. Τόσον οἱ Αὐστριακοὶ ὅσον καὶ οἱ Ἰταλοὶ προσεπάθουν τότε νὰ κολακεύσουν τὴν ἐθνικιστικὴν κίνησιν τῶν Ἀλβανῶν, ὕψωσαν δὲ παρὰ τὰς στρατιωτικάς των σημαίας τῆς κατοχῆς, καὶ τὴν Ἀλβανικὴν τοιαύτην, καὶ εἰδοποίησαν περὶ τούτου ἐπισήμως τὴν ἐν ταῖς Ἡνωμέναις Πολιτείαις ἕδραν τῆς ἐθνικιστικῆς κινήσεως, δηλαδὴ τὸν Ἀλβανικὸν Σύλλογον »Βάτρα». Ὁ Σύλλογος οὗτος καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τοῦ πολέμου ἐξηκολούθει νὰ δρᾷ πολιτικῶς, καὶ πρὸ τῆς εἰσόδου τῆς Ἀμερικῆς εἰς τὸν πόλεμον καὶ μετ' αὐτήν, ἐξακολουθεῖ δὲ ἀκόμη νὰ θεωρῆται ὡς μόνος ἀντιπρόσωπος τῆς καθαρᾶς ἐθνικιστικῆς Ἀλβανικῆς Ἰδέας.

Ὁ Ἐσσὰτ Πασᾶς, ὅστις ἀπὸ τῆς ἀναχωρήσεως τοῦ τέως ἡγεμόνος τῆς Ἀλβανίας Πρίγκηπος τοῦ Βὴδ ἦτο ἀνεγνωρισμένος Κυβερνήτης τῆς Ἀλβανίας, μόλις ὑπεχώρησαν διὰ τῆς Ἀλβανίας οἱ Σέρβοι καὶ διηνθύνθησαν πρὸς τὴν Κέρκυραν, ἤρξαντο δὲ αἱ Αὐστριακαὶ ἐπιθέσεις κατὰ τοῦ Δυρραχίου, ἠναγκάσθη νὰ ἀναχωρήσῃ ἐκεῖθεν καὶ δι' Ἰταλίας μετέβη εἰς Παρισίους. Ἀργότερον κατῆλθεν εἰς Θεσσαλονίκην, ἐσχημάτισεν ὑπὸ τὴν προεδρείαν του Κυβέρνησιν Ἀλβανικὴν, ἀναγνωρισθεῖσαν ἐπισήμως ὑπὸ τῆς Γαλλίας, Σερβίας καὶ Ἑλλάδος, μὴ ἀναγνωρισθεῖσαν ὅμως ὑπὸ τῆς Ἀγγλίας, καὶ καταπολεμηθεῖσαν ὑπὸ τῶν συμμάχων Ἰταλῶν. Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ταύτης ἄρχεται ἡ διχογνωμία τοῦ Ἐσσὰτ πρὸς τὴν Ἰταλίαν. Ὁ Ἐσὰτ Πασᾶς, στρατολογήσας Ἀλβανοὺς μόνον ἐκ τῶν ἐν Θεσσαλονίκῃ καὶ ἀλλαχοῦ, προσέφερεν ὑπηρεσίας εἰς τὸν ἀγῶνα τῶν Συμμάχων.

Ἡ στρατιωτικὴ Ἰταλικὴ κατοχὴ ἐπεξετάθη ἀργότερον ἐπὶ τῆς Β. Ἠπείρου, ἐκτὸς τῆς Κορυτσᾶς, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἐγένετο Γαλλικὴ στρατιωτικὴ τοιαύτη μετὰ ἐκδίωξιν ἐκεῖθεν τῶν Ἑλληνικῶν ἀρχῶν. Οἱ Γάλλοι ἀντικατέστησαν τὴν Ἑλληνικὴν κατοχὴν καὶ ἐκήρυξαν τὴν Ἀλβανικὴν Δημοκρατίαν τῆς Κορυτσᾶς, περιλαμβάνουσαν τὴν χώραν, τὴν κειμένην εἰς τὴν κοιλάδα τοῦ ποταμοῦ Ντεβόλη μέχρι τοῦ ὄρους Κιάρι. τὰ ἐκεῖθεν τοῦ ὁποίου κατεῖχον οἱ Ἰταλοί. Ἡ πολιτεία αὕτη ὑπέστη πολλὰς μεταμορφώσεις διὰ νὰ καταλήξῃ εἰς Γαλλο-Ἀλβανικήν τινα διοίκησιν.

Οἱ ἐν Ἀμερικῇ Ἀλβανοὶ ἀπέστειλαν ἀντιπρόσωπόν των, ὁ ὁποῖος διέμενε μέχρι τῆς ἀνακωχῆς ἐν Λονδίνῳ, καὶ παρηκολούθει τὴν ἐξέλιξιν τοῦ Ἀλβανικοῦ ζητήματος παρὰ τοῖς Συμμάχοις. Μόλις ἐγένετο ἡ ἀνακωχὴ, μεταξὺ τῶν πρώτων ἀντιπροσωπειῶν, κατέφθασεν εἰς Παρισίους καὶ ἡ Ἀλβανικὴ ἐπιτροπὴ ἐκ τῶν Μεγμὲτ Κονίτσα καὶ Μιχαὴλ Τούρτουλη, ἰατροῦ, ἀπεσταλμένων τῆς ἐν Ἀμερικῇ »Βάτρα». Σχεδὸν συγχρόνως συνεκαλεῖτο εἰς Τίρανα Παναλβανικὸν Συνέδριον, πρὸς ἐκλογὴν Κυβερνήσεως, ἡ ὁποία ὑπὸ τὴν προστασίαν τῶν Ἰταλῶν ἔμελλε νὰ διοικήσῃ τὴν ἐκκενωθεῖσαν ὑπὸ τῶν Αὐστριακῶν Ἀλβανικὴν περιοχήν.

Ὡς ἦτο ἐπόμενον, ἐπεκράτησαν οἱ φίλοι τῆς Ἰταλικῆς κατοχῆς καὶ ἐξελέγη Κυβέρνησις ὑπὸ τὸν Τουρχὰν Πασᾶν, ἐπὶ Βὴδ Πρωθυπουργὸν ἐν Δυρραχίῳ. Εἰς τὸν Τουρχὰν ἀνετέθη ἡ ποοεδοεία τῆς παρὰ τῇ Διασκέψει ἐπιτροπῆς, τὴν δὲ Κυβέρνησιν τῆς μέσης Ἀλβανίας, καὶ ἰδίως τῶν παραλίων μερῶν, διεξῆνεν ἐπὶ πολὺ ἡ Ἰταλικὴ στρατιωτικὴ κατοχή. Τὴν Σκόδραν κατέλαβον, ἅμα τῇ ἐκκενώσει ὑπὸ τῶν Αὐστριακῶν, οἱ Σέρβοι, τοὺς ὁποίους ἀντικατέστησαν οἱ Γάλλοι, κριθέντος τούτου ὡς μέτρου ἀναγκαίου, διὰ νὰ μὴ ἔλθουν εἰς προστριβὰς μετὰ τῶν ἔξω τῆς Σκόδρας καὶ νοτίως ταύτης ἐστρατοπεδευμένων Ἰταλῶν. Τὴν Γαλλικὴν ταύτην διοίκησιν, πρὸ ὀλίγων μόλις ἑβδομάδων, ἀντικατέστησεν ἡ Ἰταλικὴ κατοχή, ὁμοία σχεδὸν πρὸς τὴν ἐν Δυρραχίῳ.

Ἡ ὑπὸ τὸν Τουρχὰν ἐν Παρισίοις ἐπιτροπὴ εὗρε μεγάλην ἀντίδρασιν ἐκ μέρους τῶν Ἀλβανῶν τοῦ ἐξωτερικοῦ, οἱ ὁποῖοι ἀμέσως διεκήρυξαν, ὅτι αὕτη δὲν ἐτύγχανε τῆς ἐμπιστοσύνης των, ὡς δρῶσα συμφώνως πρὸς τὰς ὑποδείξεις ἐκείνων, τῶν ὁποίων σκοπὸς πολιτικὸς ἦτο ἡ διὰ παντὸς τρόπου διείσδυσις ἐν Ἀλβανίᾳ. Ἐπίσης ἡ ἐν Δυρραχίῳ Κυβέρνησις κατέστη ἀντιδημοτικὴ καὶ προεκάλεσε τὴν δυσφορίαν τοῦ λαοῦ διὰ τὴν ξενοφιλίαν της, οὕτως ὥστε ἠναγκάσθη πρὸ μηνῶν νὰ παραιτηθῇ.

Εἰς Παρισίους καὶ παρὰ τῇ Διασκέψει μετέβη καὶ ὁ Ἐσὰτ Πασᾶς, ἀκολουθούμενος ἀπὸ τὸν ἐπὶ τῶν Ἐξωτερικῶν ὑπουργὸν τῆς Κυβερνήσεώς του, ἀλλ' οἱ ἐν Παρισίοις ἀπέδωσαν φαίνεται ἐπισημότερον χαρακτῆρα εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ Τουρχὰν προεδρευομένην Κυβέρνησιν. Ὅλαι αἱ αὐτόθι μεταβᾶσαι ἐπιτροπαὶ καὶ αὐτὴ ἡ ὑπὸ τὸν Τουρχὰν, κατ' ἀρχὰς περικεκαλυμμένως τελευταῖον δὲ ἀπροκαλύπτως, ἐζήτησαν τὴν πλήρη ἀνεξαρτησίαν τῆς χώρας των, τὸ ὁποῖον καὶ ἐπέφερε τὴν τελείαν δυσαρέσκειαν τῶν Ἰταλῶν καὶ τῶν Ἀλβανικῶν ἐπιτροπῶν τῶν Παρισίων.

Κατὰ τὸν παρελθόντα Δεκέμβριον συνῆλθεν εἰς Φιέρι Παναλβανικὸν Συνέδριον, τὸ ὁποῖον ἀνέθεσε τὴν διαχείρισιν τῶν ἐθνικῶν ὑποθέσεων εἰς δεκαμελῆ ἐπιτροπήν, παρὰ τὰς ἀντενεργείας τῶν συνυπουργῶν τοῦ Τουρχὰν καὶ τοῦ Ἰταλικοῦ στρατοῦ τῆς κατοχῆς. Δὲν ἐγνώσθη μάλιστα καὶ ὁ σκοπὸς τῆς συγκεντρώσεως αὐτῆς, παρὰ ὅταν ὑπεδείχθη εἰς τὰ μέλη τῆς ὑπὸ τὸν Τουρχὰν Κυβερνήσεως νὰ παραιτηθῶσι τῆς ἀρχῆς. Τὸ ἐν Δυρραχίῳ ὑπουργεῖον ἀντέστη κατ' ἀρχὰς εἰς τὰς ὑποδείξεις αὐτάς, ἀλλὰ τότε πλέον ἤρξαντο αἱ φανεραὶ κατ' αὐτῆς ἀντεγκλήσεις, αἱ ὁποῖαι ἔφθασαν καὶ μέχρι πολιτικῶν φόνων. Τέλος ἡ ὑπὸ τὸν Τουρχὰν Κυβέρνησις ἠναγκάσθη νὰ παραιτηθῇ, ἐξελέγη δὲ τοιαύτη ὑπὸ τὸν ἐξ Ἐλβασανίου Ἀκὶφ Πασᾶν, μὲ μέλη δεδηλωμένων ἐθνικιστικῶν φρονημάτων, ἐκ τῶν ὁποίων πλέον τοῦ ἡμίσεος Χριστιανοί. Ἡ Κυβέρνησις αὕτη ὥρισεν ὡς ἕδραν της ἀντὶ τοῦ Δυρραχίου τὰ Τίρανα. ὡς φαίνεται δὲ θὰ τύχῃ καὶ τῆς ἀναγνωρίσεως τῆς Ἰταλικῆς Κυβερνήσεως, διότι συγκατίσθη καὶ τῇ ἐγκρίσει τοῦ Ἰταλοῦ Πρωθυπουργοῦ Νίττι κατὰ τὴν τελευταίαν ἐν Λονδίνῳ διαμονήν του, διότι ἀκριβῶς ἐκεῖθεν ἀνεχώρησεν ὁ ἐπὶ τῶν Ἐξωτερικῶν ὑπουργὸς Μεγμὲτ Κονίτσας, ἀντιπρόσωπος τῶν ἐν Ἀμερικῇ Ἀλβανῶν τῆς «Βάτρα» παρὰ τῇ Διασκέψει.

Ἡ νῦν Ἀλβανικὴ Κυβέρνησις ὥρισε πρόε-

δρον τῆς ἐν Εὐρώπῃ Ἀλβανικῆς ἐπιτροπῆς τὸν πρόεδρόν της Ἀκὶφ Πασᾶν, ἀντὶ τοῦ ἐπί τινα χρόνον, μετὰ τὴν παραίτησιν τοῦ Τουρχὰν, καθολικοῦ ἱερέως Μπούμτση.

Ἐν Βελιγραδίῳ συνῆλθε Ἀλβανικὸν Συνέδριον, τὸ ὁποῖον θὰ διαμαρτυρηθῇ κατὰ τῆς ξενικῆς προστασίας καὶ θὰ ζητήσῃ ἐκ συμφώνου μετὰ τῆς νῦν Κυβερνήσεως τὴν πλήρη ἀποκατάστασιν τῶν ἐλευθεριῶν, αἱ ὁποῖαι, κατὰ τὰς ἰδέας τῶν ἐθνικοφρόνων Ἀλβανῶν, θίγονται ὁπωσδήποτε, ὅταν ξένη Δύναμις καὶ μάλιστα ἐκ τῶν μεγάλων τοιούτων, ἡ ὁποία ἐπιδιώκει τὴν δημιουργίαν συμφερόντων ἐν τῇ χώρᾳ, θὰ ἔχῃ δικαιώματα ἀνεγνωρισμένα ἐπεμβάσεως ἐν Ἀλβανίᾳ. Εἰς τὴν συγκρότησιν τοῦ Συνεδρίου τούτου συνέτεινε τὰ μάλιστα ἡ πολιτικοτάτη δήλωσις τῆς Γιουγκοσλαυϊκῆς ἐπιτροπῆς παρὰ τῇ Διασκέψει, μὴ ἀποδεχθείσης τὴν προσάρτησιν τῆς Σκόδρας εἰς τὴν Γιουγκοσλαυΐαν, μετὰ τῆς δηλώσεως τοῦ Σέρβου Πρωθυπουργοῦ πρὸ τῆς Σκουψίνας διὰ τὴν στάσιν τῆς Γιουγκοσλαυΐας πρὸς τὴν ἐθνικὴν ἀποκατάστασιν τῆς Ἀλβανίας.

Ἡ ὑπὸ τὸν Ἀκὶφ Πασᾶν Ἀλβανικὴ Κυβέρνησις, ἡ ὁποία ἑδρεύει εἰς τὰ Τύραννα, τὴν ἰδιαιτέραν πατρίδα τοῦ Ἐσὰτ Πασᾶ, δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς ἐκπροσωποῦσα τὰς ἰδέας τῶν περὶ τὴν «Βάτρα», ἤτοι τὸν Ἀλβανικὸν πολιτικὸν Σύλλογον τῶν ἐθνικιστῶν εἰς τὰς Ἡνωμένας Πολιτείας. Οἱ ὑπ' αὐτῆς διορισθέντες διοικητικοὶ ὑπάλληλοι εἶναι οἱ περισσότεροι ἀπὸ τὰ μέλη τοῦ Συλλόγου τούτου. Ἐπίσης, ἀμέσως μόλις ἡ ἐν λόγῳ Κυβέρνησις ἀνέλαβε τὴν ἀρχήν, ἡ «Βάτρα» ἀπέστειλεν ἐκ Βοστώνης τὴν μπάντα της, τὴν ὁποίαν συνοδεύουν τιμητικῶς περὶ τοὺς 100 νέοι, μέλη τοῦ ἐν λόγῳ Συλλόγου. Ἡ μπάντα ἐπεσκέφθη, ἀποβιβασθεῖσα εἰς Δυρράχιον, τὰ Τύραννα, τὸ Ἐλβασάν, τὸ Βεράτιον κτλ.

Ἀλλ' ἡ Κυβέρνησις τῶν Τυράννων εὗρεν ἀρκετὴν ἀντίδρασιν ἀπὸ τοὺς ὀπαδοὺς τοῦ Ἐσσὰτ Πασᾶ, ὁ ὁποῖος ἐξηκολούθει νὰ μένῃ εἰς Παρισίους μὲ τὸν τίτλον τοῦ Προέδρου τῆς Ἀλβανικῆς Κυβερνήσεως. Ἕνας ἐκ τῶν ὀπαδῶν του, ὁ Ὀσμὰν Μπάλης, ἀνηγγέλθη, ὅτι ἐπολιόρκησε τὰ Τύραννα καὶ ἐζήτησε νὰ παραδοθοῦν τὰ μέλη τῆς Κυβερνήσεως καὶ νὰ διαλυθῇ αὕτη. Ἡ λύσις ὅμως τοῦ ζητήματος αὐτοῦ ὑπῆρξε πολὺ διάφορος τῶν ἀγγελθέντων, διότι ὁ Ὀσμὰν Μπάλης ἐδέχθη νὰ ἀποσταλῇ πρὸς τὸν ἐν Παρισίοις Ἐσσὰτ Πασᾶν τετραμελὴς ἐπιτροπή, τῆς ὁποίας 2 μέλη εἶναι ὀπαδοὶ τῆς Κυβερνήσεως καὶ δύο μέλη Ἐσσατικοί, ἐπρόκειτο δὲ νὰ συνεννοηθῇ μετ' αὐτοῦ διὰ τὰ περαιτέρω.

Ἡ Ἰταλικὴ Κυβέρνησις διώρισεν ἤδη τὸν πολιτικὸν Ἀσμοστήν της κ. Γκαστόλδη, ταγματάρχην, μὲ ἔδραν του τὸ Δυρράχιον. Ὁ κ. Γκαστόλδη ἀπὸ ἐτῶν ἀσχολεῖται μὲ τὴν Ἀλβανικὴν ὑπόθεσιν, καὶ εἶνε ἀρκετὰ γνωστὸς ἐν Ἀλβανίᾳ, ἰδίως διὰ τὴν ἀπέναντι τοῦ Βῆδ καὶ τοῦ Ἐσσὰτ στάσιν του. Τὸ Δυρράχιον καὶ τὰ πέριξ διοικοῦνται ὑπὸ τοῦ Χαμὶτ βέη Τοπτάνη, συγγενοῦς τοῦ Ἐσσὰτ Πασᾶ, τὸν ὁποῖον διώρισεν ἡ ὑπὸ τὸν Ἀκὶφ Κυβέρνησις.

Ὁ τηλέγραφος ἀνήγγειλε κατὰ τὰς τελευταίας αὐτὰς ἡμέρας, ὅτι σκέψις γίνεται νὰ ἀνατεθῇ ἡ ἐντολὴ διὰ τὴν Ἀλβανίαν ὑπὸ τῆς Κοινωνίας τῶν Ἐθνῶν εἰς τὴν Ρουμανίαν. Τὸ τοιοῦτον δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ σοβαρόν, παρὰ μόνον καθ' ἣν περίπτωσιν γίνεται σκέψις περὶ ἐπαναφορᾶς τοῦ Πρίγκηπος Βῆδ εἰς Ἀλβανίαν, διότι μόνον ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ἠδύναντο νὰ σκεφθοῦν οἱ ἀρμόδιοι περὶ τοιαύτης ἐντολῆς, καὶ τοῦτο διότι ἡ Ρουμανία δὲν ἔχει σύνορα μὲ τὴν Ἀλβανίαν, καὶ ἐνδιεφέρθη μόνον ὅταν διὰ τὴν προστασίαν τοῦ κηδεμονευομένου της Ἡγεμόνος ἔστειλεν ὀλίγας δεκάδας ἐθελοντῶν εἰς Δυρράχιον.

Καὶ ἄλλοτε ἐγράφη εἰς τὴν «Π. Ἐπιθεώρησιν» περὶ τῆς δράσεως τῆς ὁμάδος τῶν βουλευτῶν τῆς Βουλῆς τῶν Κοινοτήτων, ἡ ὁποία ἐργάζεται ἀπὸ τοῦ 1914 ὑπὲρ τῶν συμφερόντων τῶν Ἀλβανῶν, μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὸν ἀντιπρόεδρον αὐτῆς κ. Ὠμπρέϊ Χέρωπεστ, ἄλλοτε διπλωματικὸν ὑπάλληλον τῆς Μ. Βρεττανίας ἐν Κωνσταντινουπόλει.

Ἡ ὁμὰς αὕτη τελευταῖον ἐπέδωκεν ὑπόμνημα εἰς τὴν Ἐπιτροπὴν τῆς Κοινωνίας τῶν Ἐθνῶν, διὰ τοῦ ὁποίου δηλώνει, ὅτι εἶναι σύμφωνος καθόλου μὲ τὰ ἀποφασισθέντα ὑπὸ τοῦ Φόβιν Ὄφφις, ἐν σχέσει πρὸς τὴν λύσιν τοῦ Ἀλβανικοῦ ζητήματος, ἡ ὁποία λύσις φαίνεται, ὅτι εἶναι ἡ ἀναγνώρισις τελείας ἀνεξαρτησίας τῆς Ἀλβανίας.

Ὀλίγας ἡμέρας πρὸ τῆς ἀναγωρήσεως τῶν Γαλλικῶν στρατευμάτων κατοχῆς τῆς Κορυτσᾶς καὶ τῆς περιφερείας αὐτῆς, ὁ ἀρχηγὸς αὐτῶν, συνταγματάρχης Kretin, εἰδοποίησε τὴν Ἀλβανικὴν τῆς πόλεως ἐπιτροπήν, ὅτι θὰ ἀπεχώρει ἐκεῖθεν καὶ ὅτι ἦτο διατεθειμένος νὰ παραχωρήσῃ ὅπλα καὶ πολεμοφόδια εἰς τὴν πόλιν ἀντὶ ποσοῦ 4 σχεδὸν ἑκατομμυρίων φράγκων, τὰ ὁποῖα εἶχε δανεισθῇ κατὰ διαφόρους περιστάσεις ἡ ξένη κατοχή. Ὑπέδειξε μάλιστα ὅτι τὸ ἴδιον εἶχε γίνει καὶ εἰς Σκόδραν, ὅπου ὁ Δῆμος ἠγόρασε παρὰ τῶν Γάλλων ὅπλα καὶ πολεμοφόδια καὶ τὰ ἐδώσησε πρὸς τὴν Ἀλβανικὴν Κυβέρνησιν τῶν Τυράννων. Τοῦτο ἐγένετο δεκτὸν παρὰ τῆς διοικούσης ἐπιτροπῆς, καὶ τὴν 7ην Μαΐου, ἡμέραν Παρασκευήν, οἱ Γάλλοι ἀνεχώρησαν ἐκεῖθεν, παραδώσαντες τὴν διοίκησιν εἰς Ἀλβανικὰς ἀρχάς, ἀντιπροσωπευούσας τὴν Ἀλβανικὴν Κυβέρνησιν. Ὁ Ἑλληνικὸς στρατὸς κατέλαβε τὴν οὐδετέραν ζώνην μέχρι Καπεστίτσης, ἤτοι τὴν γραμμὴν Φλωρεντίας.

Ἐν Φλωρίνῃ συνετάχθη πρωτόκολλον ὑπὸ τῶν ἀντιπροσώπων τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως, τῆς πόλεως Κορυτσᾶς καὶ τῆς Ἀλβανικῆς Κυβερνήσεως, τοῦ ὁποίου τὸ περιεχόμενον δὲν ἐγνώσθη ἀκόμη. Λέγεται, ὅτι περιστρέφεται περὶ τὴν μὴ κατάληψιν τῆς πόλεως μέχρις ὁριστικῆς περὶ ταύτης ἀποφάσεως τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ Συνεδρίου, καὶ ἐξασφάλισιν ἐν τούτῳ τῷ μεταξὺ, ὅλων τῶν δικαιωμάτων, τὰ ὁποῖα ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων εἶχον οἱ κάτοικοι αὐτῆς καὶ τῶν περιχώρων, ἐν σχέσει πρὸς τὴν ἐθνικὴν ὑπόστασίν των καὶ τὴν θρησκευτικὴν καὶ σχολικὴν διαπαιδαγώγησιν· συγχρόνως δὲ ἡ Ἀλβανικὴ Κυβέρνησις ἀνέλαβε τὴν ὑποχρέωσιν νὰ ἐκκενώσῃ τὴν πόλιν καὶ τὴν περιοχὴν αὐτῆς εἰρηνικῶς, ἐν περιπτώσει, καθ' ἣν θὰ ἐπεδικάζετο ὁριστικῶς αὕτη εἰς τὴν Ἑλλάδα.

Καταλήγοντες, δὲν νομίζομεν ἄσκοπον νὰ δώσωμεν εἰς γραμμάς τινας εἰκόνα τῆς σημερινῆς ἐσωτερικῆς καταστάσεως ἐν Ἀλβανίᾳ.

Ὁ Ἐσσὰτ Πασᾶς τῶν Τυράννων, ἐδολοφονήθη ἐν Παρισίοις, ἀπὸ τὸν συμπολίτην του Ρουστὲμ Πράλιαν, σπουδαστὴν τῶν πολιτικῶν ἐπιστημῶν ἐν Ἰταλίᾳ. Καὶ ἐν Δυρραχίῳ κατὰ τὸν Μάϊον τοῦ 1914, ὅταν ἐγένοντο αἱ κατὰ τοῦ Ἐσσὰτ ταραχαί, ὄντος ὑπουργοῦ τῶν Ἐσωτερικῶν τῆς Κυβερνήσεως Τουρχάν, ὧν ἕνεκεν καὶ ἀπεμακρύνθη ὁ Ἐσσάτ, ὁ φονεὺς Ρουστὲμ ἦτο μεταξὺ τῶν πρώτων στασιαστῶν, καὶ, ἐκείνων μάλιστα, οἱ ὁποῖοι πρὸς στιγμὴν ἐσκέφθησαν, ὅτι θὰ ἦτο δυνατὸν νὰ φονεύσουν τὸν Ἐσσάτ. Τὰς οἰκογενείας Τοπτθάνη, μιᾶς τῶν ὁποίων μέλος ἐπιφανὲς ἦτο ὁ Ἐσσάτ, καὶ τὴν οἰκογένειαν Πράλια, χωρίζει ἔχθρα παλαιά, ἑπομένως εἰς ταύτην δύναται νὰ ἀποδοθῇ ὁ ἐν Παρισίοις φόνος. Βεβαίως ὅμως καὶ λόγοι πολιτικοὶ συνετέλεσαν εἰς τὸν φόνον τοῦ τέως ἀρχηγοῦ μεγάλου τμήματος τῆς Ἀλβανίας. Ἡ ἐπιστροφὴ εἰς τὰ Τύραννα τῆς ἐπιτροπῆς, ἡ ὁποία εἶχε σταλῇ πρὸς τὸν Ἐσσάτ, μὲ τὴν ἐντολὴν νὰ συμβιβάσῃ τὴν Κυβέρνησιν τῶν Τυράννων, πρὸς τὸν διεκδικητὴν τῆς προεδρείας ἐπὶ τῆς Ἀλβανίας, τὸν Ἐσσάτ ; καὶ ἡ συγκατάθεσις αὐτοῦ, ὅπως ἀναγνωρίσῃ τὴν Κυβέρνησιν τῶν Τυράννων ὡς Ἀλβανικήν, ἀρκεῖ νὰ ἀποδείξῃ, ὅτι ὁ φόνος δὲν ἦτο ἄμοιρος πολιτικῆς σημασίας.

Ἡ κατὰ τῆς Ἰταλικῆς κατοχῆς τοῦ Αὐλῶνος, καὶ τοῦ ἐπὶ τῆς Ἀλβανίας Ἰταλικοῦ Προτεκτοράτου ἐπανάστασις μαίνεται· περιορίζεται δὲ ἰδίᾳ εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ Αὐλῶνος, ὅπου κυριολεκτικῶς, κατὰ τὰ γραφόμενα τοῦ Ἰταλικοῦ τύπου, προβαίνει καὶ μέχρι πράξεων ἐντελῶς ἀπονενοημένων καὶ ἀκαταλογίστων. Ἀπὸ μηνὸς ἰδίως αἱ συγκρούσεις μεταξὺ ἐπαναστατῶν καὶ Ἰταλικῶν ἀποσπασμάτων ἦσαν τοιαῦται, ὥστε νὰ ἐφελκύσουν τὴν προσοχὴν τοῦ στρατοῦ τῆς κατοχῆς, ἐπὶ τῆς καταστάσεως, νὰ λάβῃ δὲ οὗτος τὰ ἀναγκαῖα μέτρα. Φαίνεται ὅμως, ὅτι δὲν ἐπέτυχεν ἡ κατάσβεσις τῆς ἐπαναστάσεως· μετὰ τὴν σύγκρουσιν ἐν τῇ ἐνδοχώρᾳ τοῦ Αὐλῶνος καὶ τὴν ἐκεῖθεν ἀποχώρησιν τῶν Ἰταλῶν διὰ τῆς πόλεως, πρὸς τὴν περὶ τὰ 3 χιλιόμετρα ἀπέχουσαν παραλίαν καὶ τὴν ἐπιβίβασιν μέρους αὐτῶν ἐπὶ τῶν πολεμικῶν πλοίων, ἐπανεστάτησεν ἡ πόλις τοῦ Αὐλῶνος καὶ τὸ χωρίον Κάνινα, τὸ ὁποῖον ἔπειτα κατεστράφη, βομβαρδισθὲν ἐκ τῶν πλοίων· τὸ πλεῖστον δὲ μέρος τῶν Μουσουλμάνων κατοίκων, ἐνωθὲν μετὰ τῶν ἐπαναστατῶν, ἀπεχώρησε μετ' αὐτῶν ἐκ τῆς πόλεως, εἰς τὸ ἐσωτερικὸν καὶ εἰς μικρὰν σχετικῶς ἀπὸ ταύτης ἀπόστασιν, δηλαδὴ εἰς τὰς θέσεις, τὰς ὁποίας πρὸ τῆς ἐπιθέσεως τοῦ Αὐλῶνος κατεῖχον οἱ ἐξ ἀρχῆς ἐπαναστάται.

Ἡ παράδοσις ἐξ ἄλλου τῆς Ἰταλικῆς φρουρᾶς Τεπελενίου εἰς τοὺς ἐπαναστάτας, ἡ αἰχμαλωσία τοῦ ὑποστρατήγου Καβάλο μετὰ 56 στρατιωτῶν καὶ ὑπαξιωματικῶν καὶ ἄλλα ἐπεισόδια εἰς ἄλλους τομεῖς τῆς μεταξὺ Ἀρζένη καὶ Ἀῶου χώρας, δεικνύουν ὅτι ἡ ἐπανάστασις εἶνε ὠργανωμένη καὶ διευθύνεται, τόσον στρατιωτικῶς, ὅσον καὶ πολιτικῶς, πρὸς ὡρισμένον σκοπόν, ὑποστηριζομένη ἔξωθεν.

Ὁ Ἰταλικὸς τύπος μέμφεται ὡς ὑπεύθυνον τὴν Κυβέρνησιν τῶν Τυράννων. Κατὰ τὸν Ἰταλικὸν ἐπίσης τύπον, οἱ Ἀλβανοὶ ἐπαναστᾶται βοηθοῦνται ἀπὸ τοὺς Γιουγκοσλαύους καὶ ἀπὸ τοὺς Ἕλληνας, διότι λέγουν, ὅτι μεταξὺ αὐτῶν ἐθεάθησαν διευθύνοντες τοὺς ἐπαναστάτας ἀξιωματικοὶ Σέρβοι καὶ Ἕλληνες.

Φαίνεται ὅμως, ὅτι αἱ εἰδήσεις αὗται προέρχονται ἐξ ἐσφαλμένων πληροφοριῶν, καὶ ὅτι θεωροῦνται ὡς Σέρβοι ἐπαναστᾶται Ἀλβανοί, προερχόμενοι ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν, αἱ ὁποῖαι ἐπεδικάσθησαν ἐν Λονδίνῳ εἰς τὴν Σερβίαν. Τὸ μόνον βέβαιον εἶναι, ὅτι δύο τῶν συμμάχων μεγάλων Δυνάμεων παρακολουθοῦν μετ' ἐνδιαφέροντος, ἀπὸ διαφόρων ὅμως ἀπόψεων, τὴν δρᾶσιν τῶν Ἰταλικῶν στρατευμάτων κατοχῆς τῆς Ἀλβανίας, καὶ ὅτι ἡ στάσις τῶν Δυνάμεων αὐτῶν εἰς τὸ Ἀλβανικὸν ζήτημα, καὶ ἐν γένει εἰς τὸ Ἀδριατικόν, ἐνεθάρρυνε πολὺ τοὺς Ἀλβανοὺς στασιαστάς, ἐπὶ τῶν ὁποίων οὐδεμίαν ἔχει ἰσχὺν ἡ Κυβέρνησις τῶν Τυράννων, ἥτις δὲν ἀνεγνωρίσθη ἀκόμη οὔτε ὑπ' αὐτῆς τῆς Ἰταλίας, τῆς διεκδικούσης προστασίαν ἐπὶ τῆς Ἀλβανίας.

Ἡ σημερινὴ Ἀλβανικὴ Κυβέρνησις διεδέχθη τὴν παραιτηθεῖσαν προηγουμένην ὑπὸ τὸν Τουρχὰν καὶ ἠναγκάσθη, διὰ λόγους πολιτικῆς σκοπιμότητος, νὰ μεταθέσῃ τὴν πρωτεύουσάν της εἰς Τύραννα. Ἡ Κυβέρνησις αὕτη εὗρε καθ' ἀρχὰς μεγάλην ἀντίδρασιν, τόσον εἰς τὸ ἐσωτερικόν, ὅσον καὶ εἰς τὸ ἐξωτερικόν, ἐκ μέρους τῆς Ἰταλίας, ἡ ὁποία διεφώνησε καθ' ἀρχὴν εἰς τὴν ἀπόφασιν τῆς μεταθέσεως τῆς πρωτευούσης.

Ἐξ ἄλλου ὁ Ἐσσὰτ διὰ τῶν ὀπαδῶν του ἀντέστη καὶ μέχρις ἐσχάτων ἀκόμη, ὑπεκίνησε μάλιστα καὶ στάσιν κατὰ τῆς Κυβερνήσεως. Ὁ Ὀσμὰν Μπάλης ἐπολιόρκησε τὰ Τύραννα καὶ ἐζήτησε τὴν διάλυσιν τῆς Κυβερνήσεως, ἥτις

διέφυγεν αὐτὸν τὸν κίνδυνον διὰ πολιτικωτάτης ἐνεργείας, τῆς ὁποίας ἀποτέλεσμα ὑπῆρξεν, ἡ ἀναγνώρισίς της ὑπὸ τοῦ Ἐσσὰτ καὶ τῶν ὀπαδῶν του καὶ ἡ εἰλικρινὴς συνεργασία τούτων μετὰ τῆς Κυβερνήσεως. Οὕτῳ, ἡμέρᾳ τῇ ἡμέρᾳ, ἡ Κυβέρνησις καθίσταται ἰσχυροτέρα ἐσωτερικῶς.

Μετὰ τὴν ἀποχώρησιν τῶν Γάλλων τῆς Σκόδρας, ἡ πόλις αὕτη μετὰ τῶν περιχώρων της ἀνεγνώρισε τὴν Κυβέρνησιν τῶν Τυράννων καὶ διοικεῖται ἤδη ἀπ' εὐθείας ὑπ' αὐτῆς. Οἱ Μιρδῖται καὶ Μαλεσόροι ἀπ' ἀρχῆς μετέχουν δι' ἀντιπροσώπων των τῆς Κυβερνήσεως Τυράννων.

Μέχρις ὁριστικῆς ἀποφάσεως τῆς Συνδιασκέψεως, ἡ Κορυτσᾶ καὶ ἡ λοιπὴ Β. Ἤπειρος διοικεῖται ἤδη ὑπὸ Ἀρχῶν Ἀλβανικῶν, ἐξαρτωμένων ἀπὸ τὴν ἰδίαν Κυβέρνησιν.

Μόνον εἰς τὸν Αὐλῶνα καὶ τὴν σχετικὴν ἐδοχώραν της οἱ Ἰταλοὶ ἐφαρμόζουν σύστημα Ἰταλο-Ἀλβανικῆς διοικήσεως καὶ δὲν ἀνεγνώρισαν τὴν Κυβέρνησιν τῶν Τυράννων. Εἰς τὸ Δυρράχιον ἐπίσης ὑπάρχει στρατιωτικὴ κατοχή, ἀλλ' ἡ πολιτικὴ διοίκησις ἐξαρτᾶται ἐκ Τυράννων καὶ ὁ διοικητὴς αὐτοῦ, Χαμὶτ Βέης Τοπτάνη, διωρίσθη ὑπὸ τῆς ἰδίας Κυβερνήσεως, παρὰ τὴν ἐκδηλωθεῖσαν δυσφορίαν τῶν Ἰταλικῶν στρατιωτικῶν ἀρχῶν, ἀφοῦ οὗτος τυγχάνει ὀπαδὸς καὶ συγγενὴς τοῦ φονευθέντος Ἐσσάτ.

Εἰς τὴν ἐπικράτησιν τῆς ἐν λόγῳ Κυβερνήσεως ὄχι ὀλίγον συνετέλεσεν ἡ συρροὴ τῶν ἐξ Ἀμερικῆς ἐθνικοφρόνων, οἱ ὁποῖοι ἐδέχθησαν νὰ λάβουν διαφόρους θέσεις διοικητικὰς καὶ τῆς Χωροφυλακῆς.

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΑ

Ὁ παρὰ τῇ Ἀγγλικῇ Πρεσβείᾳ ἐμπορικὸς ἀκόλουθος, κατόπιν περιοδείας αὐτοῦ ἀνὰ τὰς Ἰονίους νήσους, τὴν Πελοπόννησον καὶ τὴν Ἤπειρον, συνήγαγε τὰς ἑξῆς πληροφορίας, ἃς συνεκέντρωσεν ἐν εἰδικῇ πρὸς τὴν Ἀγγλικὴν Κυβέρνησιν ἐκθέσει. Ἐκ ταύτης ἀποσπῶμεν τὰ ἑξῆς:

Ἡ Ἰταλία, ὡς ἐκ τῶν γεωγραφικῶν λόγων καὶ τῆς θέσεως τοῦ συναλλάγματος, παρουσιάζεται σήμερον ὡς ὁ κυριώτερος παράγων τοῦ Κερκυραϊκοῦ ἐμπορίου. Ἀγγλικὸν ἢ Γαλλικὸν ἀτμόπλοιον πρασεγγίζει τακτικῶς εἰς Κέρκυραν, ἐκ τῶν ἀτμοπλοίων τῶν Ἰταλικῶν Ἑταιριῶν, τῆς μὲν Τεργεσταίας Λόϋδ τὰ ἀτμόπλοια προσεγγίζουσι δίς, τῆς δὲ Πούλια ἅπαξ τῆς ἑβδομάδος. Φαίνεται ὅτι οὐδεὶς ἀνταγωνισμὸς ὑπάρχει ἐκ μέρους τῆς Γαλλίας ἢ τῆς Ἀμερικῆς. Ὑπάρχει ἐν τούτοις ἐν Κερκύρᾳ Γαλλικὸν κατάστημα, τὸ ὁποῖον πωλεῖ ἅπαντα τὰ εἴδη εἰς τιμὰς πολὺ εὐθηνάς. Ἐγνώσθη προσέτι ὅτι Γερμανικὸς οἶκος προσέφερεν ἰατρικὰ θερμόμετρα ἀντὶ 24 λιρεττῶν τὴν δωδεκάδα.

Καίτοι τὸ ἐμπόριον τῆς Ἠπείρου εὑρίσκετο πρὸ τοῦ πολέμου κατὰ τὸ πλεῖστον εἰς χεῖρας τῆς Αὐστρίας, ἐν τούτοις σήμερον, τοῦτο εὑρίσκεται μονοπωλιακῶς εἰς χεῖρας τῆς Ἰταλίας, ἥτις ἔχει σχεδὸν τὰ 2)3 τῆς ὅλης εἰσαγωγῆς. Καὶ ὁ λόγος τῆς τοιαύτης ἐπικρατήσεως εἶνε προφανής, καθόσον τὰ Ἰταλικὰ ἀτμόπλοια προσεγγίζουν δὶς τῆς ἑβδομάδος εἰς Ἁγίους Σαράντα, ὁπόθεν τὰ ἰταλικὰ ἐμπορεύματα μεταφέρονται ἀμέσως εἰς Ἰωάννινα. Τὴν αὐτὴν ἐν τούτοις γραμμὴν θέλουν ἤδη ἐγκαινιάσει καὶ αἱ Ἑλληνικαὶ Ἀτμοπλοϊκαὶ Ἑταιρίαι, αἵτινες σήμερον δὲν δύνανται νὰ μεταφέρωσιν ἐμπορεύματα ἢ μέχρι Πρεβέζης, ὁπόθεν ἡ εἰς τὰ Ἰωάννινα μεταφορὰ εἶναι δυσχερὴς ἕνεκα τῆς κακῆς καταστάσεως τῆς ὁδοῦ. Οἱ κάτοικοι τῆς Ἠπείρου φαίνονται ἀρκετὰ εὔποροι. Ἡ μόνη ἐγχώρια βιομηχανία εἶναι ἡ τοῦ καπνοῦ, τὰ κυριώτερα δὲ προϊόντα ἐξαγωγῆς εἶναι τὰ ἔρια, ὁ τυρὸς καὶ τὸ βούτυρον. Ἡ ἀνάπτυξις τῆς ἐπαρχίας ταύτης θὰ ἐπιτευχθῇ κυρίως διὰ τῆς χρησιμοποιήσεως τῆς ὑδραυλικῆς δυνάμεως, ἥτις εἶναι ἄφθονος, πρὸς παραγωγὴν ἠλεκτρικῆς δυνάμεως, πολλὰ δὲ ἠδύναντο ἐπίσης νὰ ἐπιτευχθῶσιν ἐν τῇ τυροκομίᾳ. Ἐν τῇ πόλει τῶν Ἰωαννίνων ὑπάρχει ἤδη ὑποκατάστημα τοῦ Ἰταλικοῦ Ἐμπορικοῦ Ἰνστιτούτου, ἱδρύθη δὲ ἐσχάτως καὶ Γαλλικὸν Ἐμπορικὸν Γραφεῖον ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ Ἐμπορικοῦ Πράκτορος τῆς Γαλλίας.

Ἐν Ζακύνθῳ ὑπάρχει ἀρκετὸν χρῆμα, καθόσον μόνον αἱ παρὰ ταῖς Τραπέζαις καταθέσεις ἀνέρχονται εἰς 10,000,000 δραχμάς. Τὸ κυριώτερον τῶν ἐξαγομένων προϊόντων εἶνε ἡ σταφίς, ἡ δὲ βιομηχανία τοῦ σάπωνος εἶναι ἐν τῇ νήσῳ σπουδαιοτάτη.

Τὸ χαρακτηριστικὸν σημεῖον τῆς ἀγορᾶς τῶν Πατρῶν εἶναι ἡ μεγάλη αὔξησις τῶν ἐμπορικῶν συναλλαγῶν μετὰ τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν. Οἱ λόγοι τῆς αὐξήσεως ταύτης ἦσαν εὐνόητοι διαρκοῦντος τοῦ πολέμου καὶ ἀμέσως μετ' αὐτόν. Τὸ Ἀγγλικὸν ἐν τούτοις ἐμπόριον ἀναλαμβάνει νῦν τὴν θέσιν του, ἡ δὲ Ἀγγλία εἶναι νῦν μεταξὺ τῶν πρώτων εἰσαγωγικῶν χωρῶν τῆς Ἑλλάδος. Κατὰ τὰ πρῶτα ἔτη τοῦ πολέμου οἱ ἔμποροι κατέφυγον εἰς Ἀμερικὴν καὶ Ἱσπανίαν πρὸς ἀγορὰν εἰδῶν, ἅτινα ἄλλοτε ἐπρομηθεύοντο ἐξ Ἀγγλίας ἀλλὰ νῦν τὸ ἐμπόριον ἐπανέρχεται εἰς τὰς προγενεστέρας αὐτοῦ πηγάς. Σημειωτέον ἐν τούτοις ὅτι ἀπὸ τοῦ Ἰανουαρίου τρ. ἔτους περισσότεροι τῶν 50 περιοδευόντων Ἀμερικανῶν ἐμπορικῶν ἀντιπροσώπων ἐθεάθησαν ἐν Πάτραις, ἐνῷ πολὺ ὀλίγοι τοιοῦτοι Ἄγγλοι ἐπεσκέφθησαν τὴν Πατραϊκὴν ἀγοράν. Ἐκ πάντων τούτων ἄγεταί τις εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι τὸ Ἀμερικανικὸν ἐμπόριον κατακτᾷ ὁσημέραι ἔδαφος ἐν τῇ Ἀνατολῇ.

Αἱ αὐταὶ ὡς ἄνω διὰ τὴν Πατραϊκὴν ἀγορὰν ἐκτεθεῖσαι παρατηρήσεις ἐφαρμόζονται καὶ διὰ τὴν ἀγορὰν τῶν Καλαμῶν. Ἰδιαίτεραι προσπάθειαι τοῦ Γαλλικοῦ ἢ Ἰταλικοῦ ἐμπορίου οὐδαμοῦ ἀγαφαίνονται. Τὰ κυριώτερα τῶν ἐξαγομένων προϊόντων εἶνε ἡ σταφίς, τὰ σῦκα, τὸ ἐλαιόλαδον, ὁ οἶνος καὶ οἱ καρποί. Ἐσχάτως ἐγένετο ἀπόπειρα καλλιεργείας ἐν Μεσσηνίᾳ τῆς ὀρύζης καὶ τοῦ βάμβακος.

ΕΙΔΗΣΕΙΣ

ΑΡΜΕΝΙΚΑ

Τὸ Μικτὸν Συμβούλιον τοῦ Ἀρμενικοῦ Πατριαρχείου ἐν Κωνσταντινουπόλει, διὰ νὰ ἑορτάσῃ τὴν τρίτην ἐπετηρίδα τῆς Ἀρμενικῆς ἀνεξαρτησίας, ἤνοιξε τὴν 15ην Μαΐου τὰς ἀπὸ πολλῶν μηνῶν κλειστὰς, λόγῳ τῶν διωγμῶν, ἐκκλησίας.

Ἐτελέσθη δοξολογία καὶ τὰ σχολεῖα ἐσχόλασαν.

— Ὁ Καθολικὸς τῆς Ἀρμενίας, δι' ἐγκυκλίου πρὸς τὸν Ἀρμενικὸν λαόν, καλεῖ αὐτὸν νὰ ταχθῇ περὶ τὴν Κυβέρνησιν τῆς Ἀρμενικῆς Δημοκρατίας πρὸς ἀποσόβησιν παντὸς κινδύνου, δυναμένου νὰ πλήξῃ τὴ πατρίδα, ἕνεκα ταραχῶν ὑποκινουμένων ὑπὸ ἐσωτερικῶν καὶ ἐξωτερικῶν ἐχθρῶν.

— Μπολσεβικικὸν κίνημα εἶχεν ἐπικρατήσει ὑπὸ τὴν ἀρχηγίαν κάποιου Χατσαδουρόφ εἰς Ἀλεξανδρούπολιν (τὴν μεγίστην πόλιν τῆς Ἀρμενίας ἐπὶ τῆς διακλαδώσεως τῶν σιδηροδρομικῶν γραμμῶν τοῦ Ἐριβὰν καὶ τοῦ Κὰρς), ἀλλ' ἀρμενικαὶ δυνάμεις ἐβάδισαν κατ' αὐτῆς καὶ τὸ κίνημα κατεστάλη ταχέως.

Ὁ Ἄγγλος συνταγματάρχης Χάκελλ, ὅστις λόγῳ τοῦ κινήματος τούτου εἶχε διακόψει τὸν ἀνεφοδιασμὸν τοῦ ἀρμενικοῦ κράτους καὶ λαοῦ, ἐπέστρεψε, μετὰ τὴν κατασταλὴν, εἰς Ἐριβὰν καὶ ὁ ἀνεφοδιασμὸς τῆς Ἀρμενίας θὰ ἐξακολουθήσῃ ὅπως καὶ πρίν.

— Ἀρμενικὴ ἀποστολὴ μετέβη εἰς Μόσχαν ὅπως διαπραγματευθῇ μετὰ τῶν Μπολσεβίκων ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ἀναγνωρίσεως τῆς ἀρμενικῆς ἀνεξαρτησίας ὑπὸ τῶν Σοβιέτ. Ἡ ἀποστολὴ αὕτη εἶχε προηγουμένως ὑπογράψει εἰς Βλαδικαύκασον τὰ προκαταρκτικὰ τῆς συνθήκης. Ἡ Κυβέρνησις ὅμως τῆς Μόσχας, ἐξοργισθεῖσα διὰ τὰς ἐχθρικὰς ἐκδηλώσεις, αἵτινες συνέβησαν εἰς πλείστας Ἀρμενικὰς πόλεις, συνέλαβε τὴν Ἀρμενικὴν ἀντιπροσωπείαν.

— Δύναμις Τούρκων καὶ Κούρδων ἐτέθη διὰ Μπακοῦ, πιθανῶς μὲ τὸν σκοπὸν νὰ προετοιμάσῃ ἐν Ναχιτσεβὰν (Περσο-Καυκασιακὴ ἰσόνορα) ἀπίθεσιν κατὰ τῆς Ἀρμενίας.

— Οἱ Κοῦρδοι ἤρχισαν ἤδη νὰ κάμνουν ἐπιδρομὰς κατὰ τῶν γειτονικῶν των ἀρμενικῶν χωρίων. Οἱ Τοῦρκοι ἐξ Ἐρζερούμ σχεδιάζουν νὰ ἐπιτεθοῦν πρὸς τὸ Κάρς.

— Ὁ Ἀρμενικὸς στρατὸς εὑρίσκεται, ἐκτὸς ἐλαχίστων ὀργανωμένων σωμάτων, εἰς χαώδη κατάστασιν, ἄνευ στολῶν, ὅπλων καὶ πολεμοφοδίων. Μόνον ὑποδήματα ὑπάρχουν. Αἱ λιποταξίαι ἔφθασαν εἰς μεγίστην ἀναλογίαν. Ὁ στρατὸς οὗτος συμποσοῦται εἰς 20.000.

— Προκειμένου περὶ σοβαρᾶς διαπραγματεύσεως, ὁ Λόρδος Κῶρζον ἠρώτησε τηλεγραφικῶς τὴν Ἀρμενικὴν Δημοκρατίαν ποῖοι ἦσαν οἱ ἀντιπρόσωποί της. Ἡ Κυβέρνησις τοῦ Ἐριβὰν ἀπήντησεν, ὅτι οἱ κ. κ. Μπογὸς Νουμπὰρ καὶ Ἀχαρονιὰν δύνανται νὰ διαπραγματευθοῦν μετὰ τῆς Ἀγγλίας.

ΒΟΥΛΓΑΡΙΑ

Ἡ Βουλγαρικὴ Κυβέρνησις ἀνασχηματισθεῖσα διὰ τῆς προσλήψεως δύο νέων ὑπουργῶν, τῶν Ὀμποφ καὶ Ὀμαρτσέφσκη, ἐχρωματίσθη καθαρῶς ἀγροτική.

— Εἰς Φιλιππούπολιν συνέβησαν κομμουνιστικαὶ ταραχαί, ἐξ ἀφορμῆς διαλέξεως ἐν τῷ θεάτρῳ τοῦ Ἰλδείου ὑπὲρ ἐνισχύσεως τῶν ἀντιμπολσεβικικῶν δυνάμεων τῆς Κριμαίας. Εἰς τὴν διάλεξιν ἐπρόκειτο νὰ παραστῇ καὶ ὁ πρωθυπουργὸς Σταμπολίνσκη, ὅστις τὴν τελευταίαν στιγμὴν ἀνέβαλε τὸ ταξείδιόν του. Οἱ κομμουνισταὶ εἶχον τοποθετήσει βόμβας ἐντὸς τοῦ θεάτρου, αἱ ὁποῖαι ἐξερράγησαν καταστρέψασαι αὐτὸ, φονεύσασαι καὶ τραυματίσασαι 150 πρόσωπα. Κατόπιν γενομένων συλλήψεων ἐπῆλθε σύγκρουσις κομμουνιστῶν καὶ στρατοῦ.

— Τὴν 1 Ἰουνίου (ν. ἡ.) ἔφθασαν εἰς Σόφιαν οἱ 5 Διασυμμαχικοὶ ἐπίτροποι, ἐπιφορτισμένοι τὴν ἐπίβλεψιν τῆς ἐκτελέσεως τῶν ὅρων τῆς Συνθήκης εἰρήνης.

— Ἡ Βουλγαρικὴ Κυβέρνησις ἀπηύθυνε διακοίνωσιν πρὸς τοὺς ἀντιπροσώπους τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς, τῆς Ἀγγλίας, Γαλλίας καὶ Ἰταλίας ζητοῦσα ὅπως ἐπέμβουν παρὰ τῇ Ἑλληνικῇ Κυβερνήσει πρὸς ἀπόλυσιν τῶν κρατουμένων ἐν Ἑλλάδι Βουλγάρων αἰχμαλώτων πολέμου. Ὁ Γάλλος ἐν Ἀθήναις πρεσβευτὴς λέγεται ὅτι ἀνέλαβε νὰ ἀπευθυνθῇ σχετικῶς πρὸς τὴν Ἑλληνικὴν Κυβέρνησιν.

— Ὁ νεοδιορισθεὶς εἰς Ρουμανίαν Βούλγαρος ἀντιπρόσωπος κ. Θεέδ. Νέντκωφ ἐδήλωσε πρὸς Ρουμανικὴν ἐφημερίδα, ὅτι ἀνέκαθεν ὑπῆρξε φίλος τοῦ ρουμανικοῦ ἔθνους καὶ ἤδη ἀποστέλλεται ὑπὸ τῆς κυβερνήσεώς του ὅπως πραγματοποιήσῃ προσέγγισιν τῶν δύο χωρῶν, ἀπαραίτητον διὰ τὴν εὐτυχίαν ἀμφοτέρων.

— Κατόπιν προσκλήσεως τῆς Νοτιοσλαβίας καὶ Ρουμανίας, ἐπιτροπὴ Βουλγάρων βουλευτῶν, ἔχουσα ἐπὶ κεφαλῆς τὸν πρωθυπουργὸν Σταμπολίνσκη, ἀνεχώρησε διὰ Βελιγράδιον καὶ κατόπιν διὰ Βουκουρέστιον, ὅπως συνεννοηθῇ ἐπὶ διαφόρων πολιτικῶν καὶ οἰκονομικῶν ζητημάτων. Κατὰ τηλεγράφημα ἐκ Σόφιας, ὑπεγράφη ἐμπορικὴ σύμβασις μεταξὺ Ρουμανίας καὶ Βουλγαρίας.

ΔΟΥΝΑΒΙΣ

Ἡ Συμμαχικὴ ἐπιτροπὴ τοῦ Δουνάβεως ἀπεφάνθη ὅτι θὰ θεωρῆται οὗτος Γερμανικὸς ποταμὸς ἀπὸ τοῦ Οὔλμ μέχρι τοῦ Πάσσαου, αὐστριακὸς ἐκεῖθεν μέχρι Τέμπεν, Τσεχοσλοβακικὸς μέχρι Πάσκαυ, οὐγγρικὸς μέχρι Μπάζα, σερβικὸς μέχρι Πράζοβα, ρουμανικὸς μέχρι τῶν ἐκβολῶν του. Πάντως ἡ ναυσιπλοΐα θὰ εἶναι ἐλευθέρα ἐφ' ὁλοκλήρου τοῦ ποταμοῦ διὰ τὰ πλοῖα πάσης ἐθνικότητος.

Ἡ Ἑλλὰς ἀπηύθυνε πρὸς τὴν Συνδιάσκεψιν τῶν Πρεσβευτῶν ἐν Παρισίοις αἴτησιν ὅπως ἀντιπροσωπεύηται εἰς τὰς διαφόρους ἐπιτροπὰς τοῦ Δουνάβεως.

ΚΥΠΡΟΣ

Ἐδημοσιεύθη προκήρυξις ἀπαγορεύουσα τὴν ἀποβίβασιν καὶ ἐγκατάστασιν εἰς Κύπρον ἀπόρων με-

ταναστῶν. Οἱ ἐπαρχιακοὶ ἁρμοσταὶ θὰ δύνανται μὲ εἰδικὴν ἄδειαν νὰ ἐπιτρέπουν τὴν ἀποβίβασιν μόνον ἐὰν ὁ μετανάστης παρέχῃ ἐγγυήσεις ὅτι διαθέτει τὰ μέσα νὰ συντηρηθῇ ἐπὶ πέντε ἔτη καὶ τὰ ἔξοδα τῆς ἀναχωρήσεώς του, εἰς περίπτωσιν καθ' ἣν ὁ Ὕπατος Ἁρμοστὴς θὰ ἐθεώρει ἀναγκαίαν τὴν ὑπερφρίαν του. Ἤδη ἀπὸ τοῦ 1882 εἶχεν ἀναφανῆ ἡ ἀνάγκη νομοθεσίας πρὸς ἀποκλεισμὸν τῶν ἀλητῶν καὶ ἀπὸ τοῦ 1884 ὁ Σὲρ Ρ. Μπίντολφ εἶχεν ἀπαγορεύσει ἀπολύτως τὴν εἴσοδον εἰς τοὺς ἐξ Ἀγγλίας, Τουρκίας ἢ ἄλλων χωρῶν ἀπόρους Ἰσραηλίτας.

— Μερικαὶ ἑκατοντάδες Ἀρμενίων προσφύγων ἐγένοντο δεκταὶ καὶ μερικοὶ Ἕλληνες ἀναμένονται ἐκεῖ. Ὑπῆρχον ἤδη 2.000 Ρῶσσοι πρόσφυγες καὶ ἀναμένονται ἕτεροι 1000. Ἐπὶ πλέον ὑπάρχουν καὶ Ἑβραῖοι πρόσφυγες. Ἡ συρροὴ αὕτη ἀρχίζει νὰ γεννᾷ ἀνησυχίας, ἰδίως ὡς πρὸς τὸν κίνδυνον λοιμωδῶν νόσων. Λαμβάνονται συνεπῶς πάντα τὰ ἀναγκαῖα προφυλακτικὰ μέτρα.

ΝΟΤΙΟΣΛΑΒΙΑ

Ὁ κ. Βέσνιτς, μέχρις ἐσχάτων πρεσβευτὴς εἰς Παρισίους, τῇ συμπράξει ὅλων τῶν κομμάτων ἐσχημάτισεν Οἰκουμενικὴν Κυβέρνησιν, ἀναλαβὼν τὴν προεδρείαν. Τὸ ὑπουργεῖον τῶν ἐξωτερικῶν ἀνέλαβεν ὁ κ. Τρούμπιτς καὶ τὸ τῶν ἐσωτερικῶν ὁ κ. Πρότιτς, τέως πρωθυπουργός. Ἡ νέα κυβέρνησις ἔχει ἀποστολὴν τὴν διεξαγωγὴν ἐκλογῶν διὰ τὴν σύγκλησιν συντακτικῆς ἐθνοσυνελεύσεως πρὸς καθορισμὸν τοῦ πολιτεύματος, καὶ ἐξωτερικὸν πρόγραμμα τὴν ἄκαμπτον στάσιν εἰς τὸ ζήτημα τῆς Ἀδριατικῆς θαλάσσης. Ὁ τόπος ἔχει μεγίστην ἀνάγκην ἐσωτερικῆς ἡσυχίας καὶ κυβερνητικῆς σταθερότητος πρὸς περισυλλογήν.

— Κατὰ τὴν «Ἐφημερίδα τοῦ Βελιγραδίου», ἐν τῷ Ὑπουργικῷ Συμβουλίῳ ἀπεφασίσθη ἡ ἕνωσις πασῶν τῶν ἐν τῷ Νοτιοσλαβικῷ Βασιλείῳ ὀρθοδόξων ἐκκλησιῶν.

— Ἡ σιδηροδρομικὴ ἀπεργία ἔληξε, τῆς ἑνώσεως τῶν σιδηροδρομικῶν ἐργατῶν δηλωσάσης ὅτι δὲν ἔχει πολιτικὰ ἐλατήρια καὶ προειδοποιησάσης τὰ μέλη της νὰ φυλάσσωνται ἀπὸ τοὺς ἐχθροὺς τοῦ ἔθνους, τοὺς Οὔγγρους, ἀλλὰ καὶ τοὺς Ἰταλούς, οἱ ὁποῖοι, ὑπὸ τὸ πρόσχημα τοῦ κομμουνισμοῦ, δοκιμάζουν νὰ νοθεύσουν τὴν φιλοπατρίαν τῶν ἐργατῶν.

— Ἡ ἀποστράτευσις συνεπληρώθη τὴν 5 Μαΐου (ν. ἡ.) ὁπότε κατηργήθη συγχρόνως καὶ ἡ στρατιωτικὴ λογοκρισία τῶν ἐπιστολῶν καὶ τηλεγραφημάτων.

— Ἐπὶ τῆς προηγουμένης κυβερνήσεως Πρότιτς ἐπιτροπὴ ἐξ 70 γνωστῶν Μαυροβουνιωτῶν, ἀντιπροσωπευόντων τὸν πληθυσμὸν τοῦ Μαυροβουνίου, ἐγένετο δεκτὴ εἰς ἀκρόασιν ὑπὸ τοῦ Ἀντιβασιλέως, παρουσίᾳ τοῦ τότε πρωθυπουργοῦ, καὶ ἔλαβε διαβεβαιώσεις ὅτι, ἐφ' ὅσον εἶναι δυνατόν, οὐδὲν ζωτικὸν συμφέρον τοῦ πληθυσμοῦ θὰ παραμεληθῇ.

ΡΟΥΜΑΝΙΑ

Αἱ βουλευτικαὶ ἐκλογαὶ εἰς τὴν Ρουμανίαν ἔδωσαν πλειοψηφίαν 215 περίπου βουλευτῶν εἰς τὸν συνασπισμὸν ὑπὸ τὴν ἀρχηγίαν τοῦ Ἀβερέσκου ἀπέναντι 100 τῶν ἄλλων κομμάτων.

Τὸ κόμμα τοῦ Ἀβερέσκου ὀνομάζεται Λαϊκὸν καὶ ὑποστηρίζεται ὑπὸ τῶν Ἐθνικοφρόνων Φιλελευθέρων (τοῦ Βρατιάνου), τῶν Συντηρητικῶν δημοκρατικῶν (τοῦ Τάκε Ἰωνέσκου) καὶ τῶν Προοδευτικῶν Συντηρητικῶν (τοῦ Μαργιλομὰν). ἡ δὲ μειοψηφήσασα ἀντιπολίτευσις ἀποτελεῖται ἀπὸ τοὺς Ἐθνικόφρονας Δημοκρατικοὺς (τοῦ Γιώργα), τὸ Ἐθνικόφρον Τρανσυλβανικὸν κόμμα (τοῦ Μάκου) καὶ τὸ Ἀγροτικὸν μετὰ τοῦ ὁποίου συμπράττει καὶ ἡ Δημοκρατικὴ ἕνωσις τῆς Βουκοβίνας (τοῦ Νίστορ).

Εἰς τὰ νέα ρουμανικὰ ἑδάφη αἱ ἐκλογαὶ ἀπέβησαν ἀπολύτως εὐνοϊκαὶ διὰ τὴν Κυβέρνησιν. Ἐπὶ 121 ἑδρῶν ἐξελέγησαν 56 τοῦ Λαϊκοῦ κόμματος, 21 τοῦ Ἐθνικόφρονος Τρανσυλβανικοῦ, 6 Σάξωνες, 5 σοσιαλισταί, 4 ἀγροτικοί, 2 Σουάβοι καὶ 2 φιλελεύθεροι.

— Ἡ ἐφημερὶς «Ἀδεβέρουλ», εἰς ἄρθρον ἀποδιδόμενον εἰς τὸν κ. Ἰωνέσκο, συνηγορεῖ ὑπὲρ Ἑλληνορουμανικῆς συμμαχίας.

— Καθιερώθη ἐπισήμως ὁ ἑορτασμὸς τῆς Σοσιαλιστικῆς πρωτομαγιᾶς (ν. ἡ.) κλειομένων τῶν ἐμπορικῶν καταστημάτων, γραφείων καὶ σχολείων. Ἐφέτος τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἐγένετο μεγάλη σοσιαλιστικὴ διαδήλωσις ἄνευ οὐδεμιᾶς ταραχῆς.

— Τὴν 15ην Μαΐου οἱ Βασιλεῖς εἶχον ἐκκινήσει ἐκ Βουκουρεστίου πρὸς περιοδείαν εἰς Βουκοβίναν καὶ Βεσσαραβίαν, ἥτις διήρκεσε 12 ἡμέρας.

— Ὁ κ. Τάκε Ἰωνέσκο, ὁ νέος ὑπουργὸς τῶν ἐξωτερικῶν, ἐδήλωσεν εἰς ἀνταποκριτὴν τοῦ «Χρόνου τῶν Παρισίων» ὅτι ἡ Ρουμανία θὰ διατηρήσῃ τὰς καλλιτέρας δυνατὰς σχέσεις μετὰ τῆς Τσεχοσλοβακίας, Νοτιοσλαβίας καὶ Ἑλλάδος. Μετὰ τῶν ἄλλων γειτόνων της θὰ διατηρήσῃ καλὰς σχέσεις παρὰ τὸ πρόσφατον παρελθόν. Ἐπίσης ἡ Ρουμανία θὰ σεβασθῇ τὰς ἐθνικὰς μειοψηφίας.

Φ.Δ.

Παρακαλοῦνται οἱ κ. κ. συνδρομηταὶ ὅπως ἀποστείλωσι τὸ ταχύτερον δι' ἀσφαλοῦς μέσου τὴν συνδρομήν των, ἔχοντες ὑπ' ὄψει τὰς σημερινὰς ἐξαιρετικῶς δυσχερεῖς συνθήκας τῆς ἐκδόσεως φύλλου ὡς ἡ «Πολιτικὴ Ἐπιθεώρησις».

Ἡ «Πολιτικὴ Ἐπιθεώρησις» δημοσιεύει, ἐπὶ ἰδιαιτέρᾳ συμφωνίᾳ ἀγγελίας καὶ εἰδοποιήσεις.

"ΑΛΛΙΑΝΣ"

Ἀνώνυμος Ἀσφαλιστικὴ Ἑταιρεία
Ἱδρυθεῖσα τῷ 1880
Ὁλικὰ κεφάλαια καὶ ἀποθεματικὰ
Φρ. Χρ. 115,115,168

Ἀσφάλειαι κατὰ τοῦ πυρὸς ὑπὸ ὅρους ἐλευθεριωτάτους
Διεύθυνσις διὰ τὴν Ἑλλάδα· Σταδίου, 24